

Giới thiệu Ma Đạo

Tác phẩm Ma Đạo là 1 trong 3 tác phẩm tiêu biểu thuộc thể loại kiếm hiệp hay đặc sắc của tác giả Hoàng Ung. Truyện có nội dung khá là hấp dẫn, "Ta muốn nói là câu chuyện này không phải sức người có thể giải quyết được".

Chuyện gì mà sức người không thể giải quyết được ? Họa chăng chỉ có MA !

Ma đạo là thanh đao như thế nào ? Có thể biến một hiệp khách thành kẻ giết người bừa bãi, biến người quân tử thành kẻ ăn chơi kỹ viện, nó có thể uy hiếp người ta sống mà cũng có thể uy hiếp người đã chết ! Đằng sau liên tiếp những ly kỳ bí hiểm này là một âm mưu đáng sợ. Tiếc rằng âm mưu nào thì cũng có sơ hở.

Càng không may là lại gặp phải Thẩm Thăng Y, thiên hạ đệ nhất tò mò, thiên hạ đệ nhất nhiều chuyện. Trời đất mang mang, không có bí ẩn nào là không thể giải đáp. Có điều Ma đạo vẫn là Ma đạo, người thì đã chết mà Ma thì bất diệt, sau Thẩm Thăng Y ai sẽ là người nhiều chuyện đây ?

Bạn đang đọc truyện *Ma Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mưa khói Nam Hồ lầu Yên Vũ

Ngày hai mươi bốn tháng sáu, trên lầu Yên Vũ.

Ngày hôm ấy phát sinh một sự kiện mà nhìn qua cũng đã không đơn giản, nhưng hậu quả về sau vẫn hoàn toàn bất ngờ đối với Thẩm Thăng Y.

Nếu là người khác, gặp phải việc như vậy, chắc là đã rời khỏi chỗ ấy rồi, nhưng chàng không những can đảm hơn người, mà về tính tò mò thì còn thuộc loại nhất thiên hạ. Cho nên không những chàng ở lại, mà còn dính líu vào. Nhưng cho dù chàng không dính líu vào, thì bản thân sự việc cũng đã đủ dẫn tới một hậu quả.

Một hậu quả đáng sợ.

Lầu Yên Vũ ở Nam Hồ, cách huyện Gia Hưng hai dặm về phía Nam, các nhánh sông đều tụ hội ở đó, cây biếc phía Tây sáng đèn, cầu vòng bên bắc chiếu nước, nhà chài tụ họp, sau lưng là thành cao hàng trăm thước, lau lách xen dương liễu, hoa sen uốn lá xanh, là một nơi thắng cảnh, cũng là một nơi du ngoạn rất tốt.

Tới Gia Hưng rồi, dĩ nhiên Thẩm Thăng Y không quên tới Nam Hồ một chuyến.

Đây là lần thứ hai chàng tới Nam Hồ, lần đầu cách đây đã mười năm.

Lúc bấy giờ, chàng mới mười tám tuổi, đã đánh bại năm đại kiếm khách ở Giang Nam, lại đánh nhau một trận không phân thắng bại với Nhất Nộ Sát Long Thủ Tô Kinh Hồng vẫn được tôn là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Khách, thanh danh lừng lẫy có một không hai.

Thiếu niên đặc chí nên lần đầu tới Nam Hồ, tâm tình của chàng vui vẻ thế nào có thể đoán biết được. Lúc bấy giờ chàng thậm chí còn không biết thế nào là buồn rầu, thế nào là lo lắng.

Sau mười năm, đến ngày hôm nay, chàng tuy càng nổi danh, nhưng trong lòng đã ít nhiều thấy mỏi mệt.

Cảnh sắc Nam Hồ vẫn cứ như vậy, chàng thuê một chiếc thuyền do một cô gái trẻ tuổi chèo. Cô gái mặc một bộ quần áo màu cánh sen, tóc búi, dáng vẻ tha thướt, chàng nhìn hồi lâu, bất giác nghĩ tới cô gái chèo thuyền mười năm trước đã gặp ở Nam Hồ, nếu như hôm nay gặp nhau không biết đã trở thành một người như thế nào rồi, không biết có còn nhận ra chàng không.

Mười năm nữa, không biết cô gái mặc bộ quần áo màu cánh sen này ra sao?

Trong lòng nghĩ ngợi, Thẩm Thăng Y bất giác nở một nụ cười buồn bã, bất kể thế nào, mười năm trước chàng cũng không có ý nghĩ này.

Ngày hai mươi bốn tháng sáu theo tục lệ là ngày sinh nhật hoa sen, hôm nay lẽ ra Nam Hồ phải rất đông đúc ồn ào, nhưng tình hình thì ngược lại, trên hồ chỉ có vài chiếc thuyền nhỏ vắng lại.

Thẩm Thăng Y không hề để ý, đưa mắt nhìn ngắm phong cảnh chung quanh, một bầu rượu ngon, một đĩa ngó sen, thưởng thức một mình.

Lúc ấy đã gần giữa trưa, sắc trời u ám, một đám mây đen kéo tới, gió lớn nổi lên, một cơn mưa khói đổ xuống.

Lầu Yên Vũ giữa hồ mờ mịt trong mưa, cảnh sắc chung quanh giống như một bức tranh mờ mờ ảo ảo.

Thẩm Thăng Y thì không hề sầu, nhưng bất giác mơ màng nhìn ra, nâng một chén rượu hướng về lầu Yên Vũ, lẩm bẩm nói :

- “Mưa khói Nam Hồ lầu Yên Vũ”, quả là danh bất hư truyền.

Cô gái chèo thuyền cười một tiếng, tiếp tục khua mái chèo, chiếc thuyền nhỏ lướt qua rặng liễu.

Nam Hồ có rất nhiều cây cỏ, liễu là nhiều nhất, khi gió thổi thì ngàn muôn cây liễu nhảy múa, Thẩm Thăng Y phui nhẹ những sợi tơ liễu rơi trên vạt áo, tấm áo trắng cũng theo gió bay bay, xem ra càng tiêu sái, mường tượng như lãng đãng bay trong gió, bay vào giữa cánh mưa khói ở Nam Hồ.

Chàng thông thả đặt chén rượu xuống, nói với cô gái chèo thuyền :

- Cô nương, xin chịu khó đưa ta tới lầu Yên Vũ.

Cô gái chèo thuyền sững sốt, hỏi :

- Công tử, người biết Trương đại gia sao?

- Trương đại gia à? Trương đại gia nào?

Thẩm Thăng Y chén rượu đang nâng lên chợt dừng lại, ngạc nhiên nhìn cô gái chèo thuyền :

- Tại sao ta lại phải biết y?

Cô gái chèo thuyền thở nhẹ một hơi, nói :

- Công tử đã không biết ông ta, thì không lên lầu Yên Vũ được đâu.

Thẩm Thăng Y cười hỏi :

- Chẳng nhẽ vị Trương đại gia kia đã mua ráo cả lầu Yên Vũ rồi à?

Cô gái chèo thuyền lắc đầu.

Thẩm Thăng Y lại hỏi :

- Vị Trương đại gia kia là ai thế?

- Nghe nói là một người võ công rất cao cường, lại rất có thể lực.

Cô gái chèo thuyền dường như muốn nói với Thẩm Thăng Y nhiều hơn, nhưng không biết nói thế nào, nên ngượng ngịu.

Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn ra chỗ khác, nói :

- Xem ra thể lực của vị Trương đại gia này lớn thật, nếu không thì hôm nay ở Nam Hồ đã không vắng thế này.

- Hôm nay là ngày sinh nhật hoa sen, ít nhất du khách cũng phải đông gấp rưỡi mọi hôm.

Cô gái chèo thuyền nhìn nhìn về phía lầu Yên Vũ, đáng vẻ như không biết làm thế nào được :

- Nghe nói không lên được lầu Yên Vũ, nhiều người đã đi chơi chỗ khác.

Thẩm Thăng Y cười cười :

- Đi chơi ở Nam Hồ không nhất thiết cứ phải lên lầu Yên Vũ, nhưng lên được lầu Yên Vũ thì càng hay.

Cô gái chèo thuyền ngượng ngịu liếc Thẩm Thăng Y nói :

- Công tử nói là chỉ đi chơi hồ, nên tôi..

- Bây giờ ta mới biết.

Thẩm Thăng Y nói qua chuyện khác :

- Cô nói về vị Trương đại gia kia nghe xem sao.

- Ông ta chỉ là mượn lầu Yên Vũ một ngày để tiếp khách, không muốn người lạ quấy rầy.

- Nói nghe lịch sự thật.

Thẩm Thăng Y lại hỏi :

- Xem ra hình như vị Trương đại gia này không có tiếng xấu gì thì phải?
- Hình như không có ai nói gì xấu về ông.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm nói :

- Dường như một người không có tiếng xấu gì ít làm như vậy, chỉ sợ là ông ta có điều khô tâm.

Chàng nói qua chuyện khác :

- Chúng ta tới gần đó xem sao!
- Công tử muốn gặp vị Trương đại gia kia à?

Thẩm Thăng Y cười nói :

- Tới huyện Gia Hưng, được gặp người nổi tiếng ở đây thì cũng không phí chuyến đi này, huống hồ là được gặp vị Trương đại gia rất thú vị kia.

Cô gái chèo thuyền cười khúc khích :

- Công tử cũng là một người rất thú vị kia mà?

Thẩm Thăng Y “Ừ” một tiếng, nhìn cô gái chèo thuyền một cái, vuốt vuốt mũi :

- Cảm ơn cô.

Cô gái chèo thuyền sững sốt, Thẩm Thăng Y lại nói :

- Rất ít người nói rằng ta là một kẻ thú vị, nhất là các cô gái trẻ.

Cô gái chèo thuyền chột đỏ mặt, xoay người lại, nhìn trộm Thẩm Thăng Y một cái rồi mới khua chèo đi tiếp.

Thẩm Thăng Y lại tiếp tục uống rượu, khi chàng nhấc chén rượu lên lần nữa thì chiếc thuyền con đã tới rất gần lầu Yên Vũ.

Hai chiếc thuyền nhẹ từ nhà Thủy Tạ cạnh lầu xuất hiện, lướt như bay về phía Thẩm Thăng Y.

Cô gái chèo thuyền vừa nhìn thấy, vội dừng thuyền lại, quay đầu vừa định hỏi Thẩm Thăng Y thì hai chiếc thuyền nhẹ đã tới bên cạnh. Trên mỗi chiếc thuyền nhẹ có hai thanh niên áo xám, lưng đeo trường kiếm. Tuy kiếm chưa tuốt khỏi vỏ, nhưng ánh mắt của các thanh niên áo lam cũng sắc bén như kiếm, chăm chăm nhìn vào Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y nâng chén rượu lên :

- Chào bốn vị.

Bốn thanh niên áo lam hơi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng là họ không nhận ra Thẩm Thăng Y. Một người đứng phía trước bên phải lập tức hỏi :

- Các hạ muốn lên lầu Yên Vũ hả?
- Đi chơi ở Nam Hồ mà được lên lầu Yên Vũ...

Thẩm Thăng Y mới nói nửa câu, cô gái chèo thuyền liền giải thích thay chàng :

- Vị công tử này chỉ là muốn tới gần lầu Yên Vũ để xem xem Trương đại gia...

Thanh niên áo lam ánh mắt càng sắc bén, giống hệt như mũi kim nhọn :

- Xem xem là ý gì?

Thẩm Thăng Y vẫn cười cười :

- Thì là xem xem...

Bốn thanh niên áo lam không hề nhếch mép, người đứng trước bên phải chột hỏi :

- Họ gì?

- Họ Thẩm.

Thanh niên áo lam lại đưa mắt quan sát Thẩm Thăng Y một lượt nữa, chợt hỏi :

- Thẩm Thăng Y?

Ba chữ ấy vừa buông ra, ba thanh niên áo lam còn lại ánh mắt chợt sáng rực lên cả một lượt, khi nghe Thẩm Thăng Y buông một tiếng “Phải rồi”, sắc mặt đều sa sầm, bốn bàn tay phải từ từ đặt lên chuôi kiếm.

Cô gái chèo thuyền vừa biến sắc, Thẩm Thăng Y cũng sùng sốt nói :

- Bốn vị...

Câu nói chưa dứt, bốn thanh niên áo lam đã rút kiếm ra khỏi vỏ loảng xoảng, kiếm phong rít lên vù vù, hai người đứng trước phóng kiếm đâm luôn vào Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y nhắc bầu rượu lên, lấy miệng bầu đón thanh kiếm bên phải, tay trái lật chén rượu lại, keng một tiếng, mũi kiếm bên phải đâm trúng vào miệng chén.

Bầu và chén đều không vỡ, bốn thanh niên áo lam đều biến sắc, hai người đứng sau bước lên phóng kiếm đâm vào chỗ yếu hại trên người Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y thân hình đột nhiên xoay một cái, chén rượu trong tay trái lật nhanh, choang choang hai tiếng mau lẹ đẩy hai thanh kiếm ra.

Bốn thanh niên áo lam đồng thanh quát lớn :

- Giỏi lắm!

Rồi rút kiếm lại, sau đó phóng ra, bốn thanh kiếm như điện chớp cùng đâm vào Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y quát lớn một tiếng, thân hình vọt lên, bốn thanh kiếm trượt qua dưới chân chàng. Thân hình chàng vừa nhắc lên, đã lướt luôn về phía lầu Yên Vũ.

Cô gái chèo thuyền vừa nhìn thấy, mặt hoa thất sắc, ngồi ngậy ra trên thuyền.

Thẩm Thăng Y tay trái cầm chén, tay phải cầm bầu, thân hình lướt đi như gió ra xa ba trượng, chênh chếch rơi xuống mặt hồ, bốn thanh kiếm lại đồng thời phóng tới, nhìn thấy như sắp trúng vào người chàng.

Trong chớp mắt ấy, hai chân Thẩm Thăng Y chợt co lại, thân hình lại bay vọt lên, tránh qua ba kiếm, bàn chân phải điểm một cái, đập trúng vào mũi kiếm thứ tư.

Thế thuyền lướt tới chưa hết, thế kiếm cũng chưa hết, thân hình Thẩm Thăng Y như một sợi tơ liễu pháp phối, không hề bị thế kiếm phong tỏa, bay ra khỏi vòng tròn kiếm quang một trượng.

Thanh kiếm của thanh niên áo lam khi chịu sức nặng của Thẩm Thăng Y, tay phải trầm hẳn xuống.

Ba người còn lại vội vàng phóng kiếm đâm tiếp, nhưng đã chậm một chút, Thẩm Thăng Y đã vọt thẳng về phía nhà thủy tạ.

Trước nhà thủy tạ cũng có một người trung niên mặc áo màu xám đứng, nhìn thấy Thẩm Thăng Y lướt tới, hai tay nhắc lên, một đôi Nhật Nguyệt luân xuất hiện, khi Thẩm Thăng Y vừa tới, đôi Nhật Nguyệt luân đánh luôn ra.

Nhật nguyệt luân vốn là một thứ binh khí kỳ môn, trong tay người trung niên áo xám lại càng biến ảo. Đôi Nhật Nguyệt luân đánh tới, đều là nhằm vào giữa ngực Thẩm Thăng Y, nhưng khi còn cách người chàng nửa thước, lại chia ra đánh vào ba chỗ yếu hại.

Y đã nhanh, Thẩm Thăng Y còn nhanh hơn, cái bầu rượu bên tay phải trầm xuống, như con độc xà đột nhiên phóng ra, Nhật Nguyệt luân đã bị bầu rượu của chàng chặn đứng.

Thẩm Thăng Y thân hình cùng lúc lại đảo qua một cái, tiếp tục vọt lên, lại lao tới ngôi nhà thủy tạ trước mặt.

Người áo xám quay người không thấy Thẩm Thăng Y đâu, hừ lạnh một tiếng, vọt ra khỏi cửa, hai chân cùng điểm xuống đất, một chiêu Nhất Hạc Xung Thiên tung người lên nóc nhà thủy tạ.

Thẩm Thăng Y quả nhiên đang ngồi trên nóc nhà thủy tạ, đang bung một chén rượu đầy toan uống.

Người áo xám cười nhạt nói :

- Thân thủ của các hạ hay lắm.

- Đại khái thế...

Thẩm Thăng Y nhấc chén rượu uống một hơi, Người áo xám nhìn thấy chàng uống xong chén rượu, quát lớn một tiếng, đôi Nhật Nguyệt luân bay ra, một vòng ánh sáng cuốn tới.

Thẩm Thăng Y chuyển bộ, thân hình vọt lên, vừa ra khỏi vòng ánh sáng của đôi Nhật Nguyệt luân, đã thấy chung quanh có tám thanh niên áo lam.

Tám thanh niên áo lam cũng đồng thời di động, trường kiếm trong tay rít gió, người không dừng lại nhưng mũi kiếm thủy chung đều chĩa vào Thẩm Thăng Y.

- Bát Quái kiếm trận à?

Thẩm Thăng Y câu nói chưa dứt, thân hình đã chớp lên, tám thanh niên áo lam cũng đồng thời di động.

Tám thanh niên áo lam vừa nhìn thấy thân hình Thẩm Thăng Y lay động, đột nhiên cùng biến sắc, tám thanh kiếm cùng phóng ra.

Ánh sáng lạnh giàn giữa, một vòng lưới kiếm chụp xuống người Thẩm Thăng Y, nhưng cũng chậm mất một bước, Thẩm Thăng Y đã thoát ra khỏi lưới kiếm. Không nghi ngờ gì nữa, Thẩm Thăng Y đối với Bát Quái kiếm trận của tám người này rất là thông thuộc.

Ra khỏi vòng ánh sáng của tám thanh kiếm, thân hình chàng lại chớp lên, bên trái một bước, bên phải một bước, lại vọt tới.

- Chặn y lại!

Người áo xám quát lớn, đôi Nhật Nguyệt luân phóng thủ những chỗ yếu hại trên người, dẫn đầu đám người đuổi theo.

Tám thanh niên áo lam dạ ran, cũng vọt nhanh theo.

Thẩm Thăng Y đã không còn trong nhà thủy tạ, người áo xám thu đôi Nhật Nguyệt luân lại, đưa mắt nhìn quanh, biến hẳn sắc mặt.

Đúng vào lúc ấy, Thẩm Thăng Y đã lên tới lầu Yên Vũ.

Từ nhà thủy tạ tới lầu Yên Vũ, còn có tám thanh niên áo lam, kiếm đều cầm trong tay, theo vẻ mặt sững sờ của họ mà xét, thì không phải họ không chặn, mà là chặn không được Thẩm Thăng Y.

Người áo xám nghiêng răng đuổi theo.

Mưa khói bay bay, lầu Yên Vũ trong mưa khói phảng phất biến thành một nơi mờ mịt khói mưa, như là cõi tiên.

Trong lầu có ba lão nhân như thần tiên đang ngồi, đang cùng trò chuyện, uống rượu ăn cua.

Bọn họ người nào cũng mặt mũi hồng hào, râu tóc bạc phơ, tướng mạo hiển nhiên không như nhau, y phục cũng khác nhau. Người ngồi bên trái mặc áo đỏ, khuôn mặt cũng đỏ rực, đôi mắt cũng sáng rỡ, ăn to nói lớn, ăn uống có vẻ không khéo léo, cầm cang cua cứ uống một hớp lại ăn một miếng, nhai rào rào.

Người ngồi bên phải mặc một chiếc áo trắng như tuyết, khuôn mặt cũng trắng bệch, bên cạnh gác một cây trượng gỗ lê. Ông ta ăn cua có vẻ rất bài bản, đầu tiên là ăn gạch cua, kế đó là ăn thịt, sau đó ăn tới cang, cuối cùng mới ăn tới chân.

Giữa hai người là một lão nhân, mái tóc bạc trắng, mặc áo xanh, dáng vẻ thoát tục, khác hẳn người trước, chỉ ăn thịt không ăn chân cua.

Ngoài ba người này, lại có một lão nhân khác, người này ngồi ở ghế chủ, mặc áo xám, tóc trắng mặt hồng, người tuy có vẻ mập mạp nhưng rất dễ nhìn, có điều chẳng có vẻ gì là thần tiên, bất kể thế nào, cũng giống hệt như một nhà buôn lớn. Ông ta ăn cua rất thành thạo.

Ông ta ăn rất chậm, rất khéo, trước tiên là cầm con cua lên nhìn nhìn, rồi từ từ ăn gạch, rồi nhìn nhìn vào chân cua, mới tách mai cua ra.

Thẩm Thăng Y tiến vào, họ cũng không hề để ý, cứ như vừa điếc vừa mù, tựa hồ không coi Thẩm Thăng Y vào đâu.

Thẩm Thăng Y cũng không lưu ý tới chuyện ấy, tuy chàng không quen bốn lão nhân này, nhưng nhìn thấy y phục của họ, chàng đã đoán biết được là ai.

Chàng cũng không bước tới chỗ họ ngồi, chỉ đứng cạnh cửa, người áo xám đuổi theo phía sau cũng không bước vào, chỉ đứng bên ngoài nhìn Thẩm Thăng Y.

Tám thanh niên áo lam cũng lần lượt tới đứng sau người áo xám, ai cũng im lặng.

Rõ ràng, đối với bốn lão nhân trong lầu Yên Vũ, họ rất là kính sợ.

Bốn lão nhân thủy chung vẫn không để ý, vẫn nói chuyện tiếp.

Lão nhân áo đỏ thanh âm rất lớn, vừa uống cạn một chén rượu ngon, dẫn mạnh cái chén xuống bàn nói :

- Cái gì là sinh nhật hoa sen, toàn là lừa bịp.

Lão nhân áo xanh cất giọng rất từ tốn, không hề có ý tức giận :

- Lừa không được người mà.

Lão nhân áo đỏ cười nói :

- Dĩ nhiên là không lừa được ta, thật ra các người cũng đã thừa biết, trên hồ này không những không có hoa sen, mà cả một cái lá sen cũng không có.

Lão nhân áo xanh gật đầu :

- Hoa sen nở vào gần mùa thu, bây giờ còn đang là mùa hè.

Lão nhân áo trắng nói chen :

- Củ ấu cũng phải đến mùa thu mới có.

Giọng nói của ông ta rất từ tốn, từ tốn tới mức rất nhỏ nhẹ, không những không có ý tức giận, mà còn vô cùng lạnh lẽo.

Lão nhân áo đỏ trừng mắt nói :

- Không cần người dạy, ta cũng biết củ ấu và cua ở hồ này là nổi tiếng.

Lão nhân áo trắng nói :

- Bây giờ thì cả cua cũng vừa ồm vừa tanh.

- Cua cũng phải đến mùa thu mới béo.

- Mùa thu thì Nam Hồ rất nên thơ, đi chơi rất hợp.

Lão nhân áo xanh cười nói tiếp :

- Nhưng chúng ta không phải đến đây để chơi.

Lão nhân áo xám bây giờ mới cất tiếng :

- Có câu tính người như thế nào thì có thể biết được qua cách ăn của người ấy, bây giờ xem ra câu ấy đúng.

Lão nhân áo đỏ quay phắt lại :

- Người nói đi.

- Sở huynh ăn uống vội vã, rõ ràng tính nóng như lửa.

Lão nhân áo xám nhìn qua lão nhân áo trắng, nói tiếp :

- Khác hẳn với Tần huynh ăn uống rất từ tốn.

Lão nhân áo xanh cười nói :

- Ta thì sao?

- Rất là nho nhã, rất là tinh tế.

- Vậy thì nói xem, Trương huynh thì thế nào?

Lão nhân áo xám vừa định trả lời, lão nhân áo trắng đã lạnh lùng nói :

- Xem y thì đủ biết, ăn một miếng thì nhìn một cái, nói một câu thì uốn lưỡi bảy lần, ai mà rơi vào tay y, sợ không còn cơ hội nào thoát đâu.

Lão nhân áo xám buông tiếng cười lớn.

(đoạn này thiếu khoảng bốn dòng)

Lão nhân áo đỏ lại quay đầu hỏi Thẩm Thăng Y :

- Trong bầu của ngươi có rượu ngon không?
- Có...
- Bất kể ngươi là bạn hay thù, cũng có can đảm đấy, cho nên ta xin mời ngươi một chén.

Uống xong một chén, Thẩm Thăng Y mới nói :

- Lão tiên bối quá lời rồi.
- Ta không phải là lão tiên bối, mà là Sở Liệt.
- Tích Lịch Sở Liệt, Tinh Đà Kế Toán Trương Hoàn, Tuyệt Kiếm Song Tuyệt Liễu Thanh Phong, Thiết Thạch Tâm Trường Tần Độc Hạc, đại danh của Giang Nam tứ hữu, văn bối đã được nghe lâu rồi.

Tần Độc Hạc cười nhạt nói :

- Ta thấy ngươi cũng chẳng phải là loại vô danh tiểu tốt đâu.
- Văn bối là Thẩm Thăng Y.

Bốn lão nhân nhất tề sùng sốt, Sở Liệt cười lớn :

- Thẩm Thăng Y giỏi thật.

(thiếu một đoạn ngắn).

Liễu Thanh Phong nói tiếp theo :

- Tiểu huynh đệ hôm nay tới Nam Hồ, không biết để làm gì vậy?
- Đi chơi!

Thẩm Thăng Y nâng chén rượu lên :

- Uống rượu!
- Không ngờ tiểu huynh đệ lại có hứng thú đến như thế đấy.

Liễu Thanh Phong hóp một hóp rượu :

- Quan cao lộc hậu, áo nhẹ ngựa béo, rốt lại không bằng một dòng suối Nhạn Đãng, một bóng trăng Tây Hồ..

Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Núi cao một cảnh mai, Nam Hồ một chén rượu.
- Phải lắm phải lắm!

Liễu Thanh Phong nhìn Thẩm Thăng Y về lạ lòng :

- Thế mà giang hồ đồn đại ngươi chỉ là một kẻ vũ phu giỏi dùng kiếm.

Tần Độc Hạc lạnh lùng ngắt lời :

- Tại sao không hỏi y lên lầu Yên Vũ làm gì?

Thẩm Thăng Y nói :

- Cô gái chèo thuyền nói với ta, có một vị Trương đại gia muốn mượn ngôi lầu này một ngày...

Trương Thiên Hộ cười nhạt nói :

- Y nói động đến ta rồi đấy.

Lại nói tiếp :

- Lối đồn đại trên giang hồ tuy có nhiều điều thất thiệt, nhưng chuyện ngươì và Ngải Phi Vũ là bạn thân với nhau ắt là đúng.

Thẩm Thăng Y sùng sốt :

- Chẳng lẽ y đắc tội với bốn vị lão tiền bối sao?

Trương Thiên Hộ trừng trừng nhìn Thẩm Thăng Y :

- Y định giết bọn ta!

- Chẳng hề thấy y nói có oán hận gì với bốn vị, chuyện này bắt đầu từ việc gì vậy?

Trương Thiên Hộ nhìn Thẩm Thăng Y một lúc mới nói :

- Ta cũng không biết!.

Thẩm Thăng Y lại sùng sốt.

Trương Thiên Hộ đưa mắt nhìn ba người nói :

- Xem ra hình như y nói thật.

Sở Liệt nói giọng khẳng định :

- Hoàn toàn không phải!

Liễu Thanh Phong cũng nói :

- Ta nghĩ đi nghĩ lại, cũng không hiểu y nói dối làm gì?

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói :

- Đó là y nói “một nhành mai, một chén rượu”, rất hợp ý ngươì. Nhưng biết mặt phải biết lòng nữa, ta muốn thử một chút.

Dứt lời đặt chén rượu xuống, cây trượng gỗ từ từ nhấc lên rồi đột nhiên như con độc xà phóng ra.

Thẩm Thăng Y thân hình chớp một cái.

Cây trượng gỗ của Tần Độc Hạc càng nhanh hơn, trong tiếng vù vù, chiêu thức càng biến ảo, liên tiếp đánh vào ba chỗ yếu hại trên ngươì Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y liên tiếp né bảy chiêu, cổ tay lật lại, móc luôn bầu rượu vào đầu trượng, lại xoay ngươì một cái né sang bên cạnh.

Cây trượng mang thêm bầu rượu, lập tức chậm hẳn lại, sáu chiêu sau đánh ra đều không chính xác.

Tần Độc Hạc sắc mặt càng trắng bệch, rung cây trượng một cái, bầu rượu bay ra khỏi lâu, rơi tòm xuống hồ.

Ông ta thu trượng lại, cười nhạt nói :

- Danh vang thiên hạ, quả nhiên không phải là có tiếng hão.

Sở Liệt nhìn thấy từ từ đứng dậy lên tiếng :

- Để ta thử với y vài chiêu.

Rồi nhảy xô về phía Thẩm Thăng Y.

Hai bàn tay của ông ta to như cái quạt, lòng bàn tay đỏ rực lên như chu sa, chưởng chưa đánh tới, kinh phong đã quét vào áo Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y thân hình lạng lảng, tránh qua hai chưởng của Sở Liệt, đã tới bên một cây cột.

Sở Liệt cười lớn :

- Xem ngươì làm sao tránh được chiêu này nữa.

Hai chưởng cùng lật lại, biến chiêu ba lần đồng thời đẩy tới.

Thẩm Thăng Y thân hình cũng di động ba lần, cái chén trong tay trái đẩy ra phía trước, thân hình lại xoay một cái, trượt theo cây cột lên phía trên.

Sở Liệt hai chưởng đánh tới, chất một tiếng, cái chén rượu vỡ nát, thế công lập tức khựng lại, đứng sững người ra.

Trương Thiên Hộ cũng đã ra tay, ba viên ngọc bay ra đánh thẳng vào ba yếu huyệt trên người Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y lật người một cái, vọt lên không đáp xuống, không ai thấy ba viên ngọc đâu nữa.

Trương Thiên Hộ vỗ tay cười nói :

- Giỏi, giỏi, đúng là anh hùng xuất thiếu niên.

Liễu Thanh Phong đưa mắt nhìn xuống chếp miệng một cái nói :

- Đại ca vẫn cái tính ấy, không nên lãng phí như vậy, không đánh được trúng y, lại mất toi mấy viên ngọc khó kiếm.

Trương Thiên Hộ vuốt râu, ung dung nói :

- Nếu không đánh trúng y được, liệu có giữ được ngọc không?

Sở Liệt cười lớn nói :

- Nếu không phải đã tính toán chi ly như vậy, đời nào y trở thành Trương Thiên Hộ được?

Tần Độc Hạc lạnh lùng tiếp :

- Lẽ ra y phải trả lại ba viên ngọc ấy mới đúng.

- Lần đầu gặp nhau, cũng phải có cái gì làm quà ra mắt chứ.

Trương Thiên Hộ đưa mắt nhìn Thẩm Thăng Y :

- Bất kể là thế nào, lần này ta cũng tự thấy rất rộng rãi, có đúng không, tiểu huynh đệ?

Thẩm Thăng Y xòe bàn tay ra, ba viên ngọc đều trên lòng bàn tay, viên nào cũng long lánh sáng ngời, rõ ràng là rất đắt tiền.

- Lấy ngọc làm ám khí, lão tiền bối quả rất rộng rãi, có điều trượng của Tần lão tiền bối, chưởng của Sở lão tiền bối cũng dạy cho văn bối rất nhiều điều bổ ích.

Tần Độc Hạc trên mặt vẫn lộ vẻ cười cợt, Sở Liệt thì càng mừng rỡ, Liễu Thanh Phong lại chếp miệng nói :

- Xem ra nếu như ta không ra tay, lại biến thành kẻ hẹp hòi mất.

Ông ta đứng dậy lật bàn tay một cái, tuốt kiếm ra khỏi vỏ, thanh kiếm từ ngang hông chậm rãi đâm ra.

Mắt ông ta nhìn theo mũi kiếm, không động đậy, khi lưỡi kiếm còn cách Thẩm Thăng Y nửa thước, mới đột nhiên phóng mau ra.

Nhát kiếm này phóng ra rất nhanh, nhưng không trúng, lướt qua vai trái của Thẩm Thăng Y đâm vào khoảng không.

Liễu Thanh Phong lập tức tra kiếm vào vỏ, chỉ nói một tiếng :

- Giỏi!

Trương Thiên Hộ cười nói tiếp ngay :

- Vừa nhìn qua đã thấy ngay được lộ số kiếm pháp của ngươi, chỉ sợ là không có người thứ hai đâu.

Liễu Thanh Phong gật đầu.

Trương Thiên Hộ đưa mắt nhìn Thẩm Thăng Y :

- Nếu lấy một đánh một, bốn người chúng ta chắc chắn không phải là đối thủ của ngươi.

Thẩm Thăng Y vừa định nói gì đó, Sở Liệt đã cười chen vào :

- Ngươi đã biết y tính toán rất chi ly, thì phải biết rằng bất kể y nói gì, trước khi trả lời đều phải suy nghĩ cho kỹ đấy.

Thẩm Thăng Y chỉ còn cách im lặng.

Trương Thiên Hộ nói tiếp :

- Nếu người đột nhiên ra tay ám toán, bốn người chúng ta chắc chắn chẳng ai thoát được, mà đã như thế thì người không cần phải tới đây dò xét. Cho nên ta mới tin chắc rằng người lên lầu Yên Vũ, chỉ là để xem xem có chuyện gì hay không mà thôi.

Tần Độc Hạc mặt sa sầm :

- Tò mò như thế không phải là điều hay đâu.

Liễu Thanh Phong nói ngay :

- Cũng không phải điều dở! Bọn ta lúc trẻ chẳng lẽ cũng không như thế sao?

Sở Liệt nhìn qua Trương Thiên Hộ :

- Bọn ta thử hỏi y xem, có thể biết được rốt lại Ngải Phi Vũ có ý gì?

Trương Thiên Hộ nhìn Sở Liệt lắc đầu :

- Người không chịu suy nghĩ gì cả.

- Cũng tùy lúc chứ!

Sở Liệt cười hề hề nhìn Thẩm Thắng Y :

- Người tới Gia Hưng lúc nào?

- Chiều hôm qua.

Tần Độc Hạc hỏi ngay :

- Chỉ là đi ngang qua thôi phải không?

Thẩm Thắng Y gật đầu :

- Câu chuyện bắt đầu như thế nào vậy?

- Bắt đầu từ việc một tên đồ đệ của ta bị giết, y tên là Giang Bình...

Liễu Thanh Phong giọng nói vẫn rất bình tĩnh :

- Lúc Ngải Phi Vũ tìm tới y, y đang ngồi trong một quán rượu với hai người bạn, rất hiền hòa, không gây rắc rối gì với ai, trước khi giết y, Ngải Phi Vũ chỉ nói có ba câu...

Sở Liệt nói câu thứ nhất :

- Người là đồ đệ của Liễu Thanh Phong phải không?

Tần Độc Hạc nói tiếp :

- Ta là Ngải Phi Vũ, Khoái Kiếm Ngải Phi Vũ

Trương Thiên Hộ nói tiếp câu cuối :

- Bất kể người nào có quan hệ với Giang Nam tứ hữu cũng phải chết, người là người đầu tiên.

Liễu Thanh Phong ánh mắt thủy chung vẫn không rời mặt Thẩm Thắng Y :

- Rồi sau đó y tuốt kiếm ra thật, đâm chết Giang Bình luôn. Ngoài hai người bạn của Giang Bình, người chủ quán và đám tiểu nhị, còn có mười hai người khách nữa cũng nghe thấy, bọn họ đều còn sống.

Thẩm Thắng Y nghe tới đó mới hỏi :

- Chuyện xảy ra lúc nào?

- Ngày sáu tháng sáu.

Liều Thanh Phong trầm giọng nói tiếp :

- Sau đó, ta còn có ba tên đồ đệ nữa cùng với toàn gia đình của Sở Liệt bốn người đều chết hết...

Tần Độc Hạc nói tiếp :

- Hai con trai của ta cùng với hai mươi sáu người trong gia đình ở huyện Gia Hưng cũng trước sau lần lượt chết dưới kiếm của Ngải Phi Vũ.

Trương Thiên Hộ nói :

- Chiều ngày mười chín tháng sáu còn xảy ra chuyện khác, Ngải Phi Vũ chít khăn tang trắng, đột nhiên tuốt kiếm giết người, sau cùng lấy đầu của người chết làm bút, lấy khăn tang làm giấy, viết lại tên của y.

Thẩm Thăng Y càng nghe càng biến sắc, lẩm bẩm :

- Ngải Phi Vũ không phải là hạng người như thế.

Trương Thiên Hộ vẫy tay một cái, người trung niên áo xám đứng ngoài lầu cất tiếng dạ bước vào.

- Đây là Hàn Kỳ, cháu gọi ta bằng cậu, cũng là người tâm phúc của ta, trước nay giúp ta coi sóc các việc buôn bán ở thành Gia Hưng, chuyện xảy ra xong, y là người đầu tiên tới nơi.

Trương Thiên Hộ nói tiếp :

- Lúc ấy y có việc đi ngang qua cửa hàng, phát giác ra cửa nẻo đều đóng chặt, cho nên mới ghé vào xem.

Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn người áo xám nói :

- Với sự tinh tế của lão tiền bối, dĩ nhiên không dùng nhầm người.

Trương Thiên Hộ lập tức nói với Hàn Kỳ :

- Mang tấm khăn trắng ấy ra mau lên.

* * * * *

Tấm khăn trắng như tuyết, chữ vốn viết bằng máu, hiện đã ngả sang màu nâu, chỉ có ba chữ “Ngải Phi Vũ”, viết rất to, mà cũng rất cuồng bạo, nếu như theo nét chữ mà tìm hiểu về người, thì rõ ràng là không thể hiểu được.

Ánh mắt mọi người có mặt đều hướng về Thẩm Thăng Y, Thẩm Thăng Y vừa nhìn qua tấm khăn một cái, gương mặt mỉm cười.

Chàng vừa định lên tiếng, Trương Thiên Hộ đã nói :

- Cho dù là ai lấy đầu làm bút, viết chữ này lên tấm khăn, cũng khó lòng phân biệt.

Thẩm Thăng Y thờ dãi một tiếng :

- Huống hồ văn bối không rành lắm về chữ viết người bạn này.

Trương Thiên Hộ cười nói :

- Ta cho người xem tấm khăn tang này, mục đích chỉ là muốn cho người thấy rằng ta chỉ nói sự thật.

Thẩm Thăng Y thờ dãi nói :

- Văn bối cũng chỉ là thấy kỳ quái rằng tại sao Ngải Phi Vũ lại chột biến thành một con người như vậy?

Trương Thiên Hộ nói :

- Rất nhiều người cũng thấy kỳ quái, vì bằng hữu trên giang hồ đều công nhận Ngải Phi Vũ là một hiệp khách.

Thẩm Thăng Y trịnh trọng nói :

- Thật ra y đã làm rất nhiều điều chỉ có bậc hiệp khách mới làm.

Trương Thiên Hộ nói :

- Không thể thì y đã không được làm bạn bè với người.

Thẩm Thăng Y nói :

- Liệu có thể là có người...

Trương Thiên Hộ biết Thẩm Thăng Y định nói gì, lắc đầu :

- Hai người bạn của đồ đệ Thanh Phong đều đã biết mặt Ngải Phi Vũ.

Thẩm Thăng Y im lặng buồn rầu.

Liễu Thanh Phong nói tiếp :

- Kỳ quái nhất là bốn người bọn ta hoàn toàn không có ai gây thù kết oán gì với họ Ngải, ngay cả với bạn bè họ Ngải cũng thế.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Ngải Phi Vũ có lẽ đúng là họ Ngải.

Trương Thiên Hộ gật đầu nói :

- Chuyện đó bọn ta đã tìm hiểu rất rõ ràng, căn cứ vào những gì bọn ta điều tra được, thì trước khi chuyện này xảy ra nửa năm, Ngải Phi Vũ đã rời nhà đi ra ngoài, không biết trú ngụ ở đâu, cũng không có tin tức gì cho người nhà.

Liễu Thanh Phong bổ sung :

- Chỉ là trước nay y đã nhiều lần rời nhà khoảng một năm hay sáu tháng, đã thành nếp như vậy, người nhà của y cũng chẳng để ý, nhưng nghe thấy chuyện y giết người thế này, không ai là không tỏ vẻ lạ lùng.

Trương Thiên Hộ trầm giọng nói :

- Người nào cũng có vẻ thành thật, nên bọn ta khẳng định rằng trong chuyện này nhất định có điều gì lạ.

Sở Liệt cười lớn nói :

- Bất kể thế nào thì bọn ta cũng phải cảm ơn Ngải Phi Vũ, vì nếu không có y gây chuyện âm ỉ thế này, bốn thằng bạn già bọn ta cũng không biết đến lúc nào mới cùng nhau họp mặt.

Thẩm Thăng Y ánh mắt chuyển động :

- Bốn vị lão tiền bối chọn chỗ này để họp mặt có phải là...

Trương Thiên Hộ lắc đầu cười một tiếng :

- Đó chỉ là vì lúc bọn ta kết nghĩa với nhau là ở đây, hai mươi năm trước từ biệt nhau mỗi người đi một nơi cũng mở tiệc chia tay tại đây.

Thẩm Thăng Y lại im lặng.

- Chỉ cần biết bọn ta họp mặt ở đây thì có thể Ngải Phi Vũ sẽ có hành động gì đó, cho nên ta không muốn để ai khác vào đây, để khỏi làm hại tới kẻ vô tội.

Thẩm Thăng Y nói :

- Nếu thế chắc bốn vị đã bố trí thiên la địa võng ở đây rồi.

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói :

- Người nào bước vào đây mà không có lệnh của bọn ta lại muốn rời đi, hà hà...

Sở Liệt cất bước tới trước lan can, cười nói :

- Người đi thuyền chơi trên hồ mười phần có tới chín là người của bọn ta, có điều ta hoàn toàn không tin rằng Ngải Phi Vũ sẽ xông vào nơi nguy hiểm này!

Thẩm Thăng Y khẽ chép miệng :

- Văn bối hy vọng rằng y không nhìn ra chỗ này là nơi nguy hiểm.

Sở Liệt sừng sốt :

- Ủa?

Trương Thiên Hộ, Liễu Thanh Phong, Tần Độc Hạc có vẻ đều hiểu ý Thẩm Thăng Y, đều cùng chau mày.

Ánh mắt của Sở Liệt lướt qua khuôn mặt của ba người, đang định hỏi, Thẩm Thăng Y đã nói tiếp :

- Chỗ này quả là vô cùng nguy hiểm thật nhưng mục đích của kẻ giết người rõ ràng chưa chắc là phải nhắm vào bốn vị tiền bối.

Sở Liệt sực hiểu ra nói :

- Nếu y chỉ định giết đệ tử của bọn ta, bọn ta trong lầu Yên Vũ này rõ ràng không ra cứu kịp.

Trương Thiên Hộ đứng phắt dậy nói :

- Hàn Kỳ mau gọi tất cả những người có mặt trở về tụ họp dưới lầu Yên Vũ ngay.

Hàn Kỳ dạ một tiếng vọt ra, thì một hồi tù và báo hiệu cũng vừa vang lên thê lương phía ngoài lầu.

* * * * *

Tiếng tù và rúc lên, một chiếc thuyền nhỏ đột nhiên hiện ra dưới rặng liễu, tiếng mái chèo khuấy nước gấp rút vang lên, lướt như tên bay tới một chiếc thuyền con cách đó hai trượng.

Trên thuyền là một người dáng vẻ như người đánh cá, áo toi nón lá, bên cạnh đặt một cái giỏ, tay cầm một chiếc cần câu, y cũng lấy cần câu ra làm sào.

Lúc y ngồi câu cá trên thuyền, bất kể là nhìn thế nào cũng thấy rất giống một người đánh cá, nhưng khi cử động thì lại không giống nữa.

Khoảng cách hai trượng chớp mắt đã rút ngắn.

Trên chiếc thuyền nhỏ kia có một người đàn bà chèo thuyền và hai người khách, ăn mặc như văn sĩ, trên mặt chẳng có nét vui vẻ, nghe thấy tiếng tù và, đều quay đầu nhìn về phía lầu Yên Vũ.

Đúng lúc ấy, bọn họ nghe thấy tiếng nước động rất gấp, cùng sừng sốt ngoái đầu nhìn lại.

Một người vừa buột miệng kêu “Cẩn thận” thì chiếc cần câu trong tay người đánh cá đã lao ra, vù một tiếng, đánh trúng vào giữa ngực y.

Người văn sĩ còn lại la hoảng tuốt kiếm, vừa đứng dậy, một luồng kiếm quang như tấm lụa bay tới trước mắt, đâm trúng cổ họng rọc luôn xuống, người văn sĩ lập tức máu văng trên thuyền, rơi luôn xuống hồ.

Người đánh cá không đếm xỉa gì tới, hung dữ đứng trên thuyền, trừng mắt nhìn bốn chiếc thuyền nhỏ khác đang chèo tới. Trên mỗi thuyền có bốn thanh niên áo lam.

Thuyền tới kiếm tới, trong tiếng quát vang, bốn thanh niên áo lam đứng ở mũi thuyền cả người lẫn kiếm vọt lên, nhất tề bắn tới người đánh cá.

Người đánh cá cười nhạt, thân hình chột trảm xuống, quát lên một tiếng như sét, chiếc thuyền dưới chân gãy ra làm đôi trôi về hai phía, thân hình y chìm xuống hồ.

Bốn thanh niên áo lam đã đáp xuống, không còn chỗ đặt chân cũng đồng thời rơi xuống nước, hai người đột nhiên cùng gào lên một tiếng thê thảm, trần lưng nhô lên rồi lập tức chìm luôn.

Mặt nước chung quanh họ lập tức nhuộm màu đỏ, hai thanh niên áo lam còn lại vội vàng nhô lên trên mặt nước, một người vươn tay nắm lấy mạn thuyền, người kia vừa nhô lên đã bị một kiếm vào sau gáy, chết không kêu được một tiếng. Xác y vừa chìm xuống, một cái nón lá nổi lên bên cạnh, các thanh niên áo lam trên thuyền không hện mà cùng hướng cả về chiếc nón lá vung tay, mỗi người cùng phóng ra một ngọn chùy thủ. Trong ánh sáng lạnh chớp lên, chiếc nón lá lập tức nát bét, mấy nhọn chùy thủ xuyên qua phồng thẳng xuống nước, không thấy có gì lạ cả. Lúc ấy, cạnh chiếc thuyền bên phải đột nhiên xuất hiện một cột nước, người đánh cá dưới nước vọt thẳng lên, tiếng nước đổ rào rào xuống chưa dứt, người đã đứng trên thuyền, kiếm cũng đồng thời đâm vào cổ họng một thanh niên áo lam.

Những người khác giật mình quay đầu lại, tiếng la hoảng chưa tắt, lại một người nữa trúng kiếm ngã xuống. Người đánh cá ra tay không những thần tốc mà còn tàn độc, mỗi kiếm một mạng không hề nương tay.

Tướng mạo y lại chẳng có vẻ gì tàn ác, mũi cao, môi mỏng, mày xếch, mắt sáng, trông vừa anh tuấn vừa tiêu sái, chỉ có ánh mắt là sắc bén lạnh lùng, có vẻ rất hợp với lối ra tay giết người của y.

Chương 2: Quân tử

Người đánh cá tay kiếm không dừng, hai thanh niên áo lam còn lại trên thuyền bị tấn công ráo riết liên tiếp lui lại. Thanh kiếm trong tay người đánh cá lật lại, tay trái liền đó vuốt lên lưỡi kiếm một cái, rây máu ra, ánh mắt loé lên, thân hình lại chuẩn bị vọt lên.

“Ùm” một tiếng, người đánh cá đột nhiên như một con cá phóng xuống nước. Trong chớp mắt, lại mang một cột nước vọt lên đập xuống một chiếc thuyền khác.

Bọn thanh niên áo lam theo tiếng ngoảnh nhìn, người đánh cá như một con chim ngư giận dữ sà xuống, thanh kiếm phóng mau ra.

Chiếc thuyền chòng chành, bốn thanh niên áo lam thân người cũng loạng choạng, nhát kiếm ấy phóng xuống, ắt sẽ có một người ngã.

Nhưng một đạo kiếm quang như điện chớp lướt qua không trung bay tới, gạt thanh kiếm của người đánh cá đang cách cổ họng một thanh niên ba tấc ra.

Đó là kiếm của Thẩm Thắng Y.

Thẩm Thắng Y thân hình như thiên mã hành không, vọt ngang ra hai trượng trên mặt nước, vừa kịp thời hóa giải một nhát kiếm ấy của người đánh cá.

Thanh niên áo lam nhìn thấy lưỡi kiếm trước mắt, đã tự nghĩ ắt là phải chết, đến lúc ấy mới biết là mình còn sống, vẫn toát mồ hôi lạnh đầy người. Thẩm Thắng Y đáp xuống bên cạnh kéo y đứng thẳng dậy, nhìn lại thì người đánh cá đã nhảy xuống nước.

Sờ Liệt lên một chiếc thuyền nhỏ ra sức chèo mau, cách sau lưng ông ta không xa, Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc, Liễu Thanh Phong cũng mỗi người một chiếc thuyền nhỏ lướt tới, Hàn Kỳ và tám thanh niên áo lam chia ra ngồi trên hai chiếc thuyền nhỏ khác cũng đồng thời ủa tới bao vây.

“Ùm” một tiếng, người đánh cá lại từ dưới nước vọt lên, đã ra ngoài ba trượng, lật người một cái, lại rơi vào một con thuyền.

Y vừa lên khỏi mặt nước được nửa người, lạnh lùng quay đầu nhìn Thẩm Thắng Y.

Ngài Phi Vũ! Thẩm Thắng Y cũng mở to mắt nhìn Ngài Phi Vũ, lúc trước chàng vẫn còn ít nhiều hy vọng, nhưng bây giờ hy vọng đó đã hoàn toàn tan biến.

Chàng biết Ngài Phi Vũ tuy không lâu, lần gặp nhau cuối cùng cũng cách đây chín tháng, nhưng nếu nói chàng không nhận ra được đó là Ngài Phi Vũ thì thật là một chuyện buồn cười.

Con người trước mắt rõ ràng là Ngài Phi Vũ, thanh kiếm y dùng cũng là kiếm của Ngài Phi Vũ.

Trên cán kiếm có một viên bảo thạch khảm vào bị chém mẻ một miếng, đó là kỷ niệm sâu sắc đối với Thẩm Thắng Y.

Bọn họ đánh nhau rồi mới kết bạn, viên bảo thạch kia bị mẻ, là bị kiếm của Thẩm Thắng Y chém mẻ.

Ngài Phi Vũ từ đó tới nay nhất định không chịu thay viên bảo thạch khác, mỗi khi kể lại chuyện kết bạn với Thẩm Thắng Y, y đều thuật lại trận đánh nhau ấy rồi đưa viên bảo thạch ra.

Y tuyệt nhiên không coi việc thua Thẩm Thắng Y ấy là nhục nhã, mà còn coi việc được kết bạn với Thẩm Thắng Y ấy là vinh dự.

Xưa nay y vốn lập chí trở thành một người hiệp khách, sau khi quen biết Thẩm Thắng Y, y lại càng giống một hiệp khách hơn.

Nhưng hiện tại y ra tay giết người như vậy thì không phải là việc làm của một người hiệp khách mà là của một kẻ khát máu.

Lúc trong lầu Yên Vũ, Thẩm Thắng Y nửa tin nửa ngờ, bây giờ chàng muốn không tin cũng không được.

Thẩm Thắng Y không nhịn được cất tiếng kêu to :

- Ngài huynh, chuyện này là sao vậy?

Ngài Phi Vũ không lên tiếng, ngoảnh mặt quay đi.

Thẩm Thắng Y tiếp :

- Bốn vị tiền bối Giang Nam tứ hữu đều nói rằng không gây thù chuốc oán với người, trong chuyện này ắt có sự hiểu nhầm, người chỉ cần nói một câu, thì nhất định ta sẽ đối xử công bằng với người.

Sở Liệt nói tiếp :

- Phải rồi, họ Ngải kia, nếu bọn ta có lỗi, người muốn thế nào cũng được, bọn ta mà có rên một tiếng thì không phải là hảo hán.

Ngải Phi Vũ cười nhạt, tay trái quờ qua một cái, chụp cái giỏ đựng cá ném mạnh về phía Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y nhường mũi một cái, đột nhiên kêu to :

- Cẩn thận!

Tay áo bên phải chợt phát, một luồng kinh phong cuộn lên, đánh cái giỏ cá quay về.

Một tiếng nổ như sấm sét vang lên, ánh lửa chói mắt, cái giỏ nổ tung, một làn khói cuộn cuộn lan nhanh trên mặt hồ.

Ngải Phi Vũ thân hình cũng đồng thời co lên như chiếc cung, một đạo hàn quang từ trong ống tay áo bên trái bắn ra phóng thẳng vào Sở Liệt, thanh kiếm bên tay phải khoát nước một cái, chiếc thuyền con phóng mau vào giữa làn khói. Thẩm Thăng Y, thanh kiếm trong tay trái lật mau lại, “keng” một tiếng đánh rơi đạo hàn quang xuống, kêu lớn :

- Lui mau!

Các thanh niên áo lam nghe tiếng không tự chủ được đều bắt giắc dừng thuyền lại.

Thẩm Thăng Y cầm kiếm không động đậy, Sở Liệt nắm chắc hai mái chèo, những chiếc thuyền đang có ở đó không có chiếc nào lui về, tất cả đều chuẩn bị chờ biến cố.

Khoảng một khắc sau, màn khói dần dần lan ra, từ từ bao phủ Thẩm Thăng Y và Sở Liệt.

Lặng tai nghe, trong màn khói không hề có tiếng động.

Chung quanh màn khói cũng chỉ có tiếng sóng vỗ ò oạp quanh thuyền, mọi người có mặt đều ngưng thần đề khí chờ đợi biến cố.

Không có biến cố nào cả! Mưa khói vẫn giăng giăng, cuối mùa hạ mà có cơn mưa như thế này, chẳng phải là kỳ quái sao?

* * * * *

Cuối cùng, màn khói cũng tan hết.

Không chờ Trương Thiên Hộ sai bảo, những người có mặt đã lặng lẽ chèo thuyền tới gần, chỉ thấy một chiếc thuyền không người.

Trương Thiên Hộ là người đầu tiên cất tiếng :

- Y đã chạy xa rồi.

Giọng nói bình tĩnh phi thường.

Sở Liệt buột miệng nói :

- Y làm sao trốn khỏi vòng vây của bọn ta được?

Trương Thiên Hộ cười nói :

- Thì nhảy xuống nước.

Rồi nhìn qua Thẩm Thăng Y :

- Thật là nguy hiểm, nếu lão đệ tới muộn hơn chừng một hay nửa giờ, không khéo người của bọn ta đã chết cả rồi.

Thẩm Thăng Y quay lại không nói gì.

Trương Thiên Hộ khẽ chép miệng nói :

- Vòng vây của bọn ta còn thiếu một cái lưới sắt, đối với một người thông thuộc thủy tính giống hệt một con cá chuồn như vậy, phải có lưới sắt mới bắt được y.

Tần Độc Hạc cũng nói :

- Đó cũng là chỗ sơ hở lớn của bọn ta.

Sở Liệt “hừ” một tiếng bực dọc :

- Có trời mới biết y thông thuộc thủy tính đến như thế.

Thảm Thăng Y nãy giờ lắng nghe không nói câu nào, Trương Thiên Hộ nãy giờ cũng chăm chăm nhìn vào Thảm Thăng Y, cuối cùng không nhịn được, hỏi :

- Lão đệ đang nghĩ gì vậy?

- Đang nghĩ tại sao y lại trở thành thông thuộc thủy tính như thế?

Trương Thiên Hộ hỏi ngay :

- Y vốn không thông thuộc thủy tính à?

Thảm Thăng Y trầm ngâm nói :

- Không biết nữa... Cũng là theo lời một người bạn khác nói lại thì đối với sông nước, y vốn rất sợ.

Trương Thiên Hộ sờ cằm, phóng mắt nhìn ra mặt hồ :

- Nói thế thì y nhất định không thể nào thông thuộc thủy tính đến mức ấy được.

Ngài Phi Vũ mới rời giết người, đứng trên thuyền thì vững như núi Thái, mà vọt người phi thân thì coi mặt hồ như đất liền, ra vào trong nước lại giống hệt một con cá chuồn.

Một người như vậy mà nói là sợ sông nước, thì không thể nào tin được.

Sở Liệt nghe thấy lập tức lắc đầu nói :

- Không thể nào như thế, xưa nay về mặt thủy tính thì ta vẫn tự phụ là không kém, nhưng so với gã Ngài Phi Vũ này thì thật không thể bằng được.

Người nóng nảy thì lời nói cũng mau lẹ, không bằng thì nói là không bằng.

Trương Thiên Hộ ánh mắt di động, cười nói :

- Nói thế thì lời vị bằng hữu kia của ngươi có đủ để tin cậy không?

Thảm Thăng Y cười gượng nói :

- Vị bằng hữu của ta tên là Phương Trục.

Trương Thiên Hộ bất giác sùng sốt :

- Quân Tử Phương Trục!

Thảm Thăng Y gật đầu :

- Y tính tình giống như tên họ, nếu bắt y nói láo thì cũng như bắt y chết vậy.

Tần Độc Hạc, thuyền vừa tới bên cạnh, nghe thế, bật ra một tiếng cười lạnh nói :

- Từ khi sinh ra đến nay, chưa từng nói láo à?

Trương Thiên Hộ chép miệng một tiếng :

- Phương Trục cũng có thể nói láo, nhưng những bạn bè quen biết y thì chưa một ai nghe thấy y nói láo bao giờ.

Tần Độc Hạc sùng sốt.

Trương Thiên Hộ ánh mắt dò qua Thảm Thăng Y :

- Cái ngoại hiệu Quân Tử của y cũng không phải chỉ do bạn bè của y đặt cho đâu.

Tần Độc Hạc hỏi ngay :

- Vậy ai đặt?

Trương Thiên Hộ nói :

- Là người giang hồ ở sáu tỉnh phía Nam, bảy tỉnh phía Bắc đặt cho y.

Tần Độc Hạc cười nhạt hai tiếng :

- Vì sao thế?

Trương Thiên Hộ nói :

- Bọn họ đều thừa nhận Phương Trục là một người xưa nay từ ngôn ngữ tới hành động đều xứng đáng là một bậc quân tử. Bất kể là có chuyện gì giải quyết không được, chỉ cần mời được y tới, đều có hy vọng sẽ giải quyết một cách công bằng.

Tần Độc Hạc dường như có vẻ không phục :

- Sao trước đây ta chưa bao giờ nghe thấy tên y?

- Chỉ vì người rút chân ra khỏi giang hồ đã lâu năm.

- Người này xuất hiện trên giang hồ lâu chưa?

- Cách đây ba năm.

Tần Độc Hạc lại cười nhạt một tiếng :

- Người cũng tin y à?

Trương Thiên Hộ thản nhiên đáp :

- Vì ta và y cũng là bạn bè.

Tần Độc Hạc còn đang sừng sốt, Trương Thiên Hộ đã nói tiếp :

- Người này tuy mới nổi tiếng trên giang hồ có ba năm nay, nhưng ta với y thì đã quen biết nhau hơn mười năm rồi.

Tần Độc Hạc trừng trừng nhìn Trương Thiên Hộ, đầy vẻ nghi ngờ dần từng tiếng :

- Mười năm à?

Trương Thiên Hộ gật đầu :

- Cha y mở một tửu lầu gọi là lầu Thái Bạch trong thành Gia Hưng, mười năm trước bệnh không khỏi, lầu Thái Bạch đương nhiên để lại cho đứa con một là y.

- Các người là buôn bán với nhau mà quen biết thôi.

- Suốt mười năm nay, y chưa hề thiếu ta một xu, cũng không hề lấy của ta một xu, dường như làm ăn có thể nói là không được gì.

Trương Thiên Hộ gật gù khen ngợi :

- Suốt từ đó đến nay, chỉ có người ta lừa y, chứ không có chuyện y lừa người ta.

Tần Độc Hạc hừ một tiếng bực dọc :

- Kỳ quái thật, thế mà y vẫn giữ được lầu Thái Bạch cho đến ngày nay.

- Đó là vì người ta đều không nỡ ăn quýt một người thành thật như vậy.

Liễu Thanh Phong nghe tới đó chen vào :

- Các người cũng có thể từng nghe thấy có những người như thế mà.

Sở Liệt lắc đầu trước nhất, Tần Độc Hạc lạnh lùng nói tiếp :

- Tính toán chi ly như y mà nói một người có thể tin được, thì nhất định đó là người có thể tin được.

Trương Thiên Hộ nhìn qua Thẩm Thăng Y :

- Y nói với người là Ngải Phi Vũ sợ sông nước từ lúc nào?

Thẩm Thăng Y ngẫm nghĩ :

- Khoảng không đầy một năm trước.

Trong Thiên Hộ lăm bầm :

- Trong một năm mà đủ cho người ta bỏ được một nhược điểm như thế à?

Thẩm Thăng Y nói :

- Còn phải xem thử trong một năm ấy y đã tao ngộ như thế nào...

- Ta rõ ý người rồi, có thể là y đã gặp phải chuyện gì rất xúc động mới hạ quyết tâm khắc phục nhược điểm của mình, nhất định là như vậy.

Trương Thiên Hộ lại hỏi :

- Y với Phương Trục là bạn bè như thế nào?

Thẩm Thăng Y ánh mắt sáng lên :

- Sinh tử chi giao. Cho nên lần này y tới Gia Hưng, chắc là phải gặp Phương Trục.

Sở Liệt nói :

- Theo ta thì chưa chắc, người và y cũng là sinh tử chi giao, thế mà mới rồi y nhìn người như người lạ, không hề nói với người một câu.

- Bất kể thế nào, ta cũng phải tìm Phương Trục hỏi chuyện một lần, có thể là y biết chuyện gì đó mà chúng ta không biết.

Sở Liệt lập tức nói :

- Ta đi với người...

Trương Thiên Hộ ngắt lời nói :

- Người mà đi lại làm cản trở bọn họ, chẳng lẽ người sợ rằng Thẩm lão đệ biết chuyện rồi lại không cho bọn ta biết hay sao?

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói :

- Bọn họ là bạn tốt với nhau thì bảo vệ bí mật cho nhau cũng là có khả năng.

Trương Thiên Hộ quả quyết :

- Bất luận thế nào y cũng sẽ nói lại cho bọn ta biết.

Sở Liệt quay nhìn Thẩm Thăng Y nói :

- Người này tính toán chi ly, không hề sơ sót, có lẽ lần này cũng không lăm đầu.

Thẩm Thăng Y thờ dãi nói :

- Vì ta cảm thấy rất tò mò, huống chi chuyện này lại có quan hệ với một người bạn thân.

Trương Thiên Hộ cười cười :

- May mà Gia Hưng là một nơi đẹp đẽ, ở lại chắc cũng không có gì khó chịu.

Ông ta tuy cười, nhưng trên mặt chẳng có vẻ gì là vui vẻ, có điều có thể cười được trong lúc thế này thật cũng không phải chuyện dễ dàng.

Gia Hưng rõ ràng là một nơi có nhiều cảnh đẹp, chỉ nói tới Nam Hồ thôi, thì ngoài lầu Yên Vũ ra, còn có đình Phù Ngọc, gác Cô Vãn, ghềnh Điều Ngao, nhà thủy tạ Lăng Hương, chỗ nào cũng có thể khiến người ta say cảnh quên về.

Nhưng giờ đây Thẩm Thăng Y không còn lòng dạ nào mà thưởng ngoạn cảnh đẹp.

Gió thổi khói hoa bay lất phất, trên mặt hồ vết máu vẫn còn loang, Trương Thiên Hộ lại chờ thêm một lúc, mới sai lặn mò vớt xác những người chết.

Ngài Phi Vũ thủy chung vẫn không ra khỏi mặt hồ, trong tiếng tù và rúc thê lương, bọn thuộc hạ của Giang Nam tứ hữu vội chèo thuyền về tụ họp ở một chỗ, song chẳng một ai phát giác ra bóng dáng Ngài Phi Vũ, có lẽ trước khi màn khói tan hết, y đã lặn xuống hồ rồi vào bờ đi rồi.

Thẩm Thăng Y và Sở Liệt cũng theo hiệu tù và chèo thuyền vào bờ.

Sở Liệt điểm nhẹ chiếc sào một cái, thuyền đã vững vàng, sắp tới bờ chợt nói :

- Lão đệ, người biết nhà họ Trương ở đâu không?

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Không biết, nhưng cứ tìm người mà hỏi, thế nào cũng gặp người biết mà.

Trong thành Gia Hưng, không mấy ai không biết nhà Trương Thiên Hộ.

Sở Liệt chống sào cặp thuyền vào bờ nói :

- Nếu người cần giúp đỡ, chỉ cần kêu một tiếng, ta sẽ là người đầu tiên.

- Được...

Thẩm Thăng Y phui áo nhảy lên bờ, ôm quyền vái một cái rồi xoay người bước đi.

Sở Liệt đưa mắt nhìn theo Thẩm Thăng Y đi xa dần, lẩm bẫm :

- Thẩm Thăng Y giỏi thật, quả không làm cho ta thất vọng.

Vài năm nay, ông ta đã nhiều lần muốn có dịp gặp gỡ một kẻ anh hùng được mọi người truyền tụng.

Hôm nay ông ta đã gặp, lại phát hiện ra rằng chàng Thẩm Thăng Y này không những là kẻ đáng mến mà còn một lần gặp nhau đã thấy như bạn thân.

Ông ta đang rất muốn mời Thẩm Thăng Y cùng uống một chén rượu, nhưng cũng biết rằng lúc bấy giờ không những Thẩm Thăng Y không có lòng dạ nào uống rượu, mà ngay cả ông ta cũng đang có nhiều điều phải lo toan.

Dám công nhiên giết hại đồ đệ của Giang Nam tứ hữu trước mặt họ thì cho đến nay mới chỉ có một Ngài Phi Vũ.

Giang Nam tứ hữu đã không hỏi đến chuyện giang hồ từ lâu, lại còn là nhân vật tiền bối nổi tiếng, làm sao chịu nổi chuyện này.

* * * * *

Thẩm Thăng Y tâm tình cũng không thoải mái, suốt trên đường cứ trầm tư nghĩ ngợi chuyện vừa phát sinh.

Chàng phát hiện là kiếm pháp của Ngài Phi Vũ không có gì khác với ngày thường, có điều chiêu nào cũng nhằm giết người.

Điểm này hoàn toàn khác với lối hành xử ngày thường của Ngài Phi Vũ.

Ngài Phi Vũ lâu nay không thích giết người, trừ phi rơi vào hoàn cảnh bất đắc dĩ hoặc người y giết đúng là kẻ đáng chết.

Vả lại y là người ân oán phân minh, nếu quả có thù oán gì với Giang Nam tứ hữu, thì nhất định cũng chỉ tới giết Giang Nam tứ hữu thôi, chứ không bao giờ lại giết cả gia đình và đồ đệ của họ.

Nhưng mới rồi nhìn thấy thì rõ ràng y muốn giết Giang Nam tứ hữu mà cũng muốn giết cả những người thân thuộc của họ không hề sót một ai. Đây thật là một sự thù oán ghê gớm.

Giữa bọn họ có thù oán như thế nào, Thẩm Thăng Y chỉ còn hy vọng sẽ được Phương Trục cho biết, vì chàng quen biết với Ngài Phi Vũ bắt quá chỉ mới vài năm nay, còn Phương Trục thì kết bạn với Ngài Phi Vũ từ lúc còn là trẻ con.

Có lẽ không thể nào Phương Trục không ít nhiều biết về chuyện này. Nghĩ tới đó, Thẩm Thăng Y càng gia tăng cước bộ, dĩ nhiên chàng không ngờ rằng ngôn ngữ và hành động của Phương Trục cũng có chỗ không như chàng nghĩ.

Quân tử có thể nói là một danh hiệu rất cao quý, được bạn hữu giang hồ mười ba tỉnh nam bắc Trường Giang gọi là Quân Tử, thì chắc chắn đó phải là một người ngay thẳng.

Mà thực sự thì y là một người quân tử, cứ bắt đầu từ những chuyện nhỏ nhặt mà xét thì nhất cử nhất động đều đúng với tác phong của người quân tử.

Rất nhiều người dễ phạm những điều sai trái nhưng y không bao giờ.

Rất nhiều người muốn được kết giao với y, nhưng rất ít người thích sống chung với y. Lối sinh hoạt của người quân tử thật ra chẳng có gì thú vị, làm người

quần tử thật ra cũng là một việc rất khó chịu. Nhưng may mà vị Quân tử này xưa nay lại không bao giờ lên mặt dạy đời nên những ai ở cạnh y cũng còn thấy dễ sống.

Cũng có người từng hỏi thẳng y về chuyện ấy nhưng không tìm được câu trả lời, vì chính y cũng không trả lời được.

Dường như một bậc quân tử như thế thỉnh thoảng cũng lén lút tìm đến giải trí ở lầu xanh.

* * * * *

Thẩm Thăng Y xưa nay đều may mắn, hôm nay cũng như vậy, chàng rập tâm tìm Phương Trục, thì vừa mới vào tới huyện thành Gia Hưng, đã thấy Phương Trục xa xa trên phố.

Gia Hưng không phải là một thị trấn nhỏ, nếu nói sự gấp gáp này là vừa khéo, thì đúng là rất khéo. Phương Trục mặc một chiếc áo dài bằng vải không có gì khác lắm so với lần gặp Thẩm Thăng Y cách đây một năm.

Năm nay y bắt quá chỉ khoảng ba mươi tuổi, nhưng đi trên đường thì dáng vẻ giống hệt một ông già sáu mươi. Một tay ôm bụng, một tay chống lưng, bước nào như bước nấy, như là mang vật gì rất nặng nề, dáng vẻ một nhọc già nua trước tuổi.

Dường như nhờ dáng đi của y trên đường không giống bọn thanh niên, nên Thẩm Thăng Y vừa ngược lên đã nhận ra y ngay. Y đang băng qua đường lớn, mắt không nhìn ngang ngửa, nên không nhìn thấy Thẩm Thăng Y, cứ từng bước từng bước qua đường.

Thẩm Thăng Y cũng chẳng lấy làm kỳ quái vì chàng vốn biết người này tính tình đoan chính, đi đường chỉ nhìn thẳng phía trước, trừ phi có người kêu gọi, còn không thì không bao giờ liếc ngang liếc dọc.

Chàng đang định cất tiếng gọi thì nhìn thấy Phương Trục bước vào một hẻm nhỏ, bất giác thoáng thấy lạ lùng. Vì chàng cũng biết rất rõ ràng con người này vốn không ưa làm những việc quanh co khuất tất, không bao giờ đi tắt, thường ngày đi tới đâu cũng theo đường lớn mà đi.

Chàng vội vàng gia tăng cước bộ đuổi nhanh theo.

Lúc chàng tới đầu hẻm, Phương Trục đã tới tít phía trong. Con hẻm này không rộng, hai bên đều là nhà cửa san sát, tường xây cao ngất, ánh sáng mặt trời không soi tới mặt đất, hơi có vẻ âm u.

Mà lúc ấy lại đang là xế chiều.

Thẩm Thăng Y cảm thấy hơi kỳ quái, Phương Trục mà lại đi vào một con hẻm như thế này, bây giờ nhìn thấy dáng đi của Phương Trục, bất giác ngây người ra.

Phương Trục hai tay giang ra hai bên, tay trái khua một cái, tay phải múa một cái, so vai rụt cổ, hai chân không những lắc lư lắc lư mà thỉnh thoảng còn nhẩy lên tung tung, trông giống hệt một con khỉ, rất là buồn cười.

Chỉ có lúc nào thật là đặc ý, thật là khinh suất, thì người ta mới có cái dáng vẻ như vậy, nhưng Phương Trục dường như lại không phải là người như thế, cho dù vui vẻ đến mấy đi nữa, cũng không đời nào lại thế được.

Thẩm Thăng Y từ khi quen biết Phương Trục tới giờ, chưa bao giờ thấy y đi đứng kiểu ấy... Y có chuyện gì mà vui vẻ thế nhỉ?

Thẩm Thăng Y còn đang nghĩ ngợi, Phương Trục đã khuất vào một khúc ngoặt trong hẻm.

Bước chân của chàng không còn vẻ tự tin như lúc ngoài đường lớn nữa, vừa đi vừa ngần ngại, nửa như muốn dừng.

Vì chàng chợt hiểu tại sao Phương Trục lại có bộ dạng như vậy. Qua khỏi khúc ngoặt lại là một con hẻm, nhưng con hẻm này vừa rộng vừa dài.

Thẩm Thăng Y vừa qua khỏi khúc ngoặt, đưa mắt nhìn thấy Phương Trục giờ tay, tiến tới trước cửa một căn nhà.

Cũng chính vào lúc ấy, Thẩm Thăng Y nghe thấy một tràng cười cực kỳ đặc ý, tuy còn cách nhau một quãng nhưng vẫn nghe thấy rất rõ ràng, có thể nghĩ rằng Phương Trục đang vô cùng đặc ý mới cười rộ lên như vậy... Chẳng lẽ điều làm cho y đặc ý tới mức ấy là cái gì đó trong căn nhà hay sao?

Thẩm Thăng Y vừa định cất tiếng gọi, nhưng nghe thấy tiếng cười lại im bật, chỉ gia tăng cước bộ đuổi mau tới.

* * * * *

Cánh cửa màu đỏ, đỏ sẫm như máu, trước khi Thẩm Thăng Y tới kịp, đã đóng lại.

Ngoài cửa chẳng có dấu hiệu gì khác, chỉ có màu sắc là điểm duy nhất để phân biệt với những căn nhà trong hẻm.

Cửa sau của mọi căn nhà khác đều có màu đỏ nhạt hơn.

Thẩm Thăng Y dừng lại trước cửa, quan sát một lượt, không thấy gì đặc biệt, nhưng thoáng ngửi thấy mùi nước hoa.

Mùi nước hoa này khiến người ta rất khó chịu, đúng lúc ấy Thẩm Thắng Y chợt có một cảm giác, cảm giác như có một nữ nhân rất dung tục, rất phì nộn trát phấn son đầy mặt vừa đi qua.

Ngay chàng cũng cảm thấy kỳ quái là tại sao mình lại có cảm giác như vậy. Hai bên cửa đều là tường cao, mới quét vôi trắng, tuy phản chiếu ánh mặt trời nhưng nhìn rất chói mắt.

Một cây quế đồ từ bên trong tường nhô ra, cành lá rậm rạp, lá xanh rì rào trong gió, dường như vẫn thường theo gió rụng xuống, song dưới chân tường không có một chiếc lá nào, rõ ràng được quét dọn thường xuyên.

Thẩm Thắng Y nhìn lên bức tường cao, nhìn nhìn cây quế đỏ, chắp tay ngó đi ngó lại mấy lần, rồi mới đưa tay gõ cửa.

Hai cánh cửa nhanh chóng mở ra, Thẩm Thắng Y nhìn vào, lập tức sững sờ.

Người mở cửa là một nữ nhân, đứng ngay giữa cửa, giống hệt một tòa núi thịt, tuy không có ý chặn đường, nhưng nếu Thẩm Thắng Y muốn bước qua cạnh nàng ta mà vào, nhất định là phải nghiêng người, mà cũng phải ráng lắm mới vào được.

Eo lưng của nàng ta ít nhất cũng to gấp ba lần của Thẩm Thắng Y, số vải dùng để may bộ quần áo nàng ta mặc nếu đem cho Thẩm Thắng Y may quần áo, không đủ để may ba bộ thì may hai bộ cũng không thành vấn đề! Mặt nàng ta tròn quay, cứ như vàng trắng rằm, cái miệng, chóp mũi cũng tròn tròn, hai mắt đầy thịt sùm sụp nên con mắt chỉ còn như sợi chỉ, hai hàng lông mày cũng thế, vể rất nhạt, rất cong.

Thẩm Thắng Y tuyệt nhiên không hề nghi ngờ rằng nàng ta là người trong nhà này, đôi môi của nàng ta thoa son ít nhất cũng dày như chiếc quạt. Trong tay nàng ta cầm một chiếc khăn tay, nhìn tới ngón tay cũng thấy tròn mụm múp. Chiếc khăn tay rõ ràng hơi nhỏ, ngón tay nàng ta cũng thô, móng tay lại tô hồng hồng, nhìn rất xấu mắt.

Thẩm Thắng Y thật rất muốn biết đây là nơi đâu, nhưng nhìn đi nhìn lại cũng không rõ nữ nhân kia là hạng người nào.

Nữ nhân cũng đưa mắt quan sát Thẩm Thắng Y, chợt đưa cái khăn tay lên che miệng cười một tiếng.

Trong nụ cười này, ngay cả đôi mắt nàng ta cũng chẳng thấy đâu nữa, Thẩm Thắng Y phải thừa nhận rằng nụ cười của nàng rất mê hồn, có điều khiến người ta không thể nào chịu nổi.

Thẩm Thắng Y cũng chắc chắn rằng nếu chàng bỏ đi đúng vào lúc này thì nhất định nữ nhân sẽ không nhìn thấy.

Nhưng đúng lúc chàng còn đang sững sốt, nàng ta đã mở mắt trở lại, chàng bèn ho khẽ một tiếng nói :

- Cô nương...

- Tôi tên Tiểu Hồng..

Giọng nói của Tiểu Hồng không phải khó nghe, mà còn rất hấp dẫn, tiếc là Thẩm Thắng Y thấy người rồi mới nghe tiếng.

- Cô nương Tiểu Hồng..

- Gọi là Tiểu Hồng thôi cũng được mà.

Thẩm Thắng Y lại ho khẽ một tiếng, nói :

- Ta...

Tiểu Hồng lại cười mê hồn :

- Tôi đã biết công tử tới đây làm gì rồi.

Thẩm Thắng Y “Ừa” một tiếng, rất lấy làm kỳ quái, lại quan sát Tiểu Hồng từ trên xuống dưới một lần nữa.

“Nữ nhân này rốt lại là ai? Làm sao nàng ta biết được mình tới đây làm gì?”

“Hay là Phương Trục đã biết rằng mình theo sau y, nên cố ý làm cho mình mờ mắt? Y lại là hạng người nào nữa vậy?”

Thẩm Thắng Y xoay chuyển ý nghĩ mấy lần, vừa định cất tiếng hỏi, Tiểu Hồng đã nói một tiếng :

- Mời..

Rồi tránh qua một bước chừa một chỗ trống cho Thẩm Thắng Y vào.

Thẩm Thắng Y rốt lại đã nhìn được vào bên trong.

Bên trong cửa là một đường đi trồng hoa rất đẹp, hai bên hoa nở rực rỡ, sắc tía màu hồng. Cuối đường có một ngôi đình bát giác, bên cạnh có một hòn

giả son, lại có một đường hành lang dài, cột gỗ lan can đều một màu đỏ sẫm, lại lợp ngói xanh biếc, nhìn chường mắt vô cùng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là nhà của một bậc phú gia, bài trí rõ ràng có một chút tục nhưng xem ra cũng không tới nỗi làm người ta phát ghét.

Nói cho cùng, đây cũng thuận mắt nhìn của một nhà giàu mới phát lên.

Tiểu Hồng nhìn thấy Thẩm Thắng Y sờ đầu gãi tai, cười khanh khách một tràng.

- Công tử tới đây lần đầu à?

Thẩm Thắng Y ngơ ngác hỏi :

- Chẳng nhẽ đây ai cũng tới được sao?

- Chỉ sợ người không có tiền thời, chẳng lẽ đây không phải là viện Di Hồng sao?

Thẩm Thắng Y lúc ấy mới ngạc nhiên đứng sững lại, chàng đã biết viện Di Hồng là nơi nào rồi! Nhìn thấy một nữ nhân như Tiểu Hồng, lẽ ra chàng phải nghĩ ngay ra rằng đây là một chốn thanh lâu, nhưng mãi đến hiện tại trong đầu chàng mới xuất hiện hai chữ “Thanh lâu”. Chàng biết là vì sao rồi.

Con người như Phương Trục thì không thể đem mà nói gộp vào với thanh lâu, nên chàng lại hỏi một câu thừa :

- Cô nói đây là một nơi thanh lâu à?

- Cái gì mà thanh lâu với hồng lâu, cứ gọi thẳng ra là kỹ viện cũng được mà.

Thẩm Thắng Y cười nhún nhó.

- Đừng có đứng ngoài cửa lâu, vào đi mà...

Tiểu Hồng đưa tay kéo.

Thẩm Thắng Y lui lại một bước :

- Ông bạn của ta...

- Công tử có bạn cùng tới sao?

- Thì là người mặc áo dài vải xanh vừa vào đây...

- Cái gì? Người vốn là bạn của Nguyễn công tử à?

Thẩm Thắng Y ngạc nhiên :

- Nguyễn công tử à? Y không phải họ Phương sao?

Tiểu Hồng có vẻ lạ lùng nhìn Thẩm Thắng Y rồi chột cười rộ. Thẩm Thắng Y lại càng ngạc nhiên :

- Cô nương cười gì vậy?

- Đã biết y không phải là kẻ thành thật, té ra họ tên cũng là giả luôn.

Thẩm Thắng Y bất giác hỏi vặn :

- Cô nói y là ai?

- Nguyễn Hoàn...

Tiểu Hồng hỏi lại :

- Y vốn tên là gì?

Thẩm Thắng Y không đáp, bởi vì hai chữ “Nguyễn Hoàn” vừa nghe thấy, chẳng hiểu sao chàng lại nghĩ tới hai chữ “cong queo”.

Chàng càng tin chắc người ấy chính là Phương Trục.

Tiểu Hồng chờ một hồi, lại cười khanh khách nói :

- Bọn ta cứ bắt kể y là họ Viên hay họ Phương, khách tới đây dùng tên họ giả cũng nhiều.

Thẩm Thăng Y hỏi :

- Y là khách quen ở đây à?

Tiểu Hồng đáp :

- Không tới thường, nhưng y rất được các cô nương ở đây ưa thích, lại hay vào cửa sau, nên mọi người đều ít nhiều nhớ được y.

Thẩm Thăng Y lại im lặng một lúc.

Tiểu Hồng cười nói tiếp :

- Tuy y không phải là khách sang, nhưng y quả là kẻ có bản lĩnh, những người tiếp y không ai là không chết đi sống lại.

Nói tới đoạn chết đi sống lại, mắt Tiểu Hồng sáng rực lên, liếc Thẩm Thăng Y nói :

- Công tử là bạn của y, chắc cũng học được ít nhiều.

Nàng ta không nói tiếp đoạn cười, song xem thái độ thì Thẩm Thăng Y cũng biết nàng muốn nói gì.

Lúc ấy Thẩm Thăng Y tai nóng rần lên, lại bất giác thờ dài một tiếng. Chàng thờ dài cho Tiểu Hồng đứng trước mặt.

Một nữ nhân rơi vào chón thanh lâu, chẳng lẽ không còn biết xấu hổ là gì sao?

Thẩm Thăng Y không biết, nhưng nữ nhân trước mặt cho chàng cảm giác ấy. Tiểu Hồng thấy dáng vẻ của Thẩm Thăng Y như thế lại nghĩ tới một chuyện khác, giả nguýt một cái nói :

- Tôi chỉ là tình cờ bước ra đây thôi, công tử đừng tưởng tôi chỉ là loại tiếp khách ở cửa sau...

Thẩm Thăng Y thờ dài nói :

- Cô nương hiểu nhầm rồi...

Tiểu Hồng ngắt lời nói :

- Tôi cũng biết người không có ý ấy. Chứ nói thật, ở đây tính ra tôi còn hơn gấp rưỡi nhiều người.

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Ta muốn nói là cô nương hiểu lầm ta tới đây làm gì kia.

Nụ cười trên mặt Tiểu Hồng vụt tắt :

- Vậy thì tới viện Di Hồng làm gì?

- Ta thấy ông bạn của ta vào đây, mà vì có việc muốn tìm y nên mới rồi đánh bạo gõ cửa...

Thẩm Thăng Y nói chưa hết câu, vẻ mặt Tiểu Hồng đã không còn chút gì tươi cười, cười khẩy một tiếng ngắt lời :

- Tìm bạn mà tìm tới đây người định lừa ai đấy?

Thẩm Thăng Y gượng cười.

Tiểu Hồng cười nhạt nói tiếp :

- Ta nghe trong nhà Nguyễn công tử có một con cạp cái thường ngày rất xét nét y, nên y mới phải đi đường hẻm vào cửa sau, ta thấy người chắc là do con cạp cái kia sai tới.

Thẩm Thăng Y chưa kịp phân trần, Tiểu Hồng cũng không cho chàng có thời giờ phân trần, lại nói tiếp :

- Vậy sao người không nói sớm để ta khỏi phí nước bọt.

Câu nói chưa dứt, hai tay Tiểu Hồng đưa ra “bình” một tiếng, hai cánh cửa đóng sầm lại. Trong chớp mắt ấy, trông nàng ta không những không có chút gì là yêu kiều, mà còn giống như mụ đàn bà có nanh nọc, như là có thù oán gì rất ghê gớm với Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y vốn định cất bước vào, thế nhưng thấy vẻ hung dữ trên mặt nàng liền khựng lại, nếu không thì đã bị hai cánh cửa đập vào mũi.

Tuy cửa đã đóng, nhưng Thảm Thăng Y vẫn còn nghe thấy tiếng Tiểu Hồng chửi, dĩ nhiên là chửi chàng, mà lại chửi rất tàn tệ khó nghe.

Thảm Thăng Y chỉ còn cách cười gượng, chàng không bịt tai mà lại đưa tay sờ cánh mũi, cất bước quay trở lại.

Đi được ba trượng, đột nhiên chàng dừng lại. Chỗ góc ngoặt trước mặt lúc bấy giờ có một người nhô ra.

Bạn đang đọc truyện *Ma Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Lãnh Huyết Âu Dương

Người này mặt áo trắng, đi hài trắng, tóc và lông mày râu ria chỗ nào cũng trắng toát, mặt lạnh như băng không có một chút huyết sắc, ngay cả đôi môi cũng trắng bệch như màu chì.

Ngõ hẻm u ám, người ấy xuất hiện lại giống hệt như hồn ma dưới địa ngục, phiêu hốt không một tiếng động.

Nhưng khi y đứng lại rồi, thì lại giống hệt như một con bù nhìn đắp bằng tuyết trắng, khiến người ta có cảm giác ớn lạnh như đang tháng mùa đông.

Đôi mắt của y cũng phẳng phất như nước đông lại thành đá, tuy cũng có tròng đen, nhưng vẫn nhìn rõ con ngươi màu trắng.

Đôi mắt ấy trắng tới mức không có đôi mắt nào trắng hơn.

Y nhìn Thảm Thăng Y từ trên xuống dưới, ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết.

Tiếp xúc với ánh mắt của y, Thảm Thăng Y bất giác cảm thấy lạnh run, sau đó toàn thân chàng cũng như đông lại dưới ánh mắt ấy. Gió thổi.

Tà áo của người áo trắng lay động giữa gió, nét mặt của y thủy chung vẫn không thay đổi, càng nhìn càng giống một con bù nhìn bằng tuyết, bất quá chỉ giống người thật ở bộ áo quần.

Lưng y đeo một thanh kiếm, từ cán tới vỏ đều trắng như tuyết.

Tua kiếm bay phát phơ trong gió, người áo trắng hai tay buông thõng, không hề đụng vào thanh kiếm, mà kiếm khí đã làm người ta rất mặt.

Thảm Thăng Y thấy có cảm giác như vậy. Thời gian lặng lẽ trôi qua, ánh chiều trong con hẻm tắt dần, hai người thủy chung không động đậy. Một nụ cười thoáng hiện trên đôi môi của người áo trắng, nụ cười làm người ta không rét mà run.

Thảm Thăng Y không cười, cũng không nhúc nhích.

Cuối cùng, người áo trắng lên tiếng trước, nói một chữ :

- Giới...

Thảm Thăng Y không nói gì, người áo trắng chờ một lúc lại nói tiếp :

- Ngươi là người đầu tiên đối diện với ta lâu như thế mà vẫn đứng được.

Thảm Thăng Y nói ngay :

- Có lẽ vì ta đã gặp không ít người tò ra sát khí như ngươi.

Người áo trắng sắc mặt lập tức như trắng bệch thêm mấy phần, nụ cười càng lạnh lẽo :

- Chỉ bằng vào một câu ấy cũng biết rằng ngươi không phải là một kẻ vô danh.

Giọng nói y càng lúc càng trầm :

- Cao danh quý tính?

- Thảm Thăng Y!...

Người áo trắng sừng sốt như rơm mảy, ánh mắt chợt rực lên nhìn Thảm Thăng Y một lượt từ đầu tới chân :

- Ngươi là Thẩm Thăng Y à?

Không đợi Thẩm Thăng Y đáp, y nói tiếp :

- Thẩm Thăng Y theo truyền thuyết trên giang hồ quả cũng giống với ngươi thật.

Thẩm Thăng Y phui áo nói :

- Đáng tiếc là ta thích ăn mặc như thế này.

Người áo trắng lắc đầu :

- Quả cũng đáng tiếc thật. Để cho người ta nhận được ra mình qua cách ăn mặc, cũng không phải là điều hay.

- Các hạ nói mà không làm.

Người áo trắng lạnh lùng cười một tiếng.

- Dường như đối với công việc các hạ làm mà dễ nhận ra người qua cách ăn mặc thì quả là điều hay.

- Ngươi chỉ thấy bề ngoài mà biết ta là ai à?

- Lãnh Huyết Âu Dương, Âu Dương Lập!

- Trước đây bọn ta chưa từng gặp nhau mà?

Thẩm Thăng Y ánh mắt rục lên :

- Chưa! Nhưng người trên giang hồ ít kẻ không biết cách ăn mặc này của ngươi.

- Bề ngoài của ta quả cũng đặc biệt thật.

Âu Dương Lập cười lạnh một tiếng :

- May mà tay kiếm của ta cũng không kém, cho nên vẫn còn sống được đến nay.

Y trong lời lẽ rất tự phụ, nhưng trên mặt lại có gì vẻ đó rất khó hiểu, chợt hỏi :

- Theo ngươi thấy thì không thể có người thứ hai có bề ngoài như thế này phải không?

Thẩm Thăng Y trầm ngâm đáp :

- Chắc là không có đâu.

Âu Dương Lập lạnh lùng hỏi :

- Ngươi dựa vào đâu mà dám khẳng định như vậy? Bởi cho đến nay ngươi vẫn mới chỉ lần đầu nhìn thấy một người ăn mặc như ta thôi chứ gì?

Thẩm Thăng Y bất giác gật đầu, Âu Dương Lập ánh mắt chợt nhìn ra xa :

- Ngươi quay lại nhìn xem.

Thẩm Thăng Y quay lại, vừa nhìn thấy bất giác trợn mắt há miệng.

Chỗ một góc ngoặt trong con hẻm phía sau lưng chàng, không biết từ bao giờ đã có một người đứng đó, người này từ quần áo tới diện mạo đều giống hệt Âu Dương Lập.

Khoảng cách không xa quá mười trượng, nên Thẩm Thăng Y nhìn thấy rất rõ ràng, đúng lúc ấy chàng chợt có cảm giác rằng đó chính là Âu Dương Lập nói chuyện với chàng nãy giờ, có điều khi chàng quay đầu lại nhìn thì y bay vọt qua.

Nhưng thiên hạ làm gì có người khinh công mau lẹ tới mức ấy?

Chàng vẫn không tự chủ được, ngoái nhìn Âu Dương Lập.

Y vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, chợt hỏi :

- Nếu ta nói rằng y là Âu Dương Lập thì ngươi có tin không?

Thẩm Thăng Y né người qua một bên liếc mỗi người một cái :

- Tin...

Âu Dương Lập đắc ý cười lớn, giọng cười y nghe vẫn có gì lạnh lẽo, song cũng nghe rõ đang đắc ý.

Người áo trắng giống hệt y lúc ấy cất chân bước tới.

Thẩm Thăng Y nhìn thấy nhưng vẫn không động đậy, hai hàng lông mày từ từ nhướng lên.

Âu Dương Lập lại hỏi :

- Tại sao ngươi không hỏi trong bọn ta người nào đứng là Âu Dương Lập?

- Ta đang chờ ngươi nói.

- Điều đúng cả...

Thẩm Thăng Y đôi hàng lông mày giãn ra :

- Chẳng lẽ các ngươi là anh em sinh đôi à?

Âu Dương Lập vẫn nói tiếp :

- Có điều, ngươi đã cho rằng ta là Âu Dương Lập, thì gọi y là Âu Dương Ngọa cũng được.

Câu nói vừa dứt, người được gọi là Âu Dương Ngọa đã dừng lại cách đó hai trượng.

Thẩm Thăng Y càng nhìn thấy rõ hơn, bọn họ quả thật rất giống nhau, bất quá chỉ là thần thái có chỗ khác biệt.

Gã Âu Dương Ngọa này xem ra còn tàn ác hơn Âu Dương Lập.

Thẩm Thăng Y lại liếc mỗi người một cái :

- Rốt lại là hai vị muốn gì?

Âu Dương Lập cười nhạt :

- Ngươi phải biết rồi chứ!

- Nghe nói cả đời Lãnh Huyết Âu Dương chỉ làm có một việc : Giết người!

- Đúng vậy!

- Nhưng ta vẫn chưa biết đã đắc tội với hai vị ở chỗ nào?

- Ngươi đã biết tới Lãnh Huyết Âu Dương, thì cũng cần biết rằng xưa nay Lãnh Huyết Âu Dương chưa từng giết ai vì bản thân cả.

Thẩm Thăng Y hỏi lại :

- Vậy thì ai muốn các ngươi giết ta?

Hai người kia đều không đáp, Thẩm Thăng Y lại hỏi :

- Hay là việc ở viện Di Hồng này, vì việc ta đuổi theo Phương Trục?

Âu Dương Lập và Âu Dương Ngọa nhìn nhau một cái nhưng vẫn im lặng.

Thẩm Thăng Y chờ một lúc mới hỏi :

- Chẳng lẽ hai vị mới trả lời?

Âu Dương Lập lập tức đáp :

- Trước khi ngươi chết.

Thẩm Thăng Y “Ừa” một tiếng, Âu Dương Ngọa đứng cạnh đột nhiên hỏi :

- Người có chịu rời khỏi Gia Hưng ngay, hoàn toàn không nhớ tới chuyện phát sinh hôm nay không?

Thảm Thăng Y quả quyết :

- Không!

Âu Dương Ngọa lắc đầu :

- Vậy thì chỉ có mỗi một cách thôi.

Thảm Thăng Y nói giúp y đoạn chốt :

- Giết ta phải không?

- Đúng vậy! Phải giết người!

Âu Dương Ngọa bàn tay nắm cán kiếm, “soảng” một tiếng, thanh kiếm lập tức tuốt ra ba tấc.

Nhưng bóng kiếm chớp lên trước là của Âu Dương Lập, cùng lúc với tiếng “soảng”, Âu Dương Lập thân hình cũng như mũi tên bắn mau tới.

Cũng trong lúc ấy, thanh kiếm của y tuốt ra khỏi vỏ không một tiếng động.

Động tác tuốt kiếm đã rất nhanh, động tác phóng kiếm của y còn nhanh hơn, ánh hàn quang vừa loé lên trước mắt, thanh kiếm đã như tia chớp đâm thẳng vào cổ họng Thảm Thăng Y.

Kiểm cùng người kết thành một sợi dây thẳng tắp, vừa nhanh vừa chuẩn.

Thảm Thăng Y vốn đang nhìn Âu Dương Ngọa, chợt quay đầu lại, tay trái tuốt kiếm đâm luôn ra một nhát.

Ánh mắt cùng ánh kiếm dường như đồng thời đón đỡ mũi kiếm của Âu Dương Lập.

“Choang” một tiếng, hai mũi kiếm đâm trúng nhau, tia lửa bắn tung toé, Âu Dương Lập người lảo đảo quay trở lại.

Âu Dương Ngọa kiếm cũng vừa theo người tới.

Dáng mặt giống hệt, thanh kiếm giống hệt, nhưng ra tay lại không giống, kiếm pháp của Âu Dương Ngọa thì bay lượn biến ảo, đâm luôn mười sáu huyết đạo trên người Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y thân hình chuyển nhanh tránh qua mười kiếm, đón đỡ tới chiêu thứ mười sáu chưa kịp đánh trả, Âu Dương Lập cả người lảo đảo quay lại vọt tới sau lưng.

Một nhát kiếm này cũng nhanh như điện chớp.

Thảm Thăng Y ánh mắt chợt lóe lên, thân hình trầm xuống, đánh lại một kiếm, không cho đối phương thừa cơ tấn công nữa.

Chàng di động theo Thất Tinh bộ pháp tránh qua kiếm của Âu Dương Ngọa trước, thanh kiếm trong tay cũng dính luôn vào thanh kiếm của Âu Dương Lập, lấy công làm thủ.

Âu Dương Lập liên tiếp lui lại hai trượng nhưng vẫn không thoát ra được chiêu kiếm của Thảm Thăng Y, y vừa lui vừa phóng kiếm như con độc xà, nhưng liên tiếp mười bảy chiêu đều bị Thảm Thăng Y ngăn lại.

Âu Dương Ngọa cũng đồng thời tiến theo hai trượng, phóng kiếm liên tiếp nhưng hai mươi bốn chiêu không chiêu nào đâm trúng được Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y theo Thất Tinh bộ pháp, Âu Dương Ngọa cũng theo Thất Tinh bộ pháp tấn công, nhưng không đuổi kịp.

Y nổi giận, hú dài một tiếng, thân hình cùng bộ pháp lập tức thay đổi, một bước một nhát, kiếm cùng người như con độc xà phóng thẳng tới Thảm Thăng Y.

Nhát kiếm nào cũng đâm vào chỗ yếu hại.

Thảm Thăng Y vẫn bước theo Thất Tinh bộ pháp, thân hình chợt phiêu hốt như quỷ mị, thanh kiếm như ngẫu nhiên rút về, nhưng trong đường tơ kẽ tóc cán kiếm lại đẩy mũi kiếm của đối phương ra. Âu Dương Lập thấy rõ từng cử động của chàng nhưng không làm thế nào chiếm được tiền cơ.

Tuy Thảm Thăng Y quay lưng về phía y nhưng sau đầu như có mắt, kiếm đánh ra rất đúng lúc đúng chỗ, không những hóa giải thế công của y kịp thời, mà còn tiềm ẩn khả năng không chế cả bộ pháp lẫn chiêu thức của y. Âu Dương Lập không nói tiếng nào, trong mắt hiện ra ánh sợ hãi.

Thảm Thăng Y đồng thời đối phó với hai người bọn họ mà cũng như chỉ với một người, cục diện hiện tại thật rất dễ thấy. Âu Dương Ngọa mắt cũng lóe

lên ánh sợ hãi, kiếm thế cùng thân hình, bộ pháp lại thay đổi.

Lần này thân hình y giống hệt một con độc xà bay lượn, mũi chân vừa đạp xuống đất lại vọt lên, thế kiếm càng biến ảo, kiếm nào cũng nhằm đâm vào yếu huyệt Thẩm Thắng Y.

Thẩm Thắng Y thân hình xoay chuyển càng nhanh, đột nhiên quát lớn một tiếng, kiếm thế không rõ có phải là được tiếng quát trợ oai không, nhưng cũng càng mau lẹ.

Vừa đánh chàng còn vừa nói :

- Võ công của Linh Xà môn nghe nói đã thất truyền từ lâu, không ngờ hôm nay lại được thấy nơi các hạ.

Câu này là nói với Âu Dương Ngọa.

Âu Dương Ngọa nghe câu nói, sắc mặt như cũng trắng bệch thêm mấy phần, thanh kiếm trong tay lại càng nhanh hơn, liên tiếp đâm mười ba nhát vào yếu huyệt Thẩm Thắng Y.

Thẩm Thắng Y “Ừa” một tiếng, thân hình né sang một bên, đột nhiên nhảy lên bờ tường bên phải.

Thân hình chàng chuyển động giống hệt một con thằn lằn, vừa mới thấy ở chân tường, trong chớp mắt đã lên tới đầu tường.

Âu Dương Lập, Âu Dương Ngọa hai kiếm song song truy kích, nhanh như điện chớp.

Hai thanh kiếm trong nháy mắt đâm ra cả thảy ba mươi chín nhát, nhưng không nhát nào kịp đâm trúng Thẩm Thắng Y.

Thẩm Thắng Y giỏi thật! Trong chớp mắt trên vách tường hiện ra ba mươi chín vết thủng, vôi trắng bay tung tóe, vết nào cũng khá sâu, nhưng nhìn kỹ thì rất dễ nhận ra rằng vết kiếm của Âu Dương Ngọa lớn nhỏ không đều.

Âu Dương Lập thì ngược lại, không những vết kiếm đâm đều đặn, mà chỗ phá vỡ ra cũng to nhỏ gần bằng nhau.

Theo đó có thể nói rằng, Âu Dương Lập ra tay so với Âu Dương Ngọa thì mau lẹ hơn, mà lực đạo trên mũi kiếm cũng đều hơn.

Thẩm Thắng Y không nhìn thấy vết kiếm trên tường, nhưng đã nhận ra rằng kiếm pháp của hai người cao thấp khác nhau.

Chàng vừa lên tới nơi, kiếm đã che kín những chỗ yếu hại trên người.

Âu Dương Lập, Âu Dương Ngọa cũng không đuổi nữa, song song lùi lại một trượng.

Âu Dương Ngọa ánh mắt chớp lên, nói :

- Thân thủ của người này cao hơn bọn ta nhiều lắm.

Âu Dương Lập lạnh lùng nói :

- Cả ta và người hợp sức cũng không phải là đối thủ của y.

Y nói rất quả quyết, rõ ràng giàu kinh nghiệm hơn nhiều so với Âu Dương Ngọa.

Âu Dương Ngọa lại nói một câu thật thừa :

- Người dám chắc thế à?

Âu Dương Lập không đáp, chỉ cười nhạt một tiếng, tiếng cười này mang đầy vẻ nhạo báng.

Âu Dương Ngọa nhìn chăm chăm vào Âu Dương Lập một thoáng, thờ dài một tiếng :

- Dĩ nhiên là ta tin vào sự phán đoán của người.

Âu Dương Lập lại cười nhạt :

- Trong hai chúng ta, phải có một người rời khỏi nơi đây.

Âu Dương Ngọa thu ánh mắt lại.

Âu Dương Lập thanh kiếm trong tay chợt vung ra, một vầng ánh sáng loé lên, một cành cây cao cách đầu y ba thước theo ánh kiếm rơi xuống, đứt làm nhiều đoạn.

Âu Dương Lập tay trái quờ một cái khua vào đám cành vụn, thanh kiếm trong tay phải lại loé lên.

Hai mẫu cành vụn lập tức bị chặt bằng một đầu.

Âu Dương Lập ra tay mau lẹ tới mức không những Âu Dương Ngọa không nhìn thấy kịp, mà ngay cả Thẩm Thăng Y cũng không nhìn thấy rõ ràng.

Chàng ngơ ngác nhìn Âu Dương Lập, nhưng lập tức hiểu ra ý tứ của y. Âu Dương Lập lập tức đưa hai mẫu cành vụn về phía Âu Dương Ngọa, lạnh lùng nói :

- Dài thì đi, ngắn thì ở lại.

Âu Dương Ngọa nghiêng răng, đưa tay rút một mẫu.

Âu Dương Lập xòe tay trái ra, mẫu cành cây trong tay y rõ ràng dài hơn Âu Dương Ngọa.

Âu Dương Ngọa vừa nhìn thấy, cười thầm một tiếng, nắm tay lại một cái rồi từ từ buông ra, mẫu cành cây trong tay y nát như cám rơi xuống.

Âu Dương Lập đang thẳng tay ném mẫu cành cây đi, buông một tiếng :

- Xin lỗi.

Âu Dương Ngọa chép miệng :

- Không cần xin lỗi. Xưa nay người đều may mắn hơn ta, cả võ công cũng vậy.

Âu Dương Lập không tỏ vẻ gì, quay người đi, chỉ một bước đã ra khỏi một trượng.

- Người cũng phải ở lại đây!

Thẩm Thăng Y thân hình trên đầu tường xoay một cái vọt ra.

Âu Dương Ngọa thân hình cũng đồng thời vọt lên như mũi tên, bắn mau tới trước mặt Thẩm Thăng Y.

Y chưa đứng vững, thanh kiếm trong tay đã phóng ra ba chiêu.

Ba nhát kiếm này đâm ra, môn hộ vô cùng trống trải, có thể nói y hoàn toàn bất chấp, giống như định liều mạng, chỉ cốt là chặn được Thẩm Thăng Y lại.

Đó cũng là sự thật.

Thẩm Thăng Y thân hình bất giác khựng lại, thanh kiếm trong tay trái liên tiếp ngăn đỡ ba nhát kiếm của y, nhìn lại thì Âu Dương Lập đã mất hút sau chỗ ngoặt trong con hẻm.

Âu Dương Ngọa thân hình lật lại, đã đứng trên đầu tường, lớn tiếng quát vang, lại đâm ra ba kiếm.

Ba nhát kiếm này quả thật rất hung hiểm.

Thẩm Thăng Y ung dung đón đỡ.

Thân hình Âu Dương Ngọa lại xoay tròn vọt lên, người và kiếm dường như biến thành một con độc xà, không ngừng phóng vào yết hầu Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y đón đỡ lần thứ hai, định vọt lên nhưng đều bị Âu Dương Ngọa bức phải lùi lại, chàng biết rằng muốn đuổi theo Âu Dương Lập thì không kịp nữa rồi.

Trong chớp mắt, chàng đột nhiên phát sinh một ý nghĩ kỳ quái.

“Chỉ sợ bất sống được Âu Dương Ngọa, cũng không hỏi được gì.”

Đối với chàng, Âu Dương Ngọa gần như một người đã chết, vì sau mấy kiếm vừa rồi, nếu chàng ra tay, thì một nhát kiếm đâm chết y không khó gì.

Mà một nhát kiếm ấy, chàng cũng không cần phải dùng hết sức.

So với lúc này, kiếm pháp của Âu Dương Ngọa lại càng tàn độc, nhưng Thẩm Thăng Y lại không hề tán thưởng chút nào.

Nói cho cùng, kiếm pháp của Âu Dương Ngọa đang dùng chẳng đủ để giết người, chỉ có thể uy hiếp đối phương mà thôi.

Kiểm chiêu của y đột nhiên lộ ra rất nhiều sơ hở, mà lại là những sơ hở không thể bỏ cứu, cùng một người sử dụng một loại kiếm pháp, nhất định không thể đột nhiên lại biến đổi khác hẳn như thế được.

Thẩm Thăng Y biết rõ vì sao.

...Âu Dương Ngọa đang liều mạng! Đó là sự thật, vì thanh kiếm của Âu Dương Ngọa chỉ công mà không thủ. Đáng tiếc là võ công của y còn kém Thẩm Thắng Y quá xa, cho nên tuy y liều mạng cũng không thể đổi mạng với Thẩm Thắng Y.

Ba nhát kiếm ấy vừa đâm ra, y cũng biết có chỗ sơ hở nhưng vẫn không chịu lui lại, cứ gài thét luôn miệng, xông vào liên tục tấn công như điên cuồng.

Đầu tường chỉ rộng chưa được một thước, song đối với bước chân của hai người thì chẳng có ảnh hưởng gì.

Thẩm Thắng Y thân trải trăm trận, bất kể là hoàn cảnh như thế nào chàng cũng đã từng có kinh nghiệm, dù cho bàn chân chỉ đạp lên một sợi dây, đối với chàng cũng như trên mặt đất.

Võ công của Âu Dương Ngọa thì rõ ràng rất hợp với việc đánh nhau nơi chật hẹp.

Thân hình y lúc lên lúc xuống, lúc ngồi lúc đứng, thậm chí có lúc nằm soài ra trên đầu tường, dù như thế nào cũng giống hệt một con rắn.

Rắn thì mau lẹ, chính xác, tàn độc, hoàn toàn ăn khớp với lộ số kiếm pháp của y. Thẩm Thắng Y cũng không dám coi thường.

Chàng muốn giết Âu Dương Ngọa thì rất dễ, đón đỡ tới chiêu thứ hai mươi bảy, thậm chí chàng đã có thể giết chết y lần thứ hai, hoàn toàn có thể chỉ bằng một nhát kiếm.

Nhưng hai lần ấy đều rất ngắn ngủi, chàng chỉ có thể lật tay trong một chớp mắt, một kiếm đâm vào yết hầu Âu Dương Ngọa, cũng chẳng cần phải dùng lực, chắc chắn Âu Dương Ngọa sẽ chết tươi.

Yết hầu vốn là chỗ yếu hại, muốn giết một người cho gọn thì quả đó là chỗ cần đâm trước nhất.

Tới chiêu thứ ba mươi, Thẩm Thắng Y đã bị bức lùi hơn một trượng.

Một người liều mạng thì quả thật rất khó đối phó.

Lùi lại hơn một trượng rồi, thân hình Thẩm Thắng Y đột nhiên lại băng ra thêm một trượng nữa, thoát khỏi màn kiếm quang của Âu Dương Ngọa.

Thẩm Thắng Y quát lên một tiếng :

- Dừng tay!

Thế công của Âu Dương Ngọa theo tiếng quát dừng ngay lại, trên mặt y mồ hôi đầm đìa, nhưng dáng vẻ vẫn còn rất hung hãn.

Mặt y sa sầm :

- Tại sao phải dừng tay?

Thẩm Thắng Y thản nhiên :

- Ta mà muốn giết ngươi, ngươi đã chết mấy lần rồi.

- Ta biết...

- Chẳng nhẽ ngươi không sợ chết à?

- Ngàn thưở khó khăn là sự chết, ai mà không sợ?

Âu Dương Ngọa thở hổn hển, thanh kiếm cầm trong tay cũng thoáng rung rung.

- Thế tại sao ngươi lại làm như thế?

- Ngươi là người thông minh, lẽ ra phải biết rồi.

- Phải chăng ngươi chỉ là kẻ đi trước dò đường?

- Đúng thế.

Âu Dương Ngọa không hề phủ nhận.

Thẩm Thắng Y thu kiếm về, đột nhiên nói :

- Ngươi đi đi!

- Đi à? Đi đâu?

- Muốn đi đâu thì đi!

Thẩm Thăng Y nói rất rõ ràng.

Âu Dương Ngọa cười lớn :

- Có người nói rằng ngươi là một người phóng khoáng, đến nay được thấy, quả nhiên rất đúng.

Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng :

- Ta với ngươi chẳng có thù oán gì, không cần phải liều mạng.

Âu Dương Ngọa nói :

- Đúng là không có, nhưng đáng tiếc ngươi lại là một kẻ quá tò mò.

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Đó là cái tật xấu lớn nhất của ta, nhưng đáng tiếc lại không bỏ được.

- Đó đúng là một điều rất đáng tiếc.

Thẩm Thăng Y nói qua chuyện khác :

- Ngươi yên tâm, ta quyết không theo dõi ngươi đâu, chỉ hy vọng khi ra đi ngươi chịu trả lời một câu hỏi của ta.

Âu Dương Ngọa không cười nữa :

- Ta không nghĩ đến chuyện đi, cho nên cũng không nghĩ đến chuyện trả lời câu hỏi của ngươi.

- Ngươi không đi, thì ta đi cũng được.

Thẩm Thăng Y khẽ xoay người.

Thanh kiếm của Âu Dương Ngọa tức thời lay động, dường như sẵn sàng phóng ra, Thẩm Thăng Y ánh mắt chợt rực lên, hỏi :

- Ta đi cũng không được sao?

Âu Dương Ngọa cười cười :

- Được chứ, có điều trước khi ngươi ra đi, thì phải làm một chuyện mới được.

- Ngươi nói là...

- Giết ta!

Âu Dương Ngọa nói dần từng tiếng, không có vẻ gì là cười cợt.

Thẩm Thăng Y nhìn Âu Dương Ngọa từ trên xuống dưới một lượt :

- Ngươi đúng là kẻ đi trước cản đường ta đấy à?

- Ngươi không chết, thì ta phải chết!

Âu Dương Ngọa nói dần từng chữ, nghe như binh khí chạm nhau.

Thẩm Thăng Y lăm bằm :

- Xem ra việc Phương Trục vào viện Di Hồng, nhất định là có dính líu tới một bí mật kinh người.

Âu Dương Ngọa cười nhạt :

- Ngươi thật là quá tò mò, đối với sức khỏe của ngươi, như vậy không có lợi lắm đâu.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm không đáp.

Âu Dương Ngọa lại nghiêng răng toan phóng kiếm đâm ra, Thẩm Thăng Y chợt nhíu mày, đột nhiên nói :

- Anh em như chân tay, nhưng theo ta thấy thì các người không phải là anh em, nếu không thì Âu Dương Lập sẽ không bỏ người mà đi một mình.

- Nói bậy...

- Nhưng tướng mạo của các người thì giống hệt nhau, trong chuyện này chắc có điều gì bí mật phải không?

Âu Dương Ngọa sừng sốt, thái độ rõ ràng là rất bất ngờ.

Thẩm Thắng Y lại hỏi :

- Là hóa trang à?

Âu Dương Ngọa cười nhạt không đáp.

Thẩm Thắng Y lại nói :

- Linh Xà môn quét khởi ở đất Điền, Lãnh Huyết Âu Dương theo lời đồn đại thì lại xuất thân từ phái Trường Bạch, dường như không thể trộn lẫn với nhau được. Và lại...

Thẩm Thắng Y dừng một chút lại nói :

- Linh Xà môn xưa nay không thu nhận đệ tử là người ngoài, cả môn phái trên dưới đều là họ Hạ.

- Đùng có rùm lời!

Âu Dương Ngọa cả người lẫn kiếm vọt mau lên, lại như một con độc xà, nhát nào cũng phóng vào yết hầu Thẩm Thắng Y! Thẩm Thắng Y lui lại, thân hình lật một cái lại đáp xuống con hẻm.

Âu Dương Ngọa theo sát lần một vòng trên đất, thanh kiếm quét vào hai chân Thẩm Thắng Y.

Thẩm Thắng Y hai chân mau lẹ di động bằng ra ba trượng, đã tới chỗ ngoặt trong con hẻm, nhô lên hụp xuống nhảy vọt lên một cành cây mọc ngang.

Bằng vào khinh công của chàng, muốn rời khỏi nơi đây thì không thành vấn đề, thân pháp của Âu Dương Ngọa tuy nhanh, nhưng vẫn còn kém chàng xa. Âu Dương Ngọa rõ ràng cũng biết như vậy, rõ ràng y cũng biết Thẩm Thắng Y muốn rời khỏi nơi đây. Đúng lúc Thẩm Thắng Y nhảy lên cành cây, Âu Dương Ngọa quát lên :

- Thẩm Thắng Y, người đi như vậy thì sẽ phải hối hận đấy!

Thẩm Thắng Y hững hờ cười một tiếng :

- Ta không muốn giết người, chỉ muốn rời khỏi đây thôi.

Câu nói vừa buông ra, thân hình chàng cũng đang sắp sửa vọt đi, không ngờ Âu Dương Ngọa lại kêu lên một câu :

- Quả là người không kể gì đến sự sống chết của Ngải Phi Vũ sao?

Trong câu nói của Âu Dương Ngọa, hai vai Thẩm Thắng Y đã rung lên, vọt người ra hơn một trượng, nhưng câu nói vừa dứt, chàng đã trở lại chỗ cũ.

Kế đó chàng nhìn Âu Dương Ngọa bằng một ánh mắt lạ lùng, hỏi bằng một giọng lạ lùng :

- Người nói vậy là có ý tứ gì?

Âu Dương Ngọa lạnh lùng vẫy tay :

- Xuống đây!

Thẩm Thắng Y sừng sốt một lúc, thân hình chớp lên, rơi xuống gốc cây. Âu Dương Ngọa nhìn chăm chăm vào Thẩm Thắng Y :

- Người ta nói rằng người có rất nhiều bạn bè, quả không sai.

Thẩm Thắng Y lặng lẽ cười một tiếng :

- Bây giờ thì chắc là người có thể trả lời ta được rồi.

Âu Dương Ngọa lắc đầu nói :

- Cũng không thể.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm hỏi :

- Người muốn điều kiện gì? Phải chăng là muốn ta bảo vệ tính mạng cho người?

Âu Dương Ngọa lạnh lùng đáp :

- Tuy võ công của người rất cao cường, nhưng muốn bảo vệ ta thì chưa đủ đâu.

Thẩm Thăng Y im lặng hồi lâu, suy nghĩ về câu nói của đối phương.

- Rốt lại người cũng chỉ có một mình.

- Ta cũng có bạn bè chứ.

Thẩm Thăng Y cười cười :

- Bạn bè của ta tuy không nhiều, nhưng nhất định người nào cũng sẽ dốc sức giúp ta.

Âu Dương Ngọa lắc lắc đầu :

- Xem ra thì người có chỗ lắm rồi đấy!

Thẩm Thăng Y “Ừ” một tiếng.

Âu Dương Ngọa cười cười :

- Ta muốn nói là câu chuyện này không phải sức người có thể giải quyết được.

Nói tới chữ “người”, ý đặc biệt dần giọng.

Thẩm Thăng Y dường như đã hiểu, nhưng cũng dường như chưa hiểu, vẫn nhìn Âu Dương Ngọa bằng ánh mắt lạnh lùng.

Âu Dương Ngọa thở hắt hắt, như đang điều tức, không nói gì nữa.

Thẩm Thăng Y chờ một lúc, hỏi dò :

- Ý người muốn nói là người không phải bị một người khống chế phải không?

Câu hỏi vừa buông ra, ngay cả chàng cũng cảm thấy rất buồn cười.

Âu Dương Ngọa lại trả lời :

- Đúng vậy!

Thẩm Thăng Y sững sốt, nhin không được lại hỏi tiếp :

- Không phải là người, thì là cái gì?

Âu Dương Ngọa không trả lời ngay, Thẩm Thăng Y cũng không hỏi nữa, chỉ đứng im lặng, nhớ lại toàn bộ những câu trả lời từ nãy giờ của Âu Dương Ngọa.

Âu Dương Ngọa giống như vừa cắt đứt được một sợi chỉ khâu mềm, bật ra một tiếng :

- Ma!

Thẩm Thăng Y sững sốt :

- Ma à?

Âu Dương Ngọa trịnh trọng gật đầu, không có vẻ gì là nói láo hay nói đùa.

Thẩm Thăng Y nhin không được lại hỏi :

- Người biết con “ma” ấy có ý gì không?

Âu Dương Ngọa hỏi lại :

- Người nói gì?

Thẩm Thăng Y thở ra một hơi :

- Xin lỗi vì ta thật sự không hiểu, người nói rõ hơn một chút đi.

Âu Dương Ngọa nói :

- Thì ta chẳng đã nói rõ rồi đó sao?

- Không chế bọn người không phải là người, mà là ma, có đúng như vậy không?

Âu Dương Ngọa gật đầu, gật đầu một cách quả quyết.

Thẩm Thăng Y cười gượng :

- Chẳng lẽ có ma thật à?

Âu Dương Ngọa cười cười :

- Cũng có thể nói rằng y chưa phải là ma, nhưng vật y sử dụng thì rõ ràng là một thanh... ma đao!

- Ma đao à?

Thẩm Thăng Y chỉ còn có cách cười gượng.

- Thanh ma đao này mang lời nguyện của Thiên Ma, có uy lực của Thiên Ma, trong thiên hạ quyết không có thanh thứ hai.

Thẩm Thăng Y vừa nghe, vừa suy nghĩ.

Chàng nghe không rõ, cũng nghĩ không ra, chẳng rõ Âu Dương Ngọa nói như vậy có phải là rất hoang đường, rất mù mờ không?

Gió thổi qua, cành cây rung rào rào, con hẻm chợt lạnh buốt.

Thẩm Thăng Y có cảm giác như vậy. Chàng bắt giác rung mình nhìn lên.

Ánh chiều đã tắt, màn đêm tuy chưa buông xuống, nhưng cũng không còn bao lâu nữa.

Âu Dương Ngọa nói tiếp :

- Không ai dám phản bội y, trong đó có cả ta.

Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn y, chợt phát giác ra trong mắt Âu Dương Ngọa có một vẻ sợ sệt.

Nỗi sợ sệt này rõ ràng đã có từ lâu, vừa nói tới chữ Ma, Ma Đao là tự nhiên xuất hiện.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm hỏi :

- Rốt lại Ngải Phi Vũ đã gặp phải chuyện gì rồi? Y với các người có chuyện gì?

Âu Dương Ngọa đưa mắt nhìn Thẩm Thăng Y với vẻ ngại ngùng, cười quỷ quyệt nói :

- Ta có thể nói cho người biết, nhưng phải đáp ứng một điều kiện của ta.

Thẩm Thăng Y thành thật nói :

- Chỉ cần người nói đến nơi đến chốn.

- Quân tử nhất ngôn...

Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng :

- Ta chẳng phải là quân tử, nhưng đã hứa điều gì thì nhất định là làm điều đó.

Dừng lại một chút, lại hỏi :

- Người muốn ta đáp ứng điều kiện gì?

- Thật ra ta đã nói với ngươi rồi.

Thảm Thăng Y hỏi dò :

- Giết ngươi à?

Âu Dương Ngọa gật đầu :

- Ta có thể tự đâm mình một kiếm, nhưng chết dưới lưỡi kiếm của ngươi thì càng hay hơn.

Thảm Thăng Y nhìn Âu Dương Ngọa chăm chăm chưa nói tiếng nào.

- Có điều nhất kiếm ngươi đâm ấy phải trúng vào chỗ có lợi nhất, nếu không chết thì ta không nói, còn nếu ngươi đâm ta chết ngay, thì ta muốn nói cho ngươi nghe cũng không nói được.

Thảm Thăng Y nhú mày, nghĩ ngợi một lúc.

Âu Dương Ngọa nói tiếp :

- Đối với ngươi thì như vậy không có gì là không công bằng, nói cho cùng nếu ngươi bị bó buộc không được ra tay, mà không cần thận, lại chết dưới kiếm của ta không chừng. Nhưng đây lại là một điều bí mật có thể làm chấn động cả võ lâm, nên chịu khổ một chút kẻ cũng đáng!

Thảm Thăng Y trầm ngâm nói :

- Hoặc là ta sẽ tìm cách khác...

- Hoặc là...

Âu Dương Ngọa cười nhạt :

- Đáng tiếc là ngươi không có nhiều thì giờ nữa đâu.

Thảm Thăng Y ánh mắt chợt sáng rực :

- Ngươi nói Ngải Phi Vũ đang bị nguy hiểm tới tính mạng phải không?

Âu Dương Ngọa lạnh lùng nói :

- Theo ta thấy, ngươi nên tìm y sớm hơn một chút thì tốt hơn.

- Hay là chúng ta hợp tác đi.

Âu Dương Ngọa quả quyết chối từ :

- Không thể được!

Thảm Thăng Y thờ dãi, Âu Dương Ngọa cả người lẫn kiếm lại xông vào, người mau kiếm lẹ nhắm thẳng vào cổ họng Thảm Thăng Y.

Quả là y đang liều mạng, trong chớp mắt trên người đã để lộ ra ít nhất hai mươi chỗ sơ hở.

Thảm Thăng Y đều nhìn thấy rất rõ, tuy chàng không thể đâm vào cả hai mươi chỗ ấy, nhưng ít nhất cũng có thể đánh bảy kiếm.

Trong bảy kiếm này ít nhất cũng có ba đâm vào chỗ trí mạng, nhưng chàng không đâm Âu Dương Ngọa nhát nào, thanh kiếm chỉ giữ thế thủ, ngăn đỡ bốn mươi chín nhát kiếm của Âu Dương Ngọa.

Âu Dương Ngọa kiếm thế liên miên bất tuyệt, người cùng kiếm bay lượn lên xuống, tấn công Thảm Thăng Y từ mọi phía.

Thảm Thăng Y ung dung đón đỡ, tay phải nắm kiếm quyết, tay trái cầm kiếm phối hợp với thân pháp linh hoạt, hoặc đón đỡ, hoặc phong tỏa, hóa giải toàn bộ kiếm chiêu của Âu Dương Ngọa.

Chàng ngăn đỡ chín mươi sáu nhát kiếm của Âu Dương Ngọa, không hề đánh trả một đòn, nhưng kiếm của Âu Dương Ngọa đánh vào là bật ra.

- Đánh trả đi ...!

Âu Dương Ngọa liên tiếp gầm lớn, gần như đã phát điên.

Thảm Thăng Y chò y thét tới lần thứ bảy mới đánh trả, đón đỡ liên tiếp mười ba chiêu nữa mới nhân chỗ sơ hở đâm lại một kiếm xuyên suốt qua bụng Âu Dương Ngọa.

Lưỡi kiếm đâm vào rồi rút ra liền, Âu Dương Ngọa kêu lên một tiếng quái dị, máu từ thân người vọt ra như chiếc cầu vồng, lui về phía sau hai trượng.

- Kiếm hay lắm..

Y chúc mũi kiếm cắm vào mặt đất giữ cho thân hình không đổ xuống, nhìn Thẩm Thắng Y.

Tâm tình kích động của y lúc này cùng lúc trở nên rất bình tĩnh.

Thẩm Thắng Y vừa bước tới vừa nói :

- Giờ đây thì ngươi có thể nói với ta rồi.

Âu Dương Ngọa chột cười nói :

- Được chết dưới một nhát kiếm thế này, còn hận gì nữa chứ?

Thẩm Thắng Y không hỏi nữa.

Âu Dương Ngọa cười nói tiếp :

- Ngươi quả là một kẻ thông minh, đáng tiếc là ngươi đang quá quan tâm tới bạn bè.

Thẩm Thắng Y dùng chân thờ nhẹ nói :

- Quan tâm thì tình ý dễ loạn, nếu không thì ta đã nghĩ được cách khác, nhưng ngươi thế nào cũng chết rồi, muốn nói gì thì nói sớm đi.

Âu Dương Ngọa nói :

- Xin lỗi..

Thẩm Thắng Y lắc đầu :

- Tôi giờ ngươi còn sợ gì nữa?

- Thanh Ma đao kia...

Âu Dương Ngọa giọng nói yếu ớt.

- Thanh Ma đao?

- Đúng thế, thanh Ma đao...

Giọng nói của Âu Dương Ngọa chợt đứt ngang, thân người cũng ngã vật xuống.

Một nhát kiếm kia của Thẩm Thắng Y thật là trúng chỗ rất tốt, trước khi chết Âu Dương Ngọa còn có thể nói được vài câu.

Đáng tiếc là y chưa nói được tất cả.

Thẩm Thắng Y vốn hy vọng Âu Dương Ngọa trước khi chết sẽ nói cho mình biết chút gì đó, nhưng không chờ Âu Dương Ngọa cất tiếng, vừa nhìn thấy vẻ mặt cười cợt của y, chàng đã biết y sẽ không bao giờ nói với chàng điều gì.

Nỗi sợ sệt của y rõ ràng là thâm căn cố đế.

Ma đao rốt lại là một thanh đao ra sao? Chẳng lẽ lại quả có một loại ma đao không những đủ sức khống chế y lúc còn sống, mà còn có thể khống chế y khi đã chết sao?

Trong lòng chàng lạnh buốt.

Ngải Phi Vũ giết người bừa bãi. Phương Trục đi chơi bởi kỹ viện, hai việc này tuy không dính líu với nhau nhưng đều là chuyện bất ngờ với chàng.

Ngải Phi Vũ, Phương Trục đều là bạn thân của chàng, ít nhiều chàng đều biết về họ.

Nhưng hiện tại họ đều hoàn toàn làm ngược lại, điều gì đã khiến họ trở thành như vậy?

Chẳng lẽ cũng lại là do một thanh Ma đao?

Thẩm Thắng Y không thể khẳng định, song đã có thể khẳng định một việc.

...Đây nhất định không phải là chuyện tình cờ, giữa hai chuyện của hai người nhất định có liên quan với nhau. Thẩm Thắng Y vì việc Ngải Phi Vũ giết bừa đồ đệ của Giang Nam tứ hữu mà đi tìm Phương Trục để điều tra, nhưng vì đuổi theo Phương Trục mà bị anh em Âu Dương Ngọa tập kích.

Giờ đây Âu Dương Ngọa lại không nói rõ ràng rằng chuyện tính mạng của Ngải Phi Vũ có liên quan gì tới bọn y. Thẩm Thắng Y thì nghĩ không ra giữa bọn y và Ngải Phi Vũ có quan hệ gì với nhau, thì làm sao hiểu rõ chuyện kia được?

Chàng vốn là một kẻ vô cùng tò mò, dĩ nhiên còn do Ngải Phi Vũ, Phương Trục là bạn chàng nữa, nhưng so ra chuyện tò mò ở đây chỉ là thứ yếu. Phải tìm ai đây?

Thẩm Thắng Y chợt nghĩ tới vị cô nương Tiểu Hồng mập ú kia, lại chợt nghĩ rằng chỉ cần tìm được người là đủ một câu làm rõ mọi chuyện, vậy thì cho dù có bị chửi thêm một trận tàn tệ nữa cũng không quan trọng.

Chàng chỉ kỳ quái rằng anh em Âu Dương Ngọa, Âu Dương Lập đánh nhau một trận kịch liệt với mình trên bờ tường trong con hẻm, mà hoàn toàn chẳng thấy người nào ra dòm ngó.

Hay là người ta không muốn bị rắc rối?

Nhưng vị cô nương Tiểu Hồng kia thì bất kể là nhìn từ phía nào, cũng không phải là một kẻ không quan tâm tới chuyện người khác.

Cho nên Thẩm Thắng Y quyết định trở lại gõ gõ cánh cửa son đỏ.

Cũng như mới rồi, chàng gõ không mạnh cũng không nhẹ, chỉ đủ cho người bên trong cánh cửa nghe thấy. Lần này chàng chờ một hồi vẫn không có ai ra, nhưng lại nghe có tiếng thở của một người.

Tiếng thở không bình thường, có thể thấy là người sau cánh cửa đang hồi hộp.

Thẩm Thắng Y suy nghĩ một thoáng, lại giơ tay gõ cửa.

Lần này cũng không có ai lên tiếng, sau cánh cửa lại vang lên tiếng chân bước, tiếng thở theo tiếng chân đi xa dần.

Thẩm Thắng Y nghĩ tới một chuyện gì đó, hai vai rung lên một cái, người như con chim bay vọt qua tường, vào hậu viện của viện Di Hồng.

Lúc vọt qua tường chàng nhìn thấy Tiểu Hồng đang xách một thùng nước đi về phía trước.

Tiểu Hồng không hay biết là Thẩm Thắng Y đã tiến vào, chỉ chăm chú đi về phía trước.

Thẩm Thắng Y không lên tiếng, thân hình vừa đáp xuống lại vọt lên, như bị một con gió mạnh cuốn đi, lẳng không vọt qua đầu Tiểu Hồng rơi xuống trước mặt nàng ta.

Tiểu Hồng không nhận ra Thẩm Thắng Y, dường như muốn dừng ngay lại, nhưng vì nàng ta mập ú, tuy bước chân đã dừng lại nhưng thân người lại vẫn xô lên ngã về phía trước.

Thẩm Thắng Y vội đưa tay đỡ nàng ta, chàng có ý tốt, sợ nàng ta ngã xuống nên bất chợt đưa tay ra.

Nhưng tay chàng vừa chạm vào vai Tiểu Hồng, nàng ta lại như bị rắn độc cắn một nhát, rú lên.

Tiếng rú hoảng sợ của nàng ta cũng không phải khó nghe lắm, bất quá chỉ giống như lấy hết sức đập vào cái thanh la đồng! Thẩm Thắng Y cũng nhảy dựng lên một cái, hoảng sợ rút tay về, Tiểu Hồng đã ngậy người ngo ngắc.

Hai con mắt nhỏ xú của nàng ta hoảng sợ mở lớn, dường như sắp ngất đi.

Thẩm Thắng Y vội vàng trấn an :

- Cô nương đừng sợ, ta chỉ là muốn...

Chàng chưa kịp nói tiếp đoạn dưới, Tiểu Hồng lại rú lên một tiếng, tiếng rú này không phải như tiếng rú lúc nãy, rồi hai mắt trợn ngược, ngất đi luôn.

Thẩm Thắng Y thật không ngờ rằng một kẻ chửi mắng người ta hung dữ như vậy, thân hình to mập tới như vậy, mà lại nhút nhát tới như vậy. Chàng lại nghĩ rằng hai tiếng rú vừa rồi nhất định đã làm kinh động người trong viện Di Hồng, nếu không muốn rầy rà, tốt hơn hết là rời ngay khỏi nơi đây. Nhưng chàng vẫn đứng yên ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Ma Dao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Biến cố trong kỹ viện

Người kéo tới không ít, mà cũng tới rất nhanh, tiếng chân rầm rập vang lên, không đầy một khắc, chung quanh Thảm Thăng Y đã đầy người đứng.

Thảm Thăng Y không đếm, nhưng cũng biết tối thiểu cũng phải hơn ba chục người, mà quá nửa là những người trẻ tuổi khỏe mạnh. Tay áo của những người ấy đều phồng lên, có vài người còn cầm côn gỗ hai đầu bịt sắt, nếu đập trúng đầu, giết người không khó gì.

Đứng trước tất cả là một người trung niên mặc áo gấm, lưng đeo trường kiếm, tay chấp sau lưng, trông quả có khí thế. Sau lưng người ấy có ba bốn nữ nhân ăn mặc như kỹ nữ chờ tiếp khách, người nào người nấy đều hơn ha hơn hờ, thì thà thì thảm, giống như tới xem náo nhiệt.

Người trung niên áo gấm rẽ mọi người bước lên, vừa đứng yên, cũng chưa nói gì, bên cạnh lại vang lên một tràng tiếng người lao xao, ba bốn a hoàn nhỏ đỡ một nữ nhân còn to mập hơn cả Tiểu Hồng xuất hiện ở hành lang.

Nếu hợp eo lưng của mấy a hoàn nhỏ này lại thì cũng không to bằng eo lưng của nữ nhân, bà ta không những thân hình to béo nhìn phát khiếp, mà khí thế cũng làm người ta e sợ, quần áo rực rỡ, trang sức toàn là vàng bạc châu báu. Bà ta vừa tới, mấy nữ nhân ăn mặc như kỹ nữ chờ tiếp khách rồi rút tha chào “Má má”, nhao nhao tránh đường.

Người trung niên áo gấm nghe thấy rõ ràng, ánh mắt di động, lại quay nhìn Thảm Thăng Y trước mặt đặng háng một tiếng nói :

- Vị bằng hữu này...

Thảm Thăng Y ánh mắt nhìn Tiểu Hồng :

- Giữa chúng ta có chuyện hiểu lầm.

Người trung niên áo gấm lắc đầu :

- Ta chỉ cần biết là bằng hữu theo đường nào vào đây?

Thảm Thăng Y đáp :

- Theo hẻm sau viện.

Người trung niên áo gấm ánh mắt di động :

- Là Tiểu Hồng mở cửa cho ngươi phải không?

Thảm Thăng Y đáp :

- Ta nhảy qua tường vào.

Người trung niên áo gấm giọng nói chột trâm xuống :

- Ngươi rất thành thật. Ngươi có biết đây là nơi đâu không?

- Viện Di Hồng.

- Ngươi biết ta là ai không?

- Không biết.

- Vậy để ta nói cho ngươi biết, ta là Thượng Uy, là Tổng quản ở đây, có ngoại hiệu là Tam Kiếm Đoạt Mệnh.

Tay phải Thượng Uy đặt lên cán kiếm.

Thảm Thăng Y có vẻ nghĩ ngợi, nói :

- Thứ lỗi cho ta quê mùa không biết.

- Không hề gì!

Ánh mắt Thượng Uy nhìn lên thanh kiếm của Thảm Thăng Y :

- Mới rồi là ngươi làm âm ỷ ngoài hẻm phải không?

Thẩm Thăng Y gật đầu.

Thượng Uy nói tiếp :

- Ngoài hẻm thì người giết người cũng được, làm gì cũng được, bọn ta không nói tới, nhưng người nhảy tường vào đây làm âm ỹ thì bọn ta không thể không nói tới...

Thẩm Thăng Y nói :

- Ta chỉ là muốn...

Thượng Uy giờ tay một cái :

- Không cần nói nữa, người từ đâu vào đây thì cứ trở ra chỗ đó.

Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng, một giọng nói dịu dàng lập tức truyền tới :

- Người giải quyết chuyện này như vậy là rất hay.

Nếu Thẩm Thăng Y không nhìn thấy thì chắc không tin nổi giọng nói ấy là của nữ nhân to mập.

Thượng Uy dạ một tiếng quay lại :

- Xin Tam thư yên tâm, có tôi ở đây thì không ai gây rối được đâu.

- Vậy mọi việc giao cả cho người, lưu ý một chút, đừng để khách khứa hoảng sợ.

Dứt lời vị Tam thư kia từ từ quay đi, vẫy tay yếu ớt gọi :

- Bây giờ là lúc nào, khách sắp tới rồi, còn quây quần ở đây mà xem náo nhiệt à?

Giọng nói của bà ta vẫn dịu dàng, cũng chẳng có chút gì tỏ vẻ bức bối, nhưng mấy nữ nhân ăn mặc lối kỹ nữ tiếp khách đều vâng dạ quay đi, ngoan ngoãn theo sau bà ta.

Thượng Uy lập tức phẩy tay về phía Thẩm Thăng Y :

- Còn vị bằng hữu này, xin mời...

Thẩm Thăng Y thở một tiếng tỏ ý ngượng ngùng :

- Ta vào đây chỉ để tìm một người bạn.

- Là đàn ông hay đàn bà?

- Là đàn ông, theo cô nương Tiểu Hồng nói thì tới đây y dùng tên là Nguyễn Hoàn.

Thượng Uy ánh mắt chột lóe lên :

- Là vị Nguyễn công tử rất thích đi cửa sau phải không?

- Đúng thế, ta có...

Thượng Uy lại giờ tay :

- Nguyễn công tử tới đây là để vui vẻ, ta tin rằng y không muốn mời gọi bạn bè nào cả.

- Nhưng chuyện này...

Thượng Uy lại ngắt lời :

- Người có thể đứng ngoài hẻm chờ, xưa nay y không lưu lại ở đây lâu lắm đâu.

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Ta muốn gặp y ngay bây giờ.

Thượng Uy ánh mắt chột lạnh băng :

- Người như vậy là không coi bạn ta ra gì rồi.

Thẩm Thăng Y nói :

- Nặng lời quá.

Thượng Uy lại xòe tay ra :

- Xin mời...

Y là mời Thẩm Thăng Y trở ra theo đường cũ, Thẩm Thăng Y cũng theo đúng tiếng mời di động, nhưng không phải là quay người bỏ đi, mà là bước lên phía trước, tới sát người Thượng Uy. Thượng Uy vừa nhìn thấy, tay trái vung ra một chiêu Kim Long Thảm Trảo chụp mau tới.

Y xuất thủ không thể nói là chậm, mà còn biến hóa mau lẹ, tay trảo chụp chưa tới Thẩm Thăng Y đã biến chiêu ba lần, lần nào cũng mường tượng như sắp trúng đầu vai Thẩm Thăng Y, nhưng ba chiêu đều chụp vào khoảng không.

Thẩm Thăng Y thân hình biến hóa như quỷ mị, lắc người ba cái hóa giải ba trảo của Thượng Uy. Phản ứng của Thượng Uy cũng rất nhạy bén, tay phải đồng thời tuốt kiếm ra khỏi vỏ, thân hình xoay một cái, ánh sáng lạnh chớp lên, quát một tiếng :

- Quay lại...

Nhát kiếm này xem ra tựa hồ đã cản được Thẩm Thăng Y, nhưng trượt mất một tấc, Thẩm Thăng Y đã tránh thoát.

Thượng Uy vừa vung kiếm chặn đường, vừa quát lớn :

- Chặn y lại mau!

Mấy đại hán kia ứng thanh nhảy xổ vào Thẩm Thăng Y, kẻ cầm côn thì múa côn, kẻ tay không thì vung quyền phát chiêu.

Thẩm Thăng Y thân người bay vọt lên xuyên qua mấy đại hán, mấy đại hán chỉ thấy trước mắt hoa lên một cái, đã không thấy chàng đâu nữa, gậy gộc trong tay bất giác dừng lại lơ lửng trên không.

Thượng Uy nhìn thấy kịp, kêu lên một tiếng “Giờ”, thân hình vọt lên như sao đôi ngôi, lẳng không đáp xuống chặn đường Thẩm Thăng Y.

Kinh công của y thật chẳng phải kém, thân hình còn lơ lửng trên không chưa đáp xuống, một nhát kiếm đã phóng mau ra.

Nhát kiếm này về tốc độ, phương vị và tư thế đều rất phù hợp, ngay Thẩm Thăng Y cũng không thể không thừa nhận rằng đây là một chiêu kiếm cao siêu.

Nhưng chàng đã thấy qua rất nhiều kiếm pháp cao siêu, nên tay phải chột trằm xuống, bật ngón tay giữa búng vào sống kiếm, đẩy bật mũi kiếm ra một bên.

Thượng Uy biến sắc, thân hình vừa đáp xuống đất, xoạc chân ra tấn, phóng kiếm đâm nhát thứ hai.

Kiếm theo người từ dưới phóng lên, đâm vào cổ họng Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y ngón trỏ và ngón giữa co lại, khi mũi kiếm còn cách cổ họng ba tấc lại búng một cái, đánh bật lưỡi kiếm qua một bên.

Thượng Uy biến hẳn sắc mặt, y rất có kinh nghiệm, lúc này nhát kiếm thứ ba của y vẫn phóng ra, so với hai nhát trước còn nhanh gấp bội, đâm vào giữa huyệt Mi tâm của Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y nghiêng mặt lật tay một cái, đẩy mũi kiếm ra ngoài.

Chiêu kiếm này cộng tất cả có mười bảy thức biến hóa, nhưng ngay từ thức thứ nhất đã bị Thẩm Thăng Y hóa giải.

Bàn tay của Thẩm Thăng Y đè lên sống kiếm, về mức độ chính xác và mau lẹ thật làm cho người ta sợ hãi.

Thượng Uy cả kinh, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Thân hình Thẩm Thăng Y cũng không hề dừng lại, vẫn tiếp tục vọt lên phía trước.

Đám đại hán không một ai thấy rõ Thượng Uy đã gặp phải đại địch, nhìn thấy Thẩm Thăng Y vọt tới, lập tức quyền cước cùng đánh ào ra, còn đập mù tời.

Những người này võ công tuy kém nhưng khí lực không phải yếu, hiển nhiên đã được huấn luyện rất nghiêm, một trận cơn quyền đánh tới, giống như một tấm lưới lớn chụp xuống.

Thẩm Thắng Y cho dù là bị bất ngờ cũng không thể bị trúng mớ côn quyền này, trong lúc thân hình chớp lên, hai tay cũng đồng thời đánh như bay, thi triển tuyệt nghệ.

Trong tiếng quát tháo la hét nhốn nháo ầm ĩ, bóng người tung tóe, khi Thẩm Thắng Y dừng lại rồi, bốn đại hán bị bay lên máng xối trên nóc nhà, ba người nằm đôn đôn với nhau một chỗ, còn bảy người phát hoảng đứng ngẩn người ra.

Trong tay bọn họ vốn cầm côn lớn, hiện tại bảy ngọn côn đều bị Thẩm Thắng Y đoạt lấy cầm trong tay. Thượng Uy cũng biết bọn họ không thể cản nổi Thẩm Thắng Y, nhưng khi y vừa định thân lại, quát họ cản lại thì họ lại chuẩn bị xông vào.

Nhưng kết quả hoàn toàn bất ngờ đối với y. Vị Tam thư kia đã đi tới trước hành lang, nghe tiếng quát tháo, quay đầu lại nhìn.

Vừa nhìn một cái bước chân bà ta đã dừng ngay lại, kẻ đó hai mắt bà ta tròn tròn xoe như mắt bò câu.

Thẩm Thắng Y hai tay lập tức vung ra, bảy ngọn côn roi tứ tung trên mặt đất, thân hình tiếp tục vọt lên, hướng về phía Tam thư.

Vị Tam thư kia nhìn thấy Thẩm Thắng Y thân hình như mũi tên phóng tới, hai chân nhũn ra, bà ta thật ra cũng muốn chạy, nhưng hai chân đã không còn phục tùng bà ta nữa.

Thượng Uy nhìn thấy thế, không dám chần chừ, thân hình vội vọt mau tới, lảng không phóng kiếm đâm Thẩm Thắng Y.

Đây là chiêu kiếm thứ tư của y. Thẩm Thắng Y như cỡi gió lướt đi, khoảng cách giữa chàng với vị Tam thư kia trong chớp mắt đã rút lại.

Thượng Uy nhất kiếm thứ tư lại đánh hụt, nhưng thân hình y không hề dừng lại, roi xuống lại lập tức vọt lên, theo sát phía sau Thẩm Thắng Y.

Mấy nữ nhân ăn mặc như kỹ nữ theo sau Tam thư, Tam thư quay đầu, họ cũng quay đầu, thành ra họ đứng chặn trước mặt Tam thư.

Nhưng Thẩm Thắng Y lại vọt thẳng tới trước mặt Tam thư, nên trong chớp mắt, mấy nữ nhân hoảng sợ dạt ra hai bên.

Eo lưng của họ nhỏ hơn, tự nhiên cũng nhanh nhẹn hơn Tam thư.

Vị Tam thư này thật ra rất sợ hãi, nhưng cũng từng trải việc đời, nên khi Thẩm Thắng Y lướt tới trước mặt rồi, bà ta đã lập tức trấn tĩnh ngay. Cũng có lẽ vì bà ta thấy Thẩm Thắng Y tuy vọt tới rất mau, nhưng dáng vẻ không có gì là hung dữ, và lại trước đó bà ta đã nhìn thấy chàng ăn nói đầy hòa khí.

Cho nên Thẩm Thắng Y vừa dừng lại, bà ta cũng hết run rẩy. Thẩm Thắng Y như con én đáp xuống, lập tức ngoảnh nhìn.

Thượng Uy vẫn còn cách hơn hai trượng.

Thượng Uy thật ra đã đuổi hết sức, có điều hết sức vẫn không đuổi kịp, có bao nhiêu tài nghệ y đều mang hết ra rồi! Thẩm Thắng Y chờ Thượng Uy đuổi tới.

Khoảng cách hai trượng, trong chớp mắt đã tới, Thượng Uy người tới kiếm tới, nhưng mũi kiếm đâm được nửa chừng, Tam thư đã kêu lớn :

- Dừng tay!

Giọng nói tỏ ra rất bình tĩnh.

Thanh kiếm của Thượng Uy lại theo trớn đánh ra không thu về được, may mà Thẩm Thắng Y ra tay mau lẹ phi thường, vung tay nâng thanh kiếm lên đồng thời cúi xuống, chiêu kiếm của Thượng Uy lướt qua trên đầu chàng.

Thẩm Thắng Y thân hình lại xoay chuyển, tay trái mau lẹ khoát một cái, Thượng Uy thân hình không tự chủ được bắt giắc chúi lên một bước, vừa đứng dừng lại bên cạnh Tam thư, lại giống như vừa kịp thời tới cản trước mặt Tam thư.

Người ngoài không ai thấy rõ nhưng Thượng Uy thì hiểu tại sao, nên y không đánh ra chiêu thứ sáu.

Vị Tam thư kia bước lên một bước đứng trước mặt Thượng Uy. Thượng Uy buộc miệng nói một tiếng :

- Tam thư cẩn thận...

Cũng vội bước lên một bước, mũi kiếm chỉ vào Thẩm Thắng Y.

- Không cần ra vẻ nữa!

Tam thư giờ tay đẩy thanh kiếm qua bên cạnh :

- Người tưởng là ta không thấy à?

Thượng Uy lập tức sững sờ, nét mặt trông rất khó coi.

Tam thư ánh mắt nhìn vào mặt Thẩm Thắng Y :

- Tuy ta chỉ luyện võ công có vài năm, thậm chí không bằng một gã vệ sĩ trong viện, nhưng ta tinh mắt lắm.

Thẩm Thắng Y cười cười.

- Ta cũng họ Thượng, thứ ba, nên người ta gọi là Thượng Tam nương, Thượng Tam thư, người thích gọi sao cũng được.

- Gọi là Tam thư nghe hay hơn.

Thượng Tam thư cười một tiếng :

- Cao danh quý tính?

- Thẩm Thắng Y!

Thẩm Thắng Y đáp không chút giấu giếm.

Thượng Uy vừa nghe thấy, biến sắc mặt, trợn mắt há miệng.

Tam thư thì cũng vô cùng ngạc nhiên, nhưng lập tức lấy lại vẻ bình thường :

- Ta đã nghe đại danh của ngươi lâu rồi.

Thẩm Thắng Y đã sớm biết nữ nhân này lợi hại, nên chẳng hề có ý đem tên họ ra hù dọa đối phương, chỉ nói :

- Nếu không phải vì bắt buộc, ta cũng không tới đây lúc này để tìm người bạn, mong Tam thư thông cảm.

Tam thư cười ngất nói :

- Với bản lĩnh của ngươi mà cứ xông vào chắc chắn một ai cản nổi đâu, ngươi muốn gì cứ nói, nếu ta cự tuyệt thì không phải là người dễ thương.

Thẩm Thắng Y không lên tiếng, Tam thư cười hỏi :

- Ngươi thấy ta có giống một người khó thương không?

- Không giống.

Tam thư dặn bảo :

- Thượng Uy... Ngươi đưa giúp Thẩm công tử đây tới chỗ Nguyễn công tử, lời nói cứ chỉ giữ gìn một chút.

Thượng Uy chỉ thừa một tiếng :

- Vâng.

Tam thư vẫy tay :

- Xin mời công tử...

Thẩm Thắng Y tỏ vẻ rất lễ phép :

- Làm phiền Tam thư quá.

- Không có gì!

Tam thư tránh qua một bên nhường đường.

Thượng Uy lập tức nói :

- Mời Thẩm huynh đi qua bên này.

Rồi cất bước đi trước.

Thẩm Thắng Y nói một tiếng cảm ơn, vội vàng theo sát sau lưng Thượng Uy. Đưa mắt nhìn theo đến lúc hai người đã khuất sau hành lang, Tam thư mới yếu ớt vẫy tay nói :

- Đừng đứng ngơ ngác ra ở đây.

Mấy nữ nhân ăn mặc như kỹ nữ vội vã bước tới, một người nói :

- Má má, người này phải là Thảm Thăng Y nổi tiếng khắp thiên hạ đấy phải không?

Một người khác nói tiếp :

- Ta đã thấy rõ y không phải là kẻ tầm thường, chẳng đơn giản đâu.

Tam thư lạnh lùng nói :

- Bất kể y là Thảm Thăng Y thật hay không, chuyện đó cũng chẳng có quan hệ gì tới các ngươi.

- Bạn của y là khách ở đây, biết đâu y chỉ kiếm có...

Tam thư lạnh lùng ngắt lời :

- Các ngươi đều không phải là trẻ con, sao còn ngu ngơ thế?

Giọng nói của bà ta lạnh lùng như băng giá, mấy nữ nhân chợt đứng ngậy người.

Tam thư vẫy vẫy tay, lần này rõ ràng có dùng sức :

- Các ngươi về phòng đi.

Mấy nữ nhân vừa toan cất bước, Tam thư lại gọi :

- Khoan đã...

- Má má dặn gì vậy?

Tam thư nghiêm mặt, nói rất rõ ràng :

- Chuyện hôm nay tốt nhất là các ngươi quên đi, không được kể với bất cứ ai, đây không phải là chuyện hay đối với tất cả các ngươi lẫn viện Di Hồng.

Mấy nữ nhân này lần đầu tiên nhìn thấy Tam thư có vẻ hồi hộp thế, biết là chuyện không đơn giản, vội vàng vàng vâng dạ rồi tản ra ai về phòng nấy. Tam thư đưa mắt nhìn khắp một lượt, lẩm bẩm tự nói với mình :

- Chuyện của người giang hồ, càng biết ít càng hay.

Câu này dường như nói cho bọn đại hán nghe, cũng dường như tự nói cho mình nghe, rồi bà ta cất chân bước đi.

Bọn đại hán ai nấy đều ngơ ngác ở đó, mấy người bị Thảm Thăng Y ném lên mái nhà thì khác.

Ba chữ Thảm Thăng Y khiến họ sợ khiếp vía, võ công của họ tuy không cao cường, nhưng đối với cái tên ấy thì không lạ.

Thật ra kẻ không biết tới Thảm Thăng Y rất ít.

Đường hành lang vòng vèo, chẳng chỗ nào yên tĩnh, nhưng cũng không ồn ào lắm, vì còn hơi sớm.

Không có tiếng đàn hát, dãy phòng hai bên ngẫu nhiên vang ra những âm thanh khiến người ta tâm động thần dao.

Thảm Thăng Y thì thấy rất khó chịu, tuy chàng không phải là một bậc quân tử, nhưng xưa nay không thích tới những nơi như thế này. Chàng tuy không thích tới những nơi thế này, nhưng lần nào cũng vì công việc mà bắt buộc phải tới, lần này cũng vậy. Hiện chàng cảm thấy rất kỳ quái, là trong bạn bè của chàng lại có người ưa thích lui tới kỹ viện.

Còn kỳ quái hơn nữa, là chuyện họ lui tới kỹ viện đều có dính líu tới sự chết chóc.

Chàng hy vọng lần này là ngoại lệ.

Thượng Uy suốt đường đi không nói câu nào, Thảm Thăng Y biết rằng y đang rất bức bối, vì thất bại lần này rất có hại tới địa vị của y trong viện Di Hồng.

Thảm Thăng Y cũng chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi.

Chàng không muốn đập bể nồi com của người ta, cho nên lần này đã dùng hết tâm cơ sức lực.

Nhưng vị Thượng Tam thư kia đòi mất quả rất lợi hại, thật chàng không ngờ.

Chàng chợt nảy ra một ý nghĩ rất kỳ quái.

“Vị Tam thư này ngoài đôi mắt tình tường ra, võ công còn chỗ nào khiến người ta bất ngờ không?”

Chàng muốn hỏi Thượng Uy, nhưng chàng biết rõ rằng nếu y chịu trả lời cũng nhất định không nói thật. Cho nên chàng cứ lặng lẽ theo sau Thượng Uy. Cuối cùng Thượng Uy cũng dừng lại trước một gian phòng.

Gian phòng này nhìn rất xấu xí, không giống với nơi ở của nữ nhân, những tiện nghi chung quanh cũng rất kém.

Thượng Uy dừng chân rồi, bật ra một tiếng cười nhạt nói :

- Thảm đại hiệp danh vang thiên hạ, quen biết cũng khắp thiên hạ, những người có thể trở thành bạn của Thảm đại hiệp ít, có việc làm nào không quang minh, đáng tiếc là hôm nay việc làm của bạn của Thảm đại hiệp lại rất không quang minh.

Thảm Thăng Y hiểu ý tứ của Thượng Uy, lặng lẽ cười một tiếng nói :

- Vui vẻ với kỹ nữ cũng không phải là điều đáng xấu hổ.

- Nhưng cũng không phải là chuyện quang minh.

- Chuyện đó thì phải hỏi từng người mới biết được.

Thảm Thăng Y mắt nhìn lên cửa phòng, tiếp :

- Chẳng hạn có người khinh bỉ kẻ làm việc trong kỹ viện, nhưng việc làm trong kỹ viện có đáng khinh bỉ hay không thì cũng tùy người, đó là theo sự đánh giá riêng thôi. Như nếu lấy các hạ mà nói, thì có khi các hạ lại coi đó là một công việc rất quang minh.

Thượng Uy hít sâu một hơi, nói :

- Đây là phòng của Thu Hồng, tuy không phải là đủ tiện nghi, nhưng cũng không thiếu thốn bao nhiêu.

Thảm Thăng Y lắc đầu :

- Dù đẹp hay xấu, già hay trẻ, cũng không nên để phụ thuộc vào người khác như thế này.

Thượng Uy cười cười :

- Người làm rồi.

Thảm Thăng Y hững hờ “Ừ” một tiếng.

Thượng Uy nói tiếp :

- Thu Hồng hiện mới hơn hai mươi, nói về sắc đẹp thì so với người trong viện Di Hồng chỉ có được khoảng mười người là bằng cô ta.

Thảm Thăng Y có vẻ lúng túng đưa mắt nhìn Thượng Uy, ngẫm nghĩ một lúc mới hỏi :

- Vậy tại sao lại thế này?

Thượng Uy cười nhạt một tiếng :

- Cô ta bị lao.

Thảm Thăng Y nhướng mày. Thượng Uy cười nhạt nói tiếp :

- Những khách tiếp xúc với cô ta, rất có thể bị lây, mà mỗi lần cô ta tiếp khách xong, bệnh lại càng nặng thêm một chút.

Thảm Thăng Y than :

- Vậy tại sao còn bắt cô ta tiếp khách?

- Không ai bắt ép cô ta cả, Tam thư không phải là người không có tình cảm, chỉ vì cô ta cho rằng ngồi mà ăn không thì không hay, nên có khách nào tìm, cô ta cũng không từ chối.

Thảm Thăng Y im lặng.

Thượng Uy tựa hồ ít nhiều cảm khái :

- Nhưng dù cô ta lấy giá rất rẻ, cũng ít khách tìm cô ta. Vì ngoài chuyện có thể bị lây bệnh, ai thấy cô ta cứ ho khạc không ngớt cũng không nở dày vò.

Thẩm Thắng Y hai hàng lông mày lại càng nhăn tít.

Thượng Uy liếc nhìn Thẩm Thắng Y, giọng nói đầy vẻ trào phúng :

- Vị bằng hữu họ Nguyễn của các hạ thì đúng là một người có lòng dạ sắt đá.

Thẩm Thắng Y buộc miệng nói :

- Y không giống người thường.

Thượng Uy cười nhạt nói :

- Xem ra Thẩm đại hiệp đối với người bạn này còn chưa hiểu hết.

Thẩm Thắng Y im lặng một lúc.

Thượng Uy trầm giọng nói :

- Gần đây Thu Hồng thường ho ra máu, các cô nương trong viện đều nhìn thấy cả.

Thẩm Thắng Y trầm ngâm nói :

- Nếu thế, lẽ ra ngươi phải nói lại với Tam thư.

- Ở đây ai cũng nói rõ với Tam thư, nhưng ngay cả bà cũng không khuyên Thu Hồng được.

- Thế thì lạ thật.

- Theo như Tam thư quan sát, thì người bạn của ngươi rất có bản lĩnh, có thể nói là có một bản lĩnh rất cao cường, Thu Hồng lần nào gặp cũng bị y làm cho chết đi sống lại, cho nên say mê y.

Thẩm Thắng Y chợt có cảm giác bức bối.

Thượng Uy nói tiếp :

- Nói như thế chắc sẽ làm cho ngươi bức mình, nhưng đó là sự thật.

Thẩm Thắng Y chép miệng :

- Có lẽ ta phải khuyên y đừng làm như thế nữa.

Thượng Uy nói :

- Ta cũng muốn như vậy.

Thẩm Thắng Y ánh mắt lại nhìn lên cửa phòng :

- Kỳ quái!

Thượng Uy hỏi :

- Ngươi nghi ngờ ta à?

Thẩm Thắng Y lắc đầu :

- Ta chỉ là kỳ quái ở chỗ ngươi nói rất to tiếng, nhưng trong phòng không hề có động tĩnh gì.

Thượng Uy nói :

- Tuy không phải là rùm rộ, nhưng ta nói chuyện lâu thế là để cho y có thời gian bước ra.

Thẩm Thắng Y đột nhiên hỏi :

- Phòng này không có cửa sổ à?

Thượng Uy ánh mắt di động nói :

- Có... Chỉ theo cửa sổ này nhảy ra thì mới có thể ra khỏi viện Di Hồng này mà không cần qua hành lang.

- Tốt lắm!

Thẩm Thăng Y hít một hơi nói :

- Người bạn này của ta không điếc, nếu y không chịu ra, bọn ta sẽ đẩy cửa vào.

Câu nói vừa dứt, chàng giờ tay phải đẩy cửa một cái.

Vừa đẩy, cửa đã mở.

“Vút” một tiếng vang lên, ba mũi tên theo hình chữ phẩm bắn vào giữa mặt hai người.

Các phòng trong viện, trừ phi đang có khách, nếu không thì không đóng chặt.

Chuyện này dĩ nhiên Thượng Uy biết rất rõ, cho nên cánh cửa vừa mở, y lập tức sững sốt.

Sững sốt như vậy đủ mất mạng, ba mũi tên tuy chỉ có một bắn vào y, nhưng lại nhắm vào chỗ yếu hại, lúc y định tránh né thì đã không kịp.

May mà người đứng cạnh y là Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y cũng thoảng sững sốt, nhưng điều đó không ảnh hưởng gì đến phản ứng của chàng, ngay trong lúc đang sững sốt, thân hình chàng đã xoay một cái tránh sang một bên.

Hai mũi tên vù vù bắn trượt qua bụng chàng, tay phải chàng cùng lúc vung ra, ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy mũi tên bắn vào cổ họng Thượng Uy. Mũi tên nhọn hoắt chỉ còn cách cổ họng của Thượng Uy ba tấc, quả là vô cùng nguy hiểm.

Thượng Uy thậm chí còn cảm nhận được cả đầu nhọn của mũi tên, một luồng hơi lạnh chạy khắp sống lưng, bắt giắc run lên.

Hai mũi tên bắn trượt cắm vào tường đối diện, sâu tới ba tấc.

Thượng Uy quay đầu nhìn một cái, sắc mặt đỏ hỏn, chưa kịp nói một tiếng cảm ơn, Thẩm Thăng Y đã xông luôn vào trong phòng.

Không có ai tập kích cả, kiếm của Thẩm Thăng Y cũng không tuốt ra khỏi vỏ, chàng đi thẳng tới trước giường, mới đột nhiên khựng lại.

Trên giường có người, người chết! Một người là một cô gái rất xinh đẹp nhưng gầy gò khôa thân, đầu tóc rối bời, nằm ngửa trên tấm chăn bông.

Eo lưng của nàng vừa đầy một chét tay, ngực nhỏ, cô gái này quả là gầy gò tới mức đáng thương, làn da trắng muốt, dường như không có chút sắc máu, nhưng vẫn mịn màng, thêm mái tóc dài như một con rắn đen, trông rất rùng rợn.

Rùng rợn mà hấp dẫn.

Đôi mắt của nàng vẫn nhắm nghiền, hai bên tay bầu cứng lút cả mười ngón vào tấm chăn, nét mặt hiện rõ vẻ vừa đau đớn vừa khoái lạc.

Rõ ràng nàng đã chết trong lúc vừa đau đớn vừa khoái lạc.

Phương Trục thì chết rất đáng sợ.

Y cũng hoàn toàn không mặc quần áo, nằm trên người cô gái, khuôn mặt ngược lên, hai mắt mở to, tròn mắt đầy vẻ khiếp hãi.

Mười hai mũi tên cắm trên lưng y, trong đó có sáu mũi bắn vào chỗ yếu hại.

Trong sáu mũi tên ấy có ba mũi rất lớn bày thành hình chữ phẩm, ngoài ra còn có cả một thanh trường kiếm.

Thanh trường kiếm cắm lút cán xuyên qua người Phương Trục đâm cả vào cô gái, đóng đinh hai người trên giường. Rõ ràng thanh trường kiếm này đã giết chết họ, nhưng rốt lại thì Phương Trục chết vì kiếm hay chết vì tên?

Máu vẫn còn chảy, hai người rõ ràng mới chết chưa bao lâu, Thẩm Thăng Y chỉ nhìn dòng máu mà biết, chàng đứng sững cạnh giường, hai chân như bị đóng chặt xuống đất.

Thượng Uy bước theo vào, nhìn thấy tình hình, cũng đứng ngây ra bên cạnh.

Thẩm Thăng Y không nhìn ngó gì tới y, cứ nhìn chăm chăm vào xác Phương Trục, đôi hàng lông mày nhăn lại.

Rõ ràng đây là một vụ giết người bịt miệng, Thẩm Thăng Y chỉ không dám chắc là Phương Trục bị giết sau hay trước khi chàng bị hai anh em Âu Dương

vây đánh.

Nhìn bề ngoài mà xét thì đây có lẽ là sau, nhưng nếu nói là trước cũng vẫn có thể đúng.

Đạo lý rất đơn giản, người đã có đủ thời gian giết chết Phương Trục thì cũng có đủ thời gian để rời khỏi viện Di Hồng, nảy ra ý giết người thế này là vì phát hiện được Thảm Thăng Y đi theo Phương Trục vào con hẻm.

Anh em Âu Dương tập kích chàng có lẽ chỉ nhằm mục đích ngăn chặn không cho chàng vào cứu Phương Trục.

Phương Trục rốt lại đã biết được bí mật gì?

Tuy Thảm Thăng Y không biết, nhưng sự việc phát triển tới đây thì đủ rõ là rất nghiêm trọng.

Thượng Uy đợi một lúc, thấy Thảm Thăng Y vẫn còn ngây người tại chỗ, bất giác hỏi dò :

- Thảm công tử, rốt lại đây là chuyện gì vậy?

Quả nhiên Thảm Thăng Y vẫn nghe rõ từng tiếng, cười gượng nói :

- Ta cũng không rõ.

Thượng Uy “Ừ” một tiếng, rõ ràng có ý ngờ vực.

Thảm Thăng Y nói tiếp :

- Có lẽ là y biết nhiều quá.

- Biết cái gì nhiều?

Thượng Uy hỏi gặng, người này rõ ràng cũng thuộc loại rất tò mò.

Thảm Thăng Y lắc đầu :

- Từ khi bắt đầu có chuyện tới giờ, tựa hồ không có chi tiết nào là không bất ngờ đối với ta cả.

Chàng nói đó là sự thật, vì Ngải Phi Vũ giết người, anh em Âu Dương xuất hiện...

Thậm chí việc Phương Trục thích dầy vò một cô gái yếu ớt mắc bệnh lao như Thu Hồng, lại cũng chẳng phải là sự bất ngờ đối với chàng sao?

Thượng Uy lạ lùng nhìn Thảm Thăng Y.

- Chuyện này mỗi chi tiết đều có quan hệ với hai người bạn của ta, tình cờ mà ta được biết, nên đã tới đây.

Thảm Thăng Y cười gượng một lúc :

- Có lẽ vì ta xuất hiện nên mới thành hậu quả như thế này.

Thượng Uy trầm ngâm nói :

- Ý người là muốn nói rằng vì người phát hiện ra người bạn này có chuyện gì không hay nên muốn tìm y hỏi cho ra lẽ, khiến người nào đó phải sát nhân diệt khẩu phải không?

- Theo vẻ ngoài thì đúng thế.

- Vậy hung thủ...

Thượng Uy chợt biến sắc, đưa mắt nhìn quanh.

Thảm Thăng Y nhìn thấy, thờ dài một tiếng.

Thượng Uy ánh mắt nhìn lại Thảm Thăng Y, nhấn nhó nói :

- Ba mũi tên kia...

Thảm Thăng Y đưa tay mò dưới cái gối đầu giường giật ra một cái bẫy bắn tên.

Cái bẫy bắn tên này nối liền với một sợi dây ngầm, một đầu buộc vào một cánh cửa, chỉ cần có người ở ngoài mở cửa giật sợi dây, khi đấy sẽ lên lẫy. Tên sẽ bắn ra ngay. Dụng cụ này nhìn tuy đơn giản, nhưng nó cho thấy kỹ thuật của người đặt, trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà có thể xếp đặt ổn

thỏa, người ấy nếu không phải là kẻ lão luyện giàu kinh nghiệm cũng là kẻ cơ trí hơn hẳn người thường.

Thượng Uy nhìn thấy, nét mặt càng nhăn nhó nói :

- Lẽ ra ta phải chú ý, thế mà lại không.

Thẩm Thăng Y nói :

- Chắc vì viện Di Hồng xưa nay chưa bao giờ xảy ra chuyện thế này.

- Chưa đâu.

Thượng Uy chép miệng nói :

- Trước nay nhân rồi vô sự quá, thành ra phản ứng của ta cũng chậm lụt hẳn đi, nếu hung thủ vẫn còn trong phòng mà ta không chết dưới mấy mũi tên kia, thì y ra tay sợ ta cũng khó lòng giữ được tính mạng.

Thẩm Thăng Y không nói tiếng nào nữa, lại quan sát kỹ hai cái xác chết một lúc, lông mày càng nhăn tít.

Thượng Uy ánh mắt cũng nhìn vào đó :

- Hung thủ ít nhất cũng phải có hai người.

Thẩm Thăng Y chậm rãi nói :

- Vì người thấy ngoài tên ra còn có kiếm nữa chứ gì?

Thượng Uy hỏi :

- Theo công tử thấy thì...

Thẩm Thăng Y nói :

- Tên và kiếm có thể chỉ là của một người, mục đích nhất kiếm này có thể là nhằm giết Thu Hồng.

Ngưng lại một chút chàng nói tiếp :

- Ai cũng thấy rõ số tên kia đủ giết chết người nằm trên rồi.

Thượng Uy hỏi :

- Liệu có phải vì Thu Hồng quen biết y không?

Thẩm Thăng Y trầm ngâm :

- Có lẽ thế. Nhưng cũng có thể là vì tướng mạo người ấy rất đặc biệt, chỉ cần Thu Hồng nói ra, chúng ta sẽ biết ngay y là ai.

Thượng Uy nói :

- Theo ta thì người này rất thường tới đây, biết rất rõ về Thu Hồng.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm :

- Nếu là khách quen của viện Di Hồng thì cũng chẳng phải là lạ.

Ánh mắt chàng lại nhìn xuống, thờ dài một tiếng.

“Mục đích của nhất kiếm kia có phải là chỉ nhằm giết Phương Trục thôi hay không?”

Thẩm Thăng Y lại nghĩ tới một điều.

Thượng Uy ngoác xem thái độ của Thẩm Thăng Y, thấy thế bất giác hỏi :

- Dường như công tử phát hiện được điều gì phải không?

Thẩm Thăng Y chưa đáp.

Thượng Uy lại hỏi dò :

- Đường như công tử rất lạ lùng về vị Nguyễn công tử này thì phải?

Thẩm Thăng Y buột miệng nói :

- Y vốn không phải là hạng người thế này.

Thượng Uy nói :

- Có thể là xưa nay y che giấu, bề ngoài là một đàng, tâm địa lại một nẻo.

Thẩm Thăng Y nói :

- Cho dù y có lừa dối được ta cũng không thể lừa dối được những bạn bè khác của y.

- Vị Nguyễn công tử này có nhiều bạn bè thế à?

Thẩm Thăng Y lạ lùng hỏi :

- Nhiều lắm! Đường như các người không nhận ra y thì phải?

Thượng Uy ngẫm nghĩ một lúc :

- Một người bạn từng nói với ta rằng, y rất giống một người.

Y chợt cười nói :

- Người bạn ấy nói rằng y rất giống Phương Trục, nhưng không thể là Phương Trục, vì Phương Trục là một bậc quân tử.

Thẩm Thăng Y lộ vẻ khó xử. :

- Mọi người vẫn biết đó là một bậc quân tử ngay thẳng.

- Tại sao một kẻ giống quân tử như vậy lại vào kỹ viện chơi bời?

Thẩm Thăng Y nói :

- Cho nên ta mới bất ngờ.

Thượng Uy chợt mất hẳn vẻ cười cợt, ngăn người nhìn Thẩm Thăng Y, run run hỏi :

- Chẳng lẽ vị Nguyễn công tử này lại là Quân Tử Phương Trục?

Thẩm Thăng Y chép miệng nói :

- Ta mong là không phải.

Thượng Uy sững ra đó, Thẩm Thăng Y cũng chẳng nhìn ngó gì tới y, trầm ngâm rồi từ từ đưa tay, từ từ nắm thanh kiếm nhỏ ra.

Máu trào lên, nhìn thấy vẫn còn màu đỏ.

Thượng Uy ngó sững, không nói tiếng nào.

Thẩm Thăng Y nhìn thanh kiếm, xem xét cẩn thận một lượt, rồi thả xuống cạnh gối.

Thượng Uy háng giọng một tiếng khê, không nhin được lại nói :

- Xem ra thanh kiếm này chẳng có chỗ nào đặc biệt.

Thẩm Thăng Y gạt đầu :

- Bất cứ ai ở đâu cũng có thể tìm được một thanh kiếm thế này.

Thượng Uy nói :

- Xem ra hung thủ đã tính toán đủ mọi bề.

Thẩm Thăng Y hờ hững nói :

- Kiếm thì bình thường, nhưng người dùng kiếm thì là một cao thủ.

Thượng Uy câu nói vừa sắp bật ra khỏi miệng, Thẩm Thắng Y đã nói tiếp :

- Chỉ có bậc cao thủ mới có thể phóng ra một nhát kiếm cao siêu như thế.

Thượng Uy thì chưa nhìn ra chỗ cao siêu là ở đâu, nhưng tuy rất muốn biết nhưng vẫn không hỏi gặng.

Thẩm Thắng Y cũng không nói về thanh kiếm nữa, gơ tay sờ sờ mũi tên, rồi cũng thấy xuống cạnh thanh kiếm.

Thượng Uy đưa mắt ngó theo, cất tiếng hỏi dò :

- Loại tên này xem ra cũng có chuyện.

Thẩm Thắng Y nói :

- Người dùng loại tên này không phải là hạng bo bo giữ tiền đâu.

Thượng Uy lập tức nói :

- Có lẽ là do sợi dây.

Thẩm Thắng Y lắc đầu :

- Không phải... Loại tên này là do Thần Cơ Doanh chế ra, dùng loại sắt tốt đặc biệt, nếu bắn bằng cung cứng thì trong vòng mười lăm bước có thể xuyên qua áo giáp sắt.

Thượng Uy nói :

- Ngoài triều đình ra, người ngoài không thể chế được loại tên này thật à?

- Chế được chứ, có điều sợi dây gắm này mới thật là sang.

Thẩm Thắng Y vừa đưa tay vuốt mắt Phương Trục vừa nói :

- Loại tên này vẫn có nhiều người chế được, chỉ nói riêng Đường môn ở Tứ Xuyên thôi, trước nay đã từng chế ra hơn mười vạn mũi.

Thượng Uy lẩm bẩm :

- Đường môn đã thế, người khác đương nhiên cũng thế.

Thẩm Thắng Y cẩn thận rón rén lật xác Phương Trục lại.

Thượng Uy bật ra tiếng cười gượng :

- Xem ra kinh nghiệm giang hồ của ta ít ỏi tới mức đáng thương.

Thẩm Thắng Y nói :

- Vì nói cho cùng người không phải là người giang hồ.

Thượng Uy thờ dài :

- Ta vốn là người giang hồ đấy.

Thẩm Thắng Y lặng lẽ cười một tiếng :

- Có thể rời khỏi giang hồ thì rời khỏi giang hồ là tốt. Trên giang hồ có nhiều việc mình không tự chủ được, tính mạng cũng bị rút ngắn hơn so với người thường.

Thượng Uy im lặng một hồi, Thẩm Thắng Y hai tay sờ lên mặt Phương Trục.

Động tác của chàng rất chậm, nhưng rất tỉ mỉ, từ trán, cằm cho tới gò má, mang tai đều xem xét hết. Thượng Uy bên cạnh càng nhìn càng thấy kỳ quái, nhìn không được buột miệng :

- Mặt y có chuyện gì vậy?

- Rất bình thường...

Thẩm Thăng Y giọng nói lộ vẻ vô cùng thất vọng, kể lại thờ dài một tiếng.

Thượng Uy chột hiểu ra :

- Người nghi ngờ người này hóa trang phải không?

Thẩm Thăng Y nói :

- Đúng thế.

- Nhưng xem ra người thất vọng rồi chứ gì?

- Rất thất vọng!

Thẩm Thăng Y chột buông hai tay ra.

- Đã không phải hóa trang thì làm sao trên đời có được hai người giống hệt nhau như thế này nhỉ?

Thượng Uy run rẩy hỏi :

- Người tin chắc là không nhận lầm người?

Thẩm Thăng Y cười gượng :

- Trí nhớ của ta xưa nay vốn chẳng kém, đối với một người bạn thế này thì càng đặc biệt lưu ý.

Thượng Uy hỏi ngay :

- Lưu ý chuyện gì vậy?

- Một người quân tử chân chính thì toàn thể hành động cử chỉ đều vô cùng thú vị, có khi nào lưu ý một chút cũng không phải là không hay.

Thượng Uy bất giác nở một nụ cười gượng gạo.

Thẩm Thăng Y chột lui lại, ngồi phất xuống một chiếc ghế. Thượng Uy bỗng nói :

- Nếu không tận mắt nhìn thấy, chắc người không bao giờ chịu tin rằng Phương Trục lại tới chỗ này, làm chuyện như thế này?

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Phương Trục muốn đổi tính thì đã đổi lâu rồi, chẳng phải đợi đến nay.

Thượng Uy cười gượng nói :

- Xem ra chỉ có thể giải thích là người bạn này của người chột bị mất hết bản tính.

Thẩm Thăng Y chậm rãi nói :

- Trên giang hồ có một truyền thuyết rằng người họ người kia dùng được vật khổng chế kẻ khác, buộc họ phải tuân lệnh mình, làm việc trái hẳn với bản tính, nhưng rõ ràng người bạn của ta đây không phải bị như vậy.

Thượng Uy nói :

- Y tới đây không phải lần đầu, mà trước nay không thấy có chỗ nào tỏ ra là mất hết bản tính.

Thẩm Thăng Y than :

- Tuy ta chỉ theo y có một đoạn đường song không thể không nhận ra được rằng y rất bình thường... Dĩ nhiên đây là đối với người không biết y.

Thượng Uy nói :

- Đối với người biết y, thì dường như y lại thay đổi thành một người khác hẳn.

- Lúc đi vào hẻm, y cho rằng không có ai nhìn thấy mới thay đổi, nhưng sự thay đổi ấy có thể nói là cũng rất bình thường.

Thượng Uy trầm ngâm một lúc. Thẩm Thăng Y cũng không nói gì nữa, trong đầu óc cũng chẳng có ý nghĩ nào nữa, dường như đột nhiên đã hoàn toàn

trở nên trống rỗng.

Cũng không biết bao lâu, Thượng Uy mới cất tiếng :

- Công tử định giải quyết chuyện này như thế nào?

Thẩm Thăng Y trầm ngâm nói :

- Hiện ta phải tới ngay nhà họ Phương, có thể tìm được chút manh mối gì ở đó.

Thượng Uy vội hỏi :

- Còn hai cái xác này thì sao?

Thẩm Thăng Y nói :

- Tạm thời đừng động tới, chờ ta trở lại sẽ hay.

Rồi đứng thẳng lên.

Thượng Uy ngơ ngác nhìn Thẩm Thăng Y, không tỏ thái độ gì, thực ra y cũng chẳng có ý định gì.

Thẩm Thăng Y cất chân bước ra, đầu óc lại hoạt động.

Không nghi ngờ gì nữa, chàng quả là một người thông minh, nhưng dù chàng có thông minh tới mức nào cũng không ngờ rằng một người chết không thuốc nào cứu chữa được lại sống lại!

Màn đêm buông xuống dày đặc, Thẩm Thăng Y bước ra khỏi phòng của Thu Hồng, chợt có cảm giác là dường như đã rơi vào một thế giới khác.

Viện Di Hồng chỗ nào cũng có đèn đuốc sáng rực như ban ngày, ánh sáng không những rất dịu mắt mà còn rất phù hợp.

Hai a hoàn nhỏ đứng ngoài hành lang, chờ Thẩm Thăng Y bóc ra, đưa chàng vào trong.

Nhà trong là nơi Tam thư tiếp khách quý, lúc Thẩm Thăng Y vào tới nơi thì Thượng Tam thư đã đợi ở đó.

Chỉ có một mình bà ta.

Thần thái của bà ta rất bình thường, trên mặt tuy không có vẻ buồn rầu nhưng cũng không có vẻ gì vui vẻ, tóm lại là rõ ràng rất mệt mỏi.

Trên bàn đã có sẵn trà ngon, mùi thơm ngát mũi, tiếng đàn hát vang tới từng chập từng chập, khung cảnh cũng rất hay, nhưng Thẩm Thăng Y chẳng có lòng dạ nào ngồi uống trà.

Chàng cũng không ngồi.

Thượng Tam thư nhìn nhìn Thẩm Thăng Y, thán nhiên hỏi :

- Sao không ngồi?

- Vì phải đi ngay tới một nơi khác ngay.

- Chuyện quan trọng lắm sao?

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Tuy là không phải lúc, nhưng phải tới đó.

Thượng Tam thư gật đầu hỏi qua chuyện khác :

- Trong phòng Thu Hồng đã xảy ra chuyện gì?

- Có hai người chết.

- Thu Hồng là một, người bạn của người...

- Cũng chết rồi.

Thẩm Thăng Y nói tiếp một câu :

- Chết vì tên và kiếm, người giết họ là một cao thủ.

Về mặt Tam thư vẫn không hề thay đổi, chợt hỏi :

- Người bạn của người rớt lại có tên là Nguyễn Hoàn thật không?

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Y vốn tên là Phương Trực.

Tam thư lúc bấy giờ mới biến sắc, vẻ ngạc nhiên càng lúc càng tăng, buột miệng nói :

- Không thể có chuyện ấy được!

Thẩm Thăng Y cười gượng.

- Người nhận ra y sao?

Tam thư vừa thốt ra câu này đã biết ngay là câu nói thừa, lại nói tiếp

- Chuyện này thật không thể có được.

Thẩm Thăng Y hiểu rõ suy nghĩ của Tam thư, ngoài việc cười gượng chẳng biết nói gì cả.

Tam thư thở dài :

- Chuyện ở đây cứ giao cho ta được rồi.

Thẩm Thăng Y nói một tiếng “Cảm ơn” quay người bước ra.

Dường như xưa nay chàng không quen nói tiếng “cảm ơn”, mà hôm nay lại nói ra rất tron tru, ngay cả chàng cũng ít nhiều ngỡ vực chính mình cũng có chỗ bất bình thường, lúc bất bình thường thì sẽ gây ra nhiều chuyện bất ngờ.

Hai a hoàn nhỏ đưa Thẩm Thăng Y ra cửa lớn viện Di Hồng, giống như tiễn khách mà cũng giống như đuổi khách, chỉ khác ở chỗ chẳng ai nói câu nào.

“Nếu có bạn bè nhìn thấy, không rõ họ sẽ nghĩ gì đây?”

Nghĩ tới đó, Thẩm Thăng Y bất giác cười gượng một lúc, bước mau xuống bậc thềm đá, đi về phía nhà Phương Trực trong thành.

Bạn đang đọc truyện *Ma Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Xác chết thay đổi

Quán xá hai bên phố lúc bấy giờ đều sáng rực, ánh đèn, người đi lại nhộn nhịp ồn ào.

Thẩm Thăng Y cúi đầu bước đi, chẳng phải vì việc Phương Trực tới kỹ viện, mà là trong lòng rối bời, chỉ muốn tĩnh tâm. Chàng cúi đầu không thấp lắm, cũng không phải vì trong lòng rối bời mà không nhìn thấy những người phía trước mặt đi tới.

Có mấy người trước mặt đi tới nhưng không ai đụng vào Thẩm Thăng Y, dù mắt có như mèo mù cũng tránh chàng.

Sau mấy người này chừng hai trượng không ai đi tới nữa, Thẩm Thăng Y cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Rồi dường như chàng nhìn thấy một đôi giày quen quen, một vạt áo dài màu xanh quen quen.

Người này đứng yên trước mặt Thẩm Thăng Y, dường như chờ Thẩm Thăng Y đụng vào.

Thẩm Thăng Y không đụng vào y, bất ngờ lách qua một bên, lại bất ngờ ngẩng đầu lên.

Trong chớp mắt ấy dường như chàng đột nhiên bị điện giật, giật nảy mình một cái, đứng sững tại chỗ.

Người biết chàng lúc ấy mà nhìn thấy ắt sẽ cho rằng mình gặp người khác.

Chắc chắn rằng cho đến lúc ấy, chưa ai nhìn thấy Thảm Thăng Y sắc mặt trở thành như thế.

Trong chớp mắt ấy Thảm Thăng Y sắc mặt đột nhiên trắng bệch như tờ giấy. Hai mắt chàng cũng mở to, miệng hơi há ra, như vừa mắc phải một cục xương trong cổ họng, tỏ vẻ vô cùng hoảng sợ.

Chàng tung hoành trên giang hồ, ra sống vào chết, không biết đã trải qua bao nhiêu cảnh nguy hiểm, đã gặp bao nhiêu người đáng sợ, nhưng những người, những cảnh khiến chàng hoảng sợ thật rất ít.

Khiến cho chàng hoảng sợ như thế này càng rất ít.

Không những hoảng sợ, mà còn hoảng sợ tới mức chết điếng không nói ra lời, tim như ngừng đập.

Người đứng trước mặt chàng trên toàn thân chẳng có chỗ nào có thể khiến người ta hoảng sợ, khuôn mặt cũng rất bình thường, có điều giống hệt một người. Rất giống một người bạn thân, nhưng người bạn ấy của chàng trước đây một khắc đã biến thành một người chết.

Một người chết không thuốc nào cứu được nữa, một người đã chết hoàn toàn.

...Phuong Trục!

Đứng trước mặt Thảm Thăng Y, cản đường Thảm Thăng Y là Quân Tử Phuong Trục vừa biến thành xác chết không lâu.

Y nhìn thấy dáng vẻ của Thảm Thăng Y như vậy cũng ngỡ ngàng, kẻ đó khề mím cười.

Nụ cười này chẳng có gì là không ổn, nhưng Thảm Thăng Y nhìn thấy thì toàn thân nổi da gà.

“Phuong Trục...”, trong cổ họng Thảm Thăng Y bật ra hai tiếng khò khè, mà cũng như là rên lên.

Nụ cười trên mặt Phuong Trục càng tươi hơn, kính cẩn nói :

- Thảm huynh khỏe chứ.

- Không khỏe.

Thảm Thăng Y cười gượng, trong lòng đã bình tĩnh trở lại.

Phuong Trục háng giọng một tiếng, nói :

- Tiểu đệ nhìn thấy Thảm huynh từ xa, có vẻ đang nghĩ ngợi gì lung lăm, nếu đột ngột bước lên gọi chỉ sợ Thảm huynh giật mình, cho nên kính cẩn đứng đón ở đây, không ngờ vẫn còn làm Thảm huynh giật mình.

Thảm Thăng Y chú ý lắng nghe, từng lời từng chữ đều rất rõ, không nghi ngờ gì nữa, đúng là thanh âm của Phuong Trục, lời lẽ cũng giống hệt lời lẽ của Phuong Trục thường ngày!

“Con ma này dữ thật!” Lúc ấy Thảm Thăng Y chợt có ý nghĩ như vậy, bất giác cười gượng một tiếng.

Phuong Trục lại nói tiếp :

- Có lỗi quá, có lỗi quá, xin bỏ qua, xin bỏ qua.

Thảm Thăng Y chỉ cười gượng.

- Lâu nay Thảm huynh vẫn bình yên chứ?

Thảm Thăng Y hít sâu vào một hơi :

- Lâu nay vẫn bình yên, chỉ mới rồi ta sợ chết khiếp.

Phuong Trục cười cười :

- Dường như đây không phải lần đầu Thảm huynh từ kỹ viện đi ra mà.

Thảm Thăng Y lạnh lùng hỏi :

- Người thấy ta ra cổng lớn viện Di Hồng à?

- Thảm huynh khí vũ hơn người, cho nên tiểu đệ phải đi một quãng mới dám đón.

Phuong Truc lại cười cười :

- Thảm huynh không nói tiểu đệ cũng biết Thảm huynh vào viện Di Hồng là có lý do gì đó, chứ không phải để vui vẻ.

Thảm Thăng Y chậm rãi hỏi :

- Ngươi cho rằng ta vào kỹ viện để chơi bời, bị một người chính nhân quân tử như ngươi bắt gặp nên giết mình phải không?

- Đệ hoàn toàn không có ý nghĩ như vậy.

Thảm Thăng Y nhìn Phuong Truc từ trên xuống dưới, đột nhiên nói :

- Ngươi là một người quân tử mà.

Phuong Truc than :

- Ta chỉ làm những việc mình thấy là nên làm, chẳng có ý làm quân tử gì cả.

Thảm Thăng Y lại nói :

- Xưa nay ngươi chưa từng nói láo mà.

- Không phải là không, chỉ tóm lại là không hay nói láo.

Thảm Thăng Y trầm giọng nói :

- Vậy bây giờ ta hỏi ngươi một câu, ngươi phải trả lời cho thành thật.

- Xin Thảm huynh cứ hỏi.

- Mới rồi ngươi ở đâu?

- Trước khi rời khỏi quán thì ở quán.

- Còn sau khi rời khỏi quán?

- Thì đi về phía này, vừa may gặp Thảm huynh.

- Ngươi không vào viện Di Hồng sao?

- Nếu thấy cần thì ta sẽ vào, có điều cho đến hiện nay vẫn chưa thấy cần.

Phuong Truc lạ lùng nhìn Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y lạnh lùng :

- Ta chỉ hỏi mới đây thôi.

Phuong Truc cười gượng :

- Cho đến nay vẫn chưa, thì mới rồi dĩ nhiên cũng chưa.

Thảm Thăng Y ngẩn người, đến giờ chàng mới phát giác ra lòng dạ mình đang rối bời, ngay cả lời ăn tiếng nói cũng hồ đồ.

Chàng ngẩn người nhìn Phuong Truc, dường như đến nay mới được nhìn rõ người này, Phuong Truc cũng ngẩn người nhìn Thảm Thăng Y, vì cái lối Thảm Thăng Y nhìn y, mà cũng vì thái độ lạnh lẽo lạ lùng của Thảm Thăng Y lúc nói chuyện, giống như là có ý làm ra vẻ như thế, chắc chỉ có chàng mới hiểu lý do thôi.

Cuối cùng Thảm Thăng Y cũng đã thấy rõ là trong mắt chàng thì chuyện gì cũng có thể xảy ra, nên chàng cũng theo đó mà ngờ vực Phuong Truc.

Hai người ngờ ngác nhìn nhau một lúc, rồi Phuong Truc cất tiếng hỏi trước :

- Rốt lại là có chuyện gì vậy?

Thảm Thăng Y buột miệng :

- Ngươi không biết à?

Phuong Truc lắc lắc đầu, cười gượng nói :

- Ta chỉ biết có một chuyện.

Thẩm Thăng Y hỏi :

- Chuyện gì?

Phuong Truc chép miệng một cái :

- Là này giờ người hoàn toàn trở thành một người khác. Trước nay ta chưa thấy người như thế này bao giờ.

Thẩm Thăng Y lạnh lùng nói :

- Có phải là chưa kính chào vị Quân Tử nhà người không?

Phuong Truc “Ừa” một tiếng, trên mặt lại hiện vẻ lạ lùng, cứ theo phản ứng tự nhiên mau lẹ như vậy mà xét, thì y quả không đồng kích.

Thẩm Thăng Y đột nhiên di động bước chân đi quanh Phuong Truc một vòng, thân hình Phuong Truc cũng xoay tròn theo Thẩm Thăng Y, vẻ lạ lùng trên mặt càng tăng.

Y vừa định hỏi, Thẩm Thăng Y chợt dừng lại :

- Nghe nói người không có anh em ruột nào?

Phuong Truc đáp ngay không suy nghĩ :

- Thì đúng là thế mà.

Thẩm Thăng Y hỏi :

- Theo người thấy ngoài anh em sinh đôi ra, có chuyện hai người tướng mạo giống hệt nhau không?

Phuong Truc ngẫm nghĩ :

- Không biết... Có lẽ có, nhưng đến hiện nay thì ta chưa thấy.

Thẩm Thăng Y thân nhiên nói ngay :

- Người sắp được thấy rồi đấy.

Phuong Truc vừa định hỏi, nhưng Thẩm Thăng Y lại nói trước :

- Người có biết ai tên là Nguyễn Hoàn không?

Phuong Truc nghĩ ngợi :

- Nguyễn Hoàn à? Chẳng có chút gì là quen biết cả.

Thẩm Thăng Y cười :

- Chuyện này là nói láo hay nói thật, thì cũng sắp rõ ngay thôi.

Phuong Truc chỉ biết ngơ ngác nhìn Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y lại hỏi :

- Cả đời người chưa vào kỹ viện lần nào à?

Phuong Truc thở dài :

- Người bắt đầu không tin ta từ lúc nào vậy?

Thẩm Thăng Y chậm rãi đáp :

- Mới đây thôi.

Phuong Truc hỏi :

- Vậy làm sao người mới tin tưởng ta như cũ?

Thẩm Thăng Y cười :

- Giản dị lắm, chỉ cần người theo ta tới một chỗ.

- Chỗ nào?

- Viện Di Hồng!

Thẩm Thăng Y cười sáng sủa như một thẳng lưu manh.

Phuong Truc hoảng sợ nhảy dựng lên :

- Cái gì?

- Đi!

Thẩm Thăng Y vẫy vẫy tay bảo Phuong Truc đi trước.

Phuong Truc ngơ vờ hỏi lại :

- Tới viện Di Hồng thật sao?

Thẩm Thăng Y trợn mắt, rõ ràng không hề có ý đùa :

- Người nghĩ là ta đùa à?

Phuong Truc đứng sững tại chỗ.

Thẩm Thăng Y chậm rãi nói :

- Mà rốt lại xưa nay người chưa từng tới kỹ viện lần nào, cũng khó có dịp thế này, sao không đi một lần để mở mang kiến thức?

Phuong Truc lấp bắp :

- Nhất định là ta phải tới đó à?

Thẩm Thăng Y nói :

- Nhất định phải tới!

Ngừng lại một chút lại nói :

- Nếu người không chịu nhấc chân, ta cũng lôi người đi.

Phuong Truc thở dài một tiếng than :

- Sự phụ ta từng nói rằng một người chỉ cần tự hỏi lòng không thấy có gì đáng hổ thẹn thì bất kể là tới chỗ nào cũng không sợ hãi.

Thẩm Thăng Y hững hờ nói :

- Thì ánh mặt trời cũng soi cả vào những nơi dơ bẩn, nhưng ánh mặt trời có dơ bẩn bao giờ đâu.

Phuong Truc lại thở dài.

Thẩm Thăng Y lại giơ giơ tay :

- Mời Phuong huynh.

Phuong Truc chưa nhúc nhích, chỉ nhìn Thẩm Thăng Y :

- Nghe nói người xưa nay rất bận bịu, bây giờ xem ra quả không sai, có điều...

Thẩm Thăng Y mặt trơ ra :

- Cái gì?

Phuong Trục lại thờ dài :

- Thật ra khiến người ta không chịu được... May mà chúng ta quen nhau chưa lâu.

Thẩm Thăng Y mặt vẫn trơn ra :

- Đây còn là lúc viện Di Hồng đang rất vui vẻ, cho nên tốt nhất là người đi mau lên.

- Viện Di Hồng có vui vẻ hay không cũng chẳng liên quan gì tới ta

- Càng vui vẻ thì khách cũng càng đông, người quen người lạ càng nhiều.

Phuong Trục cười gượng nói :

- Xem ra cũng chẳng còn cách nào, ta đã không thể bịt mắt thiên hạ thì cũng không thể bịt miệng thiên hạ.

Thẩm Thăng Y thản nhiên nói :

- Và lại người tự hỏi lòng không thấy có gì đáng hổ thẹn thì chẳng sợ gì miệng lưỡi thiên hạ.

Phuong Trục lại cười gượng một lúc.

Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Chẳng qua các bạn bè của người nhất định rất mong người làm rõ một ý nghĩ của họ về người.

Phuong Trục cười gượng cũng không nổi nữa, nhún nhó nói :

- Đây có lẽ là một chuyện rắc rối lắm đây!

Cuối cùng y cũng cất bước đi về phía viện Di Hồng, dáng vẻ giống hệt như một phạm nhân bị giải ra pháp trường xử chém.

Thẩm Thăng Y vừa đi vừa chạy, trên mặt chẳng có vẻ gì là cười cợt, mắt dán chặt vào lưng Phuong Trục.

Theo vóc dáng mà nhìn, thì Phuong Trục này với Phuong Trục lúc này cũng chẳng có chỗ nào khác nhau, nói cho cùng thì Thẩm Thăng Y nhận không ra.

“Trên đời lại có người giống hệt nhau như thế sao?” Thẩm Thăng Y than thầm.

Hai a hoàn đứng ngoài cửa đưa mắt nhìn theo Thẩm Thăng Y đi xa dần, đúng lúc họ định trở vào thì thấy Thẩm Thăng Y bị Phuong Trục chặn đường.

Tuy họ không nghe hai người nói với nhau những gì, nhưng họ đều thấy rõ cử chỉ của hai người, cũng thấy rất kỳ quái, bất giác ghi nhớ.

Kể họ lại thấy hai người đi về phía viện Di Hồng, dĩ nhiên là đi vào viện.

Thật gã Thẩm Thăng Y này nhiều chuyện quá! Hai a hoàn đều không biết Phuong Trục, nhưng cũng không hỏi lý do, họ chỉ biết Thẩm Thăng Y là người mà Tam thư không trách móc, nếu lại đưa Thẩm Thăng Y trở vào trong viện, chắc cũng không bị mắng.

Cho nên họ theo lời đưa hai người trở vào, tới phòng Thu Hồng.

Đúng trên hành lang, họ gặp Thượng Tam thư.

Xem bộ dạng Tam thư cũng là muốn tới phòng Thu Hồng xem, bà ta quả thật quá to béo, đi một đoạn đường ngắn như thế mà cứ như leo qua chín đèo bảy núi, thở phì phò.

Nghe tiếng chân bước, quay đầu lại nhìn, Tam thư cũng đứng sững tại chỗ, vẻ kinh ngạc nhưng không phải vì thấy Thẩm Thăng Y quay lại.

Thẩm Thăng Y nhìn thấy, trong lòng rung động, chưa kịp mở miệng, Tam thư đã nhìn Phuong Trục chào :

- Phải Phuong công tử không?

Phuong Trục sững sờ :

- Vội đây là...

Thẩm Thăng Y giới thiệu cho y :

- Đây là bà chủ của viện Di Hồng, người cứ gọi là Tam thư.

Phương Trục ngẫm nghĩ một lúc :

- Xin tha lỗi cho ta trí nhớ kém, quên mất là đã gặp nhau ở đâu.

Tam thư cười cười :

- Hôm mừng thọ Trương Thiên Hộ đại gia, có người chỉ cho ta biết công tử, chứ thật chưa từng nói chuyện với nhau câu nào.

Bà ta nhìn Phương Trục một lượt từ trên xuống dưới :

- Phương công tử là bậc quân tử thế này, nên hạng người như chúng ta không thể với tới được.

Phương Trục vội nói :

- Năng lời quá...

Tam thư ánh mắt chuyển qua dừng lại trên mặt Thẩm Thắng Y :

- Thẩm công tử à, đây là chỗ chơi bởi rất vui vẻ, nhưng dường như người tìm lầm bạn đấy.

Thẩm Thắng Y xoa xoa mũi :

- Có vui vẻ hay không thì bây giờ nói hơi sớm.

“Ừ”, Tam thư ngồi ngó nhìn Thẩm Thắng Y.

- Chuyện này nhất thời khó lòng mà nói rõ, phòng Thu Hồng trước mặt, chúng ta cứ vào xem một lượt đã.

Thẩm Thắng Y lập tức bước lên trước, đẩy Phương Trục một cái, Phương Trục chỉ còn cách bước tới.

- Ta cũng đang định vào xem.

Tam thư cũng cất bước.

Thẩm Thắng Y đi bên cạnh Tam thư, chợt hỏi :

- Thượng Uy còn chưa báo lại à?

Tam thư lắc đầu :

- Thì người bảo y ở lại xem chừng phòng Thu Hồng chờ người trở lại mà.

Thẩm Thắng Y cau mày :

- Ta chẳng hề dặn y như vậy...

Dứt lời bước chân chợt mau hơn.

Từ chỗ họ tới phòng Thu Hồng không xa lắm, Thượng Uy vẫn có thể nghe thấy họ chuyện trò mà vẫn không có phản ứng gì, thật là kỳ quái.

“Hay lại có chuyện gì xảy ra nữa rồi?”

Một cảm giác không hay dâng lên trong lòng Thẩm Thắng Y, bước chân càng mau hơn, vượt lên Tam thư tới trước cửa phòng Thu Hồng. Cánh cửa vẫn mở rộng, Thượng Uy cũng vẫn ở trong phòng, nhưng đã trở thành một xác chết nên không hề có phản ứng gì.

Vết thương trí mạng là ngay trên cổ họng, Thượng Uy trông rất giống một con gà bị cắt tiết, y ngồi lệch trên một cái ghế, đầu gác trên lưng ghế, máu còn chảy ròng ròng đọng thành một vũng lớn dưới đất.

Mắt y mở to, tròng mắt vẫn còn đầy vẻ kinh ngạc, nụ cười trên môi chưa tắt hẳn. Xem đáng vẻ, rõ ràng y đang có chuyện vui vẻ thì bị cắt cổ, đúng lúc chết mới biết là có chuyện xảy ra.

Hai chân Thẩm Thắng Y giống như bị đóng đinh dính cứng trên mặt đất, Tam thư thở hổn hển đi cạnh chàng vừa nhìn thấy quang cảnh trong phòng, bắt giác la hoảng một tiếng.

Phương Trục vốn có thể đi trước, nhưng rốt lại vẫn đi phía sau bà ta, trong tình hình thế này mà y vẫn giữ lễ, quả là một chuyện rất khó làm.

Nhưng khi nhìn rõ quang cảnh rồi, vị Quân Tử này cũng bất giác sững người ra.

Thẩm Thăng Y bước chân lại lập tức tiến lên, thẳng tới trước giường, hai xác chết trên giường so với lúc chàng rời đi dường như cũng vẫn thế, bộ mặt Phương Trục vẫn ngửa ra như cũ.

Bộ mặt người chết này lại chuyển động, da thịt rung rung như mặt nước gợn, nhấp nhô liên tục.

Bộ mặt y dường như bắt đầu biến đổi, không vui không buồn, tóm lại là không có vẻ gì cả, khiến người ta nhìn thấy chột nôi da gà, phía dưới lớp da dường như có một ô giun, một ô kiến đang đi động không ngừng.

Thẩm Thăng Y xưa nay chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt nào như thế, bất giác rùng mình ớn lạnh.

Một cảm giác sợ hãi tức thời trào dâng trong lòng, thân hình chàng lập tức lui lại.

Tam thư và Phương Trục sống lúc ấy đang bước tới, thấy Thẩm Thăng Y đột ngột lui lại, đều cùng sững sờ.

- Thẩm huynh...

Phương Trục vừa thốt ra hai tiếng đã bị Thẩm Thăng Y vươn tay trái kéo lại, tay phải Thẩm Thăng Y cũng đồng thời giữ Tam thư đứng lại, từ từ lui về phía sau.

Tam thư dĩ nhiên không phải vì bị đàn ông lôi lôi kéo kéo, nhưng bị Thẩm Thăng Y bất ngờ kéo lại cũng hoảng sợ rú lên.

Tiếng rú chưa dứt, Thẩm Thăng Y đã kéo hai người bước tới trước giường nói :

- Các người nhìn xem!

Tam thư và Phương Trục vừa đưa mắt nhìn, cũng đều cùng sững sờ.

Phương Trục buột miệng hỏi :

- Ai thế này? Sao lại giống ta thế?

Tuy khuôn mặt kia vẫn nhấp nhô không ngừng, nhưng vẫn rất dễ nhận ra là so với Phương Trục thì hoàn toàn giống hệt.

Tam thư cũng lạ lùng :

- Vậy là có hai Quân Tử Phương Trục sao?

Thẩm Thăng Y lạnh lùng nói :

- Y nói y tên là Nguyễn Hoàn, đó là ở trong viện Di Hồng, ngoài viện Di Hồng, y tên gì thì thật khó nói.

Phương Trục lắp bắp :

- Người nói là y giả mạo ta phải không?

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Người nên lưu ý rằng trang phục của y rất giống với người, lúc ta nhìn thấy y ngoài viện Di Hồng, ngay cả dáng đi của y cũng bất chước giống hệt như người.

Phương Trục hoảng sợ nói :

- Vậy ngoài chuyện vào kỹ viện y còn làm gì nữa?

Thẩm Thăng Y ánh mắt di động :

- Chuyện đó thì phải hỏi y. Bất kể y làm chuyện gì, ta cũng dám chắc rằng mọi người đều cho rằng là người làm.

Phương Trục vuốt mặt một cái, rên lên mà cũng như kêu lên :

- Trời ơi...

Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Các người đã tin chưa?

Tam thư thở dốc, chột nói :

- Mặt của y sao thế nhỉ?

Thảm Thăng Y chưa trả lời, cũng lập tức xem xem tại sao.

Khuôn mặt của Phương Trục chết lúc ấy bắt đầu có sự thay đổi, trên làn da đang nhấp nhô chợt hiện ra mấy cái lỗ thủng.

Mấy cái lỗ thủng này hiện ra giống hệt như dưới lớp da có ô giun hay sâu kiến gì đó đục để chui lên.

Thảm Thăng Y lạnh toát cả người, Phương Trục thì run lên lập cập, còn Tam thư thì giống như sắp ngất đến nơi.

Lớp da quanh mấy cái lỗ thủng mau chóng mất đi, mấy cái lỗ hồng mở rộng ra rất mau, không bao lâu đã hiện ra lớp thịt đỏ cùng xương trắng.

Lớp thịt đỏ như tan đi, trên lớp xương trắng thì như có làn khói bốc lên.

Thảm Thăng Y cuối cùng lên tiếng :

- Nếu chúng ta tới chậm một chút, sẽ nhìn thấy một bộ mặt Phương Trục không nguyên vẹn.

Phương Trục sống gật đầu lia lịa, Tam thư run lên tiếp lời :

- Có người muốn thủ tiêu bằng chứng.

Thảm Thăng Y gật đầu :

- Chuyện đó lẽ ra họ phải làm trước khi bọn ta tới, nhưng không làm, mà chưa chắc là vì không đủ thời giờ, cho nên có lẽ vì họ muốn cho chúng ta xem một chút.

- Để làm gì chứ?

- Nếu nói là để cảnh cáo cũng không phải là không có khả năng.

- Có lẽ là để cảnh cáo chúng ta không được làm âm lên, cũng có thể là để cảnh cáo chúng ta không được tìm hiểu nhiều hơn.

Tam thư cười gượng :

- Một bộ mặt trở thành thế này thì nói ra cũng chẳng còn bằng có, ai mà chịu tin? Còn nói chuyện tìm hiểu thêm thì chỉ là nói đùa.

Thảm Thăng Y trầm giọng :

- Không phải đùa đâu. Chuyện này không phải là ngẫu nhiên, chắc chắn có người tạo ra Phương Trục thứ hai này đây.

Ánh mắt của Thảm Thăng Y ngưng lại trên mặt Phương Trục :

- Ngươi có biết Phương Trục này khi còn sống đã mang thân phận Phương Trục của ngươi làm những chuyện gì không?

Phương Trục rõ ràng chưa nghĩ tới điều này, hoảng sợ nhìn Thảm Thăng Y run run nói :

- Y... y...

Thảm Thăng Y thản nhiên nói :

- Vào kỹ viện chơi bởi chỉ là chuyện nhỏ thôi...

- Vậy thì y đã làm gì rồi?

Thảm Thăng Y cười một tiếng :

- Không biết! Hy vọng không phải là những chuyện quá tệ hại.

Tam thư an ủi :

- Có thể là tới lúc cần, bọn ta sẽ làm chứng giúp các ngươi...

Nói được nửa câu chợt bà im bặt, bà ta vẫn không quên bà ta vừa mới nói gì.

Phuong Truc chỉ còn cách chờ dài.

Tam thư ngẫm nghĩ một hồi rồi đưa mắt nhìn Thảm Thăng Y :

- Thảm công tử danh vang thiên hạ, người ta không tin lời một người đàn bà như ta, nhưng phải tin lời một hiệp khách nổi tiếng chứ.

Thảm Thăng Y trầm ngâm nói :

- Chúng khẩu đồng tử thì ông sư cũng chết, chỉ bằng vào thể diện của ta thôi thì chẳng có bao nhiêu tác dụng đâu.

Phuong Truc chợt nói :

- Bất kể thế nào, câu chuyện cũng sẽ rõ thôi.

Thảm Thăng Y gật đầu :

- Vậy ngươi nên mong mỏi là trước khi rõ chuyện sẽ có người tìm đến ngươi để đòi nợ, chắc không nhiều lắm đâu, nếu ngươi không thuyết phục được họ thì tạm thời ta sẽ giúp ngươi cho mọi chuyện được rõ ràng.

Trong lúc họ đang nói chuyện, bộ mặt xác chết đã không còn giống một cái gì cả, Thảm Thăng Y nhìn chăm chăm lên vết thương trên cái xác, từ đó lại có làn khói bốc lên.

- Kỳ quái...

Thảm Thăng Y cánh mũi chợt phập phồng, hai tay đột nhiên nắm lấy Tam thư và Phuong Truc kéo mau ra khỏi gian phòng.

- Thảm huynh...

Phuong Truc vừa định hỏi, thì ánh lửa chớp lên trước mắt sáng lòa, tiếp theo là một tiếng nổ như sét dội.

Cái xác Phuong Truc kia cùng lúc ấy nổ tung, máu thịt văng tung ra bốn phía.

Phuong Truc lắc đầu cười gượng, hỏi :

- Người giang hồ các ngươi thường đều dùng cách hủy thi thể để xóa bằng chứng như vậy à?

Thảm Thăng Y cười nói :

- Người giang hồ khác thì ta không biết, nhưng người giang hồ là ta đây thì đây là lần đầu tiên gặp phải lối hủy thi thể như thế này.

- Thế ngươi cũng chưa từng nghe nói tới à?

Thảm Thăng Y gật đầu :

- Quân tử là tiếng hay kẻ được gọi là quân tử là một thứ người đặc biệt, chắc cũng vì lý do thế này. Vị quân tử nhà ngươi tao ngộ khác với người thường nhiều lắm, cho nên ngay cả người bạn giang hồ của ngươi là ta cũng được mở rộng tầm mắt.

Phuong Truc lại than :

- Không ngờ lúc này mà Thảm huynh còn nói đùa được.

Thảm Thăng Y lấy vẻ mặt nghiêm trang nói :

- Thật mà.

Phuong Truc còn ngờ ngác, Thảm Thăng Y nói tiếp :

- Ngươi thường ngày nếu từ lời nói tới việc làm đều giống như người thường thì nhất định không được ai tôn là quân tử, mà nếu ngươi không phải là một bậc quân tử ai ai cũng biết, thì chắc là chuyện này không xảy ra cho ngươi.

Phuong Truc lại thờ dài :

- Thường ngày ta chỉ làm những chuyện mà mình thấy nên làm thôi.

Thảm Thăng Y cũng than thở :

- Cho nên ta rất thông cảm với nỗi bất hạnh của ngươi, nhưng chuyện trước mắt đây đã xảy ra rồi, bây giờ cho dù ngươi ăn năn hối cải, quyết tâm không làm người quân tử nữa thì cũng đã muộn.

Phuong Truc bất chợt dờ khóc dờ cười lại hỏi qua chuyện khác :

- Thảm huynh, theo ý ngươi thì bây giờ chúng ta phải làm gì?
- Không biết nữa.

Thảm Thăng Y trả lời có vẻ rất thanh thản, mà đúng như thế thật.

Phuong Truc lại hỏi :

- Theo ngươi thì tại sao họ lại tìm một người giống như ta để giả mạo ta?

Thảm Thăng Y lắc đầu :

- Giờ đây ta chỉ sợ có hai chuyện.
- Hai chuyện gì vậy?
- Giả mạo ngươi, chắc là vì ngươi rất được người giang hồ tin cậy.

“Ừa” Phuong Truc rất lạ lùng

- Có thể là họ muốn mượn thân phận ngươi để làm một chuyện gì đó cho người ta tin.

Thái độ Phuong Truc vẫn như cũ :

- Lại còn thế nữa à?

Thảm Thăng Y cười cười :

- Ngươi thấy họ hủy thi thể, xóa bằng chứng bằng cách ấy có giống với người tốt không?

Phuong Truc cười gượng :

- Không giống. Nói thế thì khi họ xong việc rồi, rất có thể ta sẽ bị chết một cách hồ đồ.
- Rất có thể.

Thảm Thăng Y cười nói tiếp :

- Có trời mới biết họ định gây ra tai họa gì mà đem thân phận của ngươi chuốc tội với thiên hạ.

Phuong Truc nhìn nhìn Thảm Thăng Y, thờ dài một tiếng :

- Ta thật lấy làm lạ là giờ này mà ngươi vẫn nhon nhon cười đùa như thế được.
- Bất kể thế nào, đây cũng là một chuyện rất thú vị, nếu những người bị kẻ giả mạo ngươi lừa dối phát giác ra rằng mình bị lừa, chắc họ sẽ tỏ thái độ trông rất thú vị.

Phuong Truc sững sờ.

Thảm Thăng Y lại nói :

- Chính ta mới rồi thấy ngươi vào viện Di Hồng cũng đã một phen phát hoảng...
- Vào kỹ viện chơi bởi chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Phuong Truc dần từng tiếng nhắc lại lời Thảm Thăng Y, hai tay ôm đầu, ngồi phịch xuống bên tường.

Thảm Thăng Y ánh mắt nhìn xuống theo y :

- Có điều có một chi tiết mà ngươi có thể tạm thời yên tâm, là kẻ giả mạo ngươi hiện đã chết rồi.

Phuong Truc ngẩng đầu nói lia lịa :

- Phải rồi, phải rồi...

Thẩm Thăng Y lại cất tiếng cười.

Phuong Trục vội hỏi :

- Người thích thú chuyện gì vậy?

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Tuy chúng ta ít gặp nhau, nhưng ta có một thói quen, dường như người cũng biết rồi mà.

Phuong Trục lại ngần ngại nói :

- Mỗi khi gặp chuyện gì khó khăn không giải quyết được thì dường như người đều cười đùa rất vui vẻ...

Thẩm Thăng Y chép miệng :

- Mà như vậy thành thói quen mất rồi.

Phuong Trục lẩm bẩm :

- Ta vẫn không hiểu.

- Một người giả mạo có thể vĩnh viễn không xuất hiện nữa, cũng có thể sắp xuất hiện ngay.

Thẩm Thăng Y sau cùng cũng nói ra ý nghĩ của chàng.

Phuong Trục nhìn theo Thẩm Thăng Y với vẻ ngờ vực :

- Người cho rằng trên đời này có nhiều người giống ta lắm à?

Thẩm Thăng Y thờ dãi nói :

- Đó là điều thứ hai mà ta sợ...

Phuong Trục phát hoảng đứng phắt dậy :

- Thật... thật là có nhiều người giống ta lắm sao?

- Có thể...

- Nhưng thực ra người chưa gặp mà...

Thẩm Thăng Y ngẫm nghĩ, cười cười nói :

- Muốn tìm hai người hoàn toàn giống nhau thì quả rất khó, anh em sinh đôi vốn không ít, nhưng giống nhau hoàn toàn cũng không có bao nhiêu.

Phuong Trục ngắt lời nói :

- Ta là con một, không có anh em nào, đó là sự thật hoàn toàn.

Thẩm Thăng Y gật đầu nói :

- Ta không nghi ngờ chuyện đó...

- Vậy thì ý người là...

Phuong Trục trong lòng chợt rúng động kêu lên :

- Thuật dịch dung!

Thẩm Thăng Y ngẫm nghĩ nói tiếp :

- Ta từng gặp một vị hòa thượng tên là Biến Hóa, cả đời chỉ tìm hiểu về dịch dung thuật, đã đạt tới mức không tiền khoáng hậu.

- Chỗ không tiền khoáng hậu ấy ra làm sao?

- Là có thể thay đổi hoàn toàn diện mạo của một người, nhưng theo y nói thì đó vẫn chưa phải là đỉnh cao nhất của thuật dịch dung.

- Vậy thế nào mới là đỉnh cao nhất?

- Không biết nữa.

Thẩm Thăng Y chép miệng :

- Tuy y chẳng có thù oán gì với ta, tiếc là lúc ấy y lại đứng về phía kẻ đối đầu với ta, nên tuy ta muốn thỉnh giáo một chút mà không có dịp.

- Bây giờ hòa thượng ấy ở đâu?

Thẩm Thăng Y lộ vẻ nuối tiếc :

- Ở Bắc Nhạc... Thuật dịch dung của y có truyền lại cho ai không thì ta không biết, trên giang hồ có ai giỏi thuật dịch dung hơn y không ta cũng không biết.

Ngừng lại một chút, chàng nói tiếp :

- Ngoài Biến Hóa ra còn có Bạch Ngọc Lâu.

- Thư Kiếm Song Tuyết, Phần Hầu Bạch Ngọc Lâu.

Thẩm Thăng Y cười cười :

- Phải rồi... Miễn cưỡng mà nói thì y cũng là một cao thủ về thuật dịch dung, vì y được một bộ sách rất lạ là Vô Song phổ.

- Tên phổ lục là Vô Song, chắc là thiên hạ không có bộ thứ hai.

Phương Trục tò mò hỏi :

- Trong đó có chép về thuật dịch dung à?

- Tác dụng thật sự của Vô Song phổ thì hiện nay chưa một ai biết rõ, nhưng dùng nó để thay đổi diện mạo lại rất thành công.

- Hiện Bạch Ngọc Lâu còn giữ không?

- Vẫn còn...

Thẩm Thăng Y nhìn lên cửa phòng đóng kín :

- Về mặt dịch dung, người giả mạo người là được làm theo đường lối của phái Biến Hóa.

Phương Trục nghi ngờ nhìn Thẩm Thăng Y.

- Sao ngươi biết?

- Đường lối dịch dung của phái Bạch Ngọc Lâu là theo khuôn mặt của một người nào đó bất kỳ, tạo ra một cái mặt nạ giống hệt, nói khác đi là tuy y có thể biến một người trở thành giống hệt nhiều kẻ khác nhưng hoàn toàn không làm thay đổi bộ mặt vốn có, sau khi dùng mặt nạ rồi, người ấy vẫn có thể khôi phục lại thân phận của mình.

Phương Trục liên tiếp gật đầu.

Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Đường lối dịch dung của phái Biến Hóa thì khác hẳn, nghe nói y thậm chí còn có thể đem bộ da mặt của một người gắn hẳn vào mặt kẻ khác, dĩ nhiên cần phải có thuốc men này nọ, nhưng sau khi thay đổi diện mạo rồi, muốn khôi phục bộ mặt cũ e không phải dễ.

Phương Trục đưa tay sờ lên gò má :

- Da mặt ta vẫn còn mà.

- Nhưng ngươi thấy rồi đấy, kẻ giả mạo ngươi hoàn toàn không đeo mặt nạ.

Thẩm Thăng Y ánh mắt mờ đi :

- Cho nên thật ra ta còn chỗ nghi ngờ, là lần này đã gặp phải một cao thủ về thuật dịch dung, một cao thủ còn lợi hại hơn cả Biến Hóa.

- Chẳng lẽ trên đời này lại hoàn toàn không có hai người giống hệt nhau sao?

- Có lẽ có.

Phuong Trục lấy làm kỳ quái :

- Người đã không dám chắc, tại sao chỉ nghĩ tới việc dịch dung?

Thẩm Thăng Y cười cười :

- Vì hôm nay ta còn gặp hai kẻ khác tướng mạo hoàn toàn giống nhau nữa.

Phuong Trục hỏi ngay :

- Lại có ai nữa thế?

- Lãnh Huyết Âu Dương.

Thẩm Thăng Y vừa đáp vừa quan sát thái độ của Phuong Trục.

Phuong Trục lộ rõ vẻ kinh ngạc :

- Âu Dương Lập à? Người này cũng đã tới Gia Hưng sao?

- Người biết y à?

- Có gặp một lần trên lầu Hoàng Hạc, đã bốn năm rồi, diện mạo y rất đáng sợ, nên ta có một ấn tượng rất sâu sắc.

- Kẻ giống hệt y cứ như hai anh em sinh đôi, giống tới mức không ngờ nhưng hôm nay ta lại gặp hai người cùng một lúc...

- Có phải là... lại thấy một người giống hệt y không?

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Nếu không xảy ra chuyện này, chắc là ta không bao giờ tin lời người... Mà có lẽ ta còn thấy một Ngải Phi Vũ khác nữa.

Phuong Trục phát hoảng :

- Ngải Phi Vũ... Ngải Phi Vũ là bạn thân của chúng ta mà.

- Cho nên y là người thế nào chúng ta đều rõ nhưng hôm nay ta thấy ông bạn hiền ấy, tướng mạo thì hoàn toàn giống mà hành động thì như người khác hẳn.

- Lại có gì khác thế?

- Hoàn toàn là một gã sát nhân khát máu, giết rất nhiều người trên Nam Hồ.

Phuong Trục lăm lăm :

- Người khác thì ta không biết, chứ Ngải Phi Vũ thì tuyệt nhiên không phải là kẻ giết người bừa bãi, tuyệt nhiên không phải.

- Thì giống như người hoàn toàn không bao giờ lên lút mò tới đây vậy mà.

Phuong Trục lắc đầu quầy quậy :

- Tại làm sao mà trong một lúc lại nảy ra lắm kẻ giống hệt nhau như thế kia chứ? Chuyện này rốt lại là thế nào vậy?

Chẳng riêng y không nghĩ ra, mà ngay cả Thẩm Thăng Y đến hiện tại cũng mơ hồ như sa vào giữa đám mây mù năm dặm.

Có điều chàng đã nghĩ tới một âm mưu vô cùng đáng sợ đang được ngấm ngấm tiến hành, chỉ vì gã Phuong Trục giả kia lên lút mò vào kỹ viện chơi bời mà bị lộ ra một chút.

Bất kể là thế nào, đó cũng là việc riêng của y, không phải là một bộ phận trong âm mưu kia. Phân tích lời Thượng Uy, thì Thu Hồng chỉ là một cô gái bất hạnh đáng thương, nàng ta đối với gã Phuong Trục giả kia bất kể là vì xác thịt hay tình cảm bất quá cũng chỉ là rút ngắn mạng sống của mình, mà sở dĩ gã Phuong Trục kia chọn lựa Thu Hồng, ngoài việc Thu Hồng có mấy phần sắc đẹp có lẽ còn vì nơi Thu Hồng ở ít người lui tới, đây cũng có thể cũng là một lý do.

Dĩ nhiên y phải biết rằng Thu Hồng bị lao, nhưng không hề để ý, có điều nếu nói là vì y si mê nàng thì rất khó tin. Có lẽ rằng ngay cả tính mạng của bản thân y cũng không hề để ý, rất có thể như vậy, nếu không thì chính chàng đã đẩy Phuong Trục giả tới chỗ chết. Cứ theo cái tên Nguyễn Hoàn cũng có thể thấy rằng trong tiềm thức y đã toan đem cả chuyện này đổ lên đầu Phuong Trục.

Tuy Thẩm Thăng Y vẫn chưa rõ mục đích của âm mưu này là gì, nhưng sự tình tới đây cũng đủ để thấy nó không những rất nghiêm trọng mà còn rất bất ngờ, mà cũng được sắp xếp rất chu đáo. Nếu có chỗ sơ hở thì có lẽ chính là việc sử dụng một kẻ không thích hợp với vai quân tử để giả mạo một kẻ quân tử.

Làm người quân tử vốn không phải là việc dễ, Thẩm Thăng Y có lúc cũng nghi ngờ rằng trên giang hồ không có người như Phương Trục.

Cho nên chỗ sơ hở kia chưa chắc đã không phải do ý trời.

Người kia rõ ràng đã hết sức lấp kín chỗ sơ hở, lúc giết người dường như không có ý định ở lại.

Thẩm Thăng Y đã có quá nhiều kinh nghiệm rằng khi một kẻ hoạch xuất hiện chỗ sơ hở thì cũng thường đang bắt đầu thất bại, vì những kẻ lấp kín chỗ sơ hở cũng thường tạo ra một sơ hở mới.

Cũng vì họ phải hành động thật mau lẹ, mà khi hành động mau lẹ thì thường lại thiếu mất một kế hoạch chu đáo đi kèm.

Ở đây hành động sau không phải như bổ sung cho chỗ chưa đủ của hành động trước mà còn giống như là thừa, mà dùng thuốc nổ thì càng giống như chuyện bé xé ra to, chỉ trừ phi là trên người Phương Trục giả kia có chỗ nào rất đặc biệt, rất dễ bị người ta chỉ ra.

Dĩ nhiên khả năng này không có nhiều, vì ngay cả mặt mũi còn thay đổi được thì còn có cái gì mà không thay đổi được.

Cách giải thích hợp lý nhất vẫn là ngoài việc bổ sung cho hành động trước, hành động sau còn nhằm cảnh cáo Thẩm Thăng Y lần nữa, rằng chàng không được tìm hiểu thêm, nhưng dĩ nhiên họ phải biết rằng đối với Thẩm Thăng Y thì lời cảnh cáo ấy không có bao nhiêu tác dụng, nên sau khi cảnh cáo thì tiến ngay thêm một bước nữa, tức là trừ khử chướng ngại vật Thẩm Thăng Y.

Theo lối hành sự của họ mà xét, thì họ không bắt đầu thì thôi, đã bắt đầu rồi thì chỉ sợ Thẩm Thăng Y rồi đây sẽ không có ngày nào được yên ổn.

Thẩm Thăng Y lại không để ý gì tới chuyện ấy, hiện tại họ có kẻ kiếm vào cổ chàng bất ép cũng không làm chàng thay đổi chủ ý được.

Tò mò là điều thứ yếu, mà Ngải Phi Vũ và Phương Trục đều là bạn thân của chàng, nên chuyện này chàng phải làm cho rõ ràng đen trắng.

* * * * *

Sau đó nửa giờ, Thẩm Thăng Y và Phương Trục mới rời khỏi viện Di Hồng.

Dĩ nhiên trước khi họ rời đi, Tam thư đã tỉnh lại. Tuy còn vẻ sợ sệt, nhưng bà ta cũng mau chóng lấy lại bình tĩnh, không hề ép Thẩm Thăng Y và Phương Trục ở lại, cũng không nói gì nhiều.

Thẩm Thăng Y cũng thế, một mình ở lại trong phòng một lúc, rồi mới cùng Phương Trục ra đi.

Ra khỏi cổng lớn viện Di hồng, Phương Trục nhìn không được nữa, lạ lùng hỏi :

- Thẩm huynh, tại sao lại rời đi thế này?

Thẩm Thăng Y hỏi lại :

- Mới rồi người không nghe rõ Tam thư nói gì à?

- Bà bảo chúng ta cứ yên tâm.

- Nhưng chúng ta còn không yên tâm về chuyện gì?

- Lại có chuyện gì nữa thế...?

Thẩm Thăng Y ngắt lời cười nói :

- Nếu bà ta không phải là một nữ nhân có bản lĩnh thì đã không làm nổi bà chủ viện Di Hồng, chuyện này trong tay bà ta thậm chí còn đơn giản hơn là trong tay chúng ta.

Phương Trục trầm ngâm “Ồ” một tiếng.

Thẩm Thăng Y nói :

- Đừng nghĩ tới chuyện đó nữa.

Phương Trục lắc đầu thở dài :

- Thẩm huynh, bây giờ chúng ta phải làm gì đi chứ.

Thẩm Thăng Y nghĩ ngợi :

- Ta và người về nhà trước đây, rồi sau đó sẽ tới Trương gia một chuyến.
- Trương Thiên Hộ!

Thẩm Thăng Y vuốt vuốt mũi :

- Ta muốn nói chuyện với người, lại còn có một chuyện về Ngải Phi Vũ cũng muốn hỏi người.
- Chuyện của y chắc không ai rành bằng ta đâu.

Thẩm Thăng Y chợt dừng bước, lại cười cười :

- Tốt lắm... Tốt lắm...

Phương Trục bắt gặp dừng lại, y phát hiện vẻ mặt của Thẩm Thăng Y có điều gì đó rất đặc biệt, quay nhìn theo ánh mắt của chàng, chợt đứng sững tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Người ngớ ngẩn

Trước một con hẻm cách đó không xa có một người đang đứng, một người rất đặc biệt.

Người này tóc trắng áo trắng giấy trắng, hai tay ôm một thanh kiếm cán trắng trong một cái bao kiếm màu trắng, đứng ở đó giống như một hồn ma.

Phương Trục kêu lên :

- Lãnh Huyết Âu Dương phải không?
- Phải rồi.

Thẩm Thăng Y vừa cười vừa bước ra, tiến về phía trước.

Không nghĩ ngợi gì nữa, đó chính là Âu Dương Lập, y đứng đó như để chờ Thẩm Thăng Y, hai mắt toàn một màu trắng nhìn Thẩm Thăng Y cười nhạt, phẳng phất như tuyết trắng trên non cao, dưới ánh đèn trông càng lạnh lẽo.

Phương Trục vội theo sát sau lưng Thẩm Thăng Y, lúc ấy chợt nói :

- Y đúng là Âu Dương Lập?
- Âu Dương Ngọa đã chết rồi, người này dĩ nhiên phải là Âu Dương Lập.

Giọng nói của Thẩm Thăng Y vẫn bình thản không có gì là cao hơn. Nhưng chàng hoàn toàn tin rằng Âu Dương Lập có thể nghe rõ.

Âu Dương Lập lại không hề có phản ứng gì.

Thẩm Thăng Y quan sát y từ trên xuống dưới một lượt, chợt bật ra một tiếng :

- Chào.

Đây rõ ràng là nói với Âu Dương Lập, nhưng y vẫn như không nghe thấy gì, chỉ lạnh lùng nhìn Thẩm Thăng Y.

- Chuyện trong viện Di Hồng là các người làm phải không? Bây giờ người đứng đây là để giết luôn chúng ta chứ gì?

Thẩm Thăng Y hỏi tiếp :

- Người đi với người tới đây là ai vậy?

Âu Dương Lập trước sau vẫn không hề quay lại nhìn xác Âu Dương Ngọa trong con hẻm.

Trong con hẻm tối om, nhưng nơi mà Thảm Thăng Y nhìn tới được thì không thấy có người nào.

Phương Trục chen vào :

- Chẳng nhẽ người này điếc à?

Thảm Thăng Y nói :

- Lần đầu ta gặp y thì không.

Phương Trục nói :

- Lúc ấy y nghe rõ người nói phải không?

Thảm Thăng Y gật đầu :

- Thì cũng như ta nghe rõ y nói vậy thôi.

Phương Trục nói :

- Vậy thì lại có chuyện lạ nữa rồi.

- Ủ!

Thảm Thăng Y lại bước thêm một bước, chợt nói :

- Đường như đôi mắt kia là của người chết thì phải, thật khó mà nhìn rõ.

Phương Trục hỏi :

- Người nghĩ y là một người chết à?

- Hơi hơi.

Phương Trục ngẩng lên cúi xuống nhìn ngó Âu Dương Lập mấy lượt :

- Nghe nói ai gặp người này lần đầu cũng hoảng sợ nhảy dựng lên, cũng cho rằng đã nhìn thấy một cái xác sống lại.

- Người có phải là ngoại lệ không?

Phương Trục lắc đầu :

- Y có vẻ không buồn liếc chúng ta lấy một cái, đây mới là chuyện rầy rà.

- Cũng không rầy rà lắm đâu.

- Có cách nào bắt y nói chuyện không?

- Người chết thì căn bản không nói chuyện được nữa.

Phương Trục tán thành :

- Phải rồi. Nhưng người cứ nhìn thật kỹ, xem y có phải là một người chết không.

Thảm Thăng Y cười cười, lướt mau về phía trước.

Âu Dương Lập nhìn thấy chàng lướt tới, vẫn không có phản ứng gì, định lực của người này theo lời đồn đại quả rất không kém.

Thảm Thăng Y người tới chừng tới, một chướng võ nhanh ra, lẽ ra chàng phải dùng kiếm nhưng lại không dùng.

Hay vì chàng đã nhận ra rằng Âu Dương Lập đã không phải là một người sống nữa?

Phương Trục nhìn thấy, tim như thất lại, Âu Dương Lập mà không phải là một người chết, thì Thảm Thăng Y vọt tới như thế quả là rất nguy hiểm.

- Thảm huynh cẩn thận!.

Phương Trục buột miệng kêu lên, vọt người theo, khinh công của y không hơn Thẩm Thăng Y, khoảng cách lại xa, vừa vọt lên thì Thẩm Thăng Y đã đứng trước mặt Âu Dương Lập, cách nhau ba thước.

Chưởng phong thổi tung bộ tóc trắng của Âu Dương Lập, Âu Dương Lập bị trúng chưởng, “chát” một tiếng thân hình tung lại va vào bức tường phía sau, ngã luôn xuống đất, tấm áo trắng cũng lập tức tan nát bay lá tả, giống như một bầy bướm từ kén bay ra.

Thẩm Thăng Y thu chưởng lui mau lại ba thước, sắc mặt biến đổi liên tiếp, đã không lên tiếng cũng không nhúc nhích.

Phương Trục dừng lại cạnh Thẩm Thăng Y, nhìn xuống đất thờ dài :

- Không ngờ chưởng lực của Thẩm huynh đã đạt tới mức ấy, có điều ngay chiều đầu mà ra tay quá nặng như vậy thì dường như không cần thiết.

Thẩm Thăng Y hững hờ nói :

- Người muốn chửi ta là độc ác tàn nhẫn thì cứ chửi thẳng cần gì phải nói cạnh nói khóe.

Phương Trục lại thờ dài :

- Tiểu đệ chỉ biết đó hoàn toàn không phải tác phong hành động của Thẩm huynh.

- Vị Thẩm huynh này của người chưởng lực cũng chưa đạt tới mức ấy.

Phương Trục sùng sốt.

Thẩm Thăng Y lập tức cúi xuống nhặt một mảnh vải áo lên bóp một cái, mảnh vải lập tức nát ra như bột.

- Đây lại là chuyện gì nữa rồi?

- Nếu ta không lầm, đây chắc là tác dụng của một loại dược vật gì đó.

Phương Trục ngẫm nghĩ :

- Dược vật à? Rất giống với một loại thuốc ta mới thấy đây.

Thẩm Thăng Y lắc lắc đầu :

- Ngay cả da thịt còn thay đổi thì quần áo như thế có gì là lạ?

Một cơn gió thổi qua, mảnh áo trên bụng Âu Dương Lập lật lên.

Dưới lớp áo, da thịt nhìn như cá uơn, trắng bệch như sắc mặt Âu Dương Lập, lại mờ mờ bốc lên khói trắng.

Thẩm Thăng Y thờ dài một tiếng nói :

- Ngay Âu Dương Lập cũng không thoát chết, Ngải Phi Vũ giết người ở Nam Hồ cũng e rằng không giữ được tính mạng.

- Thế thì chúng ta không còn chút manh mối nào.

Thẩm Thăng Y lẩm bẩm :

- Phải rồi... Thanh đao kia quả rất lợi hại, kẻ tàn nhẫn độc ác như vậy cũng ít có.

Phương Trục lạ lùng hỏi :

- Thanh đao kia à?

- Ma đao!

Phương Trục “Ừ” một tiếng, rồi hỏi lại :

- Ma đao là một thanh đao ra sao?

- Nghe nói trên đao có lời nguyện của Thiên Ma, trong thiên hạ tuyệt nhiên không có thanh thứ hai.

- Tiểu đệ chẳng hiểu gì cả.

Thẩm Thăng Y chép miệng :

- Ta cũng chỉ biết những người này đều phục tùng Ma đạo.

Phuong Trục hỏi qua chuyện khác :

- Nhờ ai mà ngươi biết được rằng trên đồi có một thanh Ma đao?

- Âu Dương Ngọa.

- Chắc là anh em của Âu Dương Lập này.

Thẩm Thăng Y cười gượng :

- Có lẽ bọn họ căn bản chẳng có quan hệ ruột thịt gì với nhau. Cũng như ngươi và Phuong Trục giả chết trong viện Di Hồng vậy.

- Âu Dương Ngọa đâu?

- Bị ta giết rồi.

- Lẽ ra ngươi phải hỏi cho rõ rồi mới giết y.

Thẩm Thăng Y nhìn xuống :

- Y lại không chờ ta hỏi cho rõ đã chết rồi. Có lẽ sau khi chết y sẽ đột nhiên thay đổi tính nết, nhưng tiếc là người chết lại không nói chuyện được nữa.

- Đó thật là điều rất đáng tiếc, nếu không thì người chết này có thể nói cho chúng ta rõ mọi chuyện.

Trong lúc họ trò chuyện đa bụng Âu Dương Lập đã bắt đầu biến dạng.

Phuong Trục cau mày, tiếp theo lại lăm bằm :

- Chẳng biết cái xác này có nổ tung ra không?

Thẩm Thăng Y nói :

- Có thể có mà cũng có thể không, tốt nhất là chúng ta nên tránh xa cho an toàn.

Nói dứt câu, chàng đã quay người cất bước.

Phuong Trục hoảng sợ cũng lui lại, vừa đứng lúc ấy, từ con hẻm tối om chợt vang ra một điệu nhạc kỳ quái.

Tiếng nhạc không to lắm, nhưng người ta nghe thấy thì có cảm giác rất khó chịu.

- Tiếng gì vậy?

- Dường như là tiếng nhạc xưa rầu.

Thẩm Thăng Y câu nói chưa dứt, tay phải đột nhiên đã đặt trên cán kiếm.

- Rắn à?

Phuong Trục chợt hốt hoảng quay đầu, vừa kịp nhìn thấy một thanh kiếm như con độc xà phóng vào cổ họng Thẩm Thăng Y.

Thanh kiếm vốn trong vỏ, đó là thanh kiếm vẫn trên tay Âu Dương Lập nãy giờ, mũi kiếm chớp sáng, kẻ mà họ cho rằng đã chết chợt sống lại, chợt từ sau lưng đánh tới, quả là họ không ngờ.

Động tác của Thẩm Thăng Y không vì kinh ngạc mà chậm trễ, thanh kiếm bên tay phải tuốt ra, “keng” một tiếng vang rền, thân hình cũng đồng thời nghiêng về một bên.

Nhát kiếm này của Âu Dương Lập lực đạo rất mạnh, Thẩm Thăng Y đã giao thủ với y rồi, biết tay kiếm của y có chừng mực, nên một kiếm này đón đỡ cũng dùng lực tương đương, nào ngờ chỉ hất được thanh kiếm của Âu Dương Lập ra có nửa tấc, may mà chàng giàu kinh nghiệm ứng phó với biến cố, phản ứng lại nhạy bén, đã kịp thời nghiêng qua một bên, “soạt” một tiếng, mũi kiếm của Âu Dương Lập đâm xuyên qua tay áo phải của chàng.

Một kiếm đâm trượt, Âu Dương Lập cả người lảo đảo, chân đạp theo Thất Tinh bộ pháp, đâm mười ba kiếm bên trái, bảy kiếm bên phải.

Thẩm Thăng Y vội kêu lớn :

- Lui mau!

Thanh kiếm bên tay trái bay lượn biến ảo, liên tiếp ngăn đỡ tám kiếm của Âu Dương Lập.

Còn năm kiếm kia chàng không đếm xỉa tới, vì thấy rõ không đủ để uy hiếp chàng.

Âu Dương Lập dường như là một cao thủ, tại sao lại đâm ra năm kiếm như thế nhỉ?

Phương Trục theo tiếng kêu lui lại, khinh công của y tuy không bằng Thẩm Thắng Y nhưng vẫn vừa kịp tránh qua bốn kiếm. Âu Dương Lập đâm y bảy kiếm cũng chỉ có bốn kiếm phải tránh, còn ba kiếm kia ngay cả Phương Trục cũng thấy rõ là chẳng đủ đáng sợ, cứ một cao thủ như Âu Dương Lập thật chẳng có lý do gì mà không thấy rõ đó chỉ là hao hơi tổn sức, nhưng vẫn phóng kiếm đâm ra.

Thẩm Thắng Y nhìn thấy, vẻ ngạc nhiên trong mắt càng tăng thêm mấy phần, Âu Dương Lập thanh kiếm chợt chuyển qua đâm vào chàng.

Thế kiếm mau lẹ mà lợi hại, Thẩm Thắng Y lại ngăn đỡ mười một chiêu, trong lòng có một cảm giác khó chịu, chàng đột nhiên phát giác ra Âu Dương Lập như một người điên, chỉ công mà thủ cũng không ra sao, mười một kiếm tuy mau lẹ lợi hại còn hơn cả lần giao thủ lần trước, nhưng vì quá mau lẹ lợi hại nên xuất hiện rất nhiều chỗ sơ hở lẽ ra không nên có.

Tình hình này so với lúc Âu Dương Ngọa liều mạng không như nhau, sở dĩ Âu Dương Ngọa để lộ chỗ sơ hở chỉ vì y cố tình muốn bị Thẩm Thắng Y đâm một kiếm, hy vọng cùng lúc ấy sẽ đâm trúng Thẩm Thắng Y một kiếm.

Còn giờ đây những chỗ sơ hở của Âu Dương Lập tựa hồ có thể hoàn toàn khẳng định là vì không cẩn thận.

Âu Dương Lập hoàn toàn không phải là một kẻ thô莽, Thẩm Thắng Y giao thủ với y một lần đã biết rất rõ.

Chẳng lẽ người trước mặt đây không phải là Âu Dương Lập, mà là Lãnh Huyết Âu Dương thứ ba sao?

Thẩm Thắng Y cho rằng rất có thể như thế, nên nhin không được lại quát lên :

- Ngươi là Âu Dương gì đấy?

Âu Dương Lập không lên tiếng, trong câu nói Thẩm Thắng Y lại phóng kiếm đâm tới hơn mười nhát.

Nhát nào cũng để lộ chỗ sơ hở.

Thẩm Thắng Y cười nhạt :

- Đây không phải là đôi mạng, mà là muốn chết.

Dứt câu nói, chàng đã đón đỡ mười bảy kiếm của Âu Dương Lập.

Kiếm thứ mười tám của Âu Dương Lập lại phóng mau ra, nhằm đâm vào bụng Thẩm Thắng Y, bụng y cũng để trống.

Thẩm Thắng Y trượt kiếm một cái, ngăn nhát kiếm đâm tới, ánh mắt tự nhiên nhìn vào bụng Âu Dương Lập.

Da bụng Âu Dương Lập tiếp tục tan ra, đã lộ cả xương trắng, một làn khói nhẹ vẫn tỏa ra không ngừng, dường như làn da đang tan thành khói trắng.

Nhưng trên mặt y không hề có vẻ gì đau đớn, đôi tròng mắt màu xám trắng vẫn có vẻ trống rỗng xa vắng.

Không có chút tình cảm gì, ngay cả vẻ muốn giết người cũng không có, hai tròng mắt căn bản không phải là của người sống.

Cũng không giống mắt người điên.

Ánh mắt Thẩm Thắng Y chuyển từ bụng lên mặt Âu Dương Lập, trong lòng chợt lạnh buốt.

Đó hoàn toàn là đôi mắt của một người chết, mà còn như của một người chết đã mấy ngày.

Thẩm Thắng Y biết tại sao mình có cảm giác ấy, vì đôi mắt của Âu Dương Lập vốn như của một người chết.

Tiếng nhạc không dứt, kiếm thế của Âu Dương Lập cũng không dứt, Thẩm Thắng Y vừa phân tâm, suýt nữa bị trúng một kiếm. Tuy chàng rất không thích giao thủ với người khác, nhưng hiện không có cách lựa chọn nào khác.

Lại qua hai mươi ba chiêu nữa, Thẩm Thắng Y chợt phát hiện ra Âu Dương Lập sử dụng lại một kiếm pháp khác.

Kiểm pháp này rất tàn độc, chỉ có bảy mươi hai chiêu, song mỗi chiêu đều đâm ra từ những góc độ rất bất ngờ, chiêu sau nối ngay theo chiêu trước, cứ sau tám chiêu lại có một chiêu hoàn toàn riêng rẽ, nhưng cũng rất hiểm độc.

Không nghi ngờ gì nữa, đây toàn là những tinh hoa của kiếm thuật, địch nhân bị tấn công hoàn toàn không ngờ được bị đâm thế nào và vào đâu.

Nhưng đối với Thảm Thăng Y hiện tại thì lại không có sức uy hiếp lớn lắm, chỉ có một cách giải thích là do Âu Dương Lập đã hoàn toàn mất hết năng lực phán đoán, không thể thi triển kiếm chiêu thật thích hợp.

Người chết mà không khác gì người sống này chẳng lẽ lại do tiếng nhạc kia chi phối?

Thảm Thăng Y chợt nảy ra một ý nghĩ, đề khí quát lớn một tiếng như sấm nổ.

Một tiếng quát này tuy không ngắt được nhưng át đi tiếng nhạc, Âu Dương Lập đồng thời như bị điện giật, toàn thân rung lên một cái, động tác đều dừng cả lại.

Thảm Thăng Y kiếm thế không dừng, mũi kiếm điểm luôn vào bầy huyết đạo trước ngực Âu Dương Lập.

Âu Dương Lập dường như hơi có phản ứng, nhưng lại cử động trở lại, vung kiếm tấn công Thảm Thăng Y.

Lần này động tác của y rất đặc biệt, bấp thập toàn thân như đã co rút, kiếm thế cũng trở thành run run giật giật, kỳ dị vô cùng.

Thảm Thăng Y không rõ kiếm pháp này của Âu Dương Lập có chỗ nào hay nhưng lập tức hiểu ngay.

Tiếng nhạc trong con hẻm nhỏ lúc ấy cũng đang giật giật lúc dứt lúc nổi.

Thảm Thăng Y đã hoàn toàn tin chắc rằng quả thật Âu Dương Lập là do tiếng nhạc kia chi huy.

Chàng lại đỡ mấy nhát kiếm rồi lựa chỗ sơ hở, phóng kiếm lượn một vòng quanh cổ tay phải cầm kiếm của Âu Dương Lập.

Máu bắn tung tóe, cổ tay phải Âu Dương Lập đứt lìa, cùng với thanh kiếm bay lên không.

“Soạt”, thanh kiếm cắm vào vách tường, bàn tay bị đứt vẫn nắm chặt cán kiếm, theo thanh kiếm rung rung.

Âu Dương Lập không kêu lên tiếng nào, mặt cũng chẳng có phản ứng gì, cánh tay cụt vẫn liên tục múa may theo kiếm thế, run run giật giật tiếp tục tấn công Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y cảm giác khó chịu càng gia tăng, thân hình mau lẹ di chuyển, nên không bị giọt máu nào bắn vào người.

Mũi kiếm điểm vào huyết đạo chẳng có tác dụng gì với Âu Dương Lập, chặt đứt một tay như thế mà vẫn không làm y chịu ngừng tấn công, thế này thì biết đầu chặt cả đầu và tứ chi rồi, y cũng vẫn còn động đậy.

Thảm Thăng Y không biết, nhưng đã rõ phải làm sao.

Chàng biết không có cách nào khác là phải cắt đứt tiếng nhạc trước.

Lúc ấy chàng quát lớn một tiếng.

Tiếng quát này như xé toạc không gian, vang rền như sấm sét, ngay cả vách tường cũng phảng phất như bị âm thanh làm rung lên.

Tiếng nhạc rốt lại đã tắt hẳn.

Dường như cùng một lúc, cử động của Âu Dương Lập cũng dừng ngay lại, như có một cái đinh dài xuyên từ đỉnh đầu xuống chân, găm cứng y trên mặt đất.

Ngay cả gió dường như cũng ngừng thổi, không gian đang vô cùng yên tĩnh, chợt có một tràng tiếng bước chân vang lên.

Tiếng bước chân này từ trong con hẻm vang ra, một loại tiếng chân vô cùng kỳ dị, giống như trẻ con nghịch bậy bị người lớn phát hiện, hoảng sợ ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Chỉ nghe tiếng chân thôi thì người này rõ ràng mang một thân võ công, riêng về kinh lực cũng chẳng phải kém.

Kỳ quái nhất là tiếng bước chân lại chạy về phía Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y chưa kịp nghĩ gì thì người ấy đã từ trong con hẻm lao ra.

Nhìn thấy bộ dạng người ấy rồi, cả Thảm Thăng Y lẫn Phương Trực đều cùng sửng sốt.

Họ không biết y là ai, cũng chưa từng thấy ai có dáng vẻ như vậy.

Thảm Thăng Y cũng không cao lắm, nhưng so với người ấy lại như vô cùng to lớn.

Người ấy chỉ cao tới hông Thảm Thăng Y, nhưng hoàn toàn không phải là một đứa trẻ con.

Nếu nhìn từ phía sau thì y không khác gì một đứa trẻ con, nhưng Thẩm Thắng Y và Phuong Trục thì lại đang đối diện với y.

Nếu không phải là đối diện chưa chắc Thẩm Thắng Y đã tin rằng y là một lão già.

Y xem ra đã hơn sáu mươi tuổi, râu tóc đều bạc trắng, không cái râu, khuôn mặt gầy ốm so với râu tóc rồi bời trông rất ngứa mắt.

Nhưng trên khuôn mặt của y rõ ràng đầy những vết nhăn nheo.

Với vóc dáng như thế, mặc một bộ quần áo trẻ con cũng đủ, nhưng y lại mặc một bộ quần áo người lớn.

Bộ quần áo này quét lê dưới đất, hai tay áo nặng nề nên vướng víu.

Y đi chân không, tiếng bước chân kỳ quái vang lên lúc này chính là vì y đi chân không.

Thẩm Thắng Y quan sát người ấy một lượt từ trên xuống, chợt có cảm giác buồn cười.

Người này bề ngoài quả có vẻ rất buồn cười, đáng vẻ cũng thế, đáng vẻ này lẽ ra chỉ có trên khuôn mặt trẻ con, giờ lại xuất hiện trên một khuôn mặt già nua, thật khó làm người ta nhin cười.

Dường như y không để ý tới Thẩm Thắng Y và Phuong Trục, “bach bach bach” một hồi từ trong hẻm chạy ra, vấp ngã hai cái, chợt vỗ vào bụng lấp bấp nói :

- Sợ... sợ chết đi thôi.

Thẩm Thắng Y lúc ấy mới để ý rằng y cầm trong tay một ống sáo trúc dài khoảng bảy tấc.

Phuong Trục cũng lạ lùng nhìn y một lượt, đưa mắt nhìn qua Thẩm Thắng Y :

- Thẩm huynh...

Y chưa kịp nói tiếp, lão nhân nhỏ bé đã kêu lên :

- Thúc thúc! Thúc thúc!

Thanh âm cực kỳ già nua, cũng cực kỳ quái dị, phần quái dị thì như vì cố ý mà ra, giống hệt một đứa trẻ con đang bi bô học nói, vừa học được hai chữ “thúc thúc”.

Vị thúc thúc y kêu chính là Âu Dương Lập.

Âu Dương Lập mái tóc trắng như tuyết, nếu chỉ nhìn vào mái tóc, rất dễ cho là một lão nhân.

Nhưng y làm người ta có cảm giác lão nhân thì cũng chỉ là nhờ mái tóc trắng, còn ngoài ra thì mặt mũi râu ria và những vết nhăn trên mặt vẫn hoàn toàn không phải.

Thật ra y cũng không lớn tuổi lắm, nên hiện tại lão nhân nhỏ bé gọi y là thúc thúc, không khỏi tạo ra cho người ta cảm giác buồn cười.

Thẩm Thắng Y và Phuong Trục hiện đều có cảm giác như vậy.

Lão nhân nhỏ bé không để ý gì đến họ, chạy hai vòng chung quanh người Âu Dương Lập, lại kêu lên mấy tiếng “Thúc thúc”.

Âu Dương Lập không hề phản ứng.

Lão nhân nhỏ bé đưa tay sờ vào tay Âu Dương Lập.

Vừa sờ xong thì y mới phát giác ra bàn tay phải của Âu Dương Lập đã không còn, trong chớp mắt ấy, trên mặt y hiện rõ một vẻ quái dị phi thường, đi lòng vòng nhìn trước nhìn sau Âu Dương Lập :

- Thúc thúc, người giấu tay đâu rồi?

Thẩm Thắng Y và Phuong Trục nhìn nhau một cái, Phuong Trục hít một hơi :

- Thẩm huynh, đây là một người ngớ ngẩn.

Thẩm Thắng Y cười gượng một lúc.

Lão nhân nhỏ bé lập tức nói :

- Thúc thúc đưa tay đây, không thì làm sao ta dắt thúc thúc đi được?

Thảm Thăng Y nghe câu ấy, trong lòng rung động.

Phương Trục buột miệng nói :

- Té ra Âu Dương Lập là do người này dắt tới...

Thảm Thăng Y giờ tay ra hiệu cho Phương Trục đừng nói nữa, để xem y làm gì.

Phương Trục gật đầu, liếc liếc lão nhân nhỏ bé.

Lão nhân nhỏ bé lại chạy quanh Âu Dương Lập hai vòng, đột nhiên mừng rỡ như nhật được vàng, cất tiếng kêu to :

- Té ra là ở đây.

Câu nói vừa dứt, y lập tức đưa tay kéo tay trái Âu Dương Lập.

Vốn là y kéo tay phải, bây giờ thì rõ ràng không còn nghi ngờ gì nữa, lại cho rằng tay trái của Âu Dương Lập là tay phải.

Lão nhân nhỏ bé nói giọng không ra khóc không ra cười :

- Thúc thúc, mau lên, chúng ta đi thôi.

Âu Dương Lập vẫn không động đậy như cũ, lão nhân nhỏ bé lại kêu :

- Thúc thúc, đi mau lên.

Lần này y kêu rất to, giọng nói lại càng quái dị, khiến người ta càng thấy buồn cười.

Âu Dương Lập vẫn đứng yên không động đậy.

Lão nhân nhỏ bé nóng ruột, kéo Âu Dương Lập bước đi, lúc này Âu Dương Lập mới nhúc nhích, nhưng bị kéo một cái ngã luôn xuống mặt đường lát đá xanh.

Lão nhân nhỏ bé đứng trước mặt Âu Dương Lập, lập tức cũng bị y xô phải ngã luôn, bị Âu Dương Lập đè lên, kêu choe chõe.

Thảm Thăng Y và Phương Trục nhìn thấy rất rõ, cứ theo thân thủ của họ, vốn có thể kịp thời tới đỡ hai người dậy, nhưng trong chớp mắt ấy cả hai đều không ai có ý nghĩ ấy.

Lão nhân nhỏ bé nhanh nhẹn bò ra từ dưới người Âu Dương Lập, thở hổn hển :

- Thúc thúc, ngươi làm sao thế?

Y đưa cánh tay nhỏ bé ra, đẩy Âu Dương Lập mấy cái, Âu Dương Lập theo tay y lật ngửa người ra.

- Thúc thúc, Thúc thúc!

Lão nhân nhỏ bé vừa kêu vừa bò dậy, bộ dạng giống hệt một con kiến càng, cứ xoay vòng vòng.

Sau đó dường như y vụt nghĩ ra chuyện gì, ánh mắt chột sáng rực, nâng ống sáo trúc trong tay lên miệng hết sức thổi một hơi.

Tiếng sáo trúc vừa vang lên, Âu Dương Lập như một cái cây ma sống dậy, chột giật nảy lên một cái, lão nhân nhỏ bé vừa nhìn thấy, mặt mày hớn hớn, lại thổi thêm mấy tiếng.

Âu Dương Lập cùng theo tiếng sáo trúc nhảy dựng lên, cánh tay cụt giờ ra, lại nhảy xô vào tấn công Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y vội xoay người, thanh kiếm lướt ra mau lẹ chuẩn xác chém vào ống sáo trúc của lão nhân nhỏ bé, thân hình đồng thời tránh qua thế công của Âu Dương Lập.

Nhát kiếm này không những đã mau lẹ chính xác, mà còn ẩn giấu bảy chỗ biến hóa để ứng phó nếu đối phương bất ngờ đánh trả.

Thảm Thăng Y thật ra không biết rõ lão nhân nhỏ bé có tuyệt kỹ gì, thậm chí cũng không biết rõ y có đúng là một người ngớ ngẩn hay không.

Người ngớ ngẩn với người thường vốn rất khó phân biệt, trong hoàn cảnh bình thường thì họ không khác gì người thường, có lúc một người thường cũng có cử chỉ giống hệt người ngớ ngẩn. Cho nên muốn giả làm người ngớ ngẩn, thật ra cũng không phải là chuyện khó, huống gì lão nhân này nhỏ bé lùn tịt đã tạo cho người ta cảm giác đây là một người không bình thường.

Thẩm Thăng Y xưa nay vốn không dám coi thường những người thân thể khiếm khuyết, kinh nghiệm cho chàng biết, những người ấy nếu không luyện võ công thì thôi, chứ không thì đều luyện thành những tuyệt kỹ mà người bình thường luyện không được, mà lại là những tuyệt kỹ lạ lùng đáng sợ.

Lão nhân nhỏ bé lẽ ra phải nhìn thấy nhất kiếm của Thẩm Thăng Y phóng tới, nhưng y không hề có phản ứng gì, cho tới khi ống sáo trúc bị hất văng đi, y mới giờ hai bàn tay vừa cầm ống sáo trúc ra nhìn nhìn, rồi mới đưa mắt ra chung quanh.

Ánh mắt của y di động, nhìn thật kỹ vào hai bàn tay bé tí, trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc phi thường, dường như đến lúc ấy mới phát hiện ra là ống sáo trúc đã mất.

Chỉ có kẻ ngớ ngẩn thì mới không có phản ứng nhanh nhạy.

Âu Dương Lập vào lúc tiếng sáo ngưng lại cũng thôi không cử động, đứng chờ người ra.

- Kỳ quái, đâu rồi?

Lão nhân nhỏ bé xòe hai bàn tay, lại nhìn lại hai cánh tay, ánh mắt mới nhìn lên mặt đất, quay tới quay lui rồi ngồi xổm xuống đất giờ tay mò mò.

Ống sáo trúc hoàn toàn không có trên mặt đất, lúc trên không rơi xuống đã bị Thẩm Thăng Y dùng mũi kiếm đoạt lấy.

Thẩm Thăng Y kiếm đâm ngang ra, rất là ổn định, ống sáo trúc nằm yên trên mũi kiếm, đừng nói là rơi xuống, ngay cả một chút rung rinh cũng không có.

Dĩ nhiên sự ổn định ấy không phải là nhờ kiếm, mà là nhờ tay Thẩm Thăng Y, những kiếm khách có thể luyện thành bàn tay ổn định không ít, nhưng tay trái được như Thẩm Thăng Y quả thật rất ít.

Cao thủ dùng kiếm tay trái xưa nay không nhiều.

Nhìn thấy tay trái ổn định như vậy có thể rõ ràng vì sao nó lại cử động mau lẹ linh hoạt đến thế.

Phương Trục nãy giờ liếc liếc lão nhân nhỏ bé, lúc ấy mới nhìn lại Thẩm Thăng Y nói khẽ :

- Thẩm huynh, lão nhân này đúng là một người ngớ ngẩn.

Thẩm Thăng Y “Ồ” một tiếng.

Phương Trục ánh mắt chuyển qua ống sáo :

- Muốn hỏi y rằng ai đưa y ống sáo ấy, sợ là rất khó.

Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn lão nhân :

- Thử một chút không hề gì... Bằng hữu, ống sáo của người đây này.

Lão nhân nhỏ bé vẫn mò mẫm trên mặt đất, dường như không nghe thấy câu nói của Thẩm Thăng Y.

Phương Trục lấy làm lạ nói :

- Hình như y không phải là người điếc đâu...

Câu nói chưa dứt lão nhân nhỏ bé đã ngẩng đầu lên :

- Ống sáo trúc, ống sáo trúc đâu rồi?

Quả nhiên y không phải là một người điếc, bất quá chỉ là phản ứng chậm chạp một chút.

- Ở đây!

Thẩm Thăng Y hạ thanh kiếm xuống, chìa ống sáo trúc ra trước mặt lão nhân nhỏ bé.

Lão nhân nhỏ bé ánh mắt tròn xoe sáng rỡ :

- Té ra là ở đây!

Rồi giờ tay toan chụp lấy.

Thanh kiếm của Thẩm Thăng Y tức thời di động, lật lại một cái, ống sáo trúc trên đầu thanh kiếm rơi xuống đất nảy lên lanh canh mấy tiếng, đột nhiên biến thành một mớ bột tre, theo gió bay tan.

Phương Trục nhìn thấy rõ ống sáo trúc bị kiếm khí đánh nát thành bột, nhưng lão nhân nhỏ bé hai mắt đồng thời trợn lên, kẻ đó vỗ tay.

Y vừa vỗ tay vừa vui vẻ nói :

- Vị thúc thúc này té ra biết làm ảo thuật, thúc thúc, ngươi làm nữa đi.

Câu nói vừa dứt, y giờ tay mò khắp người mình, lại rút ra một ống sáo khác giống y hệt như ống trước.

- Làm nữa đi... làm nữa đi..

Lão nhân nhỏ bé vừa kêu vừa đưa ống sáo cho Thẩm Thắng Y, giống hệt như một đứa con nít tò mò.

Thẩm Thắng Y cười nói :

- Được, để ta làm nữa!

Lời nói chưa dứt, bốn mươi chín mũi châm nhỏ như lông trâu từ ống sáo phóng ra không tiếng động bắn vào người Thẩm Thắng Y.

Mũi châm loang loáng máu xanh, rõ ràng có tẩm chất kịch độc.

Khoảng cách quá gần, độc châm lại không tiếng động phóng ra rất mau, nếu là người khác chắc chắn là không kịp tránh, nhưng Thẩm Thắng Y thân hình cũng như ánh chớp chợt bắn người sang trái, trong đường tơ tránh thoát mười mấy mũi độc châm, kiếm trong tay cũng vung lên, đánh rơi số độc châm còn lại.

Sự việc xảy ra rất mau, Phương Trục đứng gần đó không kịp có phản ứng gì.

Ngay cả lão nhân nhỏ bé cũng đứng im một chỗ, không tấn công cũng chẳng chạy đi.

Hiện tại, y có muốn chạy đi cũng không kịp, bởi vì Thẩm Thắng Y và Phương Trục hai người đã bao vây y vào giữa.

Phương Trục thở dài :

- Xem ra ta quả thật không phải một người trong chốn giang hồ.

Thẩm Thắng Y ơ hờ nói :

- Ngươi vốn không thích hợp.

Phương Trục lại hỏi :

- Bây giờ chúng ta hỏi y được chứ?

Thẩm Thắng Y định nói, lão nhân nhỏ bé đột nhiên mở miệng :

- Cho dù ngươi có giết ta, ta cũng không nói.

Giọng nói vẫn y như cũ, có điều thần thái không có vẻ ngớ ngẩn nữa.

Thẩm Thắng Y nói :

- Nhưng ngươi chưa biết là ta hỏi gì kia mà?

Lão nhân nhỏ bé chẳng tỏ chút biểu cảm :

- Cho dù ngươi hỏi gì ta cũng không biết.

Thẩm Thắng Y vẫn thản nhiên :

- Âu Dương Lập là do ngươi giết.

- Chẳng lẽ ngươi muốn trả thù cho y?

Thẩm Thắng Y đáp :

- Cũng không phải, nhưng ngươi lại điều khiển y tới đây...

- Ngươi muốn nói ta muốn giết ngươi chứ gì?

Lão nhân nhỏ bé cười lạnh lùng, tiếp :

- Không sai, điều này ta có thể trả lời cho ngươi, cái này ai bảo ngươi quá sức tò mò, cho nên đã trở thành cái gai trong mắt đối với một người.

- Ủa, có phải là với chủ nhân của thanh đao không?

Lão nhân nhỏ bé hỏi :

- Thanh đao? Đao gì?

- Ma đao!

Lão nhân nhỏ bé sùng sốt :

- Ngươi cũng biết trên đời có một thanh Ma đao à?

Thẩm Thăng Y cười cười :

- Có những chuyện xem ra tuy rất bí mật, nhưng tiếc là xét ra trong thiên hạ không có chuyện gì là bí mật.

Lão nhân nhỏ bé sùng sốt nhìn nhìn Thẩm Thăng Y, chột thờ dài một tiếng, lại hỏi :

- Ngươi có biết tại sao ta thờ dài không?

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Vì thực ra ngươi không ngờ rằng bí mật của ngươi đã bị tiết lộ.

Lão nhân nhỏ bé lắc đầu :

- Làm rồi. Ta thờ dài là vì ngươi đấy.

Thẩm Thăng Y hơi ngạc nhiên :

- Vì ta à?

- Ngươi xem ra thì rất giống một kẻ quân tử, và lại còn là một người bạn của Phương Trục, ta vốn đã khâm phục ngươi, bất kể là ngươi nói cái gì ta cũng tin cả.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm một lúc.

Lão nhân nhỏ bé lại thờ dài nói tiếp :

- Đáng tiếc là ngươi không nói láo câu nào.

Thẩm Thăng Y nói :

- Thật thế à?

- Trong thiên hạ có lẽ căn bản không có chuyện nào là tuyệt đối bí mật, có lẽ ngươi cũng đã biết rồi.

Lão nhân nhỏ bé lại thờ dài :

- Nhưng đáng tiếc là ngươi lại biết chưa đủ.

- Cho nên ngươi biết ngay là ta nói láo.

Lão nhân nhỏ bé cười cười :

- Ủ! Có người từng nói với ta rằng, không có ai nói chuyện mà đáng tin được cả.

- Câu nói ấy rất mâu thuẫn.

- Cho nên ta cũng không tin câu nói của y, gặp người vừa ý, lại không tự chủ được cứ dốc gan dốc ruột ra mà nói, kết quả ấy ta đã được nếm nhiều rồi.

Lão nhân nhỏ bé so vai :

- Cũng vì thế nên rốt lại ta không thể không thừa nhận câu nói ấy là rất hợp lý.

Thẩm Thăng Y chỉ cười gượng.

Lão nhân nhỏ bé nói tiếp :

- Ta cũng còn nghe một câu nói khác. Chỉ cần tỏ bày ý tốt, thì có nói láo cũng tha thứ được.
- Người đã tha thứ cho ta rồi.

Lão nhân nhỏ bé trịnh trọng gật đầu :

- Dĩ nhiên vì người đã tỏ bày ý tốt.
- Vậy bây giờ người có thể trả lời ta mấy câu hỏi được không?

Lão nhân nhỏ bé hỏi lại :

- Người căn cứ vào đâu mà biết rằng ta không phải là một người ngớ ngẩn, hay là vì ta giả chưa giống?
- Giống thì có giống, đáng tiếc là có lắm chỗ không hợp.

Thẩm Thăng Y ánh mắt nhìn lên mặt Âu Dương Lập

- Giả dụ như, người vừa trong hẻm chạy ra thì nhìn thấy Âu Dương Lập ở đây ngay, nhưng đột nhiên lại biến thành một thằng mù cách có mấy tấc mà vẫn không nhìn thấy ông sáo.

- Chẳng lẽ không giống người ngớ ngẩn à?

Thẩm Thăng Y hững hờ cười một tiếng :

- Có thể cũng giống... Nhưng ta đã thấy qua nhiều người ngớ ngẩn rồi, không phải như người.

Lão nhân nhỏ bé vỗ tay cười lớn :

- Người thật là một người may mắn. Rất nhiều người suốt đời không được gặp cả một kẻ ngớ ngẩn, người mới bấy nhiêu tuổi, mà đã thấy qua nhiều chuyện rồi đây.

Lão nhân nhỏ bé lại quan sát Thẩm Thăng Y :

- Đúng ra mà nói, may mà người có một thân võ công không tầm thường. Phản ứng nhanh nhạy như người không có nhiều người đâu.
- Những lão nhân ra tay tàn độc giống người cũng hiếm có lắm.

Lão nhân nhỏ bé lại cười :

- Nếu ngay cả Vô Âm Thần Chử người cũng không tránh thoát, thì không có tư cách đứng đây nói chuyện với ta.

Thẩm Thăng Y thản nhiên nói :

- Cái đó đương nhiên, Vô Âm Thần Chử một khi đã phát thì có bốn mươi chín mũi độc châm nhỏ như lông trâu bắn ra, chuyên phá nội kinh, không thuốc nào chữa được. Nếu ta không tránh thoát, bây giờ đã nằm dưới chân người rồi.

Lão nhân nhỏ bé gãi đầu :

- Đối với ta thì đó không phải là một chuyện hay. Nói cho cùng, thật ra bây giờ ta không biết phải làm như thế nào để đi khỏi đây.
- Thì trả lời mấy câu hỏi của ta xong, người có thể rời khỏi đây ngay.

Lão nhân nhỏ bé ranh mãnh nháy mắt nói :

- Thật không?

Thẩm Thăng Y gật đầu, lão nhân nhỏ bé thờ dài một tiếng nói :

- Chỉ sợ ta trả lời người xong, người chịu để cho ta đi, ta cũng đi không được xa.
- Tại sao thế?

Lão nhân nhỏ bé nhìn qua Âu Dương Lập :

- Còn hỏi làm gì nữa.

Âu Dương Lập vẫn đứng sững ở đó, da thịt trên bụng đã tan hết lộ ra xương trắng. Thẩm Thăng Y vừa nhìn tới, bất giác rùng mình ớn lạnh.

Phương Trục bên cạnh chợt nói :

- Các người chỉ có hai người.

Nói tới chữ “người”, y đặc biệt nhấn mạnh.

Phương Trục trầm giọng nói tiếp :

- Muốn khống chế các người không phải là khó đâu.

Lão nhân nhỏ bé chỉ cười.

Phương Trục nhìn Thẩm Thăng Y một cái :

- Ta vẫn không tin trên đời lại có thứ gọi là Ma.

Lão nhân nhỏ bé như không để ý :

- Chẳng ai muốn tin cả.

- Người mà không trả lời mấy câu hỏi của người bạn ta đây thì người cứ nghĩ đến chuyện thoát thân xem.

Lão nhân nhỏ bé gãi đầu mạnh hơn :

- Đang nghĩ đây.

Thẩm Thăng Y chợt nói :

- Âu Dương Lập có thể không chết, vậy tại sao y phải chết?

Lão nhân nhỏ bé nói :

- Y đặc biệt quá, rất dễ bị người ta theo dõi.

- Còn người thì sao?

Lão nhân nhỏ bé sắc mặt lạnh lùng :

- Ta không giống y.

- Là vì người không lợi dụng y được nữa, nhưng địa vị của người trên y phải không?

Lão nhân nhỏ bé lắc đầu :

- Người không thấy hỏi như vậy là quá tham lam sao?

Thẩm Thăng Y nói :

- Đó là vì ta biết người có thể giải đáp nhiều điều ta còn nghi ngờ.

- Nói thế thì thật ra người đã khẳng định là ta lợi dụng Âu Dương Lập, là địa vị của ta hơn y rồi.

- Chẳng lẽ không phải sao?

Lão nhân nhỏ bé không đáp.

Thẩm Thăng Y ánh mắt di động :

- Dường như một kẻ quan trọng như người không nên mạo hiểm. Chẳng lẽ con hẻm này không có đường khác để chạy thoát à?

Lão nhân nhỏ bé đôi mắt tròn xoe chuyển động :

- Đúng thế, hai bên hẻm có tường rất cao, kinh công của ta lại không giỏi.

Phuong Truc nói chen vào :

- Cho nên người già làm một kẻ ngớ ngẩn chạy ra, hy vọng là lừa được bọn ta.

Lão nhân nhỏ bé thờ dài.

Phuong Truc lắc đầu.

- Người biết vì sao ta thờ dài không?

Phuong Truc chưa trả lời, lão nhân nhỏ bé đã nói tiếp :

- Đó là vì trên đồi lại có một thằng ngốc vô phương cứu chữa như người.

Phuong Truc lại sững sốt.

Lão nhân nhỏ bé quay qua hỏi Thẩm Thăng Y :

- Chắc người không tin lời ta.

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Sở dĩ người ra khỏi con hẻm, là vì người tin chắc rằng có thể chạy thoát được.

Lão nhân nhỏ bé vỗ tay cười lớn :

- Nói đúng lắm!

Tiếng cười chưa dứt, Âu Dương Lập nãy giờ đứng yên chợt kêu lên một tiếng, giơ hai tay ra nhảy xổ vào Thẩm Thăng Y.

Lão nhân nhỏ bé thân hình cũng đồng thời lui mau lại, vọt trở vào trong con hẻm, kinh công của y đứng ra mà nói thì không phải kém, những người khinh công bằng được y sợ không có mấy.

Thẩm Thăng Y nghiêng người tránh qua thế công của Âu Dương Lập, thân hình lại lướt tới, đuổi theo lão nhân nhỏ bé.

Thân thể Âu Dương Lập lúc ấy nát vụn ra.

Thân thể y còn mang thuốc nổ, nhưng đến bây giờ mới nổ, máu thịt bắn tung tóe.

Thuốc nổ này không mạnh lắm, nổ tung người Âu Dương Lập rồi, không làm Phuong Truc bị thương, chỉ làm cho y cả người lập tức dính be bét máu thịt.

Đó đều là máu thịt của Âu Dương Lập vì Phuong Truc đứng cạnh y quá gần.

Y vốn định giúp Thẩm Thăng Y ngăn cản Âu Dương Lập, để Thẩm Thăng Y đuổi theo lão nhân nhỏ bé.

Âu Dương Lập nổ tung ra, dĩ nhiên là y rất bất ngờ, lập tức một mùi tanh tưởi bốc lên, xông vào tận gan ruột Phuong Truc.

Vị Quân Tử này đứng ngây ra một lúc rồi mới bằng mình lùi lại một trượng, hai tay chống vào tường, bắt đầu nôn.

Dĩ nhiên, y nôn ra toàn nước đắng.

Trong con hẻm tối om, ánh đèn trên đường đương nhiên không chiếu tới, trong bóng đen mà nhìn, không thấy đầu kia.

Ánh mắt của Thẩm Thăng Y tuy rất tinh tường, cũng không thể nhìn xa quá, may mà lão nhân nhỏ bé chạy chưa xa lắm.

Lão nhân nhỏ bé này trông giống hệt như một quả cầu tròn, ba chân bốn cẳng chạy mau vào con hẻm, nhìn trông rất buồn cười.

Vốn là Thẩm Thăng Y bước một bước thì bằng y chạy hai bước, nhưng nhất thời cũng không thể rút ngắn khoảng cách.

Nói khác đi, lão nhân nhỏ bé này về khinh công còn hơn Thẩm Thăng Y, nếu thân hình y cao như Thẩm Thăng Y, thì Thẩm Thăng Y rất khó đuổi kịp.

Nhưng khinh công của y với thân hình thì chẳng có gì quan hệ, chỉ là thân hình như thế mới có thể phát huy được tài năng của y.

Thẩm Thăng Y vốn có thể đuổi nhanh hơn, nhưng nghe thấy tiếng nổ, chợt chạy chậm lại.

Chàng lập tức nghĩ đến chuyện gì đó, đến khi nghe thấy Phuong Truc nôn mới hoàn toàn yên tâm.

Lão nhân nhỏ bé không hề quay đầu, cứ chạy thẳng.

Con hẻm dường như vô tận, nhưng cũng có chỗ cuối cùng.

Đuổi về phía trước vài mươi trượng, có một bức tường cao ngăn lại.

Lão nhân nhỏ bé nhìn thấy bức tường lập tức dừng lại như định leo lên, rồi tiến nhanh tới bên cạnh.

Thẩm Thăng Y cũng đồng thời dừng lại, cách lão nhân nhỏ bé không tới hai trượng.

Lão nhân nhỏ bé dựa lưng vào tường, trong bóng đêm hai con mắt tròn xoe dường như sáng hơn, sợ hãi nhìn Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y nhìn thấy trong mắt y có ánh sợ sệt, nhưng không dám chắc là y sợ thật hay không.

Lão nhân nhỏ bé đã không phải là một người ngó ngàng, thì phải biết con hẻm sẽ có chỗ tận cùng, thế mà y vẫn cứ chạy vào, nếu không phải vì quá hoảng sợ, thì ắt phải có âm mưu gì đó.

Thật ra thì trước khi chạy vào trong con hẻm, y cũng chẳng có vẻ gì là quá hoảng sợ, Thẩm Thăng Y vì vậy càng gia tâm đề phòng.

Hai bên con hẻm là tường cao, có không ít cành cây chìa ra phía trên, ngoài tiếng gió thổi lá rì rào ra không có tiếng gì khác lạ.

Trong đám cành lá dường như không có ai ẩn nấp, Thẩm Thăng Y cũng không có cảm giác ấy. Tai mắt của chàng rất linh mẫn, nếu chàng cũng không cảm thấy có người, thì người ẩn nấp phải là loại cao thủ hạng nhất.

Nhưng rốt lại có cao thủ nào nấp ở đó không, Thẩm Thăng Y tuy không biết rõ, nhưng cho dù là có thì muốn tập kích chàng cũng không dễ.

Trừ phi võ công của y cao hơn hẳn chàng.

Cũng lúc ấy, lão nhân nhỏ bé bắt đầu thờ dốc, thờ dốc một cách đáng ngại.

Thẩm Thăng Y không nói tiếng nào, hai mắt nhìn chăm chăm vào y.

Lão nhân nhỏ bé lắp bắp hỏi :

- Ngươi... tại sao ngươi lại trở thành một kẻ hung dữ như thế?

Thẩm Thăng Y hững hờ nói :

- Xem ra dường như ngươi đã quên rằng sau lưng có tường.

Lão nhân nhỏ bé cực kỳ bối rối :

- Dường như thế. Tuổi tác càng cao thì trí nhớ càng giảm.

Thẩm Thăng Y lạnh lẽo nói :

- Thật thế à?

Lão nhân nhỏ bé ánh mắt di động :

- Bây giờ dường như ta không chạy thoát được rồi.

- Cho dù ngươi mọc thêm hai cánh, cũng không thể bay thoát.

Thẩm Thăng Y tỏ vẻ huênh hoang, nhưng chàng đang chờ xem lão nhân âm mưu gì.

Lão nhân nhỏ bé lắc đầu :

- Ta không phải là chim, làm sao mọc cánh được.

Nói xong đưa mắt nhìn quanh.

Ba phía là tường cao hơn ba trượng dựng thẳng như ngọn bút, đối với y quả là cao không thể với tới, có lẽ việc bắt y không phải là khó khăn, nói chung ai cũng có cảm giác ấy, kể cả Thẩm Thăng Y.

Nhưng chàng không vì thế mà chủ quan.

Lão nhân nhỏ bé lập tức buột miệng nói :

- Bức tường này cao quá.

Thảm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng :

- Có thể người cũng nhảy qua được đấy.

- Bắn vào thân thủ của người, thì bắt được ta trước lúc đó quả không khó gì.

- Người nói thế làm ta thêm tin tưởng đấy.

Lão nhân nhỏ bé khua khua hai tay :

- Thế theo người, thì ta phải làm thế nào?

- Ta đã nói rồi!

Lão nhân nhỏ bé huênh hoang thở khi khi :

- Không ngờ một người như người mà còn cổ chấp hơn cả ta. May mà tuy có mọc cánh cũng khó bay thoát được, nhưng nếu ta muốn rời khỏi đây, cũng không phải là không có cách.

Thảm Thăng Y “Ừ” một tiếng, chăm chăm nhìn y.

Lão nhân nhỏ bé nói tiếp :

- Chỉ cần ta biến thành một làn khói nhẹ, thì có thể bay lên trời.

Câu nói vừa dứt, lão nhân nhỏ bé hai tay chợt vỗ một cái, “bộp” một tiếng kỳ lạ, một làn khói dày đặc bốc lên cuộn cuộn che khuất trước mặt Thảm Thăng Y.

Lão nhân nhỏ bé kêu lên :

- Cần thận khói độc đấy nhé.

Thảm Thăng Y sùng sốt rồi nhảy xổ về phía trước.

Trong chớp mắt ấy, làn khói dày đặc đã lan rộng, dĩ nhiên Thảm Thăng Y cũng tiến vào trong màn khói.

Thân hình chàng mau lẹ vọt lên trước một trượng, nhưng khi đã ở giữa màn khói, chàng lại chẳng nghe thấy gì cả.

“Lão nhân nhỏ bé kia chẳng lẽ vẫn đứng yên tại chỗ sao?”

Thảm Thăng Y ý nghĩ xoay chuyển, thân hình lại dừng lại, chung quanh chàng đã đầy khói mù, ngẩng đầu lên nhìn cũng không thấy bóng sao.

Màn khói quả thật là dày đặc, hướng hồ lại còn bốc lên trong một ngõ hẻm tối đen, làn khói cũng trở thành tối om om, Thảm Thăng Y như là nghi ngờ, nhưng đó chỉ vì có một cảm giác.

Chàng liên tục nghiêng tai nghe ngóng, nhưng thính chung vẫn không nghe thấy tiếng động nào.

Đúng lúc ấy, ngay cả gió cũng tắt.

Bạn đang đọc truyện *Ma Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bức tường lửa

Tiếng lá bị gió thổi rì rào đột nhiên nổi lên.

Thảm Thăng Y càng ngưng thần, nhưng vẫn không phát giác được gì.

Sau đó, chàng đột nhiên phát giác ra là màn khói vốn có màu trắng như sữa, giống như khói sớm trong núi.

Chỉ có một cách giải thích, là trong con hẻm đột nhiên có đèn.

Ngọn đèn này chắc chắn là ở phía trước mặt.

Thẩm Thăng Y không khỏi có chút ngỡ ngàng trầm ngâm chậm rãi bước tới.

Càng bước tới thì màn khói càng trắng, ngoài màn khói ra, Thẩm Thăng Y không thấy gì khác, nhưng không dừng lại.

Bước tới nữa, chàng thấy có cảm giác nóng dần.

“Cái gì nóng thế nhỉ?”

Thẩm Thăng Y bước thêm một bước về phía trước rồi chợt dừng lại, ngẫm vận chân khí, đột nhiên đánh ra ba chuông.

Màn khói theo chuông phong dạt ra, rồi lập tức khép lại.

Nhưng trong chớp mắt Thẩm Thăng Y đã nhìn thấy ánh lửa, nhưng không nhìn thấy là cái gì cháy?

Kế đó chàng lập tức nghe thấy tiếng chân bước từ phía sau lưng vang tới.

“Chẳng lẽ là Phương Trục?”

Vừa nghĩ tới đó, chàng đã nghe tiếng Phương Trục kêu :

- Thẩm huynh, người ở đâu thế?

- Ở đây!

Thẩm Thăng Y ứng thanh lại đánh mấy chuông.

Mấy chuông này là từ dưới đánh lên, chàng hy vọng màn khói dày bốc lên sẽ bị gió cuốn tan đi.

Nhưng vẫn không có kết quả, tuy chàng không biết nhưng làn khói không có độc, chàng dám khẳng định như vậy.

Gió thổi mạnh trên tường cao, màn khói dày từng trận từng trận tan đi, khi khói đã loãng Thẩm Thăng Y thấy có kết quả, lại phát thêm mấy chuông.

Sau mấy chuông này, màn khói càng loãng, Thẩm Thăng Y cuối cùng đã nhìn thấy ngọn lửa trước mắt, vẫn là trên mặt tường.

Ánh lửa rùng rục, mặt tường bị đốt cháy lộ ra một lỗ thủng.

“Lửa gì thế này?”

Thẩm Thăng Y rất lạ lùng, bước lên một bước, vận kinh vào hai tay áo phất ra.

Làn khói theo tay áo tan đi, ngọn lửa nhảy nhót, bức tường trước mặt cũng lung lay.

Thẩm Thăng Y nhìn thấy chợt sùng sốt, lại bước lên một bước, cuối cùng đã phát hiện được bí mật.

Lửa chỉ là lửa bình thường, nhưng bức tường này là tường gỗ, có điều được vẽ thành như tường gạch, vẽ rất giống, nên nhìn trong ngõ hẻm lúc ban đêm, không thể nào phân biệt được.

Bức tường gỗ chỉ rất mỏng, một cửa thoát đang mở ra sò sò ở đó.

Cửa thoát này chỉ cao có ba thước, vừa đủ cho lão nhân nhỏ bé chạy qua.

Ngọn lửa đang cháy rục hai bên cửa thoát.

Thẩm Thăng Y nhìn thấy rõ ràng rồi, không kìm được tiếng cười gượng, đây thật là điều bất ngờ đối với chàng.

Phương Trục từ phía sau chạy tới, nhìn thấy cũng vô cùng ngạc nhiên :

- Tại sao bức tường lại cháy như thế?

- Nhìn kỹ đi, tường gỗ đấy.

Phuong Truc bước lên nhìn kỹ, kinh ngạc nói :

- Tại sao lại có bức tường thế này ở đây, chẳng lẽ là do lão nhân nhỏ bé kia sắp đặt sao?

Thẩm Thăng Y chép miệng :

- Màn khói dày lại còn thêm bức tường, y muốn rời khỏi đây cũng không phải là chuyện khó.

Phuong Truc tỏ ý tán thành.

Thẩm Thăng Y lại cười lặng lẽ một tiếng :

- Y nói không sai, có mọc thêm cánh cũng khó bay, chứ hóa làm làn khói thì bay thoát được.

Phuong Truc lắc đầu quầy quậy :

- Ta chẳng hiểu gì cả.

- Đúng thế, y căn bản có thể không cần phải mạo hiểm.

- Như vậy chẳng lẽ y muốn cho chúng ta biết rằng y là một kẻ rất đáng sợ, rất khó đối phó sao?

- Xem ra thì đúng là y có ý ấy.

- Thẩm huynh, nhưng chắc ngươi đâu vì thế mà sợ sệt.

Thẩm Thăng Y cười cười :

- Đã lâu lắm ta chưa gặp phải đại địch.

- Ngươi phải độ sức với y?

- Chắc là y cũng có ý ấy, mọi hành động của y đều là khiêu chiến.

- Ngươi phải chuẩn bị tiếp nhận thôi.

Thẩm Thăng Y cười cười :

- Không tiếp nhận cũng không được. Chắc ngươi cũng đã nhìn thấy rằng cho dù ta không có hứng thú, thật lòng muốn thôi, y cũng không chịu cho ta thôi mà.

Phuong Truc than :

- Vì y nhất định không tin là ngươi chịu thôi.

Thẩm Thăng Y có vẻ cảm khái nói :

- Xưa nay ta quá tò mò, vả lại chuyện này còn có dính líu tới bạn bè của ta.

- Bạn bè giang hồ đều biết rằng xưa nay ngươi là một kẻ rất trọng nghĩa khí, rất nhiều bạn bè.

Thẩm Thăng Y “Ồ” một tiếng nói :

- Có thể đến một lúc nào đó, ta sẽ muốn rút lui thật.

Phuong Truc lạ lùng nhìn Thẩm Thăng Y.

- Chuyện ở đời đều như thế cả, càng tới gần sự thật, càng khiến người ta không chịu nổi, đến một lúc nào đó, có khi chợt thấy rằng không biết sự thật lại tốt hơn.

- Điều gì khiến Thẩm huynh cảm khái như vậy?

Thẩm Thăng Y ngẩng đầu nhìn trời :

- Những điều đã gặp trong quá khứ. Tuy ta có rất nhiều bạn bè, nhưng bạn thân thì rất ít.

Câu nói ấy có ý tứ gì, dĩ nhiên Phuong Truc đã rõ, cười cười nói :

- Thảm huỳnh lo xa quá.

Thảm Thăng Y gật gật đầu :

- Có thể!

Rồi cất bước đi về phía trước.

Màn khói đã tan đi rất nhiều, mặt tường cũng cháy đỏ rực, Thảm Thăng Y đột nhiên tuốt kiếm, “soạt soạt” mấy nhát, chém cả mặt tường bên cạnh xuống.

Chàng lập tức lấy kiếm khều một mảnh, bước tới bức tường đang cháy đỏ chói, nhìn thấy rõ rồi bất giác thở dài một tiếng.

Phuong Trục nghe thấy, lạ lùng hỏi :

- Thảm huỳnh phát giác ra chuyện gì rồi?

Thảm Thăng Y nói :

- Chẳng lẽ ngươi không phát giác được sao? Bức tường này đều là tường vẽ thôi.

Phuong Trục gật đầu nhìn kỹ :

- Tuy ta đã biết đây chỉ là tường vẽ, nhưng bây giờ nhìn kỹ vẫn có cảm giác như là thật.

- Trong ánh lửa soi sáng, mà còn giống như thật, thì trong màn đêm càng khiến người ta không nghi ngờ gì Thảm Thăng Y cười gượng.

- Đem một bức tường giả như vậy bày ở đây mà không làm cho người ta chú ý, chắc không dễ đâu.

- Nhưng cũng không khó lắm!

Thảm Thăng Y tay phải giơ lên xô một cái, bức tường bên cạnh lập tức đổ xuống.

Phuong Trục mới nhìn thấy bức tường ấy là nhiều mảnh ghép lại.

Thảm Thăng Y nói tiếp :

- Trong thời gian ngắn như thế mà làm được chuyện như vậy, mới đáng cho người ta kinh ngạc.

Phuong Trục tán thành.

Thảm Thăng Y lắc lắc đầu, lại nói :

- Thật ra cũng không khó giải thích, bọn họ rõ ràng là một tổ chức rất to lớn, nên không những tin tức nhạy bén, mà cả tay chân cũng linh hoạt.

- Phải rồi, chỉ có như vậy mới có thể mau lẹ dựng nổi một bức tường giả trong hẻm này được.

Phuong Trục thở dài một tiếng

- Ta còn có chỗ chưa rõ, rốt lại làm như thế thì có gì hay?

- Xem ra ngươi còn chưa thấy rõ được tác dụng của bức tường này.

- Bức tường có tác dụng gì?

Thảm Thăng Y nhìn nhìn mẫu gỗ đang cháy rực trên mũi kiếm :

- Khinh công của ta dường như còn kém lão nhân nhỏ bé ấy, đuổi không kịp y, y muốn dùng cửa thoát trong bức tường để chạy quyết không phải là chuyện khó, nhưng khi ta tới gần rất dễ chết dưới chân tường.

Phuong Trục kinh ngạc hỏi :

- Bức tường này có gì lợi hại?

- Nếu ta tin chắc đây là một bức tường, đột nhiên trong tường có một nhát kiếm đâm ra, thì ngươi nói sao?

Phuong Trục không nói được.

- Chỉ là một thủ đoạn âm toán đơn giản.

Phuong Trục không thể không tán thành.

- Mới rồi nếu ta tiếp tục tiến tới sát tường trong làn khói dày, nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

- Chẳng lẽ mới rồi ngươi đã phát hiện bức tường có chuyện sao?

Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng :

- Ta chỉ có một cảm giác là nguy hiểm. Mỗi lần sắp có nguy hiểm thì ta lại có cảm giác ấy, nhờ có cảm giác ấy mà ta đã thoát chết mấy lần.

Phuong Trục cười gượng :

- Không phải nói nữa.

- Cũng như mới rồi tuy ta không biết là nguy hiểm sẽ xuất hiện từ đâu, nhưng đã biết là phải cẩn thận đề phòng.

Phuong Trục nói :

- Lúc ngươi cẩn thận đề phòng, chắc rất ít người có thể hại ngươi được.

Thẩm Thăng Y nói :

- Lão nhân nhỏ bé kia chắc chắn là một trong những người ấy.

Phuong Trục gật đầu nói :

- Chắc chắn y là một người rất đáng sợ, mới rồi nếu ngươi cho rằng y là một kẻ ngớ ngẩn thật, thì bây giờ đã thành một cái xác chết rồi.

Thẩm Thăng Y “Ồ” một tiếng.

- Y giả dạng rất giống. Cũng như bức tường này vậy.

Thẩm Thăng Y mũi kiếm rung lên một cái, hất mẩu gỗ trên mũi kiếm vào bức tường cháy gần hết.

- Rõ ràng chúng ta đang đối đầu với một kẻ rất giỏi ngụy trang.

- Giả mạo ta, giả làm người ngớ ngẩn, giả làm bức tường, cứ như thế này, chỉ sợ rồi đây cái gì chúng ta cũng không tin.

Thẩm Thăng Y cười cười :

- Có thể ít lâu nữa, lại có một kẻ giống hệt Thẩm Thăng Y xuất hiện trước mặt ngươi.

Chàng như nói đùa, nhưng Phuong Trục nghe thấy bất giác biến sắc, chuyện đó không phải không có khả năng.

Đã giả được Phuong Trục, giả được Âu Dương Lập, làm gì không giả được Thẩm Thăng Y?

Thẩm Thăng Y cười cười nói tiếp :

- Nhưng muốn giả một người giống hệt, chắc cũng không phải là chuyện dễ, nếu không thì thiên hạ đã loạn cả rồi. Cho nên nếu Thẩm Thăng Y giả xuất hiện thì cũng như Thẩm Thăng Y thật đã chết trước mặt ngươi, khả năng sau mới lớn.

- Thẩm huynh quá lời rồi.

- Lão nhân nhỏ bé kia xuất hiện, có lẽ là để xem xem muốn tạo ra một người như ta có dễ không, hay là giết ta thì đơn giản hơn.

- Ngươi thấy y là kẻ có quyền à?

- Chắc chắn địa vị của y là trên Âu Dương Lập, chỉ xem bức tường này và Vô Âm Thần Chử trong ống sáo thì đủ biết.

Thẩm Thăng Y lấy kiếm khều khều một mẩu gỗ của bức tường

- Vô Âm Thần Chử là bí truyền của Mật Tông, giá trị của bức tường này chắc chắn còn thua Vô Âm Thần Chử.

- Nhưng một bức tường như thế này không tốn ít tâm huyết đâu.

- Cho nên thật ra ta còn có chút ít nghi ngờ y chính là chủ nhân của thanh đao kia.

Phuong Truc buột miệng :

- Không giống..

Thẩm Thăng Y hỏi ngay :

- Vì dáng mạo của y à?

Phuong Truc cười gượng một lúc, quả y có ý ấy, lão nhân nhỏ bé kia quả thật không giống với một người đứng đầu.

Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Dáng mạo và tác phong của y, ta thấy rất là hợp với những chuyện như thế này.

Phuong Truc chợt hiểu ra nói :

- Chuyện này thật kỳ quái, thật bất ngờ.

Thẩm Thăng Y nói :

- Bất kể thế nào, chúng ta chỉ cần tìm được y, cho dù không giải quyết được chuyện gì cũng nhất định sẽ tìm được manh mối, hơn là không biết gì như hiện nay.

Phuong Truc lo ngại nói :

- Chỉ sợ y cũng lại như Âu Dương Lập.

Thẩm Thăng Y lấy mũi kiếm khều khều trong bức tường gỗ hất ra một mẩu nhỏ nhỏ

- Không đâu. Thật ra y cũng đã cấp cho ta một đầu mối rồi.

- Là bức tường giả này à?

- Có thể khẳng định đây không phải do một thợ vẽ tầm thường vẽ ra, lại thêm tin tức của họ nhạy bén mà hành động còn mau lẹ, ngoài chuyện có đông người ra, thì sào huyệt của họ chắc phải gần đây.

Thẩm Thăng Y nhặt lấy mẩu gỗ bỏ vào tay áo.

Phuong Truc cũng nhặt lấy một mẩu, nói :

- Ở đây ta có nhiều bạn bè, chuyện này cứ giao cho ta.

Thẩm Thăng Y cười cười :

- Ngươi tìm kiểu ngươi, ta tìm kiểu ta, ngày mai ta tới nhà ngươi xem có tìm được gì không.

Phuong Truc nói :

- Xem ra Thẩm huynh đã có được đối tượng rồi, là ai thế?

- Trương Thiên Hộ...

Phuong Truc gật đầu nói :

- Ở đây Trương Thiên Hộ có tiền có thế, bình sinh lại thích sưu tầm những đồ kỳ trân dị bảo, đã có được tác phẩm của một họa gia, trừ phi trước nay đều ẩn mật, nếu không thì không thể che giấu được tai mắt của y.

- Ngươi đã nói thế, ta lại càng phải tới đó.

Thẩm Thăng Y rảo bước chân đi.

Phuong Truc vừa bước theo vừa nói :

- Nếu Trương Thiên Hộ cũng không biết người ấy, thì trong thành Gia Hưng trừ một người ra, chỉ sợ không ai biết được.

Thẩm Thăng Y vừa đi vừa hỏi :

- Con hẻm nhỏ này xem ra không phải dừng lại ở đây mà rất dài, người có biết nó thông tới đâu không?

Phuong Trục lắc đầu nói :

- Không biết.

- Ta lại quên mất người là một kẻ quân tử, ngày thường toàn đi đường lớn.

Phuong Trục chỉ còn cách cười gượng.

* * * * *

Con hẻm quả rất dài, ngoặt bên trái, cong bên phải, mấy lần như thế, Thẩm Thăng Y chợt thấy có một cảm giác quen thuộc.

Ánh trăng thê lương từ phía đông chiếu xuống, cánh cửa dưới trăng vẫn đỏ như màu máu.

Đó đúng là con đường hẻm sau viện Di Hồng, xác Âu Dương Ngọa đã không còn ở đó.

Muốn thủ tiêu một cái xác còn dễ hơn thủ tiêu một người sống.

Thẩm Thăng Y không tới gõ cửa, cũng không thấy cần thiết.

Đi thẳng ra khỏi hẻm, Thẩm Thăng Y mới nói :

- Bây giờ chắc người đã thấy con hẻm này có chỗ đặc biệt.

- Nó chạy quanh viện Di Hồng..

- Ta cũng từng thấy người đi vào con hẻm này.

Phuong Trục nói :

- Không phải ta.

Thẩm Thăng Y không đi tiếp, chàng đã nhìn thấy bên cạnh có một đám đông vây quanh cái gì đó, đó chính là chỗ Âu Dương Lập chết.

Mấy người công sai đang quát thét, ở đất Gia Hưng này, thế lực của quan phủ cũng không nhỏ.

Thẩm Thăng Y cười ngoảnh nhìn Phuong Trục :

- Ta muốn đi vòng đường này, người thấy thế nào.

Phuong Trục chép miệng :

- Ý kiến hay đấy.

Lúc ấy, đêm đã rất khuya.

Đêm càng khuya, trăng càng sáng.

Trong sân, ngoài cổng nhà Trương Thiên Hộ, đèn đuốc sáng rực như ban ngày.

Nhà Trương Thiên Hộ ở giữa thành Gia Hưng, nếu không hỏi thăm rất khó tìm ra. Nhưng nếu hỏi thăm, thì không khó tìm được một người biết rõ.

Thẩm Thăng Y theo một người chỉ, tìm đến nơi.

Bốn thanh niên áo lam đứng gác ngoài cửa, người nào cũng sắc mặt nghiêm trọng. Thẩm Thăng Y vừa tới gần, ánh mắt của bọn họ lập tức bắn cả vào người chàng.

Rõ ràng bọn họ không nhận ra Thẩm Thăng Y, nên khi chàng tới trước bậc thềm, ánh mắt của bọn họ càng thêm vẻ đề phòng, có người để tay lên cán kiếm.

Thẩm Thăng Y nhìn thấy, cười cười bước tiếp, lần này chàng biết rằng nếu nói tên họ mình ra thì chắc không bị rầy rà, theo như tính cẩn thận của Trương Thiên Hộ, thì nhất định đã nói rõ cho bọn thuộc hạ biết.

Bốn thanh niên áo lam thấy chàng tới cùng nhìn nhau, một người bên trái nhin không được cất tiếng hỏi :

- Công tử có lẽ là họ Thẩm.

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Tại hạ Thẩm Thăng Y.

Bốn thanh niên áo lam cùng thở phào, không chờ Thẩm Thăng Y nói tiếp, một người đã vội ôm quyền :

- Gia sư đã dặn lúc nào công tử tới thì mời ngay vào phòng khách.

Thẩm Thăng Y cười cười :

- Xem ra lệnh sư không chỉ tính tình cẩn thận, mà còn thần cơ diệu toán, rõ ràng đã biết rằng ta sẽ đến trong đêm nay.

- Mời công tử...

Bốn thanh niên áo lam cung kính nhìn Thẩm Thăng Y, trong mắt không hề có ý gì đề phòng.

Thẩm Thăng Y danh chấn giang hồ, vốn là thần tượng của các thanh niên.

Xem dáng vẻ bọn họ, Thẩm Thăng Y lại cảm thấy lạnh người.

Trước đó đã xuất hiện hai Lãnh Huyết Âu Dương, hai Quân Tử Phụng Trục, đều là giống hệt nhau, không phân biệt được giả thật.

Biết đâu lại có hai Khoái kiếm Ngải Phi Vũ.

Nếu lại có hai Thẩm Thăng Y cũng không phải là chuyện không thể xảy ra, mà nếu mình là giả, muốn giết bốn thanh niên áo lam thì thật dễ dàng như trở bàn tay.

Nhưng chàng cũng chỉ là lạnh người, chứ không cho rằng thái độ của mình như vậy là sai.

Chuyện này vốn là bất ngờ, trước đêm hôm nay, nếu gặp Ngải Phi Vũ và Phụng Trục, chắc rằng chàng cũng không đề phòng như bốn thanh niên áo lam.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chợt thấy mình vô cùng may mắn.

Nếu Phụng Trục giả làm chàng một kiếm, Ngải Phi Vũ cũng thế, thì cho dù chàng có theo dõi Phụng Trục, nguy cơ đối với họ tự nhiên tiêu tan.

Bốn thanh niên áo lam đương nhiên không biết Thẩm Thăng Y đang nghĩ gì, chỉ quan sát chàng từ trên xuống dưới.

Thẩm Thăng Y chợt nói :

- Trước nay chúng ta chưa gặp nhau.

Một thanh niên áo lam nói :

- Đại danh của Thẩm đại hiệp, bọn tôi đã nghe như tiếng sét bên tai từ lâu.

- Chắc lệnh sư cũng đã nói với các người là ta ăn mặc như thế nào rồi.

- Đã nói rất rõ.

- May mà ta là Thẩm Thăng Y thật.

Bốn thanh niên áo lam nhìn Thẩm Thăng Y với vẻ lạ lùng, một người buột miệng nói :

- Thẩm đại hiệp nói gì ta không hiểu.

Ba người còn lại tuy không nói tiếng nào, nhưng nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của họ cũng biết là họ không hiểu.

Thẩm Thăng Y cười cười :

- Rồi sẽ hiểu thôi.

Câu nói vừa buông ra, một người trung niên áo xám từ trong đi ra, vừa đi vừa nói :

- Các người làm cái gì mà...

Câu nói chưa dứt, y đã nhìn thấy Thẩm Thăng Y, chợt sùng sốt nói :

- Chào Thảm công tử.

- Chào Hàn huynh...

Thảm Thăng Y vẫn chưa quên người này tên Hàn Kỳ.

Hàn Kỳ chợt cười một tiếng :

- Công tử khách sáo quá. Xin mời vào trong nói chuyện.

Thảm Thăng Y cũng cười :

- Dường như các ngươi đều đã biết chắc là ta sẽ tới.

- Gần viện Di Hồng xảy ra chuyện có một người bị thuốc nổ xé xác, có người thấy một người ăn mặc giống hệt công tử, tranh chấp với y.

- Tin tức của các ngươi nhanh thật.

- Đúng thế, khắp thành Gia Hưng này đều có tai mắt của chúng ta bố trí.

- Bốn vị tiền bối có nói gì không?

- Chỉ nói công tử quả nhiên là danh bất hư truyền, họ đang gặp phải chuyện không sao hiểu được, công tử vừa tới đã tìm ngay được đầu mối.

Hàn Kỳ vừa nói vừa quan sát thái độ của Thảm Thăng Y. Thảm Thăng Y không nói gì, trên mặt cũng không có vẻ gì thay đổi.

Hàn Kỳ có vẻ ngạc nhiên :

- Sau đó họ dẫn người ra cửa đón công tử. Lại ở chỗ họ biết công tử nhất định sẽ tới trong đêm nay.

Thảm Thăng Y cười cười :

- Ta cũng rất lạ.

Hàn Kỳ nói tiếp :

- Nói cho cùng thì chỉ có một người như thế, còn ba người kia đều cảm thấy lạ lùng.

- Người ấy không nói rõ à?

Hàn Kỳ lắc đầu :

- Chắc là chờ đến khi công tử tới, để khỏi một phen hao hơi tổn sức.

Thảm Thăng Y nói :

- Vậy thì chúng ta vào mau đi.

Hàn Kỳ nói :

- Công tử không ngại có người không nhịn nổi làm ầm lên trong kia à?

Thảm Thăng Y hỏi lại :

- Chẳng lẽ ngươi không ngại sao?

Hàn Kỳ thở dài :

- Ngại cũng phải chịu.

Tiếng thở dài chưa dứt, “ầm ầm” mấy tiếng rất lớn xé không gian vang tới, Hàn Kỳ vội vung tay :

- Công tử, xin mời đi mau.

Thảm Thăng Y ngoảnh lại Hàn Kỳ cười :

- Trương lão tiền bối tính tình cẩn thận, dĩ nhiên không nhìn lầm người, trong đời chắc ngươi đã giúp ông thu xếp được nhiều lần rồi.

Trong câu nói bước chân không hề dừng lại, Hàn Kỳ cũng theo sát Thẩm Thăng Y.

* * * * *

Phòng khách trong hậu viện đèn đuốc sáng trưng, nhưng không gây cảm giác chói mắt, mỗi đĩa đèn đều đặt ở chỗ thích hợp, bắc đèn rõ ràng cũng được chọn lựa, chỗ nào cũng được sắp xếp kỹ càng.

Trong phòng tuy bày biện nhiều thứ, nhưng thứ nào cũng đúng chỗ, cực kỳ đẹp đẽ, hoàn toàn không chút tục khí, khiến người ta nhìn tới thấy vô cùng khoan khoái, không hề có cảm giác về một gã trọc phú.

Thẩm Thăng Y vừa bước vào, đã thấy chỗ hay của phòng khách này.

Chàng không bắt ngờ, vì chàng đã biết Trương Thiên Hộ không phải là một nhà giàu mới phát lên.

Đối diện với cửa là một tấm bình phong lớn, phía trên vẽ tùng hạc, lại có thêm một vầng trăng tròn.

Bức họa này không những linh động như cảnh thật, mà còn phẳng phát ý tứ người xưa, rõ ràng là của một họa gia nổi tiếng.

Giang Nam tứ hữu đều đang tại phía trước tấm bình phong, ba người ngồi, một người đứng như ngồi mãi phát chán.

Đó là Tích lịch Sở Liệt.

Ông ta không thể không đứng ở đó, vì bên cạnh ông ta có một cái ghế Thái sư gỗ tử đàn đã gãy làm ba bốn năm mảnh lán lóc trên mặt đất.

Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc, Liễu Thanh Phong ánh mắt đều hướng vào Sở Liệt, Liễu Thanh Phong thì như không có chuyện gì, Tần Độc Hạc thì mặt lạnh như băng, tỏ vẻ không quan tâm như thường ngày.

Trương Thiên Hộ thì đang cười.

Sở Liệt chỉ nhìn nhìn Trương Thiên Hộ, mặt đầy vẻ tức tối, thấy ông ta tươi cười lại càng giận dữ, hừ lạnh nói :

- Tinh Đà Kế Toán cái gì, có cái ghế cũng đóng không chắc, cũng không chịu nổi khách ngồi.

Trương Thiên Hộ cười nói :

- Lúc ấy quả là ta quên dùng đủ mười thành công lực để thử, xem cái ghế gỗ tử đàn này có chịu nổi không.

Sở Liệt trừng mắt nói :

- Là ngươi nói ta ngồi xuống cái ghế của ngươi bằng mười thành công lực phải không?

Trương Thiên Hộ chưa đáp, Sở Liệt đã nói tiếp :

- Ta chỉ tùy tiện ngồi xuống, vận mười thành công lực làm gì, ngươi đừng chọc ghẹo ta, hừ, để cho ngươi thấy mười thành công lực của ta ra sao.

Câu nói vừa dứt, thân hình vọt lên, một bước đã tới cái ghế Bát Tiên đặt cạnh bàn.

Trương Thiên Hộ không hề vội vã, lạnh lẽo nói :

- Mấy năm không gặp, đang muốn biết công lực của ngươi đã tiến bộ tới mức nào.

Ngừng một chút lại cười nói tiếp :

- Thẩm lão đệ, ngươi tới vừa kịp lúc.

Thẩm Thăng Y bên cạnh ứng thanh nói :

- Cũng có thể nói là có phúc được nhìn.

Sở Liệt vụt quay đầu lại, thấy đúng là Thẩm Thăng Y, thoáng sững sờ rồi cười lớn nói :

- Đang muốn tìm ngươi đây.

Thẩm Thăng Y cười cười nói :

- Văn bối tới chắc cũng đúng lúc.

Trương Thiên Hộ lắc đầu :

- Ta nói là tới vừa đúng lúc, chứ thật ra là rất hay.

Sở Liệt lườm Trương Thiên Hộ một cái :

- Đúng là vừa đúng lúc, chứ thật ra là rất không hay.

Thẩm Thăng Y cười nói :

- Xem ra nếu vân bối muốn được thưởng thức uy lực mười thành công lực của tiền bối thì phải tìm dịp khác...

Sở Liệt cười rộ không ngớt :

- Còn nhiều cơ hội lắm.

Thẩm Thăng Y nhìn qua Trương Thiên Hộ :

- Ít nhất thì cũng đỡ tốn một ít tiền.

Liễu Thanh Phong bên cạnh thân nhiên nói tiếp :

- Đỡ được một chút cũng tốt lắm rồi.

Tần Độc Hạc cười nhạt :

- Nếu y thật lòng không tiếc một cái ghế, thì Thẩm lão đệ đã không nói ra câu ấy.

Trương Thiên Hộ cứ cười.

Sở Liệt lập tức hỏi Thẩm Thăng Y :

- Chuyện xảy ra ở viện Di Hồng, có dính líu tới người không?

Thẩm Thăng Y gật đầu nói :

- Rốt lại ta chưa chết ở đó.

Sở Liệt lập tức vỗ tay cười lớn :

- Thằng nhỏ giỏi, có người đấy, sao mà tìm ra manh mối lạ thế.

Ông ta lại lườm Trương Thiên Hộ một cái làm ra vẻ thô lỗ nói :

- Bây giờ người tới đây, có phải là muốn nói rõ nội tình chuyện kia ra không?

Thẩm Thăng Y lắc lắc đầu, Sở Liệt lại hỏi :

- Vậy là đã tìm ra được sào huyệt của đối phương, thì dẫu chúng ta tới đó, một trận tiêu diệt chúng.

Thẩm Thăng Y lại lắc đầu, Sở Liệt trợn mắt nhìn Trương Thiên Hộ :

- Vậy người nói đi, rốt lại là tại sao?

Trương Thiên Hộ khẽ cười đáp :

- Đây vốn là một chuyện không đơn giản, nên chúng ta mất mấy ngày vẫn không tìm ra được đầu mối, hoàn toàn không tìm được người nào có dính líu, nếu vừa bắt tay vào một phen mà giải quyết được ngay, thì phải là người có dính líu tới câu chuyện, nếu không thì chỉ là chuyện thần thoại.

Thẩm Thăng Y nói :

- Trước nay dường như ta rất may mắn, nhưng thật ra chỉ là không làm mà thôi.

Sở Liệt nói tiếp :

- Lão đệ, có phải người kia biết người bắt tay vào chuyện này đã bắt đầu đối phó người không?

Trương Thiên Hộ đáp thay Thẩm Thăng Y :

- Kê kia không lẽ nào không biết Thảm lão đệ của ngươi là ai, biết là không dễ đối phó, nên phải ra tay trước, chỉ có thằng ngốc mới không làm thế.

Sở Liệt hừ tức tối :

- Ngươi ta ai cũng thông minh chắc.

Thảm Thăng Y nói :

- Không hẳn thế, cho nên một chuyện rất bí mật như thế này rốt lại cũng đã lộ ra.

Tần Độc Hạc chen lời :

- Lộ ra nhiều không?

Thảm Thăng Y cười cười :

- Không nhiều lắm.

Trương Thiên Hộ nói ngay :

- Trong chưa đầy một ngày mà có kết quả như vậy không phải dễ đâu.

Sở Liệt tròn mắt nhìn Thảm Thăng Y :

- Ngươi nửa đêm tới đây, thì nên nói cho chúng ta những gì đã trải qua.

Thảm Thăng Y lắc đầu :

- Không phải tất cả...

Trương Thiên Hộ nói thay chàng :

- Trong chuyện này ắt có cái gì đó rất đặc biệt, hoặc nhân vật đặc biệt, nếu nói với người khác một chút, thì dĩ nhiên ta là người nghe lý tưởng đấy.

Thảm Thăng Y không thấy đắc ý chút nào, chỉ cười cười :

- Lão tiên bối có hiệu Tinh Đà Kế Toán quả nhiên danh bất hư truyền.

Sở Liệt cười nhạt nói :

- Y chỉ giỏi tính toán chi ly về tiền bạc thôi.

Trương Thiên Hộ thân thiện cười nói :

- Đến lúc nào ngươi mới chịu tin phục ta?

Sở Liệt nói :

- Ta chỉ tin phục sự thật.

Ngừng một chút lại nói tiếp :

- Làm sao ngươi biết được y nhất định đã gặp chuyện đặc biệt hay nhân vật đặc biệt?

Trương Thiên Hộ nói :

- Ngươi quên người chết cạnh viện Di Hồng chết thế nào rồi à?

- Thuốc nổ...

Nói tới đó Sở Liệt chợt im bặt. Trương Thiên Hộ nhìn nhìn ông ta cười nói tiếp :

- Người dùng thuốc nổ là người tầm thường sao, dùng thuốc nổ giết người là người không đặc biệt sao?

Sở Liệt không thể không tán thành.

Thảm Thăng Y nói chen vào :

- Thật ra người ấy không chắc bị thuốc nổ giết chết, y bị nổ tung có thể chỉ vì người kia muốn huỷ thi thể xoá dấu vết.

Trương Thiên Hộ “Ừa” một tiếng, Sở Liệt hỏi ngay :

- Người ấy là ai?

- Lãnh Huyết Âu Dương..

Sở Liệt giọng nói tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc :

- Âu Dương Lập à?

Thẩm Thăng Y gật đầu, bốn lão nhân lập tức trầm mặc một hồi, Thẩm Thăng Y nhìn nhìn họ cũng không nói gì nữa.

Một lúc, lại là Trương Thiên Hộ cất tiếng trước :

- Tuy Lãnh Huyết Âu Dương không có gì ghê gớm lắm, nhưng chết vì thuốc nổ như vậy lại là chuyện không đơn giản đâu.

Thẩm Thăng Y nói :

- Phải rồi!

Sở Liệt lại hỏi :

- Âu Dương Lập không phải là người Gia Hưng, người cứ hỏi lão Tinh Đà Kế Toán này xem, chắc cũng chẳng biết y từ đâu tới.

Trương Thiên Hộ điềm nhiên gật đầu :

- Câu nói ấy của người không sai, đáng tiếc là Thẩm lão đệ muốn hỏi người, mà không phải là hỏi về Âu Dương Lập.

Sở Liệt trừng mắt :

- Người biết cái gì?

Trương Thiên Hộ nói :

- Tuy ta trên giang hồ ít có tiếng tăm, nhưng ở trong thành Gia Hưng, lại không cần lấy võ công gặp người.

- Nhưng Âu Dương Lập là người trong võ lâm kia mà?

Trương Thiên Hộ cười nói :

- Đó chỉ là một lý do, chủ yếu là một người lúc nào cũng có thể hung dữ thì không thể nào là một người quan trọng, sự hiểu biết dĩ nhiên rất có hạn, cũng đúng như người nói y không phải là người Gia Hưng, càng không nhất thiết phải hỏi ta.

Sở Liệt cười ha hả, quay qua hỏi Thẩm Thăng Y :

- Điều người muốn hỏi y đúng là không phải về Âu Dương Lập thật à?

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Ta cũng nghĩ nói thế thật không nên, nhưng lại không thể không nói thế.

Sở Liệt ngó mặt, vừa định nói gì đó thì Trương Thiên Hộ đã nói ngay :

- Trước khi nói người muốn biết về ai vẫn còn nhiều thời giờ, tốt nhất là người kể cho chúng ta những chuyện người đã trải qua đã.

Thẩm Thăng Y vốn vẫn có ý ấy.

Chàng không khéo nói, nhưng khả năng tổ chức lại vô cùng chặt chẽ, cho nên có thể dùng lời lẽ gián dị đem toàn bộ mọi việc kể lại một cách rõ ràng minh bạch.

Dường như chàng nói như vậy dĩ nhiên ít nhiều không hấp dẫn, may mà bản thân sự việc đã đầy vẻ thần bí, và lại rất gay cấn.

Cho nên bọn Trương Thiên Hộ đều chú ý lắng nghe, về kinh ngạc càng lúc càng tăng.

Đến lúc Thẩm Thăng Y kể xong, họ vẫn còn sững sờ, Tần Độc Hạc khuôn mặt xưa nay vốn lạnh lùng dường như đã biến thành một tảng băng.

Sở Liệt mắt tròn to, Liễu Thanh Phong về nhà đã mất đi mấy phần, Trương Thiên Hộ khuôn mặt vẫn cười cười, cũng là ông ta phá tan cảnh yên lặng, cười cười nói :

- Chuyện quả lạ thật.

Sở Liệt ánh mắt đột nhiên nhìn vào Trương Thiên Hộ :

- Chẳng lẽ ngươi vẫn còn cười được à?

Trương Thiên Hộ cười nói :

- Trợn mắt lên mới thấy kinh ngạc phải không?

Sở Liệt hừ lạnh một tiếng, im bất.

Trương Thiên Hộ quay lại Thẩm Thăng Y nói :

- Tuy kỳ quái như thế, nhưng ta có một điểm hoàn toàn không nghi ngờ gì trong câu chuyện của ngươi.

Thẩm Thăng Y thờ dài :

- Ta vẫn còn nghi ngờ đôi mắt của mình.

Trương Thiên Hộ than một tiếng :

- Mọi chuyện có quan hệ tới Ngải Phi Vũ, thật ra chúng ta đã điều tra được không ít, càng biết càng nhiều, nhưng càng kỳ quái là tại sao y lại đối đầu với chúng ta.

Liễu Thanh Phong nói ngay :

- Nhưng nếu không phải là Ngải Phi Vũ, câu chuyện đã trở thành rất đơn giản.

Trương Thiên Hộ gật đầu nói :

- Đúng thế, người nhà của chúng ta bị y giết không dưới mười người, bất kể như thế nào, đây cũng là một câu chuyện kỳ lạ hiếm có.

Sở Liệt hừ lạnh một tiếng :

- Người giang hồ nào chẳng có kẻ thù.

Trương Thiên Hộ không hề để ý tới ông ta, hỏi tiếp Thẩm Thăng Y :

- Mảnh tường kia còn ở trong tay áo ngươi không?

Thẩm Thăng Y lấy mảnh gỗ trong tay áo đưa ra.

Trương Thiên Hộ đón lấy nhìn qua, nói :

- Không ngoài điều ta nghĩ, chính là loại tường này đây.

Thẩm Thăng Y chột sùng sốt.

Sở Liệt vội vàng không đợi ông ta nói tiếp, hỏi ngay :

- Lão đại, ngươi thấy mẫu gỗ loại này ở đâu thế?

Trương Thiên Hộ rờ rờ cảm :

- Một nơi rất kỳ quái.

Sở Liệt hiện rõ vẻ nóng ruột :

- Rốt lại là nơi nào?

Trương Thiên Hộ bình thản đáp :

- Không biết.

Sở Liệt tròn mắt :

- Nhưng người từng tới nơi đó mà.

Trương Thiên Hộ thản nhiên :

- Đúng thế, có ghé qua, nhưng vẫn không biết đó là nơi nào.

Sở Liệt mắt càng tròn tròn :

- Người đừng nói đùa chứ?

Câu này vừa buông ra, đột nhiên ông ta im bật, Trương Thiên Hộ chỉ lặng lẽ nhìn ông ta một cái, hoàn toàn không trách móc.

Thẩm Thăng Y nói :

- Nói cách khác, đó cũng là một nơi rất kỳ quái, rất bí ẩn.

Trương Thiên Hộ cười cười :

- Không những kỳ quái bí ẩn, mà còn gay cấn...

Ánh mắt của mọi người đều dồn cả vào ông ta, đều chờ ông ta nói tiếp, nhưng ông ta vẫn cười cười.

Lần này Sở Liệt lại không hỏi han gì cả, Liễu Thanh Phong cũng thản nhiên cười cười, Tần Độc Hạc thì thái độ vẫn như cũ.

Tuy không ai nói tiếng nào, nhưng ánh mắt họ lúc ấy tựa hồ đều có vẻ quái dị, Thẩm Thăng Y nhìn thấy, đưa tay vuốt vuốt cánh mũi, cũng chẳng nói gì.

Trương Thiên Hộ ánh mắt lướt qua một vòng thờ dài một tiếng :

- Chắc nhất định các người cho rằng đó là một nơi gay cấn lắm.

Liễu Thanh Phong lặng lẽ cười :

- Cho đến giờ này, chúng ta đều biết, chỉ có nghĩ tới nơi ấy người mới dùng hai chữ gay cấn.

Trương Thiên Hộ cười cười :

- Xưa nay thì thế.

- Hiện tại thì không à?

Trương Thiên Hộ lại thờ dài :

- Có thể, đây cũng có thể là nơi như thế, có điều ta không dám khẳng định.

Tần Độc Hạc im lặng suốt từ đầu, chợt nói :

- Lần cuối cùng người tới nơi đó là lúc nào?

- Cách đây bốn năm.

- Hôm nay là sau bốn năm, người vẫn chưa khẳng định được à?

Tần Độc Hạc khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện nét cười, nói thêm một tiếng

- Kỳ lạ...

Trương Thiên Hộ chậm rãi nói :

- Chẳng có gì kỳ lạ cả, ta cũng chỉ là một con người.

Tần Độc Hạc im bật, Thẩm Thăng Y rút lại nhin không được cất tiếng hỏi :

- Nơi đó thật ra là nơi nào?

Trương Thiên Hộ chỉ đáp lại có hai tiếng :

- Kỹ viện...

Thảm Thăng Y không bất ngờ, vì thật ra chàng cũng đã ít nhiều nghĩ tới chuyện này.

Trương Thiên Hộ nói tiếp :

- Thật ra chẳng phải ta thích gì những nơi đó, đáng tiếc những người bạn buôn bán với ta lại rất thích tới đó, mà trong chuyện làm ăn của ta thì có khi phải tới nơi đó bàn bạc mới thuận lợi trôi chảy...

Sở Liệt phẩy tay nói :

- Mọi người đều rất rõ, người không cần phải giải thích nhiều nữa.

Trương Thiên Hộ than :

- Đại khái ta tới những nơi đó rất nhiều, nên các bạn bè đều cho rằng ta rất thích trò đó, có chỗ nào hay lạ, đều không quên gọi ta.

Sở Liệt nói :

- Vậy là có một chỗ hay lạ à?

Trương Thiên Hộ gật đầu :

- Và lại cũng có rất nhiều chuyện lạ lùng khác. Ở những nơi khác thì chẳng có gì hay.

Dừng lại một lúc, ông ta lại bổ sung :

- Có lẽ ta quê mùa, nên không biết nói như thế nào.

Trương Thiên Hộ lắc đầu nhìn Sở Liệt :

- Người à? Người thì đương nhiên ngoại lệ.

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói :

- Người cũng còn chưa bằng Phương Trục, nhưng xem ra thì cũng được hơn một nửa quân tử.

Liễu Thanh Phong lặng lẽ cười một tiếng.

Sở Liệt vẫy tay :

- Dừng lại đề....

Trương Thiên Hộ trầm ngâm nói :

- Nơi đó cũng chưa chắc là một nơi bí mật, nhưng đến nay vẫn còn có vẻ bí ẩn làm người ta vẫn có cảm giác là bí ẩn như thế, đó là chỗ khó phán đoán.

Sở Liệt ngơ vờ nhìn nhìn Trương Thiên Hộ.

Trương Thiên Hộ nhìn ông ta một cái, nói :

- Tuy đã rất lâu ta không đi, nhưng rất nhiều bạn bè của ta vẫn tới đó vui chơi không chán.

Sở Liệt cười cười hỏi :

- Quả thật lâu lắm người không đi à?

Trương Thiên Hộ vuốt nhẹ râu :

- Đó chắc là vì ta đã thấy rõ mình là một ông già.

Sở Liệt cười rộ.

Trương Thiên Hộ bình thản nói tiếp :

- Tuy ta cũng giống như người, xưa nay không chịu già, nhưng tiếc là trong mắt người khác, thì đúng là ta đã già.

Sở Liệt vẫn cười, nhưng không còn to lắm nữa.

Trương Thiên Hộ ánh mắt nhìn lên mặt Thẩm Thăng Y :

- Nơi đó rốt lại bí ẩn như thế nào, thì rất khó nói rõ.

- Ý của lão tiền bối là...

- Mọi người cứ đi xem xét thực tế một lần không sao mà.

Trương Thiên Hộ vừa nói vừa nhìn khắp mặt ba người anh em, đột nhiên cười rộ.

Sở Liệt hừ một tiếng :

- Chẳng biết có cái gì đáng cười?

Trương Thiên Hộ nói :

- Bốn người chúng ta từ khi kết giao với nhau đại khái còn chưa lần nào thử kéo nhau tới kỹ viện tìm vui.

Sở Liệt nói :

- Lúc bọn ta kết giao với nhau, thì đều không còn trẻ nữa!

- Bây giờ không phải là tuổi tìm vui nữa rồi.

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói ngay :

- May mà chúng ta lần này lại không phải là đi tìm vui.

- Nhưng bất kể thế nào, đây cũng là một chuyện rất thú vị!

Trương Thiên Hộ cười nói tiếp :

- Trước khi tới nơi đó, chúng ta cũng cần trở thành những kẻ đi tìm vui.

Ngừng một chút, Trương Thiên Hộ ánh mắt di động :

- Trong bốn người bọn ta, ít nhất có hai người chưa từng có loại kinh nghiệm này.

Liễu Thanh Phong lặng lẽ cười nói :

- Cho nên chuyện này thật ra cũng không phải là không hay, ít nhất nếu sau này có người hỏi kỹ viện nó ra làm sao, ta cũng không đến nỗi không trả lời được.

Câu này chính thừa nhận ông ta là một trong hai người không có kinh nghiệm.

Trương Thiên Hộ thoáng kinh ngạc nói :

- Ngươi chẳng để ý gì cả.

Liễu Thanh Phong chậm rãi nói :

- Ba mươi thì thành người, bốn mươi thì không còn làm lạc, năm mươi thì hết mệnh, sáu mươi thì thuận với đạo, bảy mươi thì muốn gì cứ làm vậy.

Trương Thiên Hộ nói tiếp :

- Ta là vô tình mà phát hiện được, bức tường kia rất kỳ quái, gõ gõ mới biết là giả, lúc bấy giờ ta rất kỳ quái rằng lại có bức tường giả như vậy, không biết là do tay ai làm ra.

Thẩm Thăng Y nói :

- Lão tiền bối có hỏi thử người ở đó không? Chủ nhân của nơi đó là ai?

- Không ai biết chủ nhân nơi đó là ai, tuy rất muốn gặp mặt y một lần nhưng rốt lại cũng không được thỏa mãn.

Trương Thiên Hộ trầm ngâm nói :

- Có người bạn nói rằng y thật ra là một công tử nhà giàu ở Gia Hưng, nhưng theo ta biết thì vị công tử ấy vốn không có khả năng như vậy.
- Nhưng tại sao người ta lại ngờ là y?
- Đó là vì y thường ngày rất thích vui vẻ, lại đặc biệt xa xỉ, nơi nào có y, lập tức ồn ào náo nhiệt đủ trò.

Trương Thiên Hộ ngừng một lát lại nói tiếp :

- Điều làm cho người ta nghi ngờ nhất là người ở nơi đó, đều là do y thuyết phục, lại do y đưa tới.

Thẩm Thăng Y nói :

- Người ấy tuy không phải là chủ nhân, nhưng với nơi đó cũng phải có quan hệ ít nhiều.

Trương Thiên Hộ nói :

- Ban đầu ta cũng ngờ thế, nhưng kết quả lại phát giác ra sở dĩ y nhiệt tình thế, chỉ vì ham cái danh hão.
- Nếu y muốn người khác biết, y vẫn có thể tìm tới một chỗ tốt khác mà?

Trương Thiên Hộ nghĩ ngợi, nói :

- Thì đúng như thế. Nếu tin tức của ta không sai, thì y là người đầu tiên biết có nơi đó.
- Chẳng lẽ y không nói lộ với người khác là phát hiện được nơi đó à?
- Đó rõ ràng là một bí mật của y.

Trương Thiên Hộ cười cười :

- Y vốn có hai người bạn sinh từ chi giao, nhưng họ vẫn không biết được bí mật ấy.

Thẩm Thăng Y lạ lùng nhìn Trương Thiên Hộ :

- Xem ra tiền bối rất lưu ý tới nơi đó.
- Ta cũng là một kẻ rất tò mò.

Tần Độc Hạc cười nhạt nói chen vào :

- Không như thế thì y đã không tính toán chi ly vậy.

Trương Thiên Hộ nói tiếp :

- Một người có thể tìm ra một nơi như vậy, chắc chắn là một kẻ có tài năng đặc biệt, nhưng tức là ta tốn bao nhiêu tâm cơ mà thủy chung vẫn không biết được.

Thẩm Thăng Y nói :

- Vị công tử ấy lẽ ra là một đầu mối hay đấy.

Trương Thiên Hộ nói :

- Lẽ ra là thế. Nhưng căn cứ vào lối hành sự trong quá khứ của y thì đây lại như một người không thể giữ bí mật được tới mức như vậy, nên ta dám to gan khẳng định một câu rằng thật ra y biết không nhiều.

Thẩm Thăng Y nói ngay :

- Nhưng vẫn là có biết một chút.

Trương Thiên Hộ nghĩ ngợi :

- Ủ! Ta cả vô tình lẫn cố ý gặp y cả mấy lần, hỏi dò được từ miệng y chỉ được một sự so sánh đáng lưu ý.
- So sánh gì?

Trương Thiên Hộ từ từ đưa đôi tay mình ra :

- Một đôi tay... Lần ấy rõ ràng y hơi say, chột đưa hai bàn tay ra như thế này, ngẩn ngơ nhìn một hồi, rồi lại nói với ta một câu.

Thẩm Thăng Y chăm chú nhìn Trương Thiên Hộ.

- Theo ngươi thì người đời mong muốn chuyện gì nhất?

- Lão tiền bối trả lời như thế nào?

Trong Thiên Hộ ho khẽ một tiếng :

- Phải là hai chuyện. Một là trường sinh bất lão, hai là biến sắt thành vàng.

Thẩm Thăng Y tán thành :

- Y thấy thế nào?

Trương Thiên Hộ nhìn vào hai tay :

- Y chỉ hy vọng có một đôi tay ma.

Thẩm Thăng Y rất kinh ngạc :

- Tay ma à?

Trương Thiên Hộ lẩm bẩm :

- Ta đang muốn hỏi y là có ý gì mà nói thế, y chột tỉnh hẳn, không nói gì nữa. Lúc ấy thật ra ta cũng hơi ngờ vực, chẳng biết có phải y từng thấy qua một đôi tay ma không.

Thẩm Thăng Y ánh mắt chột rực lên :

- Âu Dương Ngọa nhắc tới một thanh Ma đao, giữa thanh Ma đao ấy và đôi ma thủ này có chút quan hệ nào chăng? Xem ra chúng ta phải tìm vị công tử ấy nói chuyện mới được.

Trương Thiên Hộ nói ngay :

- Y họ kép là Tư Mã, tên kép là Trường Cát.

- Chỗ y ở cách đây xa không?

- Ngươi sẽ biết rất nhanh thôi.

Thẩm Thăng Y kinh ngạc :

- Hiện chúng ta phải đi tìm người này.

- Phải là y dẫn đường, chúng ta mới tới được nơi đó.

- Tới nơi đó chẳng lẽ còn phải sắp xếp gì nữa sao?

Trương Thiên Hộ gật đầu. Chột ông ta thờ dài :

- Không có gì phức tạp, nhưng rất có kết quả. Hiện tại ta chỉ lo rằng không biết y còn sống không?

Thẩm Thăng Y biết ý Trương Thiên Hộ, rằng đôi phương không khó đoán được rằng họ đã từ bức tường giả liên tường tới nơi đó, đi trước một bước cắt đứt đầu mối.

Trương Thiên Hộ nói ngay :

- Có thể nói rằng nơi đó với chuyện chúng ta gặp đây chắc chắn có quan hệ.

Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng nói :

- Nhưng đến nay chúng ta đã có một đầu mối khác rồi, nếu đôi phương thông minh thì nhất định không làm thế.

Trương Thiên Hộ nhìn nhìn Thẩm Thăng Y cười cười nói :

- Tiếc là ngươi không làm nghề buôn bán, nếu không thì chắc chắn ngươi giàu có chẳng kém gì ta.

Thẩm Thăng Y hỏi lại :

- Tư Mã Trường Cát là người thế nào?

- Rất trẻ tuổi, thói tật của bọn người trẻ tuổi dường như y đều có cả, nhưng chắc chắn không phải là kẻ làm cho người ta chán ghét, nên y có nhiều bạn bè.

Thẩm Thăng Y không nghi ngờ gì câu nói của Trương Thiên Hộ, sự thật chứng minh Trương Thiên Hộ nói không sai, chỉ sau một thời gian ngắn, họ đã gặp Tư Mã Trường Cát.

Bạn đang đọc truyện *Ma Dao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Tư Mã Trường Cát

Tuổi Tư Mã Trường Cát xem ra dường như không chênh lệch lắm so với Thẩm Thăng Y, quần áo thì hoa lệ hơn Thẩm Thăng Y nhiều.

- Vị công tử này trên người ít nhất cũng phải có cả vạn lạng bạc.

Trương Thiên Hộ nói với vẻ mặt cười cười, nghe thì như nói đùa, nhưng không ai nghi ngờ câu nói của ông ta. Chỉ riêng thanh kiếm cán khảm hai viên đá quý của Tư Mã Trường Cát đeo trên lưng, nhìn qua cũng đã thấy ngay là giá trị không nhỏ.

Sở Liệt thẳng tính mau miệng lập tức nói :

- Chỉ riêng thanh kiếm trên lưng Tư Mã công tử nếu bán lấy ba ngàn lạng bạc, thì chắc không có gì khó.

Tư Mã Trường Cát lại đáp :

- Thanh kiếm này thật ra ta mua với giá bốn ngàn năm trăm lạng.

Quả thanh kiếm cũng phải tới giá bốn ngàn năm trăm lạng bạc. Nếu đem bán đi, chưa chắc chỉ có bấy nhiêu tiền.

Sở Liệt nói tiếp một câu :

- Ta vẫn chưa thấy thanh kiếm này có chỗ nào hay.

Tư Mã Trường Cát trả lời rất hay :

- Ta cũng chưa nhìn thấy, nhưng bất kể thế nào, thanh kiếm này cũng có giá ấy.

Tần Độc Hạc đứng một bên lập tức nói :

- Ta cũng muốn mua một thanh kiếm thế này, công tử cho mượn xem qua một chút để so sánh được không?

Tư Mã Trường Cát không do dự, tháo ngay thanh kiếm đưa cho Tần Độc Hạc.

* * * * *

Thanh kiếm tuy về ngoài rất đẹp để nhưng chắc chắn không phải là một thanh kiếm tốt, lưỡi kiếm tuy sáng loáng nhưng không qua mắt được bọn cao thủ như Tần Độc Hạc.

Xem ra dường như Tư Mã Trường Cát không phải là một cao thủ.

Tần Độc Hạc chậm rãi quan sát thanh kiếm một lượt, tra vào vỏ đưa lại cho Tư Mã Trường Cát.

Tư Mã Trường Cát hỏi ngay :

- Kiếm thế nào?

Tần Độc Hạc thản nhiên đáp :

- Đúng là kiếm tốt. Giá tiền cũng rất hợp lý.

- Nếu các hạ thích, tại hạ có thể nhường lại.

Tần Độc Hạc than :

- Tiếc rằng ta thì một là không quen dùng kiếm, hai là không hợp với tuổi tác, nếu ta trẻ hơn một chút thì cho dù công tử không nói thế, nhất định ta cũng đã suy nghĩ một phen.

Tư Mã Trường Cát cười cười, Tần Độc Hạc nói tiếp :

- Sao công tử lại đành lòng dứt bỏ được vậy?

Tư Mã Trường Cát nói :

- Ta mua thanh kiếm này, mục đích là để nhờ vào nó kiếm ít tiền.

Trương Thiên Hộ lập tức nói :

- Tư Mã công tử không yêu gì khác, chỉ yêu tiền.

Tư Mã Trường Cát cười nói :

- Trương đại gia có thể nói ngoài tiền ra còn có cái gì khác đáng yêu nữa không?

Trương Thiên Hộ vuốt râu nói :

- Không phải ta không nói được, nhưng không dám chắc rằng sẽ thuyết phục được ngươi.

Tư Mã Trường Cát cười khan hai tiếng :

- Thời giờ không có nhiều, các vị đem thời giờ vàng bạc lãng phí với tại hạ thế này, không biết có đáng tiếc không?

Trương Thiên Hộ hô hô cười lớn một hồi :

- Quả là mọi người nói hơi nhiều, nhưng đều là lần đầu làm khách, dĩ nhiên cũng khó tránh khỏi chút ít tò mò.

Tư Mã Trường Cát hỏi ngay :

- Đến như quy lệ, chắc Trương đại gia đã nói rõ với quý hữu đây rồi chứ?

Trương Thiên Hộ gật đầu, móc ra năm tấm ngân phiếu đưa tận tay Tư Mã Trường Cát, nét mặt Tư Mã Trường Cát càng tươi tắn.

Y không hề nhìn qua, nghiêng người nói :

- Mời năm vị theo tại hạ vào trong.

Đến hiện tại thì y vẫn có dáng vẻ rất thung dung, nhưng chỉ nghiêng người một cái thì dường như đã biến thành một kẻ khác.

Có lẽ vì mấy tấm ngân phiếu.

Y lập tức cất bước, cứ vài bước lại quay nhìn cung kính kính, đưa năm người vào nhà trong.

Trương Thiên Hộ rõ ràng đã có kinh nghiệm, theo sau Tư Mã Trường Cát như người vô sự, Tần Độc Hạc thì lại mang bộ mặt lạnh như băng.

Liễu Trường Phong làm ra vẻ rất ung dung đi theo, thái độ của Thẩm Thăng Y cũng giống hệt ông ta.

Sở Liệt thì tò vè khác hẳn, trừng trừng nhìn theo Tư Mã Trường Cát, vừa cau mày vừa lắc đầu, suýt nữa thì hừ lên một tiếng, chợt bước nhanh lên hai bước theo sát Thẩm Thăng Y :

- Ngươi có thích tiền như thế không?

Thẩm Thăng Y cười cười :

- Không thích nhiều lắm, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thích.

Sở Liệt nói :

- Ngươi là người thành thật nên mới trả lời như vậy.

Thảm Thăng Y nói ngay :

- Lão tiền bối chắc cũng không phản đối rằng có tiền hay hơn không có tiền chứ.

Sở Liệt gật gật đầu :

- Nhưng bất kể thế nào, ta cũng không thể vì tiền mà khom lưng uốn gối.

Trương Thiên Hộ chợt quay đầu :

- Đó là vì ngươi chưa nếm trải qua mùi khổ sở của kẻ không tiền.

Sở Liệt nói không lớn lắm nhưng Trương Thiên Hộ nghe thì Tư Mã Trường Cát cũng không có lý do gì không nghe, có điều y vẫn như hoàn toàn không nghe thấy gì, không hề quay đầu lại, cứ bước thẳng về phía trước.

Sở Liệt nói :

- Ngươi nói rất đúng, nhưng chỉ là có thể mà thôi.

Trương Thiên Hộ ‘Ừa’ một tiếng.

Sở Liệt lại nói :

- Ta vốn rất tin lời ngươi, tiếc là mới rồi ngươi nói một câu làm ta nghi ngờ.

Không chờ Trương Thiên Hộ đáp, ông ta nói luôn :

- Thật sự thì người kia rất là đáng chán ghét.

Trương Thiên Hộ lặng lẽ cười một tiếng, Tư Mã Trường Cát vẫn không hề có phản ứng gì, dường như tuy nghe rõ câu nói ấy song thấy chẳng có quan hệ gì tới mình.

Sở Liệt cũng thấy hết hứng thú, không nói thêm nữa, rào bước nhanh hơn.

Trong phòng khách lớn bày biện vô cùng lộng lẫy, Tư Mã Trường Cát tuy khí chất là một kẻ tầm thường song bề ngoài khác hẳn chắc cũng vì thế, sự bày biện trong phòng tuy rất lộng lẫy nhưng không có chút tục khí.

Phòng trong cũng thế, chỉ khác ở chỗ đèn lửa không sáng bằng, nhưng ánh vàng mùi thơm tràn ngập, khiến toàn bộ khung cảnh xem ra quả có vẻ bí ẩn.

Trước cửa là một tấm bình phong bằng gỗ tử đàn chạm tranh Tiên nữ múa lượn trong mây.

Nét chạm vô cùng điêu luyện, đường nét sống động, Thảm Thăng Y vừa nhìn thấy lần đầu đã cảm thấy bị thu hút.

Trương Thiên Hộ không quay lại, song sau gáy dường như có mắt, chợt hỏi :

- Thảm huynh đệ thấy bức tranh khác này thế nào?

Thảm Thăng Y không suy nghĩ, đáp ngay :

- Đây phải là tay thợ giỏi làm ra, rất khó tìm được, hình tiên nữ nào cũng vô cùng xinh đẹp, mà dung mạo y phục đều khác nhau, cho tới áng mây vờn cũng không chỗ nào không thể hiện tâm tư khéo léo.

Trương Thiên Hộ hỏi tiếp :

- Bức tranh khác này theo ngươi thấy giá bao nhiêu?

Thảm Thăng Y lắc đầu :

- Không biết được.

Liễu Trường Phong chợt nói :

- Ở nhà ngươi dường như còn thiếu một tấm bình phong như thế này.

Trương Thiên Hộ cười nói :

- Cho nên hiện ta đang rất muốn mua tấm bình phong này về, tiếc là tuy ta muốn mua, Tư Mã Trùng Cát lại không chịu nói giá.

Tư Mã Trùng Cát thản nhiên nói :

- Tấm bình phong này đặt ở đây nhưng nó không phải là của ta.

Trương Thiên Hộ nói :

- Thật sao?

Tư Mã Trùng Cát đáp :

- Nếu không thì ta đã tìm tới y đặt làm một ngàn bức, những tấm bình phong như thế này thì không sợ gì không có người mua.

Câu nói vừa dứt, y vỗ tay một cái, mặt tấm bình phong lập tức kéo ra hai bên, để lộ ra một vòm cửa cong sau tấm bình phong.

Phía sau cửa buông rèm ngọc, cũng không biết là bao nhiêu loại, ánh sáng soi vào lóng lánh mờ mắt, xem ra càng có vẻ bí ẩn.

Trên vòm cửa khắc bốn chữ, nhìn vào cứ như bốn nhóm hoa văn kỳ quái kết thành, Thẩm Thăng Y ánh mắt ngừng lại trên bốn chữ ấy, hừ khê một tiếng.

Tư Mã Trùng Cát ánh mắt theo tiếng hừ di chuyển, Trương Thiên Hộ lập tức nói :

- Công tử văn võ song toàn, dĩ nhiên chắc đã biết đây là loại văn tự gì rồi.

Thẩm Thăng Y nói :

- Nặng lời quá.

Sở Liệt bên cạnh chợt nói ngay :

- Đây chỉ là bốn khóm hoa văn.

Trương Thiên Hộ cười cười nói :

- Giống thì giống, nhưng thật ra là bốn chữ.

Tần Độc Hạc nói :

- Xem ra như là chữ Phạn.

Thẩm Thăng Y gật đầu nói :

- Nếu văn bối không lầm, thì đây là bốn chữ “Cửa Vào Khoái Lạc”.

- Đúng thế!

Tư Mã Trùng Cát cười một tiếng :

- Rất khâm phục, rất khâm phục.

Thẩm Thăng Y ánh mắt chuyển qua tấm rèm ngọc :

- Phía sau cánh cửa bí mật, lại là cửa khoái lạc à?

- Còn có một chặng đường nữa.

Tư Mã Trùng Cát vung tay một cái, tấm rèm ngọc rung rinh rã rã, Tư Mã Trùng Cát bước vào trước.

Hai bên tấm rèm đều có một nữ nhân đứng, trên người khoác một tấm sa mỏng, da thịt ẩn hiện, khuôn mặt cũng bị khăn sa mỏng, nhưng vẫn hiện ra đôi mắt và khuôn mặt, đều rất rực rỡ, vóc dáng cũng rất yểu điệu.

Qua chín lớp rèm ngọc, hai bên có mười tám mỹ nữ, Thẩm Thăng Y thấy ai cũng nhìn chăm chăm, ánh mắt sáng rực như một thẳng lưu manh.

Chàng vốn hy vọng có thể qua trang phục nhận ra được lai lịch của số mỹ nữ này, nhưng vừa nhìn thấy rồi, chàng đã phát hiện ngay rằng tuy họ ăn mặc có vẻ hờ hang nhưng chẳng có chỗ nào đặc biệt, chỉ là dáng dấp của họ đều có vẻ không tầm thường.

Mắt của họ đều vô cùng đẹp đẽ, con ngươi trong suốt như nước đóng thành băng, không hề chớp lấy một cái.

Ánh mắt rõ ràng đầy vẻ khêu gợi, nhưng là một vẻ khêu gợi không thay đổi, nhìn qua thì trong lòng rạo rực, nhưng nhìn lâu thì cảm thấy sợ sệt.

Thẩm Thăng Y nhìn lại rồi chợt có một cảm giác kỳ quái...

Những nữ nhân này mắt mũi thân hình hoàn toàn giống nhau, như là cùng một khuôn in ra, ngay cả mái tóc lông mày dài ngắn cũng phẳng phát giống hệt nhau.

“Chẳng lẽ tướng mạo của họ lại hoàn toàn giống nhau?”

Thẩm Thăng Y vừa nghĩ tới đó, đã đi qua khỏi dãy rèm ngọc, mười mỹ nhân hai bên đồng thời bước về phía họ.

Dáng đi của số mỹ nhân này cũng giống hệt nhau, Thẩm Thăng Y càng nhìn càng lạ lùng, chợt có ý xông tới trước mặt họ lột bỏ tất cả các tấm sa che mặt.

Nhưng dĩ nhiên chàng không làm thế.

Mười mỹ nữ kia từng cặp từng cặp đi theo họ bước về phía trước.

Phía sau dãy rèm ngọc là một con đường, tường hai bên không phải là lạ đối với Thẩm Thăng Y, vì chẳng có gì khác với bức tường chàng đã nhìn thấy trong con hẻm.

Một đĩa đèn lưu ly từ bên trên rủ xuống, ánh sáng êm dịu, những tấm sa mỏng trên người các mỹ nữ dưới ánh đèn phẳng phát như khói, thân thể ẩn hiện xem ra càng khêu gợi, càng hấp dẫn.

Trương Thiên Hộ rất tự nhiên, hai tay ôm lấy ngang hông hai mỹ nữ, Tàn Độc Hạc xem ra vẫn lạnh lùng, đi cứng đờ giữa hai mỹ nữ, hai người này cũng chẳng để ý gì tới ông ta, cứ bước về phía trước.

Liễu Trường Phong cũng thản nhiên như Trương Thiên Hộ, hai tay quàng qua vai hai mỹ nữ đi hai bên, Sở Liệt đi sau ông ta, miệng cười cười, không biết là cười chuyện gì.

Thẩm Thăng Y ánh mắt dán vào bức tường hai bên.

Hai bức tường này như thật như giả, rất khó phân biệt, nhưng thật hay giả thì Thẩm Thăng Y không dám khẳng định, chàng chỉ khẳng định là nếu chưa thấy bức tường giống hệt như thế này trước đây, sẽ không bao giờ có cảm giác ngờ vực như hiện tại.

Chàng chợt nhìn qua mặt mỹ nữ đi bên phải :

- Quý tính của cô nương là gì?

- Tư Mã.

Người mỹ nữ ấy trả lời rất rõ ràng.

Thẩm Thăng Y hỏi tiếp :

- Phương danh?

- Tiên Tiên.

Người mỹ nữ vẫn nhìn thẳng Thẩm Thăng Y nhìn qua người bên trái :

- Còn vị cô nương này?

Người mỹ nữ cũng trả lời vừa đủ nghe :

- Tiên Tiên.

Thẩm Thăng Y thoáng sững sốt, lại hỏi :

- Còn quý tính?

- Tư Mã...

Nàng ta cũng không hề nhìn Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y lại sững sốt, Trương Thiên Hộ đi trước lập tức nói :

- Tuy họ có cả thầy mười tám người, nhưng chỉ có một cái tên là Tư Mã Tiên Tiên.

Thẩm Thắng Y lấy làm lạ lùng, bọn Tàn Độc Hạc ai cũng ngạc nhiên, Trương Thiên Hộ nói tiếp :

- Thị lực của họ đều không tốt lắm, bề ngoài tuy có vẻ rất cao ngạo, nhưng đó không phải là bản ý của họ.

Thẩm Thắng Y lẩm bẩm :

- Kỳ lạ thật.

Trong lúc trò chuyện, họ đã đi qua một chỗ cong, hai bên vẫn là tường như thế, Thẩm Thắng Y xoay chuyển ý nghĩ, cố ý đi chậm lại, giờ một ngón tay chọc chọc vào tường.

Đầu ngón tay có cảm giác vừa cứng vừa lạnh, đúng là tường thật.

Người nỡ nữ bên phải chàng bước chân cũng chợt chậm lại, vừa đứng rơi vào cánh tay Thẩm Thắng Y đang giờ ra.

Thẩm Thắng Y hoảng sợ, tay phải vội làm như tự nhiên đưa ra ôm lấy Tư Mã Tiên Tiên vào lòng, người bên trái cũng đồng thời đi sát vào, Thẩm Thắng Y tay trái hạ xuống, cũng gác lên vai nàng ta.

Trong phút chốc ấy, chàng đã xoay chuyển ý nghĩ mấy lần, nhưng hai nàng Tư Mã Tiên Tiên này rốt lại là hữu ý hay vô ý, chàng cũng nghĩ không ra. Nếu đó là hữu ý, thì thính giác của hai nàng Tư Mã Tiên Tiên này rất nhạy bén, người thường không sao bằng được. Thính giác người mù nghe nói vẫn nhạy bén hơn người thường, hay là do thị giác kém mà thính giác của hai nàng Tư Mã Tiên Tiên này trở nên nhạy bén như vậy.

Thẩm Thắng Y tay phải ôm tay trái gác không còn tay đâu mà sờ thử tường xem thật hay giả, mà hai nàng Tư Mã Tiên Tiên cũng không rời khỏi vòng tay của chàng, nhưng Thẩm Thắng Y hoàn toàn không dám khinh xuất, lại gia tâm đề phòng.

Trước đó chàng chưa để hai nữ nhân kề cận như thế, nếu lúc cần, hai nàng giờ trò gì ra chàng không thể nào nhìn thấy.

Nếu không có chuyện gì khác, thì như thế cũng chẳng có chuyện gì nguy hiểm

Thẩm Thắng Y có thể thử xem họ có biết võ công hay không, nhưng chàng lại thấy làm như thế chẳng có gì hay.

Trương Thiên Hộ nói rất đúng, đây thật là một nơi vừa bí ẩn vừa gay cấn.

Hiện Thẩm Thắng Y cảm thấy rất gay cấn.

* * * * *

Đường thông đạo cứ đi ba bốn trượng thì bước xuống một bậc, lại cứ ba bốn trượng thì ngoặt qua một bên, Thẩm Thắng Y vừa đi vừa ngẫm đếm.

Sau bốn mươi chín lần ngoặt, bốn mươi chín bậc, trước mắt hiện ra một con đường như dải vô tận, nhưng không có chỗ ngoặt, cũng không có bậc xuống nữa.

Sở Liệt này giờ không nói tiếng nào, lúc ấy chợt nhin không nói nữa, cất tiếng hỏi :

- Còn xa không vậy?

Tư Mã Trường Cát ứng tiếng đáp :

- Không xa lắm đâu.

Sở Liệt càu nhàu :

- Cứ ngoặt qua ngoặt lại mãi như thế này, ngoặt đến nỗi chóng cả mặt, thì còn khoái lạc nỗi gì?

Trương Thiên Hộ cười :

- Đó là vì ngươi không chịu hưởng thụ.

Sở Liệt nói :

- Hưởng thụ gì chứ?

- Ngọc nhẹ hương thơm ôm đầy lòng, không phải là hưởng thụ thì là gì?

Sở Liệt bất giác nghẹn lời, Trương Thiên Hộ hỏi ngay :

- Các cô gái có thân hình như họ, người đã gặp được nhiều chưa?

Sở Liệt không trả lời được, cũng là hiện tại mới lưu ý tới thân hình của hai cô gái đi bên cạnh.

Thấp thoáng sau tấm sa mỏng, thân thể họ đều đầy đặn, gò ngực vun cao, eo lưng thắt nhỏ, lại cũng nhìn thấy rất rõ ràng cặp đùi thon thả tròn trịa.

Sở Liệt bình sinh thật ra không tiếp xúc với nhiều nữ nhân, nhưng cũng gặp qua nhiều người có thể gọi là mỹ nhân, ông ta chợt nhận ra rằng những người ấy tuy dung mạo đẹp đẽ, thân hình cũng không được như những nữ nhân trước mắt.

Thật ra thì dưới lớp quần áo cũng chưa chắc đã đúng thế, nhưng ông ta không thể không thừa nhận rằng so với hai nữ nhân bên cạnh thì những nữ nhân kia không bằng.

Trương Thiên Hộ cười nói ngay :

- Người sống đến chừng ấy tuổi, vẫn còn chưa biết rõ thế nào là gọi tình, ta thật tiếc cho người.

Sở Liệt hừ một tiếng.

Trương Thiên Hộ rút lại cũng quay đầu, ánh mắt chợt sáng lên nụ cười ranh mãnh :

- Tiền đã đưa đủ rồi, chuyện khác thì đừng nhờ ta chỉ bảo cho người đấy.

Sở Liệt đưa mắt nhìn qua hai bên, đột nhiên giơ hai tay ra hung dữ ôm lấy hai nữ nhân kéo vào lòng.

Trương Thiên Hộ ánh mắt dừng lại trên mặt Tần Độc Hạc :

- Còn người thì sao rồi?

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói :

- Ta không thích loại nữ nhân một kiểu thế này.

Trương Thiên Hộ “Ừa” một tiếng, ngoảnh đầu trở lại, không để ý gì tới ông ta nữa.

Trong lúc nói chuyện, họ đã đi thêm được vài trượng.

Ngoài sự quanh co, đường thông đạo cứ đi xuống cũng rất dễ làm người ta hoảng sợ, tuy mỗi bậc không cao quá một thước, nhưng tới đây thì đã thấp hơn mặt đất lối bốn mươi chín thước.

Thẩm Thăng Y lại tính không được phương hướng hiện tại của đường thông đạo, nhưng đường thông đạo quanh co không phức tạp lắm, mà làm cho chàng không còn nhận ra phương hướng lại là hai nàng Tư Mã Tiên Tiên.

Hai nàng giờ đây đã thân cận hơn một chút, Thẩm Thăng Y rút lại cũng là một nam nhân bình thường, huống chi ngoài cảm giác ngây ngất, chàng còn gia tâm đề phòng, chuẩn bị đối phó với biến cố bất ngờ.

Nếu không có sự đe dọa ấy, cho dù hai nữ nhân kia có sức hấp dẫn tới bao nhiêu đi chăng nữa, Thẩm Thăng Y cũng vẫn có thể nhận ra phương hướng của đường thông đạo.

“Rút lại đường thông đạo này thông về hướng nào?”

Thẩm Thăng Y cũng không nhìn ra.

Suốt đường thông đạo đều có đèn lưu ly treo ở phía trên, nhưng phía trước lại là một màn đen tối om, cũng không rõ là bao xa nữa.

Chàng còn đang nghĩ ngợi, thì Tư Mã Trường Cát đi đầu chợt dừng lại, Trương Thiên Hộ lập tức nói :

- Sau cánh cửa này là nơi có thể hưởng lạc.

Sở Liệt hỏi ngay :

- Đây là cửa gì? Ở đây à?

Trương Thiên Hộ cười nói :

- Chẳng phải trước mặt Tư Mã công tử sao?

Sở Liệt chăm chú nhìn, chỉ thấy một đường thông đạo dài vô tận, Thẩm Thăng Y cũng nhìn về chỗ tối om phía trước, chợt như nghĩ ra điều gì, ánh mắt

sáng rực lên.

Sở Liệt vừa định hỏi nữa, câu trả lời đã xuất hiện trước mắt ông ta, một bên đường thông đạo trước mặt Tư Mã Trường Cát mở ra.

Chỗ tối om giống như đường thông đạo không có chỗ tận cùng trong màn đêm chỉ là một bức tranh.

Sở Liệt sững sốt, Tần Độc Hạc, Liễu Trường Phong cũng đều bị bất ngờ, Thẩm Thăng Y buột miệng nói :

- Bức tranh đẹp quá, thật là đoạt quyền tạo hóa, không biết do ai vẽ ra?

Tư Mã Trường Cát cười cười :

- Chuyện này ta đã trả lời rồi.

- Ngay cả ngươi cũng không khẳng định được à?

Tư Mã Trường Cát quay nhìn Thẩm Thăng Y nói :

- Công tử đến giờ này vẫn còn chưa biết ta là người nào.

- Các hạ không phải là chủ nhân ở đây sao?

- Ngoài dây rèm ngọc thì trang viện đúng là của ta, nhưng từ đường thông đạo trở vào, ta chỉ là một người dưới.

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Tha lỗi, chứ ta nghe không hiểu.

Tư Mã Trường Cát nói :

- Trương đại gia thì hiểu, khi nào ra về công tử cứ hỏi Trương đại gia một phen xem.

Trương Thiên Hộ nói :

- Thật ra thì ta cũng chẳng hiểu gì.

Tư Mã Trường Cát cười :

- Trương đại gia là người sang nên hay quên, chẳng lạ gì không nhớ.

Trương Thiên Hộ nói :

- Ta chỉ nhớ người có nói qua rằng nơi đây vốn cũng là của ngươi, nhưng ngươi đã bán rất được giá cho người khác, mà ngươi cũng vui lòng tiếp khách giùm y, đón rước những khách quý thích tìm sự gay cấn.

Tư Mã Trường Cát cười cười nói :

- Chẳng có chỗ nào hay thì chẳng vui lòng gì cả, yếu tiền thì dĩ nhiên phải chịu sai khiến thôi.

Trương Thiên Hộ nói :

- Theo ta thấy thì ngươi chẳng sợ phải làm người dưới.

Câu nói chưa dứt, bức tường đã mở ra hết, trước mắt lại là một con đường san sát rèm ngọc, Tư Mã Trường Cát nép người qua một bên nhường chỗ, nói :

- Năm vị, xin mời..

Tám rèm ngọc rào rào mở ra, Trương Thiên Hộ ôm hai mỹ nữ bước vào đầu tiên.

Tư Mã Trường Cát không bước vào.

Tám rèm ngọc rơi xuống trở lại, bức tranh sau lưng Thẩm Thăng Y lại khê lách cách trở lại chỗ cũ, Thẩm Thăng Y như hữu ý như vô ý quay đầu nhìn một cái, nhưng chỉ thấy tua rèm rủ xuống, dưới ánh đèn chớp lóng lánh, ngoài ra không nhìn thấy gì cả.

Sau tám rèm ngọc là một gian phòng rộng rãi sạch sẽ, đèn lồng treo cao sáng như ban ngày nhưng hoàn toàn không chói mắt.

Mười nàng Tư Mã Tiên Tiên đưa năm người vào chỗ ngồi, họ không nói gì nhiều, câu nào cũng là cần thiết mới nói.

Cho dù thị lực của họ không tốt, nhưng rõ ràng đối với chỗ này đã vô cùng quen thuộc, đi lại nhón nhàng nhưng không vấp vấp va chạm gì.

Mời trà xong, họ bưng ra một cái hộp bọc gấm, mở nắp đem ra mấy phiến gỗ khắc.

Mấy phiến gỗ khắc này chẳng giống một phiến gỗ nào cả, khắc hình trai gái đang hoan lạc, cảnh nào cũng sống động như thật, nổi lên trên mặt gỗ. Trương Thiên Hộ đưa tay vuốt vuốt một phiến nói :

Nếu các người không thích lối chơi trên mấy phiến gỗ khắc này, hay ai muốn gì khác cứ nói ra, chỉ cần các người nói ra thì chủ nhân ở đây sẽ không làm cho các người thất vọng.

Không ai nói tiếng nào, dường như đều bị mấy phiến gỗ khắc thu hút không rời mắt ra được.

Trên các phiến gỗ còn có chữ giới thiệu, những kiểu chơi của đế vương các đời đặt ra chép trong dã sử đều có ở đó.

Sở Liệt nhìn tới nhìn lui, chợt nói :

- Tất cả các kiểu chơi trong này đều có ở đây thật à?

Trương Thiên Hộ cười cười nói :

- Ngay cả ta nói mà người cũng không tin sao?

Trương Thiên Hộ tiếp :

- Ta chỉ là lúc đầu bị Tư Mã công tử khích nên có xem qua một lượt.

Sở Liệt lắc đầu, ánh mắt lại dán lên mấy phiến gỗ khắc, Trương Thiên Hộ quay qua hỏi :

- Thảm công tử định thế nào?

Thảm Thăng Y ứng tiếng đáp :

- Mất hoa cả lên, chẳng biết lựa kiểu nào bỏ kiểu nào.

Trương Thiên Hộ thân nhiên cầm lấy một phiến :

- Đêm nay ta lại chỉ muốn xem xem thôi.

- Xem xem à?

Thảm Thăng Y đón lấy phiến gỗ khắc nhìn qua, lập tức hiểu ngay.

Cho nên cuối cùng chàng cũng quyết định xem xem, ba người kia cũng tỏ vẻ tán thành.

Trương Thiên Hộ bất giác cười ngất, đám Tư Mã Tiên Tiên nghe thấy họ đều quyết định như vậy, trong ánh mắt có nét cười cười, nhưng chẳng ai bật lên tiếng cả.

Người tới chỗ này nếu chỉ muốn xem xem, nếu không phải là loại còn sĩ diện, thường đều là loại có thể xem xem, chứ rất ít kẻ có tật muốn xem.

Năm người bọn họ đã có bốn ông già hơn sáu mươi tuổi.

Thảm Thăng Y tuy trẻ tuổi, nhưng xem ra cũng còn rất sĩ diện, đám Tư Mã Tiên Tiên rút lại cũng đoán ra, dĩ nhiên cũng chỉ là hiểu rõ theo cách nghĩ của họ.

* * * * *

Phiến gỗ khắc hình ba người.

Một người là một nữ nhân rất cao lớn bị treo lên, một nam nhân đang cầm roi đánh vào nàng ta.

Nữ nhân kia cũng không phải cao lớn lắm, nhìn thấy cao lớn chỉ vì nam nhân kia lùn tịt, chỉ đứng tới eo lưng nàng ta.

Dường như hạng nam nhân lùn tịt như thế không có nhiều, nhưng sức vóc y như vậy cũng có thể cầm roi đánh người.

Kiểu hoan lạc kín đáo này có lẽ ít nhiều có vẻ buồn cười, nhưng không thể phủ nhận rằng có thể cung cấp cho hạng người lùn tịt như thế cảm giác khoái cảm mãnh liệt.

Trên phiến gỗ khắc hình một nam nhân khác xem ra như đang khoái lạc, lại còn nhấp nhóm muốn thử.

Thân hình y so với người cầm roi không cao hơn bao nhiêu.

Phiến gỗ khắc rất sống động, rất dễ thấy người cầm roi là một lão nhân.

Lần thứ nhất Thẩm Thăng Y trông thấy là lúc chàng cùng Phương Trục đứng trước con hẻm, là một lão nhân nhỏ bé suýt chút nữa đã giết chàng bằng Vô Âm Thần Chử.

“Chẳng lẽ đây là dịp gặp lão nhân nhỏ bé ấy lần thứ hai?”

Cho nên chàng quyết định xem xem.

* * * * *

Trong vách hẹp tuy không tới tới mức không nhìn thấy rõ bàn tay, nhưng cũng không sáng bằng ánh sáng bên kia tường xuyên qua mấy cái lỗ tròn.

Những cái lỗ tròn này lớn nhỏ khác nhau, lỗ nhỏ chỉ vừa lọt ngón tay cái, lỗ lớn đường kính cũng không quá một thước, một người ráng lăm mới có thể co mình chui qua.

Ánh sáng từ những cái lỗ tròn chiếu ra đều có màu đỏ như máu, không khí trong vách hẹp rất kỳ dị, thật khó nói là giống cái gì.

Trước những cái lỗ tròn có đặt một hàng ghế dựa, mười nàng Tư Mã Tiên Tiên đều ngồi cùng năm người bạn Thẩm Thăng Y.

Nhìn vào trong những lỗ tròn, thì thấy một cái phòng nhỏ, trên mặt đất trải một tấm nệm lông dày, ba phía nhàu nát như có một cặp trai gái vừa hoan lạc, số lỗ tròn đều ở khoảng giữa, cái thì như vàng trắng tròn, cái thì như mắt người.

Một mặt căn phòng nhỏ là một tấm rèm ngọc.

Một đĩa đèn pha lê lớn treo trên nóc, pha lê màu máu đỏ, ánh đèn vì thế cũng biến thành màu máu.

Trên tấm nệm dưới ánh đèn, có một thiếu nữ nằm ngửa, mặc một bộ quần áo sa mỏng, thân hình ẩn hiện.

Thân hình và dung mạo của nàng đều rất hấp dẫn, mái tóc sỏ ra như một bầy rắn đen bay lượn, thân hình cũng uốn éo như con rắn, hai tay cào cào trên tấm nệm, mấy lần như muốn trút bỏ bộ quần áo sa mỏng trên người.

Đôi mắt nàng nhắm lại chỉ còn như một sợi dây, đôi môi son hé mở, lúc lúc lại phát ra tiếng rên rỉ.

Tiếng rên rỉ đầy vẻ khêu gợi, khiến người ta rạo rục.

Thẩm Thăng Y là một nam nhân bình thường, huống gì hai bên còn có hai nữ nhân xinh đẹp kề sát, nhưng chàng không ngừng lơ là đề phòng, cũng không quên rằng tới đây không phải để nhìn nữ nhân kia.

Tiếng rên rỉ lúc dứt lúc nói, dáng vẻ nữ nhân kia xem như rất bứt rứt.

Cũng may mà lúc ấy đã có một nam nhân xuất hiện, vừa thấy nam nhân ấy, ánh mắt của Thẩm Thăng Y chợt khản trương.

Người ấy rõ ràng là lão nhân nhỏ bé kia, có điều là đã thay một bộ áo gấm lông lầy, mái tóc trắng cũng được dùng một chiếc trâm vàng búi lên, trong tay cũng không cầm một ống sáo trúc mà là một chiếc roi dài.

Chiếc roi dài này không biết là lấy gì bện thành, ánh vàng chớp chớp, lóng lánh trên tay lão nhân nhỏ bé. Y như một quả cầu thêu từ sau chiếc rèm ngọc vọt tới, chẳng có vẻ gì là một người ngớ ngẩn, thần thái trông càng buồn cười.

Chiếc roi dài kia e rằng không phải là nhẹ, lão nhân nhỏ bé bước tới trước thiếu nữ, dáng vẻ như vừa bò qua mấy ngọn núi lớn. Thiếu nữ vừa nhìn thấy y, như gặp báu vật, vui mừng khôn xiết.

Lão nhân nhỏ bé chỉ chấp tay sau lưng đi quanh thiếu nữ.

Động tác của thiếu nữ càng mãnh liệt, dường như từ vui mừng trở thành cầu khẩn, đưa một tay ra, môi son hé mở, rung lên không phát ra tiếng nhưng dường như đang bị đè nặng bởi hai chữ.

... Cho ta!

Lão nhân nhỏ bé nhúc nhích môi, cũng không biết là nguyên rửa hay chửi mắng gì, bước chân dừng lại, chiếc roi vung lên, “vút” một tiếng ngọn roi dài tung ra như con rắn vàng vọt giữa không trung, đột nhiên hạ mau xuống.

“Phách” một tiếng nhỏ, thiếu nữ kêu khẽ một tiếng đau đớn, nhòm người lên, tuy nàng kêu khẽ lên đau đớn nhưng trên mặt lại đầy vẻ khoái lạc.

Chiếc roi của lão nhân nhỏ bé cuốn quanh eo lưng thiếu nữ, rung một cái, thiếu nữ lật người lại, dáng vẻ kiều mị làm rạo rực lòng người. Mớ sa mỏng tung bay, da thịt ẩn hiện, càng làm người ta mất hoa đầu vàng.

Thảm Thăng Y đôi con ngươi không hề động đậy, ý nghĩ cuộn trào dâng trong óc.

“Chỗ này rốt lại là của ai? Lão nhân nhỏ bé kia rốt lại là người nào? Bọn họ rốt lại có quan hệ gì với chuyện này?”

Thảm Thăng Y nghĩ không ra, cũng không biết hiện tại mình nên làm gì.

Trương Thiên Hộ ánh mắt chợt đưa qua chàng :

- Thảm công tử, thế nào?

Câu hỏi dường như có vẻ đề cập tới trò vui trước mắt, nhưng thật ra là về lão nhân nhỏ bé trước mặt Thảm Thăng Y.

- Hay lắm...

Thảm Thăng Y chỉ đáp có hai chữ.

Trương Thiên Hộ lại hỏi :

- Nhìn rõ chứ?

Thảm Thăng Y không đáp, chỉ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ma Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ma nữ

Lão nhân nhỏ bé tay roi không ngừng, vóc dáng của y, tuổi tác của y mà cầm chiếc roi như thế đều làm cho người ta bất ngờ, huống chi còn thêm cái đáng lùn tịt buồn cười?

Thiếu nữ dưới chiếc roi của y lăn lộn không ngớt, kêu gào liên tiếp, vẻ khoái lạc càng gia tăng.

Lão nhân nhỏ bé nghiêng răng nghiêng lợi, càng đánh nhanh hơn. Tầm sa mỏng rách toang dưới roi của lão nhân nhỏ bé, từng mảnh từng mảnh bay bay, thân thể thiếu nữ dần lộ ra, dưới ánh sáng đỏ như máu vẫn mịn màng, khiến người ta có cảm giác không yên, cảm thấy người run lên.

Từng giọt từng giọt mồ hôi ứa ra long lanh như pha lê trên da, thiếu nữ đã lộ vẻ mệt mỏi, cử động chậm lại.

Chiếc roi của lão nhân nhỏ bé chợt cuốn tới, quấn chặt hai cổ tay thiếu nữ, kéo một cái.

Thiếu nữ rên một tiếng, toàn thân bị kéo lên, chiếc roi hạ xuống, vừa đứng mắc vào một chiếc móc sắt trên cột.

Kế đó, lão nhân nhỏ bé lấy đầu roi trong tay buộc vào cột, thắt một cái nút.

Thiếu nữ bị buộc vào cột, chân vẫn đạp trên chiếc nệm, thút thít kêu khóc, càng làm rạo rực lòng người.

Lão nhân nhỏ bé nằm soài trên nệm, thờ dốc như sắp chết.

Kế đó y xoay người lại, giang tay chân ra, nằm ngửa trên nệm, xem ra dường như y đã vô cùng mệt mỏi, toàn thân rã rời, lại dường như vô cùng thỏa mãn.

Thảm Thăng Y đến lúc ấy vẫn không lên tiếng, Trương Thiên Hộ lại chợt hỏi :

- Thấy chưa?

Liễu Trường Phong nói ngay :

- Lão già nhỏ bé này xem ra không động đậy nổi nữa, chẳng lẽ chúng ta lại cứ tiếp tục nhìn thế này à?

Sở Liệt cười ngất nói :

- Chúng ta đúng là một bọn già mất nết, cái trò này lẽ ra phải để cho bọn trẻ xem mới phải.

Thảm Thăng Y thản nhiên nói :

- Tốt lắm, ta cũng cần co giãn gân cốt một chút.

Nãy giờ họ đều không dám làm kinh động lão nhân nhỏ bé và thiếu nữ, giọng nói rất thấp.

Vừa nói xong, Thảm Thăng Y từ từ đứng thẳng dậy, bốn người cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Năm người đều là loại cao thủ trong hạng cao thủ, nếu liên thủ tấn công, trong thiên hạ chắc không có ai chống nổi, trong vòng vây của họ, lão nhân nhỏ bé kia có thể nói là mọc cánh cũng khó bay thoát.

Nhưng đúng lúc ấy, tình thế lại có sự thay đổi.

* * * * *

Lão nhân nhỏ bé đã nhắm mắt, nhưng khi Thảm Thăng Y vừa đứng thẳng dậy, y lại mở mắt ra.

Xem ra dường như y đột nhiên gặp phải việc gì rất đáng sợ, Thảm Thăng Y nhìn thấy, bất giác rất lạ lùng.

Lão nhân nhỏ bé dựa vào đầu mà biết bọn họ sắp ra tay?

Ngay bốn người trong Thiên Hộ cũng cho rằng y chợt mở mắt là vì vậy.

Nhưng họ lập tức biết là không phải thế.

Đúng lúc ấy, tấm rèm ngọc khua lạnh lạnh, một người như con cọp đen hùng hổ xông nhanh vào.

Một thanh niên áo tía.

Nhìn kỹ khuôn mặt của thanh niên áo tía, không riêng gì Thảm Thăng Y mà cả bốn người trong Thiên Hộ cũng đều kinh ngạc, bất giác đứng phắt cả dậy.

Không phải ai khác, mà là Ngải Phi Vũ! Khoái Kiếm Ngải Phi Vũ, Ngải Phi Vũ giết người mau lẹ trên Nam Hồ.

Kiếm của y vẫn còn trong vỏ, nhưng mắt lóe lửa giận đủ làm người ta hoảng sợ.

Nếu nói lửa giận có thể đốt cháy được, lúc ấy lão nhân nhỏ bé chắc phải biến thành tro.

Lão nhân nhỏ bé đã trỗi dậy, phóng lên co người núp sau một chiếc cột.

Ngải Phi Vũ không đuổi, dừng lại cạnh thiếu nữ, trừng trừng nhìn lão nhân nhỏ bé đầy vẻ tức giận, hai tay nắm chặt, dường như sẵn sàng tấn công.

Thiếu nữ vốn muôn nét gọi tình, lúc bấy giờ đã bị một phen hoảng sợ tan tác, nửa vành môi không những không phát ra được tiếng nào mà còn không mấp máy được nữa.

Lão nhân nhỏ bé sau chiếc cột thò nửa đầu ra nhìn Ngải Phi Vũ rồi thụt vào, đáng vẻ rất buồn cười.

Ngải Phi Vũ ngực nhô lên hạ xuống, chợt tức giận quá lớn :

- Bước ra đây!

Lão nhân nhỏ bé hai tay ôm ngực, giống như trái tim sợ quá sắp vọt ra khỏi lồng ngực.

Rốt lại y cũng bước ra.

Ngải Phi Vũ chợt giơ tay chỉ một cái, chưa kịp mở miệng, lão nhân nhỏ bé hai tay đã xua rồi lên.

Đáng vẻ của y như rất sợ Ngải Phi Vũ.

“Ngải Phi Vũ với người này có quan hệ thế nào? Tại sao y lại phần nộ xông vào như thế?”

Thảm Thăng Y nhìn chằm chằm, không lên tiếng kêu gọi gì, bốn người trong Thiên Hộ cũng giữ im lặng, không ai động dậy.

Ngải Phi Vũ tay chỉ cũng giận quá phát run :

- Ngươi nói đi, ngươi làm như thế này là ý tứ gì? Nói!

Lão nhân nhỏ bé lại xua xua tay, hai tay chắp lên nhau, động tác tuy nhiều, nhưng chẳng nói gì cả.

Ngài Phi Vũ lại quát lớn :

- Ngươi nói đi, nếu ngươi không giải thích được cho rõ ràng, ta sẽ liều mạng với ngươi.

Lão nhân nhỏ bé hai tay lại xua rồi lên :

- Đây không phải là chủ ý của ta.

Ngài Phi Vũ rít lên :

- Không phải ý của ngươi thì là ý ai?

Thẩm Thăng Y nghe tới đó vẫn không hiểu rõ, nhưng đã nghe thấy một chuyện.

Ngài Phi Vũ này dung mạo rất giống Ngài Phi Vũ bạn thân của chàng, nhưng giọng nói thì khác.

“Hay là Ngài Phi Vũ này đúng là giả mạo?”

Ý nghĩ của chàng chưa dứt, lão nhân nhỏ bé đã nói :

- Ngươi nên biết rằng chuyện này chỉ có chủ nhân quyết định được thôi.

Ngài Phi Vũ hét lên :

- Nói bậy! Chính miệng chủ nhân đã hứa đem Đại Đại cho ta, chẳng lẽ lại nuốt lời?

Lão nhân nhỏ bé thờ dài một tiếng. Ngài Phi Vũ quay sang thiếu nữ :

- Đại Đại, sao cô lại theo y tới đây?

Thiếu nữ đôi môi run run, không nói ra lời.

Ngài Phi Vũ dẫm chân nhìn qua lão nhân nhỏ bé :

- Ngươi nói mau, là ai sai ngươi làm thế?

Lão nhân nhỏ bé nói :

- Ta chẳng nói rồi à?

- Không thể như vậy, chủ nhân đã hứa chuyện gì thì không bao giờ thay đổi, nhất định ai đó cho ngươi tiền, muốn xem tay roi của ngươi, ngươi tìm không được người nào khác bèn giả truyền mệnh lệnh lừa Đại Đại của ta tới đây.

Lão nhân nhỏ bé chưa đáp. Ngài Phi Vũ đã nhìn qua lỗ tròn :

- Các ngươi nhìn đủ chưa, mau ra đây, nếu không thì ta móc mắt các ngươi đấy.

Theo ánh mắt của y nhìn ra thì chỉ thấy dãy lỗ tròn tròn, dĩ nhiên y không nhìn thấy phía sau dãy lỗ là những ai nên mới rít lên như thế.

Trương Thiên Hộ cười cười :

- Chúng ta ra thôi chứ?

Thẩm Thăng Y xua tay :

- Nhìn một lúc nữa đã.

- Được!

Trương Thiên Hộ không phản đối.

Đến lúc ấy, họ đã biết đây là chuyện gì rồi.

Thiếu nữ kia tên Đại Đại, đã được hứa gả cho Ngải Phi Vũ, lão nhân nhỏ bé lại chọn cô ta để múa roi, chẳng lạ gì Ngải Phi Vũ bưng bưng giận dữ, lập tức tìm tới hỏi tội.

Lão nhân nhỏ bé lập tức đặng háng :

- Tại sao ngươi đối xử với khách như vậy?

Ngải Phi Vũ lại chỉ chỉ vào mặt lão nhân nhỏ bé :

- Tại sao không được như vậy? Đại Đại là của ta, không một ai được động tới.

Lão nhân nhỏ bé lại thờ dài :

- Đúng thế, Đại Đại vốn là của ngươi...

Ngải Phi Vũ dần từng tiếng :

- Tại sao vốn là, chẳng lẽ hiện tại không phải à? Ngươi ăn nói cho cẩn thận, nếu chọc giận ta, thì đừng lạ là ta không lịch sự với ngươi.

Lão nhân nhỏ bé đang tay ra :

- Ta nói thật, Đại Đại vốn là của ngươi, nhưng hiện tại thì không phải.

Ngải Phi Vũ trầm giọng nói :

- Chỉ có một người có quyền nói câu ấy, là chủ nhân!

Tuy y không nói ra, nhưng theo câu nói vừa rồi có thể thấy, y rất sợ sệt vị chủ nhân kia.

Lão nhân nhỏ bé nhún vai :

- Đúng thế! Nếu không phải là do chủ nhân sai bảo, thì hạng đầy tớ như ta làm sao được nói câu ấy?

Rốt lại Ngải Phi Vũ đã biến sắc.

* * * * *

Trương Thiên Hộ nhìn Thẩm Thăng Y :

- Y chỉ là một tên đầy tớ.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm đáp :

- Theo lẽ thường mà suy đoán, thì chắc là thế. Nếu không phải là đầy tớ thì đầu lý nào lại một mình vào nơi nguy hiểm?

Trương Thiên Hộ nói ngay :

- Chuyện này xem ra có vẻ kỳ quái?

Thẩm Thăng Y gật đầu, Trương Thiên Hộ nói :

- Thật ra còn nghi ngờ gì nữa, là cho tới hiện giờ, tất cả hành động của chúng ta cũng đều nằm trong sự tính toán của tên chủ nhân.

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói ngay :

- Bây giờ ngươi mới nghi ngờ à?

Liễu Trường Phong cười cười chen vào :

- Có ai nhận ra chủ ý của vị chủ nhân kia là gì không?

Trương Thiên Hộ nói :

- Bây giờ đã thấy qua chút ít rồi.

Thẩm Thăng Y cười một tiếng nói :

- Vị chủ nhân kia hy vọng chúng ta nhìn tiếp, tại sao chúng ta không nhìn tiếp?

Sở Liệt ngờ vực nhìn họ, dường như chưa hiểu rõ lắm, nhưng ông ta không hỏi, mười nàng Tư Mã Tiên Tiên bên cạnh dĩ nhiên cũng nghe rõ, nghe tới đó cho dù không biết gì xảy ra trước lễ ra cũng phải biết năm vị khách này có mục đích khác.

Nhưng họ không có phản ứng gì khác, chỉ cùng năm vị khách tiếp tục nhìn xem.

Sắc mặt Ngải Phi Vũ càng lúc càng khó coi, lão nhân nhỏ bé nói một câu như thế khiến y trầm mặc một hồi, một lúc lâu mới nói :

- Không đúng.

Lão nhân nhỏ bé thở dài một tiếng :

- Rất nhiều người có cái tật xấu như ngươi, là quá tin vào khả năng của mình, cho rằng mình rất quan trọng.

Ngải Phi Vũ cười nhạt :

- Ngươi nói rõ hơn một chút xem.

Lão nhân nhỏ bé nói :

- Ta theo chủ nhân đã lâu năm, đến giờ đây vẫn chưa nhìn suốt được tâm ý của ông ta, nhưng cũng biết rõ một điều.

- Điều gì?

- Đối với ông ta, không có ai là thực sự quan trọng, trở về sau thì ta không biết, nhưng đến hiện tại mà nói, chắc chắn là không có.

Ngải Phi Vũ chợt hỏi :

- Rốt lại là sao? Tại sao lại thế?

Lão nhân nhỏ bé nói :

- Rốt lại ngươi là người thông minh đấy.

Ngải Phi Vũ nói :

- Chuyện này ta từng hỏi qua ông ta, ông ta cũng không tỏ ý phản đối.

- Nhưng đó cũng không chắc là tỏ ý tán thành.

- Ông ta nói là để ông ta suy nghĩ, theo kinh nghiệm của ta, cái gọi là suy nghĩ ấy cũng là một sự tán thành.

Lão nhân nhỏ bé kiên quyết lắc đầu :

- Sai rồi! Suy nghĩ chỉ là suy nghĩ, làm sao lại coi như nói ra được chứ.

- Đã có tiền lệ rồi.

Lão nhân nhỏ bé cười cười :

- Ta biết ngươi nói đúng về chuyện ấy, nhưng có thể ngươi không biết, là sau khi suy nghĩ, chủ nhân vẫn không đồng ý.

Ngải Phi Vũ sùng sốt.

Lão nhân nhỏ bé hỏi ngay :

- Trí nhớ của ngươi xưa nay không kém, dĩ nhiên không thể không nhớ, cho đến hiện giờ chủ nhân vẫn chưa đồng ý, chỉ là còn suy nghĩ.

Ngải Phi Vũ trầm giọng nói :

- Nếu là không đồng ý, tại sao trước khi ta ra tay lần đầu, lại không chịu ngăn cản?

Lão nhân nhỏ bé cười nói :

- Vì chuyện ngươi nói với chủ nhân thực ra không quan trọng.

Ngải Phi Vũ tức giận nói :

- Người nói gì thì nói cho rõ xem nào.

Lão nhân nhỏ bé nói ngay :

- Vì là không quan trọng, nên chuyện của người chủ nhân chẳng suy nghĩ gì cả.

Ngài Phi Vũ lại sùng sốt.

Lão nhân nhỏ bé vẫn có dáng vẻ rụt rè, nhưng giọng nói cứ cao dần lên :

- Không ngờ người chưa được ông ta trả lời, mà cứ tự tiện ra tay hành động.

- Thế tại sao ông ta không ngăn cản?

- Đó chỉ quái lạ ở chỗ người mà ông ta quan tâm, việc mà ông ta giải quyết quá nhiều, và lại người hành động quả là có phần mau lẹ, nên lúc ông ta muốn ngăn cản thì chuyện đã xảy ra rồi.

Ngài Phi Vũ hai tay nắm chặt, không nói tiếng nào, lão nhân nhỏ bé nói tiếp :

- Chỉ có một điều chủ nhân vừa ý, đó là võ công của người tăng tiến không ít.

Ngài Phi Vũ nói :

- Ta ngày ngày khổ luyện, cũng không làm trái ý chủ nhân, nên mới có được kết quả như vậy.

Lão nhân nhỏ bé lắc lắc đầu :

- Ngay cả chủ nhân cũng vừa ý, thì dĩ nhiên người cũng đắc ý. Nếu không như thế, người không thể thoát khỏi một trường tai họa.

Ngài Phi Vũ lẩm bẩm :

- Ông ta không đồng ý, thì nhất định cũng để ta được tròn tâm nguyện.

- Chủ nhân có vẻ đồng ý như vậy, là vì lúc bấy giờ bất kể là người làm gì cũng chỉ là chuyện của riêng người.

- Trước đó ta chưa từng thấy ông ta suy nghĩ chuyện gì lâu đến thế.

- Nghe nói chỉ có ba ngày.

- Ba ngày không phải là một thời gian ngắn, trong ba ngày ta đã ba lần tỏ ý muốn gặp ông ta để biết kết quả.

- Tiếc là trong ba ngày ấy ông ta lại phải gặp rất nhiều người, cho nên về chuyện ấy, nói thẳng ra thì...

Lão nhân nhỏ bé chợt im bặt.

- Người không dám nói điều không phải của chủ nhân à?

Lão nhân nhỏ bé cười cười :

- Không dám.

Ngài Phi Vũ trầm giọng :

- Thì ta nói ... Nói thẳng ra, thì lẽ ra ông ấy phải đích thân ra tay.

Lão nhân nhỏ bé cười cười :

- Nói đi thì phải nói lại, người cũng phải nghĩ xem chính mình cũng không quan trọng đến thế!

Ngài Phi Vũ trầm mặc một lúc, lão nhân nhỏ bé kín đáo thờ dài nói :

- Trước đó, nhất định ông ta chưa hề nghĩ tới chuyện kia.

Ngài Phi Vũ không hề phủ nhận. Lão nhân nhỏ bé nói tiếp :

- Như thế đương nhiên là chủ nhân mới có thể cho người có được cảm giác là mình rất quan trọng.

- Không có ta thì công việc đã không thành công, đối với ông ta thì ta còn quan trọng hơn cả con ruột của ông ta nữa kia.

Lão nhân nhỏ bé kêu lên một tiếng kỳ quái, co người lùi ra phía sau một tấm bình phong, mới rồi trông y giống như một gائن chết, hiện tại khí lực toàn thân dường như đã hoàn toàn phục hồi, lùi nhanh như chớp, chẳng kém gì một mũi tên rời khỏi dây cung.

Ngài Phi Vũ kiếm cũng đồng thời tuốt khỏi vỏ, ánh sáng lạnh chớp lên, đâm vào cổ họng Đại Đại.

Đại Đại rõ ràng không ngờ Ngài Phi Vũ lại đột nhiên đâm nàng một kiếm, nên trong chớp mắt lâm tử, ánh mắt của nàng lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Ngài Phi Vũ từ từ rút kiếm ra, từ từ nói :

- Ngươi và ta từng là vợ chồng, theo lẽ cũng phải cùng ta nắm tay nhau xuống suối vàng chứ?

Dĩ nhiên Đại Đại không trả lời được nữa.

Ngài Phi Vũ cũng lập tức từ từ quay người, Trương Thiên Hộ, Liễu Trường Phong, Tàn Độc Hạc, Sở Liệt đã bao vây bốn phía.

Thẩm Thăng Y thì nhảy xổ vào lão nhân nhỏ bé, hai cánh tay áo giang như cánh hạc bay, lẳng không vọt về phía bức bình phong.

Trong chớp mắt ấy, lão nhân nhỏ bé đã không còn sau tấm bình phong nữa.

Thẩm Thăng Y thân hình lập tức vọt tới, song chương cùng đánh lên mặt tường cách tấm bình phong không xa.

Trên đó lại là một bức phù điêu khắc cảnh trai gái giao hoan, không có dấu vết gì khác, nhưng Thẩm Thăng Y lại nhìn thấy rất rõ, trên tấm phù điêu trong chớp mắt xuất hiện cửa thoát bí mật, lão nhân nhỏ bé lao một cái vào ngay bên trong.

Song chương của chàng đập trúng vào chỗ cửa thoát bí mật, nhưng xô đi xô lại, cánh cửa vẫn không động.

Sở Liệt bên cạnh vừa nhìn thấy, lập tức kêu :

- Thẩm lão đệ, để đó cho ta!

Câu nói vừa dứt, người đã tới nơi, song chương của ông ta có thể đánh tan bìa nát đá, muốn đánh vỡ bức tường không chút khó khăn, không ngờ song chương ông ta chưa vỡ ra, bộ mặt nam nhân trên phù điêu bỗng biến mất, thay vào đó là bộ mặt của lão nhân nhỏ bé đứng sau cánh cửa :

Lão nhân nhỏ bé kêu lên một tiếng quái dị :

- Lão râu xồm chờ một lát nào!

Sở Liệt ha hả cười lớn, vẫy tay gọi :

- Vậy thì ngươi mau mau ngoan ngoãn ra đây cho ta.

Lão nhân nhỏ bé lại cười khằng khặc nói :

- Bức tường này là sắt đúc, ta chỉ là nhắc ngươi cẩn thận kéo đau tay, cũng đừng làm hư hại đến bức phù điêu.

Sở Liệt lắc đầu nói :

- Ta rất ngờ lời ngươi nói.

Lão nhân nhỏ bé thở dài :

- Thật là khó làm người tốt. Ngài Phi Vũ đã giao cho các ngươi, một tiếng cảm ơn cũng không nhận được, lại còn muốn phá nhà à?

Sở Liệt cười nhạt nói :

- Lão lùn ngươi nhìn qua đã thấy ngay không phải là người tốt, không tha cho ngươi được.

Song chương lập tức vung ra.

Bộ mặt của lão nhân nhỏ bé lập tức biến mất, bộ mặt của nam nhân trên bức phù điêu lại xuất hiện.

“Ầm ầm” hai tiếng, tấm phù điêu vỡ ra rơi xuống từng mảng, mặt tường hiện ra, quả nhiên là đúc bằng sắt.

Sở Liệt sửng sờ :

- Quả nhiên là tường sắt.

Thảm Thăng Y ánh mắt chợt di động :

- Nghe tiếng dội thì bức tường này khá dày, nếu muốn đánh tung ra cũng không phải dễ.

Sở Liệt gật đầu :

- Tính ra mạng y còn lớn, chúng ta thu xếp gã họ Ngải kia trước sẽ bàn tiếp.

Thảm Thăng Y không phản đối, Sở Liệt gấp rút không chò nỏ, song chừng đề xuống, phá tung tấm bình phong vọt trở lại.

Ngải Phi Vũ vẫn đứng tại chỗ, thanh kiếm trong tay rũ xuống, máu ở đầu mũi kiếm đã nhỏ hết xuống đất, y không lên tiếng, cũng không động đậy.

Bọn Trương Thiên Hộ ba người cũng thế chỉ trừng trừng nhìn Ngải Phi Vũ, Sở Liệt vọt tới, lại là người lên tiếng trước :

- Họ Ngải kia...

Câu nói chưa dứt, Thảm Thăng Y thân hình chợt vọt lên, bắn mau vào một cái lỗ tròn.

Chàng vốn theo Sở Liệt hướng về phía Ngải Phi Vũ, nhưng động tác này chợt rất mau lẹ, hoàn toàn làm cho người ta bất ngờ.

Giang Nam tứ hữu đều thoảng kinh ngạc, Ngải Phi Vũ thừa cơ phóng kiếm đâm vào ngực Trương Thiên Hộ.

Nhát kiếm này vô cùng bất ngờ, vô cùng mau lẹ, xem tình hình thì Trương Thiên Hộ rất khó tránh né.

Trương Thiên Hộ cũng không tránh né, trong chớp mắt trên tay đã xuất hiện thêm một cái bàn tính, thẳng thắn đón đỡ nhát kiếm.

Mũi kiếm đâm trúng cái bàn tính vang lên một tiếng “choang”, cái bàn tính này rõ ràng là bằng sắt đúc nên.

Trương Thiên Hộ cười một tiếng :

- Ta đã tìm lầm đối tượng rồi.

Ngải Phi Vũ da thịt khỏe mắt giật giật :

- Ta cũng tìm lầm rồi, lẽ ra ta phải nhớ rằng nguoi tên là Tinh Đà Kế Toán.

Trương Thiên Hộ lại cười, Sở Liệt chợt quay về phía ông ta :

- Có chuyện gì vậy?

Trương Thiên Hộ không đáp, Ngải Phi Vũ đã nói :

- Thật ra là ta muốn động thủ với người này.

Sở Liệt cười lớn :

- Vớ ta à? Lại đây!

Ngải Phi Vũ lạnh lùng nói :

- Nếu nhát kiếm vừa rồi ta nhắm vào nguoi, thì giờ đây nguoi không chết cũng bị thương.

Sở Liệt hừ tức tối :

- Làm gì có chuyện dễ thế!

Ngải Phi Vũ nói :

- Giết một con heo cũng dễ thôi.

Sở Liệt biến sắc :

- Nguoi nói ai là heo?

- Nguoi tuy bề ngoài không phải là heo nhưng trong cái đầu nguoi trên cổ lại là một bộ óc heo!

Ngải Phi Vũ giờ kiếm chỉ vào Sở Liệt.

Sở Liệt giận dữ gầm lên một tiếng, song chuông đưa lên, Ngải Phi Vũ lại nói :

- Đến hiện tại ta dám nói chắc rằng ngươi vẫn chưa biết có chuyện gì xảy ra.

Sở Liệt sùng sốt.

Ngải Phi Vũ nói tiếp :

- Sao lại có người ngu thế nhỉ?

Bên cạnh dây lổ trong lúc ấy đã vang tới tiếng binh khí chạm nhau, Sở Liệt nghe rõ, lại sùng sốt.

Trương Thiên Hộ lập tức nói :

- Người anh em của ta đây không phải là ngu, chỉ là hơi nóng nảy một chút, nếu y bình tĩnh lại thì đã biết ngay có chuyện gì rồi.

Ngải Phi Vũ chỉ cười nhạt.

Liễu Trường Phong chợt nói :

- Được rồi, vậy thì thu xếp gã họ Ngải này trước đã.

Nói đoạn tuốt kiếm.

Sở Liệt chợt kêu :

- Chẳng lẽ bốn vách tường ở đây đều toàn là sắt đúc à?

Trương Thiên Hộ cười nói :

- Rõ ràng là thế, nếu tất cả chúng ta đều bị nguy khốn nơi đây đâu có giết được gã họ Ngải này, cũng chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

Sở Liệt giờ nhón tay cái lên nói :

- Thằng nhỏ Thẩm quả là một đứa thông minh.

Trương Thiên Hộ vuốt râu khẽ cười :

- Y thì đúng!

Sở Liệt ánh mắt nhìn qua Ngải Phi Vũ :

- Ta là đầu người óc heo, còn ngươi lại chẳng ai thấy được cái thông minh nó nằm chỗ nào.

Tần Độc Hạc cây trượng gỗ lê giờ lên :

- Nên y mới biến thành miếng mồi trước mặt bốn con cá lớn là chúng ta.

Trương Thiên Hộ cười cười :

- Hiện tại chúng ta đã nuốt mồi rồi, nhưng không thấy lưỡi câu.

Rồi giờ tay một cái, chiếc bàn tính sắt khua rổ rảng.

Bên dây lổ tròn tiếng “choang choang” kéo dài không ngớt, nhưng là tiếng binh khí chạm nhau.

* * * * *

Thẩm Thăng Y thân hình mau lẹ, quả thật như mũi tên bắn khỏi dây cung, không những mau lẹ mà còn chính xác, xông ra ngoài dây lổ tròn.

Tay phải của chàng càng nhanh hơn, người đang trên không kiếm đã ra khỏi vỏ, nhất kiếm đầu tiên đánh ra là thanh kiếm này.

Quanh cảnh sau dây lổ tròn không khác lắm so với khi họ rời chân, chỉ có trên mặt đất bày thêm hai dãy bánh xe, bốn người áo trắng đang đẩy một tấm sắt lớn xô tới, mười nàng Tư Mã Tiên Tiên trên tay người nào cũng cầm thêm một thanh kiếm.

Những thanh kiếm này rộng bằng hai ngón tay, nhìn rất sắc bén, vung lên một cái lập tức phát ra tiếng vo vo như răn độc hút gió, mà cũng mau lẹ hung dữ như răn độc, nhất tề đâm vào Thẩm Thăng Y.

Một mình đối phó với mười thanh kiếm thật không dễ, huống gì thân hình còn đang trên không. Thảm Thăng Y cũng chẳng đối phó gì, thân hình chàng đột nhiên mau lẹ hơn, kiếm còn chưa tới, chàng đã vọt luôn qua bóng mũi kiếm, nhìn như sắp đập đầu vào tường, lại như mũi tên sắp bắn mau ra chột nơi lỏng dây cung, hạ xuống chân tường.

Rõ ràng nội công của chàng đã luyện tới mức thu phát theo ý muốn.

Mười nàng Tư Mã Tiên Tiên động tác cũng không chậm, quay kiếm trở lại đâm ra, nhất tề phóng vào Thảm Thăng Y.

Họ vừa chuyển động, Thảm Thăng Y cũng di động, thân hình dưới chân tường chột co lại vọt ra, lại xuyên qua bóng kiếm sấn về phía bốn người áo trắng đang xô tấm thiết bản tới.

Tấm thiết bản này không những dài rộng mà còn rất dày, nhưng đặt trên bánh xe nên bốn người đẩy cũng không khó lắm.

Tấm thiết bản đã lấp gần hết dây lỗ tròn, bốn người áo trắng đang đẩy tiếp tới đã thấy Thảm Thăng Y vọt qua.

Người tới kiếm tới, kiếm chưa tới, kiếm khí đã quét rất mật.

Bốn người áo trắng la loảng một tiếng, đều lật hai tay lại, mỗi người đã cầm thêm hai lưỡi đao sắc, cùng chém tới Thảm Thăng Y.

Mặt họ đều bịt vải trắng chỉ để hở đôi mắt, lực đạo trên lưỡi đao tuy mạnh yếu khác nhau nhưng chiêu thức lại tương đồng.

Thảm Thăng Y hú khê một tiếng, liên tiếp phóng kiếm ra, một thanh kiếm đột nhiên biến thành tám thanh chặn tám lưỡi đao, một tràng tiếng “choang choang” vang lên, tám lưỡi đao đã bị hất tung ra.

Thế kiếm vẫn không dừng, liên tục phóng tới.

Bốn người áo trắng lập tức tản ra bao vây Thảm Thăng Y vào giữa, mười nàng Tư Mã Tiên Tiên cũng ủa tới.

Thảm Thăng Y ánh mắt quét qua một vòng :

- Đây là đệ tử của Phi Ngự đường phải không?

Bốn người áo trắng bật tiếng cười nhạt, ánh đao bay lượn nhất tề sấn vào, bộ vị ra chiêu không giống nhau nhưng đều chém vào những chỗ trí mạng trên người Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y tránh qua sáu đao, đón đỡ hai đao, thân hình lại xoay một cái đã ra khỏi vòng vây của bốn người.

Bốn người tuy không thấy rõ sắc mặt biến đổi ra sao, nhưng đều sùng sốt.

Hai nàng Tư Mã Tiên Tiên mau lẹ sấn lên, hai kiếm giao nhau phóng vào cổ họng Thảm Thăng Y. Thảm Thăng Y thanh kiếm đã giấu dọc theo cánh tay chớp mắt lại chột đón đỡ trước mặt, “choang” ba thanh kiếm chạm nhau, Thảm Thăng Y mượn lực bật người qua một bên, hai người chúi đầu về phía trước, chàng giơ tay một cái điểm luôn vào huyệt đạo hai người.

Bóng đao kiếm đang trùng trùng chém tới, Thảm Thăng Y lật người này một cái lập tức khiến họ đều dừng cả lại.

Thảm Thăng Y hai tay lại giơ lên thấy hai nàng Tư Mã Tiên Tiên lên ghé, chột hỏi :

- Trong bọn người ai là người đứng đầu?

Không ai trả lời, tám nàng Tư Mã Tiên Tiên và bốn người bịt mặt chỉ cầm đầu tấn công, đã không rút lui, cũng không lên tiếng.

Thảm Thăng Y cũng biết có hỏi họ thì cũng chẳng biết được gì, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, quyết định đánh mau thắng mau.

Chàng tránh qua ba chiêu liên tiếp, thân hình nghiêng qua một cái, thanh kiếm hất lên, mũi kiếm đã phong tỏa huyệt đạo của một Tư Mã Tiên Tiên.

Nàng Tư Mã Tiên Tiên này vừa ngã xuống, Thảm Thăng Y lại từ bên cạnh nàng ta xông ra, thanh kiếm trong tay vung lên hất một lưỡi đao và một thanh kiếm đánh tới, thân hình xoay nửa vòng lại lắc kiếm đỡ một lưỡi đao, cánh tay trầm xuống đánh luôn cán kiếm vào huyệt đạo trên lưng một người áo trắng.

Người áo trắng ấy hừ lên một tiếng, đầu đón ngã xuống. Thảm Thăng Y khom người đoạt thanh đao trong tay y, vung ra gạt hai thanh kiếm bên phải đâm tới, kiếm trên tay trái đón đỡ ba nhát kiếm khác, qua năm chiêu lại điểm ngã một Tư Mã Tiên Tiên, kế đó lại phóng đao đập vào ngực một người áo trắng, người ấy ngã ngay xuống đất.

Động tác của Thảm Thăng Y không hề dừng lại.

* * * * *

Chiếc bàn tính sắt trong tay Trương Thiên Hộ giơ lên lại dừng lại, chột hỏi :

- Quý tính?

Tần Độc Hạc xoay trượng đâm thẳng vào mặt Ngải Phi Vũ, Ngải Phi Vũ chiêu kiếm thứ năm chưa phóng ra, trượng đã đánh tới, phải lùi lại một bước.

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói ngay :

- Ngươi hoàn toàn không phải là Ngải Phi Vũ. Rốt lại ngươi là ai?

- Ta là tổ tông của ngươi.

Ngải Phi Vũ vùng kiếm gạt cây trượng qua, Liễu Trường Phong kiếm vừa phóng tới, lại phong tỏa thế kiếm của Ngải Phi Vũ :

- Nếu ngươi là tổ tông của y, thì lẽ ra phải họ Tần, tiếc là bọn ta với họ Ngải, họ Tần đều không có thù oán gì.

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói :

- Ta thấy ngươi cứ nói thẳng ra lại hay, ngươi giết nhiều người của chúng ta rồi, chúng ta đã có đủ lý do giết ngươi.

Sở Liệt nói :

- Phải lắm! Cho nên tốt nhất là ngươi nên nói rõ thân phận thật của ngươi, biết đâu chúng ta nể mặt ông cha ngươi mà tha cho.

Ngải Phi Vũ cười nhạt :

- Các ngươi biến thành nhân từ từ lúc nào vậy?

Sở Liệt đáp :

- Giang Nam tứ hữu chúng ta xưa nay ân oán phân minh, cũng chưa bao giờ giết oan người vô tội.

Ngải Phi Vũ chợt cất tiếng cười lớn.

Sở Liệt nhìn nhìn y, Liễu Trường Phong, Tần Độc Hạc, Trương Thiên Hộ đều không lên tiếng, riêng Trương Thiên Hộ thì phản phát như đang trầm tư.

Ngải Phi Vũ cười rộ không dứt, dường như cười chảy cả nước mắt.

Sở Liệt lại nhin không được, quát lớn một tiếng :

- Ngươi cười cái gì?

Ngải Phi Vũ cười lớn nói :

- Chẳng lẽ nghe một câu nói thú vị như vậy, họ Ngải lại không được cười à?

Trương Thiên Hộ hờ hững nói :

- Nếu ngươi quả là họ Ngải, chúng ta thật nghĩ không ra ngươi cười gì?

Ngải Phi Vũ hỏi lại :

- Nói như ngươi thì ta họ gì?

- Tôn...

Trương Thiên Hộ ánh mắt chăm nhìn vào mặt Ngải Phi Vũ.

Liễu Trường Phong, Tần Độc Hạc ánh mắt di động, lại nhìn từ mặt Trương Thiên Hộ qua Ngải Phi Vũ, bốn hàng lông mày bạc đều nhướng lên.

Sở Liệt hỏi :

- Họ Tôn hay họ Ngải thì có quan hệ gì?

Câu nói vừa buông ta, ông ta như chợt hiểu chuyện gì đó, thoáng ngẩn người buột miệng hỏi :

- Lão đại, là ngươi nói...

Trương Thiên Hộ nói ngay :

- Chắc y là hậu duệ của Tôn Kỳ không sai.

Sở Liệt kêu lớn :

- Tôn Kỳ? Đoạn Hồn Dao Tôn Kỳ à?

Trương Thiên Hộ thở dài một tiếng :

- Nếu nói bốn người chúng ta trong đời có cùng nhau làm việc gì đáng tiếc, chắc chỉ có một chuyện đó mà thôi.

Sở Liệt gật đầu, Trương Thiên Hộ ánh mắt chớp lên :

- Hơn hai mươi năm rồi, nếu Tôn Kỳ có con trai thì cũng trạc tuổi vị bằng hữu này.

Sở Liệt hỏi ngay Ngải Phi Vũ :

- Người họ Tôn phải không?

Ngải Phi Vũ lạnh lùng đáp :

- Đúng vậy, ta thật là họ Tôn, tên Thiên Thành.

Trương Thiên Hộ quay qua :

- Tôn Thiên Thành à? Tôn Kỳ là gì của người?

- Người thấy là gì?

- Theo lời người trả thù cho y thế này thì phải có quan hệ ruột thịt, nhưng theo chúng ta điều tra được thì Tôn Kỳ quả có một con trai là Tôn Thiên Thành, có điều chưa đầy năm đã mắc bệnh chết rồi.

Tần Độc Hạc nói tiếp :

- Ai cũng nói thế, cả vợ Tôn Kỳ cũng nói thế.

Liễu Trường Phong cũng nói :

- Người đàn bà thiện lương ấy chắc không nói bậy, cứ nhắc lại chuyện nhà họ Tôn không có người nói dối lại khóc lóc đau đớn.

Sở Liệt nhìn Tôn Thiên Thành nói :

- Bấy nhiêu người mà đều nói bậy thì vô lý quá.

Liễu Trường Phong nói tiếp :

- Bằng hữu đã có chuyện xung đột với chúng ta sao không nói rõ ra, cần gì phải mạo nhận Tôn Thiên Thành?

Tôn Thiên Thành lạnh lùng :

- Đã tới mức này mà các người còn cho rằng ta nói bậy à?

Bọn Trương Thiên Hộ bốn người đều thấy có lý, Liễu Trường Phong trầm ngâm nói :

- Xem ra chuyện này chắc bắt đầu từ Tôn Kỳ.

Trương Thiên Hộ khẽ gật đầu :

- Ta còn nhớ là Tôn Kỳ tính rất đa nghi, chẳng tin một ai, có lẽ vì sợ tuyệt hậu nên đem con trai gởi đi chỗ khác trước rồi nói với người ngoài rằng đã bệnh chết chẳng?

Tôn Thiên Thành cười nhạt một tiếng :

- Tinh Đà Kế Toán quả nhiên danh bất hư truyền.

Trương Thiên Hộ khẽ chép miệng :

- Không ngờ y đối với vợ cũng không tin.

Tôn Thiên Thành nói :

- Lẽ ra ngươi phải biết ta không phải chỉ có một mẫu thân.

Trương Thiên Hộ ngẫm nghĩ một lúc, nói :

- Nghe nói Tôn Kỳ có một người vợ bị nạn sản mà chết, hay thật ra là không chết? Có lẽ người ấy mới đúng là thân mẫu của ngươi.

Tôn Thiên Thành lạnh lùng nói :

- Còn may mà gia phụ đã bí mật sắp xếp trước, nếu không thì chúng ta đã không sống được đến nay.

Trương Thiên Hộ lắc đầu :

- Ngươi cho rằng chúng ta sẽ giết mẹ con ngươi à?

- Nhỏ cò phải nhỏ cả rế, vốn là chuyện thuận lý mà.

- Chúng ta đâu phải hạng người ấy.

Tôn Thiên Thành cười nhạt :

- Nếu không phải tại sao ngày xưa cứ tìm đủ cách truy tầm những người có quan hệ với gia phụ?

Trương Thiên Hộ chép miệng :

- Đó là hiểu lầm thôi, đương thời sở dĩ chúng ta tìm hậu nhân của lệnh tôn chỉ vì trong câu chuyện đó có chỗ hiểu lầm, đến nỗi giết lầm lệnh tôn nên mong tìm được hậu nhân để đền bù thôi.

Tôn Thiên Thành cười lớn :

- Hay lắm, rốt lại các ngươi đã thừa nhận đã giết lầm người... các ngươi có một đệ tử tên là Trác Kiệt mở ra một tiêu cục, một đêm bị người trả thù, toàn gia đều không sống sót, y lại từng có chuyện tranh chấp với gia phụ, gia phụ nói rằng sẽ đập bằng tiêu cục của y.

Trương Thiên Hộ nói :

- Thật ra thì y cũng định làm thế, nên trước khi xảy ra chuyện đó đã chiêu tập tất nhiều bè bạn Hắc đạo.

Tôn Thiên Thành nói :

- Thật ra đó chỉ là kế dương Đông kích Tây, gia phụ lúc ấy chỉ muốn cướp tiêu.

- Nhưng bạn bè y gọi tới lại cho rằng y muốn làm chuyện kia, lại không biết tình hình của tiêu cục, uống rượu say ở trần lại gặp Trác Kiệt, thấy võ công của y không cao lắm bèn đặt mai phục gần đó, giết chết Trác Kiệt xong, đến đêm lại bừa vào giết hết mọi người trong tiêu cục.

Tần Độc Hạc tiếp lời :

- Quả đó không phải là bản ý của Tôn Kỳ, nhưng nếu y không nói thế thì những người kia đã không làm thế. Bất kể thế nào, tính mạng một gia đình Trác Kiệt đều bị câu nói của Tôn Kỳ hại, chúng ta tìm y đòi nợ thật ra chẳng có gì không đúng.

Tôn Thiên Thành nói :

- Ta chỉ biết có một chuyện, là nhà họ Tôn trên dưới đều đã chết về tay năm người các ngươi.

Trương Thiên Hộ lắc đầu :

- Những người chúng ta giết đều có tham dự vào vụ giết gia đình Trác Kiệt, cho dù Tôn Kỳ có chết oan uổng đi nữa thì bất kể thế nào với gia đình y chúng ta cũng không vơ đũa cả nắm, tuy sào huyết của y bị đốt cháy, nhưng người già và đàn bà trẻ con trong trại đều được dời tới phường Trường Bình, ngươi cứ tới phường Trường Bình hỏi thì rõ.

Tôn Thiên Thành trừng trừng nhìn Trương Thiên Hộ :

- Ngươi nói đó đều là sự thật, vậy hiện tại mẫu thân ta còn sống không?

Trương Thiên Hộ nói :

- Ngươi có thể đi với bọn ta tới Trường Bình một chuyến mà.

Tôn Thiên Thành từng chữ từng chữ buông ra :

- Bất kể thế nào, gia phụ cũng đã chết trong tay các ngươi, chuyện đó thì không thể bỏ qua được.

Sở Liệt nói :

- Hạng người như thế nếu không chết về tay chúng ta thì cũng chết vì tay người khác, chứ không thể nào sống được đến ngày nay.

Tôn Thiên Thành nói ngay :

- Vậy ta báo thù cho cha ta chẳng có gì sai.

Trương Thiên Hộ chậm rãi nói :

- Chỉ là oan có chủ nợ có đầu, muốn báo thù ngươi chỉ cần tìm chúng ta, đừng giết kẻ vô tội.

Tôn Thiên Thành chột ngắc đầu :

- Ta đã giết rồi đấy!

Sở Liệt quát :

- Vậy ngươi phải đền mạng!

Thanh kiếm của Tôn Thiên Thành lập tức phóng ra đâm vào Sở Liệt, Sở Liệt chờ thanh kiếm y đâm gần tới, hai chưởng hợp lại rồi đẩy ra, một luồng kinh phong cuốn lên, Tôn Thiên Thành quần áo trên người bị xé xoàn xoạt, loạng choạng lùi lại.

Sở Liệt cười rộ :

- Bắn vào bản lĩnh hiện tại của ngươi mà muốn giết ta, thì còn chưa được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ma Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cuồng nhân

Tôn Thiên Thành hự lên một tiếng, thân hình lại vọt lên, cả người lẫn kiếm xô vào Sở Liệt, Trương Thiên Hộ chiếc bàn tính chột quét ngang ra, choang một tiếng cản thanh kiếm lại.

- Giết y thì một mình Sở mỗ cũng đủ, các ngươi lánh ra đi.

Trương Thiên Hộ cười nói :

- Việc của chúng ta tuy rõ ràng rồi, nhưng việc của thằng nhỏ Thẩm thì chưa.

Sở Liệt thoáng sùng sốt :

- Phải rồi, họ Tôn kia, tại sao ngươi giả dạng Ngải Phi Vũ hử?

Tôn Thiên Thành chưa đáp, Trương Thiên Hộ đã nói tiếp :

- Chủ nhân của ngươi đem ngươi làm mồi như chúng ta cần câu, ngươi không cần phải che giấu cho y nữa, mà nói lại, chẳng lẽ bốn người chúng ta lại không thể bảo vệ được cho ngươi yên ổn hay sao.

- Ý ngươi là chỉ cần ta chịu nói ra, các ngươi không những không giết mà còn bảo vệ cho ta phải không?

Trương Thiên Hộ quả quyết nói :

- Đúng thế!

Tôn Thiên Thành cười rộ :

- Tuy các người rộng rãi như thế, nhưng đáng tiếc là ta vẫn phải liều mạng.

Sở Liệt lập tức quát lớn :

- Muốn liều mạng thì bước lên đây!

Trương Thiên Hộ lại nói :

- Tôn bằng hữu, người nghĩ kỹ chưa?

Tôn Thiên Thành hỏi lại :

- Người nghĩ rằng các người bảo vệ cho ta được à?

Trương Thiên Hộ thản nhiên đáp :

- Có thể Giang Nam tứ hữu không đủ sức, nhưng nếu cần, còn có thể mời một vài người bạn già giúp đỡ.

Tôn Thiên Thành chột than một tiếng :

- Đáng tiếc...

Trương Thiên Hộ nói :

- Chúng ta một lời nói ra là làm...

- Ta chỉ tiếc rằng các người bảo vệ tính mạng của bản thân còn chưa xong, làm sao bảo vệ được ta.

Trương Thiên Hộ nghe xong đổi sắc mặt, Tôn Thiên Thành vung kiếm một cái :

- Huống hồ chủ nhân có một thanh Ma đao trong tay, bạn bè của các người mời, biết đâu lại muốn giết ta?

Trương Thiên Hộ ánh mắt rừng rực :

- Người muốn nói rằng sở dĩ người có thể biến thành Ngải Phi Vũ là nhờ chủ nhân người có một thanh Ma đao à?

- Sự thật thì đó là một thanh Ma đao!

Tôn Thiên Thành trong mắt lộ vẻ sợ sệt, đột nhiên gầm lên một tiếng quái dị, phóng kiếm đâm mau vào Trương Thiên Hộ.

Trương Thiên Hộ chiếc bàn tính sút keng một tiếng gạt qua, Tôn Thiên Thành lại đâm tiếp nhát thứ hai, nhát thứ ba, kiếm sau mau hơn kiếm trước.

Trương Thiên Hộ đỡ liên tiếp mười tám chiêu, chột nói :

- Bắt lấy y, phải bắt sống đây!

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói ngay :

- Muốn y chết dĩ nhiên là được, còn muốn bắt sống, cũng chẳng khó gì.

Câu nói chưa dứt, cây trượng gỗ lê đã đánh ra bảy nhát, Liễu Thanh Phong cũng phóng kiếm từ ngang hông đâm ra.

Sở Liệt cũng đồng thời nghiêng người, hai chưởng đẩy vào giữa mặt Tôn Thiên Thành.

Trong giây phút ấy Tôn Thiên Thành lại nhảy vọt lên.

Trượng, kiếm, chưởng đều cùng lúc đánh trượt, nhưng Tần Độc Hạc biến chiêu rất mau lẹ, lăng không vọt lên quét một trượng vào lưng Tôn Thiên Thành, lại hất một cái, Tôn Thiên Thành bắt chột rơi xuống.

Tôn Thiên Thành hự lên một tiếng đau đớn, chưởng trái đánh bật cây trượng ra, cả người lẫn kiếm lăng không vọt tới Sở Liệt.

Sở Liệt quát lớn :

- Tới thì hay!

Lại hết sức phóng chưởng đánh ra.

Nhưng trong chớp mắt ấy, đột nhiên ông ta cảm thấy ngang lưng tê rần một cái, chân khí vọt lên nửa chừng đột nhiên dừng lại.

Tôn Thiên Thành đồng thời gầm lớn, nửa thước mũi kiếm chọt lia khỏi thanh kiếm bắn vào cổ họng Sở Liệt.

Sở Liệt chân khí chọt đứt ngang, biết rằng đã bị ám toán, nhưng một tiếng kêu hoảng sợ vừa ra khỏi miệng, đã bị nửa thước kiếm bắn trúng vào cổ họng.

Tiếng kêu lập tức đứt ngang, Sở Liệt tuyệt khí chết ngay, nhưng thân hình vẫn đứng sừng sững không đổ xuống.

Trương Thiên Hộ, Tàn Độc Hạc, Liễu Thanh Phong nhất tề gầm lên một tiếng giận dữ, nhảy xô vào y.

Tôn Thiên Thành chỉ tay một cái, ba mũi độc châm lỏng lách từ chỗ thanh kiếm bị gãy bắn ra, phóng tới Trương Thiên Hộ.

Trương Thiên Hộ trong lúc giận dữ vẫn giữ được sự trấn định, nghiêng người qua một bên, độc châm bắn lướt qua bụng.

Tay phải ông ta vấy luôn một cái, ba hàng con toán ngọc trong cái bàn toán bắn mau về phía Tôn Thiên Thành.

Liễu Thanh Phong thanh kiếm cũng đồng thời đề thanh kiếm của Tôn Thiên Thành xuống.

Ba hàng con toán ít nhất cũng có hai viên đánh vào người Tôn Thiên Thành làm y hoảng choạng, cây trượng gỗ lê của Tàn Độc Hạc lập tức nhân chỗ sơ hở đánh vào, quét ngang vạt lưng Tôn Thiên Thành.

Tôn Thiên Thành kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một búng máu, thân người chúi về phía trước, Liễu Thanh Phong một kiếm chém xuống.

Tiếng kêu chưa dứt, đầu Tôn Thiên Thành đã rời khỏi cổ, bay ra hơn một trượng.

Liễu Thanh Phong lúc ấy mới sực nhớ là phải bắt sống, nhìn vết máu trên lưỡi kiếm sững sờ đứng im tại chỗ.

Cái xác không đầu của Tôn Thiên Thành đổ xuống.

Liễu Thanh Phong run run chùi vết máu trên mũi kiếm, buột miệng nói :

- Lão đại..

Trương Thiên Hộ lắc lắc đầu :

- Cũng được, một mạng đền một mạng!

Tàn Độc Hạc cầm cây trượng xuống đất, vọt tới ôm xác Sở Liệt.

Liễu Thanh Phong vừa sững sờ vừa đau đớn bước tới.

Trương Thiên Hộ là người bước tới sau cùng, bước rất chậm, sắc mặt ngưng trọng, cũng chưa nói tiếng nào.

Tiếng động trong dãy lỗ tròn đã dừng lại, vẫn không thấy Thẩm Thăng Y xuất hiện.

* * * * *

Thẩm Thăng Y hoàn toàn không hề gì, toàn thân không bị vết thương nào, bốn hán tử áo trắng và mười mấy nàng Tư Mã Tiên Tiên không một ai thoát, tất cả đều bị chàng phong tỏa huyết đạo, nằm dài trên đất.

Chàng đang định khom người gỡ tấm vải trắng che mặt của một người áo trắng ngoài cùng, cánh tay vuron ra được nửa chừng chột dừng lại, lui lại ngồi xuống một cái ghế bên cạnh.

Kiểm chưa tuốt ra khỏi vỏ, thanh kiếm bên tay trái của chàng đặt ngang đầu gối, tay phải đặt lên vỏ kiếm, như có điều gì đang suy nghĩ.

Tiếng mõ cầm canh trong hang tròn vang tới, theo kinh nghiệm của Thẩm Thăng Y, căn cứ vào tiếng mõ thì có thể biết trong Giang Nam tứ hữu ắt đã có người xảy ra chuyện gì rồi.

Nhưng chàng thủy chung vẫn ngồi yên không có phản ứng gì.

Trên bức vách không hề có gió, mà tấm rèm ngọc ở cửa lại khua, từng viên từng viên ngọc bay tung rồi chột biến thành bụi vụn.

Phía sau tấm rèm xuất hiện một người đang đứng, mặc tấm áo dài trắng, mặt cũng che tấm sa trắng, chỉ để hở đôi mắt.

Đôi tròng mắt phơn phớt xanh, lặng lẽ phát ra ánh sáng lạnh lùng.

Không nghi ngờ gì nữa, người này không phải là một kẻ tầm thường, nên Thẩm Thăng Y đã sớm phát hiện được sự có mặt của y.

(Đoạn này rất tiếc thiếu 02 trang, phần thiếu đại ý như sau :

Thẩm Thắng Y đánh thắng được ngòi áo trắng nhưng y lại tự sát luôn, sau đó xuất hiện một vị cô nương xinh đẹp tuyệt trần tự xưng là Ngọc Diệp. Vị cô nương này chẳng những dung diện xinh đẹp mà thân hình càng quyến rũ, diễn màn thoát y khiến Thẩm Thắng Y nhìn đờ đẫn cả người)

- Vậy thì cứ nhìn cho rõ.

Ngọc Diệp như dướm bước về phía Thẩm Thắng Y.

Thẩm Thắng Y hai mắt nhìn thẳng, thanh kiếm bên tay trái từ đầu gối nhấc lên, tay phải Ngọc Diệp lập tức vuốt tấm rèm ngọc sau lưng một cái, thân hình đồng thời vọt lên, một đạo hàn quang bay về phía Thẩm Thắng Y.

Đó là một thanh trường kiếm như ngọn chùy.

Có câu nói “Kiếm mau như chớp”, nhất kiếm này quả là mau như chớp xẹt.

Thẩm Thắng Y đôi mắt như ngây dại, thanh kiếm trong tay không hề lay động, nếu không chết cũng bị trọng thương dưới nhất kiếm này.

Nhưng không, kiếm quang vừa chớp lên, đôi mắt của chàng cũng chuyển động, thanh kiếm bên tay trái cũng đồng thời cất lên, Trong chớp mắt ánh lửa bắn tung tóe ấy, thanh kiếm như nhọn chùy đã phóng trúng mũi kiếm của Thẩm Thắng Y.

“Keng” một tiếng, thân hình Ngọc Diệp lao đảo tung ra, nhưng giữa lúc ấy lại đâm tới ba nhát.

Thẩm Thắng Y không đón đỡ, dẫm hai chân một cái, cả người lẫn ghế bay ra hơn nửa trượng, cái bàn bên cạnh lập tức bị ba chiêu kiếm của Ngọc Diệp đánh nát.

Ngọc Diệp thân hình mau lẹ băng qua một bên, ánh mắt nhìn chăm chăm lên mặt Thẩm Thắng Y.

- Ngươi là một thằng ngốc à?

- Nếu là thằng ngốc thì bây giờ làm sao trả lời cô?

Ngọc Diệp xi khê một cái :

- Ngươi chê ta không hấp dẫn?

Thẩm Thắng Y cười cười :

- Đây không phải là chỗ cời quần áo, huống chi trong mắt cô còn đầy sát khí?

- Khóa thân ở chỗ không nên khóa thân, ta lắm rồi.

Ngọc Diệp than một tiếng, khom người như định nhặt tấm áo lên, trong chớp mắt ấy, thanh kiếm trong tay đột nhiên bay ra.

Nhất kiếm này còn mau hơn chớp, Thẩm Thắng Y thân hình cũng đồng thời rời khỏi chiếc ghế, vọt lên trên không.

Thanh kiếm bay ra cắm vào lưng ghế, chiếc ghế trong chớp mắt vỡ ra thành bốn năm mảnh, gỗ vụn bay tung tóe.

Thân hình Ngọc Diệp đang khóa thân cũng đồng thời lui lại xuyên qua tấm rèm chạy mau đi, Thẩm Thắng Y thân hình đồng thời xoay trên không hạ mau xuống chỗ tấm rèm, nhưng đúng lúc ấy một chiếc tua rèm chọt đứt ra, những viên ngọc bắn như mưa rào vào người Thẩm Thắng Y.

Thẩm Thắng Y đang trên không, thanh kiếm “vù” một cái biến thành một màn kiếm quang bao bọc, những viên ngọc bắn vào màn kiếm quang lập tức nát vụn thành bột.

Chàng đã thấy trong mỗi viên ngọc đều có chứa một mũi ngân châm, nhưng mớ ngọc đã không làm chàng bị thương được, thì có thêm ngân châm cũng vô ích.

May mà Thẩm Thắng Y không phải là một người thô莽, nhưng bị ngăn chặn như thế thân hình cũng chọt rơi xuống.

Sau tấm rèm ngọc lại có một tấm rèm ngọc khác, cũng một chiếc tua rèm đứt ra. Trước khi mấy viên ngọc bay tới, ánh kiếm chớp lên, tấm rèm ngọc cũng rơi xuống tan nát.

Phía sau tấm rèm ngọc không có gì, nhưng đường vào đã bị một bức tường chắn ngang.

Thẩm Thắng Y cau mày, cũng chưa có cử động gì, sau lưng vang lên tiếng áo phàn phật, bọn Trương Thiên Hộ đã lần lượt lướt vào. Liễu Thanh Phong hai tay ôm xác Sở Liệt.

- Sở Liệt tiền bối...

Trương Thiên Hộ lắc đầu, Tàn Độc Hạc nói ngay :

- Thanh kiếm của Tôn Thiên Thành ẩn giấu cơ quan, y lại là người thô莽.

Thẩm Thăng Y chép miệng :

- Tôn Thiên Thành chính là Ngải Phi Vũ kia.

Liễu Thanh Phong gật đầu :

- Giữa chúng ta có chuyện hiểu lầm, nhưng thật ra cha y đã chết trong tay bọn ta.

Thẩm Thăng Y nói :

- Văn bối ở đây đã nghe được không ít chuyện.

Liễu Thanh Phong ánh mắt dời lên bức tường :

- Chúng ta lại bắt đầu bị nguy khốn rồi.

Thẩm Thăng Y khẽ gật đầu :

- Bức tường này sợ không phải là thật.

- Phải không?

Trương Thiên Hộ bước lên

- Người cuối cùng giao thủ với ta đã theo bức tường này chạy mất.

Thẩm Thăng Y cũng bước lên một bước, thanh kiếm rạch một nhát.

“Soạt” một tiếng, mũi kiếm đã xuyên qua tường.

- Đúng là giả rồi!

Trương Thiên Hộ sờ sờ lên tường, chiếc bàn toán đập mạnh một nhát “Bùng” một tiếng, bức tường không đổ xuống, nhưng lại vỡ ra một cánh cửa thoát bí mật.

Cửa không ngừng lay động, bức tường cũng thế, Trương Thiên Hộ chỉ nghe “bùng” một tiếng đã biết ngay là tường bằng gỗ vẽ nên, chiếc bàn toán lại vung lên, đánh vỡ thêm một chỗ nữa.

Thẩm Thăng Y đánh thêm ba kiếm, vỡ toác luôn bức tường, bước vào đầu tiên.

Trương Thiên Hộ theo sát phía sau, Liễu Thanh Phong ôm xác Sở Liệt cũng vào theo, Tàn Độc Hạc cầm cây trượng gỗ lê đi sau cùng.

Trước mặt bọn họ là một con đường, cách vài trượng lại có một bức tường chắn ngang, Thẩm Thăng Y cẩn thận đi từng bước, đến trước tường cũng không cảm thấy có chút gì khác lạ, nhưng khi chàng lấy kiếm gõ lên, thì lại vang lên tiếng sắt thép chạm nhau.

Trương Thiên Hộ nói :

- Bức tường này là thật, một bên chắc có tường giả.

Tường hai bên nhìn bề ngoài cũng chẳng có gì khác, Trương Thiên Hộ quay qua trái, Thẩm Thăng Y đi sang phải, chia nhau người cầm bàn toán, người cầm kiếm gõ thử, thanh kiếm của Thẩm Thăng Y phá vỡ được một đường ra, đi tiếp không bao lâu, lại có một bức tường ngăn đường.

Trương Thiên Hộ bất giác thờ dãi :

- Thật thật giả lẫn lộn nếu cứ đi thế này, chẳng biết đến lúc nào mới hết.

Tuy ông tính toán cẩn thận, nhưng trong tình hình này cũng có cảm giác không biết làm sao.

Tàn Độc Hạc cũng hừ lạnh một tiếng :

- Loại tường giả này rõ ràng có thể tùy ý di động, chúng ta cứ theo một đường mà đánh phá thẳng cũng không phải là không có khả năng.

Liều Thanh Phong cười gượng :

- Nhưng khi chúng ta ra được chỗ này, người ở đây chắc đã chạy sạch không còn một ai.

Trương Thiên Hộ trầm ngâm nói :

- Muốn xây dựng một nơi như thế này không phải là sáu tháng một năm mà làm xong được, chắc chắn chủ nhân thanh Ma đạo không dễ dàng chịu bỏ đi.

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Cho nên chúng ta càng phải cẩn thận hơn.

Trương Thiên Hộ chiếc bàn toán trong tay lại vung ra :

- Đúng thế. Muốn bảo vệ được bí mật của nơi này thì phải trừ khử bọn ta.

Tần Độc Hạc cười nhạt :

- Đâu có dễ thế.

Trương Thiên Hộ ngẩng đầu nhìn :

- Cũng may là còn có đèn, không thì thật không biết làm sao.

Ánh đèn từ trên đầu rủ xuống không sáng lắm, so với khi họ tiến vào vẫn thế, nhưng khi Trương Thiên Hộ nói chưa dứt lời, đã lập tức tắt phụt.

Trương Thiên Hộ sa sầm mặt :

- Xem ra có người nghe lén chúng ta nói chuyện.

Thẩm Thăng Y thân hình lập tức vọt lên tới cạnh ngọn đèn, rồi trở lại nói :

- Đèn hết dầu rồi.

Trương Thiên Hộ cau mày :

- Dầu hết cũng chưa chắc đèn đã tắt ngay, đây không phải là ngẫu nhiên đâu.

Một ánh lửa lóe lên trong tay Thẩm Thăng Y, đó là một đồ đánh lửa, cùng lúc ánh lửa sáng lên, Thẩm Thăng Y kiếm đã đâm luôn một mũi vào tường khoét thành một lỗ thủng.

Trương Thiên Hộ lập tức bước tới, cầm bàn toán đánh mau, phá tung bức tường.

Sau bức tường lại là một con đường tối om om. Trương Thiên Hộ cười gượng :

- Xem ra bao nhiêu đèn đều tắt hết rồi.

Thẩm Thăng Y bước lên một bước :

- Nhưng chúng ta không thể cứ đứng ngơ ngác ở đây.

Trương Thiên Hộ chợt hỏi :

- Trong người người có mấy cái mồi đánh lửa?

Thẩm Thăng Y đáp :

- Ba cái.

Trương Thiên Hộ quay đầu :

- Còn các người?

- Ta đã không dùng tới nó lâu lắm rồi.

Tần Độc Hạc nói :

- Còn ta tối thiểu đã hai mươi năm không sờ tới nó.

Trương Thiên Hộ thở dài than một tiếng :

- Ta là kẻ buôn bán đương nhiên không mang sẵn vật đó trong người.

Thẩm Thăng Y cũng chép miệng :

- Lão tiên bối tính toán cẩn thận thật sao lại quên món đồ vật nhiều công dụng này!

Trương Thiên Hộ sững sờ cười gượng, Tần Độc Hạc, Liễu Thanh Phong cùng a lên một tiếng.

Thẩm Thăng Y thanh kiếm lay động, chẻ lấy mấy thanh trong bức tường gỗ đốt lên.

Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc mỗi người đón lấy một thanh, chung quanh lập tức sáng lên, Tần Độc Hạc cây trượng vung ngang ra đánh lên một bức tường, “chát” bức tường đã bị đánh thủng một lỗ.

Đúng lúc ấy, một điệu nhạc kỳ lạ vang lên.

- Tiếng gì thế nhỉ?

Trương Thiên Hộ chẳng nhìn thấy gì trong lỗ thủng cả.

Tần Độc Hạc quay đầu :

- Điệu nhạc này nghe thật khó chịu.

Trương Thiên Hộ than :

- Hiện tại ta cảm thấy rất bức bối.

Tần Độc Hạc xoay xoay người, cũng thấy có gì không ổn, Thẩm Thăng Y thì đứng bên cạnh không hề động đậy.

Tần Độc Hạc lạ lùng, nhìn không được hỏi :

- Lão đệ, ngươi có sao không?

- Vẫn bối đang nghe điệu nhạc này.

Trương Thiên Hộ vội hỏi :

- Có phải là điệu nhạc trước đây ngươi đã nghe không?

Thẩm Thăng Y cau mày :

- Ở trước con hẻm nhỏ. Âu Dương Lập nghe thấy điệu nhạc này đã không ngừng tấn công.

Trương Thiên Hộ kinh ngạc nói :

- Hay là họ cũng định xua một đám Âu Dương Lập ra đây tấn công bọn ta?

- Chỉ sợ không phải.

Thẩm Thăng Y hai hàng lông mày nhăn tít.

- Lão đệ nghĩ tới chuyện gì?

- Rắn!

Thẩm Thăng Y chợt cảm khúc gỗ đang cháy trên tay cắm vào bức tường.

Tần Độc Hạc chợt kêu lên :

- Nghe kia, tiếng gì thế nhỉ?

Trong tiếng nhạc, đã nghe nhiều tiếng sột soạt vang lên, càng lúc càng rõ, Trương Thiên Hộ liên tục thay đổi sắc mặt :

- Chẳng lẽ đúng là rắn à?

Bức tường bị vỡ lập tức cháy bùng lên, dưới ánh lửa sáng rực, mấy người đều nhìn thấy rõ mọi vật mà không hề thấy một con rắn nào, nhưng tiếng động vẫn càng lúc càng rõ, càng lúc càng vang lên.

Tiếng động rõ ràng là phát ra sau bức vách, Thẩm Thăng Y trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nói :

- Chúng ta lui lại đi.

Trương Thiên Hộ không nói năng gì, lui lại sau bức tường đang cháy.

Đúng lúc ấy tự nhiên hai bên phía trên bức tường mở ra một khoảng trống lớn, vô số rắn roi như mưa xuống.

Đám rắn này lớn nhỏ khác nhau, nhưng con nào cũng rắn ri loang lổ, dưới ánh lửa trông càng đáng sợ.

Bên này Thẩm Thăng Y, Tần Độc Hạc, Liễu Thanh Phong nhất tề kêu lên một tiếng kinh hãi, bên kia Trương Thiên Hộ cũng không khác, trên đầu ông ta cũng mở ra một khoảng trống, vô số rắn roi xuống.

Vũ khí trong tay bốn người đồng thời triển khai, Trương Thiên Hộ trong lúc hoảng sợ vẫn không mất hết trí khôn, chưởng bên trái đánh tung mấy con rắn bay ra, vọt nhanh tới bức tường gỗ, tay phải quờ một cái bầu vào ván tường, thân hình lập tức treo lơ lửng trên đó.

Cây trượng gỗ lê của Tần Độc Hạc như con lốc quét ra đánh tung đám rắn sang một bên, Liễu Thanh Phong tay trái cắp xác Sở Liệt, tay phải tuốt kiếm, kiếm thế thi triển, trong bóng kiếm chớp lên mấy con rắn đứt làm hai khúc máu văng tung tóe, rơi xuống đám rắn ở dưới đang phì phì ngóc lên bọn họ.

Liễu Thanh Phong thân hình nhảy vọt lên, vung kiếm một cái đâm vào tường, thân hình cùng xác Sở Liệt treo lơ lửng trên cán kiếm.

Tần Độc Hạc cả người lẫn trượng bay chệch lên, tay trái quờ một cái cũng móc vào bức tường giả đang cháy, cây trượng gỗ lê trong tay không ngừng đánh xuống, đập chết lũ rắn đang nhao nhao bò lên tường.

Thẩm Thăng Y không nhảy lên, vẫn đứng sững ở giữa, thanh kiếm bên tay trái vung ra, không con rắn nào tới gần chàng mà thoát chết, đều đứt lia bay tung tóe dưới lưỡi kiếm, tay phải chàng kéo vạt áo dài lên đập xuống, hai chân di động mau lẹ, những con rắn sắp tới gần đều bị chàng dẫm nát bét.

Nhìn thấy Liễu Thanh Phong và Tần Độc Hạc đều đã yên ổn rời khỏi mặt đất, Thẩm Thăng Y thân hình cùng thanh kiếm mới biến thành một chiếc cầu vòng bay thẳng về phía vách tường bị vỡ.

Hai bức tường di động đúng lúc ấy khép lại mau lẹ, nhìn thấy như Thẩm Thăng Y sắp bị kẹp lại, nhưng Thẩm Thăng Y hai chân kịp thời bật lên, lại vọt mau tới.

Bên trên rõ ràng là một gian phòng khách rộng rãi lộng lẫy, nhưng với Thẩm Thăng Y mà nói thì không có gì là lạ.

Đây chính là nhà trong của Tư Mã Trường Cát.

Thẩm Thăng Y vừa vọt lên tới đã nhìn thấy tám bình phong gỗ tử đàn chạm hình Tiên nữ, cũng nhìn thấy Tư Mã Trường Cát.

Tư Mã Trường Cát đang ngồi xếp bằng trước tám bình phong, hai tay cầm một chiếc sáo hình thù kỳ dị.

Chiếc sáo này một đầu còn nằm giữa đôi môi y, nhưng không vang lên tiếng nào, hai vành môi y đã biến thành màu xanh tái, dưới ánh đèn như cũng phát ra ánh sáng.

Hai mắt y mở to, như đang trừng trừng nhìn Thẩm Thăng Y, con ngươi không hề động đậy.

Thẩm Thăng Y càng nhìn càng thấy đây không phải là một người còn sống.

Chàng không nhìn lâu, thân hình chợt di động vọt qua phía trái gian phòng, trên tường chỗ này lúc ấy có một cửa thoát bí mật đang đóng lại.

Sau cửa thoát bí mật là một gian mật thất, đèn đuốc sáng trưng, có thể thoáng thấy một tấm màn thêu lớn, có mấy hán tử áo trắng đang sắp rời khỏi tấm màn.

Lúc Thẩm Thăng Y vọt tới, cánh cửa đóng lại chỉ còn có một khe hở nhỏ, khe hở này chàng không thể lọt qua đã đành, mà thanh kiếm của chàng cũng không lọt qua được.

Thanh kiếm vừa đâm vào, Thẩm Thăng Y lập tức buông tay trái ra, hai tay chấp lại, đánh mạnh vào cửa.

Tuy chàng không luyện công phu Thập Tam Thái Bảo, nhưng nội công thâm hậu, một phát đánh này uy lực không phải tầm thường.

Cánh cửa bị vương thanh kiếm, chừa vào đúng khớp, cũng không phải dày nặng gì lắm, lập tức bị song chưởng của Thẩm Thăng Y đánh tung ra.

Thẩm Thăng Y mau lẹ xông vào, chân vừa bước lên, tay trái đã mau lẹ chụp lấy thanh kiếm, “choang choang” gạt hai ngọn trường đao chém vào giữa mặt.

Trong gian mật thất có tất cả tám hán tử áo trắng, người nào cũng đã tuốt đao cầm lăm lăm trên tay, nhát tề sấn vào chém Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y đánh mau thắng mau, tay trái vung kiếm tay phải phát chưởng, mau lẹ đánh ngã tám người, thanh kiếm rê một cái kề vào cổ một hán tử áo trắng :

- Mau mở cửa hầm ra.

Hán tử áo trắng chỉ cười.

Tiếng cười này lạ lùng khôn tả, một búng máu đen từ miệng y vọt ra, thân hình cũng lập tức ngã xuống.

Bảy hán tử còn lại cũng đồng thời ngã xuống, miệng phun máu đen, tất cả đều đã ngậm thuốc độc trong miệng.

Thẩm Thăng Y bất giác sững sờ, ánh mắt chuyển qua chiếc màn thêu lớn, thanh kiếm cắm xuống đất một cái, hất hai tay ra, chụp lấy hai ngọn gậy sắt bên trong chiếc màn, xoay xoay cuộn lại.

Chiếc màn lớn này rất khó cuộn lại, cuộn như thể không rõ có làm lộ mặt hầm ra không, Thẩm Thăng Y không biết rõ nhưng cũng thử xem.

Một tiếng động trầm đục vang lên, mặt đất quả nhiên di động, hai chiếc bánh xe sắt hai bên gian mật thất bắt đầu xoay chuyển.

Thẩm Thăng Y nhìn thấy càng ra sức cuộn.

Tiếng áo phản phật, Trương Thiên Hộ từ dưới đất xông lên, kế đó là Liễu Thanh Phong ôm xác Sở Liệt, sau cùng là Tần Độc Hạc.

Quần áo họ đều loang lổ vết máu rằn, Tần Độc Hạc trên cây trượng gỗ lê còn vướng một con rắn lớn. Người xuống trượng xuống, quần áo ướt đầm, vẩy tay một cái, tuốt kiếm xông luôn vào gian mật thất.

Tần Độc Hạc thân hình dừng lại hỏi ngay :

- Lão đệ, vẫn khỏe chứ?

Người này là một lão nhân ngày thường rất lạnh lùng, lúc ấy trong đôi mắt lại hiện vẻ vô cùng quan tâm.

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Không bị gì cả.

Trương Thiên Hộ xông vào tới, nghe thấy cười một tiếng :

- Không bị gì thì xin chém lão già này một kiếm.

Rồi lập tức đưa tay trái ra.

Đốt trên cùng ngón trỏ tay trái của ông ta đã biến thành màu đỏ bầm, dòng máu tươi theo ngón tay bị chặt đứt phun ra, trộn lẫn với những giọt máu bầm từ đầu ngón tay bị chặt chảy ra trên mặt đất.

Trương Thiên Hộ không đổi sắc mặt, cười cười nói :

- Con rắn này độc thật, may mà nội lực của lão nhân gia ta không kém lắm.

Thẩm Thăng Y móc ra một chiếc bình đựng thuốc kim sang, mở nút rắc lên chỗ ngón tay bị đứt của Trương Thiên Hộ.

Trương Thiên Hộ lại cười cười :

- Đúng là người qua lại giang hồ, trong người có đủ cả mùi thuốc men.

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói :

- Nếu ngươi không dùng bàn tính mà dùng kiếm, thì chắc con rắn này không đớp ngươi được.

Trương Thiên Hộ nói :

- Người buôn bán mà không dùng bàn tính thì không phải kiểu.

Tần Độc Hạc cũng không quan tâm gì tới ông ta nữa, ánh mắt nhìn qua mặt Tư Mã Trường Cát :

- Té ra là thằng tiểu tử này xưa răn, hại người không được lại chết vì răn cấn..

Trương Thiên Hộ ánh mắt di động :

- Không phải, theo ta thấy thì chắc chắn độc là trên chiếc sáo.

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Đây là đề phòng khả năng chúng ta xông ra được nên giết người diệt khẩu đây.

Trương Thiên Hộ cười gượng nói :

- Xưa nay ta vẫn cho rằng y không biết gì nhiều, té ra không phải.

Rồi xé một mảnh vải áo buộc ngón tay bị chém.

Thẩm Thăng Y khẽ khẽ thở dài, bước tới gần.

Một hồi tiếng sáo đột nhiên nổi lên, Thẩm Thăng Y không kịp suy nghĩ, thanh kiếm rung lên một cái, một màn kiếm quang che kín thân thể.

Trong tiếng sáo đột nhiên vang lên, một nắm độc châm từ trong ống sáo bắn như mưa tới Thẩm Thăng Y, Tư Mã Trường Cát nhìn như người chết lập tức vọt lên, lẳng không nhảy xô vào Thẩm Thăng Y, mớ độc châm vừa tan trước màn kiếm quang, Thẩm Thăng Y thân hình vuron ra một cái, thanh kiếm rẽ theo cùng lúc ấy rạch đứt cổ họng Tư Mã Trường Cát. Tư Mã Trường Cát không kêu lên tiếng nào, máu bắn tung tóe, mười ngón tay cắm lút vào mặt đất.

Bọn Trương Thiên Hộ ba người vừa giật nảy mình, một hồi sáo trúc đúng lúc ấy lại từ trên trần vang xuống.

Trần nhà đều chạm khắc hoa lá kết thành một mảng vườn đẹp đẽ, đột nhiên có một phiến tung ra, một lão nhân nhỏ bé thò đầu dòm dòm.

Lão nhân nhỏ bé cười cười nhìn Thẩm Thăng Y :

- Thúc thúc thân thủ đã mau lẹ, đầu óc lại nhạy bén, chẳng kém cỏi chút nào.

Thẩm Thăng Y lạnh lùng hỏi :

- Ngươi xuống đây hay là ta lên đó đây?

Lão nhân nhỏ bé đưa hai cánh tay nhỏ bé cầm một ống sáo ra vung vẩy :

- Vị chủ nhân đây của ta rất muốn nói chuyện với các ngươi.

Thẩm Thăng Y ánh mắt vừa sáng rực lên, còn chưa kịp hỏi, lão nhân nhỏ bé đã nói tiếp :

- Vị chủ nhân đây của ta muốn nói chuyện với các ngươi.

Thẩm Thăng Y sững sờ, bọn Trương Thiên Hộ ba người nhìn nhau một cái, Tần Độc Hạc cười nhạt một tiếng nói :

- Y không muốn bọn ta chết à?

Lão nhân nhỏ bé thở dài chép miệng :

- Tiếc là hiện các ngươi đều không chết.

Trương Thiên Hộ nói :

- Cho nên tốt nhất là y ra mặt.

Lão nhân nhỏ bé nói :

- Chủ nhân thấy các ngươi có đủ tư cách nói chuyện với người.

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói :

- Xem ra đối với bọn ta như thế có lẽ là một thứ vinh dự thì phải?

Trương Thiên Hộ cười cười :

- Hợp sức của bốn người chúng ta, nếu không bắt được người này, chắc cũng không..

Nói được nửa chừng, chợt im bất, rồi lại ông ta vẫn chưa quên mối nguy hiểm bị rắn cắn suýt chết mới rồi.

Thẩm Thăng Y cười cười :

- Có lẽ ngoài một thanh Ma đao, một đôi tay ma, y còn có một cặp chân ma.

Trương Thiên Hộ nói :

- Nếu chạy một hơi là được nghìn dặm, chẳng ai đuổi kịp đâu.

- Cũng chưa biết thế nào.

Thẩm Thăng Y cùng Trương Thiên Hộ kẻ hỏi người đáp, dĩ nhiên họ chỉ nói đùa, chỉ là muốn xóa tan không khí căng thẳng.

Lão nhân nhỏ bé cười rộ :

- Người nói đúng lắm.

Tần Độc Hạc nắm chặt tay lại như sắp đánh lên, nhưng bị Trương Thiên Hộ cản lại, Trương Thiên Hộ nói ngay :

- Vậy thì mời y ra đây.

- Các vị cất binh khí trước đi được không vậy?

Trương Thiên Hộ cất bàn toán vào túi áo, Thẩm Thăng Y, Liễu Thanh Phong, Tần Độc Hạc cũng thu kiếm và trượng lại. Lão nhân nhỏ bé đôi mắt di động :

- Đa tạ các vị đã hợp tác.

Nói rồi rút đầu vào không thấy đầu nữa, mảnh trần cũng đóng lại. Trương Thiên Hộ đôi mắt nhìn một vòng cau mày nói :

- Lão đệ, theo người thì y theo chỗ nào hiện thân?

Câu nói vừa dứt, Tần Độc Hạc cầm trượng bước về phía bên trái, Liễu Thanh Phong đặt xác Sở Liệt xuống chiếc bàn bên cạnh rồi lui về bên phải...

Bạn đang đọc truyện *Ma Đao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Duy ngã độc tôn

Tần Độc Hạc xưa nay lạnh lùng không ưa cười nói, hiện tại càng không cười nổi, Liễu Thanh Phong nét mặt cũng thế, chẳng hề có nét cười.

Một tràng âm thanh qui đi từ sau tấm bình phong lập tức vang ra, tấm bình phong từ sau tấm bình phong lập tức vang ra, tấm bình phong từ từ tách ra làm đôi, dòi về hai bên.

Khoảng trống sau tấm bình phong không nhiều, mặt đất không rõ đã di động từ lúc nào, để lộ ra một cửa hầm.

Một người từ cửa hầm xuất hiện.

Y ngồi trên một cái ghế gỗ từ đàn, tuy là ngồi nhưng vẫn tạo cho người ta một cảm giác cao không thể với tới.

Đó là một lão nhân râu tóc đều bạc trắng như ngân tuyến, khuôn mặt đầy vết nhăn phẳng phát như bị dao rạch, đôi mắt sáng rực như bảo thạch, mũi rất cao, rất nhỏ, hai hàng lông mày xéch chạy dài vào mái tóc, tuy đã lớn tuổi vẫn người ta cảm giác về một con người có sức sống mạnh mẽ.

Trên đầu ông ta không có món trang sức nào, bộ tóc xoã tung, mặc một bộ long bào màu đỏ có hình rồng vàng.

Chín con rồng vàng bay trong mây rõ ràng là chỉ vàng dệt thành, người dệt khéo léo có thể nói là xảo đoạt thiên công.

Theo lẽ thường mà đoán, dĩ nhiên ông ta không phải là bậc đế vương, nhưng lại tạo cho người ta cảm giác là bậc đế vương.

Thẩm Thăng Y chưa từng thấy qua bậc đế vương nào, nhưng nhìn thấy lão nhân trước mặt lại hiểu thế nào là sự oai nghiêm và phong thái của một bậc đế

vuông.

Chiếc ghế đặt trên một tấm nệm đỏ, chiếc nệm này nâng lên tới ngang mặt đất thì dừng lại.

Lão nhân theo chiếc ghế từ dưới đất hiện lên, ngồi vững như non, lại giống như bị vô số chiếc đinh đóng chặt vào ghế.

Tần Độc Hạc, Liễu Thanh Phong cùng di động thân hình, tạo thành thế hai bên giáp kích.

Trương Thiên Hộ nắm chặt cái bàn tính.

Thẩm Thăng Y kiểm cũng sẵn sàng tuốt ra.

Lão nhân như không có chuyện gì, ngay cả mắt cũng không hề chớp, chưa nói tới chuyện gì khác, chỉ một sự trấn định đã hơn hẳn người thường.

Trương Thiên Hộ ánh mắt di động, cười nhạt nói :

- Lão đệ, người ta không coi chúng ta vào đâu.

Thẩm Thăng Y hững hờ cười một tiếng nói :

- Lão tiên bối nói sai rồi, nếu y có thể không coi chúng ta vào đâu, tại sao không dám hiện thân gặp mặt chúng ta?

- Lão đệ.... - Trương Thiên Hộ trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Trước mặt chúng ta chỉ là một pho tượng thôi.

Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc, Liễu Thanh Phong đều sửng sốt, quan sát lão nhân từ trên xuống dưới.

Lão nhân không hề phản ứng.

Tần Độc Hạc ngờ vực nhìn Thẩm Thăng Y, không chờ ông ta mở miệng, Thẩm Thăng Y đã nói :

- Da dê người này chẳng có chút ánh sáng, mà đôi mắt như thế không phải là sáng quá ư?

Trương Thiên Hộ nói ngay :

- Nhìn kỹ, thì không có chút sinh khí nữa kia.

Tần Độc Hạc không kềm chế được một tiếng thở dài :

- Không ngờ mục quang của lão đệ sắc bén tới như thế, anh hùng thì lúc trẻ tuổi đã là anh hùng, câu nói ấy quả không sai.

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Mục quang của vãn bối chẳng có gì là sắc bén cả, chỉ là thính mũi hơn người khác một chút thôi.

Trương Thiên Hộ “Ừ” một tiếng, nói :

- Lão đệ ngửi được mùi tượng đất à?

Thẩm Thăng Y nói :

- Đúng, cũng vì thế mới nghĩ tới nhiều chuyện.

Trương Thiên Hộ cười nhạt một tiếng nói :

- Người ta ngay cả cái mặt cũng không cho chúng ta nhìn, nói chuyện cũng bằng thừa.

Một giọng nói kỳ quái lập tức vang lên :

- Quả nhân nghe được các ngươi nói, các ngươi cũng nghe được quả nhân nói, như thế đủ nói chuyện với nhau rồi.

Trương Thiên Hộ chột hỏi :

- Ngươi tự xưng là gì?

- Quả nhân!

Giọng nói nghe kỹ như là từ trong pho tượng vang ra.

Trương Thiên Hộ lại hỏi :

- Ngươi là bậc vương à?

- Thế ngoại Ma Vương, duy ngã độc tôn!

- Ma Vương à? - Trương Thiên Hộ cười nhạt.

Giọng nói thân nhiên vang lên :

- Ngươi có thể theo đó mà xưng hô với quả nhân.

Trương Thiên Hộ phẩy tay một cái :

- Đừng có ăn nói cái giọng ấy, muốn nói chuyện thì ra mặt mà nói.

- Hồn lão...

Trương Thiên Hộ cười nhạt :

- Đây tuy là đất của ngươi, nhưng chúng ta không phải là người của ngươi đâu nhé.

- Được nghe tiếng ta nói, đã là may cho các ngươi lắm rồi.

Giọng nói của Ma Vương vô cùng rõ ràng, cũng vô cùng uy nghiêm.

Trương Thiên Hộ, Liễu Thanh Phong, Tần Độc Hạc lần lượt bật tiếng cười nhạt.

Thẩm Thăng Y lại nói :

- Thật tiếc, chúng ta cùng Ma Vương không quen biết, thế mà chịu nói chuyện thì đó cũng là vì nể mặt ngươi chứ chẳng vinh dự gì đâu.

- Thẩm Thăng Y...

- Các hạ xưng hô thế nào đây?

Ma Vương im lặng một lúc. Kế đó lại nói :

- Chuyện này quả nhân thấy tới đây là đủ rồi, các ngươi...

Thẩm Thăng Y ngắt lời :

- Chuyện này là do các hạ gây ra, nếu các hạ không muốn tiếp tục thì trước khi chúng ta tới đây các hạ có thể ngưng lại rồi.

- Đúng thế! - Ma Vương lạnh lùng nói - Đáng tiếc là quả nhân xưa nay rất cố chấp, cũng không thích bị người ta sai khiến.

- Vậy bây giờ muốn thôi, là ý của các hạ phải không?

- Nếu không phải, thì quả nhân đã không nói chuyện với các ngươi.

Tần Độc Hạc cười nhạt :

- Nói thế thì ra chúng ta có phúc lớn lắm nhỉ?

Trương Thiên Hộ nói chen vào :

- Muốn chấm dứt chuyện này cũng được thôi, có điều các hạ phải giải thích cho chúng ta rõ hết đầu đuôi.

- Giải thích à - Giọng nói của Ma Vương có vẻ tức giận - Các ngươi nói là quả nhân phải giải thích à?

- Cho dù ngươi là vua Âm ty, thì không giải thích cũng không xong. - Trương Thiên Hộ cười nhạt - Bởi vì chúng ta không phải là con dân của ngươi, cũng không phải đang ở Âm ty.

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói tiếp :

- Nếu còn điều gì không rõ, thì không những chúng ta sẽ tiếp tục, mà sau buổi sáng hôm nay, nhất định nơi đây cũng sẽ tan nát.

Liễu Thanh Phong cũng nói :

- Đệ tử của Giang Nam tứ hữu tuy không nhiều nhưng phá tan nơi này thành đất bằng cũng không có gì khó.

Ma Vương im lặng một lúc.

Trương Thiên Hộ ánh mắt nhìn chăm chăm vào pho tượng, tay trái chợt kéo Thẩm Thắng Y một cái.

Tay trái của ông ta giấu trong tay áo, không ai thấy là ông ta kéo Thẩm Thắng Y.

Thẩm Thắng Y xoay chuyển ý nghĩ, khẽ gật đầu.

Thật ra chàng không biết Trương Thiên Hộ có ý gì.

Nên chàng gật đầu để tỏ ý rằng mọi chuyện đều để cho Trương Thiên Hộ chủ trương.

Trương Thiên Hộ không nói gì, chỉ nhìn nhìn pho tượng.

Đi nhiên ông ta nhìn thấy tay Thẩm Thắng Y.

Tần Độc Hạc ánh mắt chợt đi động :

- Lão đại, đây là chuyện mạng người...

Trương Thiên Hộ ánh mắt ngưng lại trên xác Sở Liệt :

- Người chết thì không sống lại được, và lại kẻ sát nhân là Tôn Thiên Thành.

Tần Độc Hạc im lặng.

Trương Thiên Hộ nhìn qua Liễu Thanh Phong :

- Lão đệ thấy thế nào?

- Oan có đầu, nợ có chủ, thế cũng được. - Liễu Thanh Phong chợt cười một tiếng - Chúng ta còn cần giải thích gì nữa?

Trương Thiên Hộ cười cười :

- Chẳng lẽ ngươi không tò mò chút nào à?

Liễu Thanh Phong gật đầu :

- Với chuyện kỳ quái thế này, sao lại không tò mò?

Giọng nói của Ma Vương lập tức vang lên :

- Các ngươi muốn biết chuyện gì?

Trương Thiên Hộ nói :

- Các hạ là người thông minh, chẳng lẽ không hiểu chúng ta muốn biết chuyện gì sao?

Ma Vương nói :

- Quả nhân chỉ biết các ngươi nêu câu hỏi thì quả nhân trả lời, đơn giản thế thôi.

Trương Thiên Hộ lập tức hỏi :

- Rốt lại chuyện Tôn Thiên Thành là thế nào?

- Ta đã nói rõ với các ngươi rồi mà.

- Còn rất nhiều chỗ chưa rõ, chẳng hạn tại sao y biến thành Ngải Phi Vũ?

- Đó là vì quả nhân muốn y biến thành Ngải Phi Vũ mà thôi.

- Hai người bọn họ hoàn toàn giống nhau à?
- Không hoang toản nhưng không thể phủ nhận rất có nhiều chỗ giống nhau, nên quả nhân mới biến y thành Ngải Phi Vũ.
- Làm cách nào để biến? - Trương Thiên Hộ chột hỏi gặng.
- Chuyện đó không quan hệ gì tới người.

Trương Thiên Hộ vẫn hỏi :

- Có đúng là người có một thanh Ma đao không?
- Còn có một cặp mắt ma, một đôi tay ma, một tấm thân ma.

Trương Thiên Hộ trầm ngâm nói :

- Theo ta thấy chỉ là một loại thuật dịch dung.
- Có lẽ thế.

Thẩm Thăng Y nói chen vào :

- Lúc các hạ làm chuyện này thì cần có Ngải Phi Vũ, nhưng Ngải Phi Vũ không chịu nên các hạ mới tạo ra một Ngải Phi Vũ giả để tung hỏa mù.

Ma Vương nói :

- Ngải Phi Vũ là người thế nào, dĩ nhiên người đã biết rõ.

Thẩm Thăng Y nói :

- Chúng ta là bạn thân với nhau.

Ma Vương nói :

- Tuy quả nhân hoàn toàn không có đi lại với y, nhưng chỉ nghe những chuyện y làm thường ngày, cũng rõ y là người thế nào.
- Cho nên người không thể không tạo ra một Ngải Phi Vũ giả, mà Ngải Phi Vũ giả do người tạo ra không may lại có thù oán với Giang Nam tứ hữu, nên mới phát sinh chuyện rắc rối, trở thành thế này.

Ma Vương nói :

- Ta đã nói từ đầu rằng sau khi thành công, y muốn làm gì thì làm, còn trước khi thành công, y phải lo luyện kiếm thuật, tạm gác tất cả ân oán với người khác lại.
- Tiếc là y nóng lòng trả thù, nên kiếm thuật mới có chút thành tựu đã không chờ đợi được, muốn đi trả thù ngay.
- Không thể phủ nhận y là một kẻ có tài, về mặt kiếm thuật tiến bộ rất nhanh, rất vừa ý quả nhân, quả nhân vốn cho rằng y biết phải làm thế nào, không ngờ lúc y ra tay lại ảnh hưởng tới việc của quả nhân.

Ma Vương thờ dài tiếp :

- Quả nhân cho rằng y sẽ tới xin lệnh, y lại không chờ quả nhân suy nghĩ, đã ra tay rồi.
- Lẽ ra các hạ không bao giờ nên nói với y hai chữ suy nghĩ.
- Phải lắm, phải lắm...
- Các hạ là chúa tể xứ ma, tự nhiên là có oai quyền, với sự thông minh của các hạ, lẽ ra không cần phải suy nghĩ mới trả lời được y. - Thẩm Thăng Y trầm giọng - Suy nghĩ, vốn đã là có ý tán thành.

Ma Vương lại thờ dài một tiếng :

- Tại sao quả nhân lại quên chuyện ấy nhỉ? - Ngừng lại một chút, chột trầm giọng - Người dạy dỗ quả nhân đấy à?

Thẩm Thăng Y không đáp, trong chớp mắt ấy dường như chàng đang nghĩ tới chuyện gì đó.

Ma Vương cũng không bắt bẻ nữa, chuyển qua chuyện khác :

- Tuy Tôn Thiên Thành học kiếm rất mau, nhưng hoàn toàn không phải là một người thông minh.

Trương Thiên Hộ nói ngay :

- Đúng thế, nên y mới không trực tiếp tìm bốn người chúng ta để ra tay, mà tìm tới người quen của chúng ta trước.

Tần Độc Hạc tiếp :

- Có thể nói tuy y đã luyện được kiếm thuật không kém, nhưng chưa dám tự tin là chắc chắn thành công.

Trương Thiên Hộ gật đầu nói :

- Đúng thế, bằng vào võ công của y mà nhân lúc bất ngờ ra tay muốn giết chúng ta cũng không phải là khó, nhưng vẫn còn ngu ở một chỗ là tuy xuất hiện dưới cái lốt của Ngải Phi Vũ, lại không hành sự như Ngải Phi Vũ.

Ma Vương lạnh lùng nói :

- Đó mới là điều làm quả nhân tức giận nhất.

Trương Thiên Hộ nói :

- Cũng vì không thể lợi dụng được nữa, nên các hạ mới giao ngay y ra không chút thương tiếc

- Đúng thế! - Ma Vương cất tiếng cười âm trầm

Thẩm Thăng Y chợt nói :

- Ngoài việc định lợi dụng, chắc các hạ còn phải dùng cách nào đó để khống chế y.

Ma Vương nói :

- Người nào cũng đều có một nhược điểm, Tôn Thiên Thành cũng chỉ là một con người .

Thẩm Thăng Y hỏi tiếp :

- Ta chỉ muốn biết các hạ dùng cách nào để khống chế Ngải Phi Vũ?

- Các người đã là bạn thân với nhau, thì chắc người rõ về gia cảnh của y.

Thẩm Thăng Y nói :

- Y là một đứa trẻ mồ côi, Thái Ất chân nhân truyền thụ kiếm thuật cho y đã mất rồi, hiện tại y không có ai để yêu thương nên gởi tình ở chốn giang hồ, coi mạng người như cỏ rác, ngay cả tính mạng của y, y cũng không tiếc.

- Muốn khống chế một người như thế, có thể người có cách chứ quả nhân thì không.

Thẩm Thăng Y nói :

- Vậy hiện nay y ở đâu?

Trương Thiên Hộ nói :

- Thả người ra đây, thì chuyện giữa chúng ta kể như ổn được một nửa.

Thẩm Thăng Y nhìn Trương Thiên Hộ một cái, nói :

- Dĩ nhiên đó phải là một Ngải Phi Vũ thật.

Trương Thiên Hộ nói :

- Dĩ nhiên.

Ma Vương hỏi :

- Còn một nửa chuyện giải quyết thế nào?

Trương Thiên Hộ nói :

- Để chúng ta yên ổn ra khỏi nơi đây.

Ma Vương lại im lặng suy nghĩ, Tần Độc Hạc ánh mắt chợt di động :

- Lão đại...

Trương Thiên Hộ nói :

- Từ lúc vào đây, chỉ bị hoảng sợ chứ không bị nguy hiểm, tuy ta mất một ngón tay, cũng không phải là to tát gì lắm.

Tần Độc Hạc nói :

- Ngay cả ngươi cũng không để bụng, dĩ nhiên ta không phản đối.

Liễu Thanh Phong nói tiếp :

- Về phía chúng ta mà nói, tới lúc Tôn Thiên Thành chết thì chuyện đã giải quyết xong, nhưng những chuyện sau này không phải vì có Tôn Thiên Thành.

Trương Thiên Hộ vung tay nói :

- Đúng như người ta nói, chúng ta không thể thoát được, ngay cả nói chuyện cũng không đủ tư cách, bạn của Thẩm lão đệ còn trong tay người ta, Thẩm lão đệ coi là bạn, chúng ta cũng không thể không coi là bạn.

Liễu Thanh Phong nhìn nhìn Thẩm Thăng Y, chàng cúi đầu không nói gì.

Giọng nói của Ma Vương lập tức vang lên :

- Chẳng lẽ các ngươi hoàn toàn không thích ma pháp biến người này thành kẻ khác sao?

Thẩm Thăng Y lạnh lùng nói :

- Các hạ có nói thẳng ra cũng chẳng có liên hệ gì tới chúng ta.

Ngừng một chút lại nói tiếp

- Và lại thuật dịch dung thì chẳng phải là chúng ta chưa thấy qua.

- Thuật dịch dung à? - Ma Vương cất tiếng cười nhạt.

Thẩm Thăng Y nói :

- Có thể các hạ còn chưa nghe tới hai người là Pháp sư Biến Hóa và Phấn hầu Bạch Ngọc Lâu.

- Biến Hóa thì ra cái gì? - Ma Vương lại cười nhạt một tiếng - Đến như Bạch Ngọc Lâu cũng bắt quá được một tập Vô song phổ, về thuật dịch dung chẳng có bản lĩnh gì, cũng chẳng qua mất được bậc danh gia.

Thẩm Thăng Y sừng sốt, té ra lão Ma Vương này cũng biết khá nhiều, thật là ngoài suy nghĩ của chàng.

Một ý nghĩ kỳ quái nảy ra trong đầu, nhưng chàng không nói gì.

Ma Vương hỏi tiếp :

- Ngay cả chuyện ta định làm gì, các ngươi cũng không muốn biết à?

Thẩm Thăng Y hỏi lại :

- Chúng ta chỉ muốn biết rằng các hạ có trả lời không?

- Không...

Thẩm Thăng Y nói luôn :

- Vậy các hạ đưa người ra đi.

- Người đang ở trước mặt các ngươi.

Thẩm Thăng Y sững sờ :

- Trong pho tượng à?

- Các người có thể bóc tượng ta tại đây, cũng có thể mang cả người lẫn ghế đi, trong chiếc dây lưng ngọc có hai viên thuốc, hòa với nước cho uống trong vòng nửa giờ y sẽ tỉnh lại, ngoài chuyện thân thể hư nhược chẳng có bệnh tật gì khác, cứ theo công lực của y, không đến giờ này ngày mai lại khỏe như thường.

Thẩm Thăng Y nghe rất rõ ràng, bước lên giơ tay gỡ lớp đất mỏng phủ lên người lão nhân.

Bọn Trương Thiên Hộ ba người đứng im nhưng dè dặt để ý khắp chung quanh đề phòng xảy ra chuyện bất ngờ.

Tiếp theo Ma Vương nói một câu :

- Chuẩn bị nước cho Ngải Phi Vũ.

Câu này Thẩm Thăng Y nghe rất rõ, cuối cùng chàng đã phát hiện giọng nói vang ra từ một cái lỗ trên chiếc ghế.

Cái lỗ nằm khuất trong một mảng hoa văn chạm trổ, quả là rất khó nhìn thấy, Thẩm Thăng Y cũng không đếm xỉa gì tới, mau lẹ gỡ lớp đất trên mặt pho tượng, sau lớp đất là gương mặt của một người trẻ tuổi.

Gương mặt này đương nhiên chẳng lạ đối với bọn Trương Thiên Hộ, mới rồi họ vừa giết một người giống hệt như vậy.

“Ngải Phi Vũ!”

Thẩm Thăng Y lại nhắc bộ tóc bạc giả trên đầu Ngải Phi Vũ xuống, cùng lúc ấy chàng đã đưa tay thăm dò hơi thở của Ngải Phi Vũ, thì thấy rất yếu ớt, cũng rất không đều.

Lớp đất chỉ phủ trên phần mặt, còn trên hai tay chỉ phủ tới cổ tay, không bao lâu đã được bóc ra hết.

Tiếng rèm ngọc khua vang, lão nhân nhỏ bé bụng một cái bàn thấp bước ra, đặt xuống cạnh Thẩm Thăng Y.

Trên bàn có một bình nước, một cái chén, lão nhân nhỏ bé đặt cái bàn xuống, rồi lui lại đứng trước rèm, thở phào một tiếng.

Thẩm Thăng Y ánh mắt di động nói :

- Người không cần phải sợ.

Lão nhân nhỏ bé khua hai tay :

- Chuyện ấy ta chưa quên đâu, thúc thúc từng đuổi giết ta trong con hẻm.

Thẩm Thăng Y nói :

- Đó là vì người đột nhiên phóng ám khí, suýt nữa đã toi mạng thúc thúc rồi.

Lão nhân nhỏ bé cười nói :

- Thúc thúc người lớn lượng lớn, dĩ nhiên không dễ bụng.

- Có lẽ...

Thẩm Thăng Y lấy trong chiếc đai ra hai viên thuốc màu xanh biếc, một tay vạch miệng Ngải Phi Vũ ra cho uống.

Lão nhân nhỏ bé nhìn nhìn :

- Không tới nửa giờ đâu mà.

Thẩm Thăng Y cười cười :

- Nói thẳng ra, y tính dấy ở đây bọn ta mới yên tâm.

Lão nhân nhỏ bé cười gượng :

- Thúc thúc muốn thế nào cũng được.

Trương Thiên Hộ chợt bước đến, cười nói :

- Người gọi y là thúc thúc, thì gọi ta bằng gì?

Lão nhân nhỏ bé nhăn nhó nói :

- Thì gọi là lão công công.

Trương Thiên Hộ vuốt râu nói :

- Tiểu bằng hữu bao nhiêu tuổi thế?

Lão nhân nhỏ bé nói ngay :

- Đã quên cả rồi.

Trương Thiên Hộ nói ngay :

- Đường như chúng ta đã gặp nhau ở đâu thì phải.

Đôi mắt tròn xoe của lão nhân nhỏ bé chột di động :

- Thật sao? Thế mà ta chẳng nhớ gì cả.

Trương Thiên Hộ than dài một tiếng :

- Trên sông Trường Giang lần sóng sau xô lần sóng trước, bọn trẻ con các ngươi bây giờ rất nhiều kẻ thông minh.

Lão nhân nhỏ bé cười nói :

- Ta chỉ ăn ngay nói thật, chủ nhân thường dạy ta rằng trẻ con không được nói dối.

Trương Thiên Hộ vừa định nói gì đó, giọng nói của Ma Vương đã vang lên :

- Không có lệnh của quả nhân, y không nói bất cứ chuyện gì với các ngươi đâu.

Lão nhân nhỏ bé ứng thanh nói :

- Chắc là công công đã nghe rõ rồi chứ?

Trương Thiên Hộ cười cười ngồi xuống một bên.

Ma Vương lại lên tiếng :

- Y tỉnh dậy rồi thì ngươi tiễn khách thay cho ta.

Giọng nói lần này mạnh mà nhỏ, chữ cuối cùng cơ hồ không còn nghe thấy nữa.

Lão nhân nhỏ bé nói :

- Các vị có cần dùng trà không?

Trương Thiên Hộ lắc đầu :

- Tiểu bằng hữu chắc không ngại gì cho bọn ta xem quanh đây một chút chứ?

Lão nhân nhỏ bé nói :

- Tùy ý mà.

Trương Thiên Hộ đứng dậy, đi vòng quanh nhìn nhìn, dĩ nhiên ông ta không nhìn ra được gì, lão nhân nhỏ bé vừa đi vừa chạy theo, không hề có chút gì sợ sệt.

Liễu Thanh Phong ngồi một bên, Tần Độc Hạc cũng không động dậy, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Sảnh đường im phăng phắc, chỉ có tiếng bước chân của Trương Thiên Hộ thỉnh thoảng vang lên khe khẽ.

Thời gian cũng trôi qua trong im lặng.

Cũng không rõ là bao lâu, Ngải Phi Vũ rốt lại thở nhẹ ra một hơi, từ từ mở mắt.

Đôi mắt của y dường như bị một màn sương bao phủ.

Đến khi màn sương tan đi, y mới mỉm cười kêu lên :

- Thắm huynh...

Thắm Thăng Y cười cười :

- Là lắm phải không?

- Nếu là người khác thì dĩ nhiên rất lạ, nhưng là Thắm huynh thì không. - Ngải Phi Vũ lại cười một tiếng - Tiểu đệ vốn đã nghĩ nếu được cứu thì người tới cứu ngoài Thắm huynh ra không còn ai khác.

Thắm Thăng Y nói ngay :

- Ngươi thử vận chân khí xem có chỗ nào không ổn không?

Ngải Phi Vũ hai chân ngồi xếp bằng trên ghế, mắt nhìn xuống mũi, mũi thờ theo ý, bắt đầu vận hành chân khí trong cơ thể.

Thắm Thăng Y mắt không di động, khẩn trương nhìn Ngải Phi Vũ, chỉ chờ có chỗ nào không ổn sẽ lập tức ra tay phong bế huyệt đạo cho y.

Trương Thiên Hộ, Liễu Thanh Phong, Tàn Độc Hạc mục quang đều tập trung cả vào mặt Ngải Phi Vũ, lão nhân nhỏ bé kia cũng bước tới gần đứng trước mặt Ngải Phi Vũ nghiêng đầu gãi gãi.

Một hồi im lặng trôi qua, Ngải Phi Vũ từ từ ngẩng đầu nói :

- Không có chuyện gì, có điều quá đói, nếu có cái gì ăn, chắc sẽ khôi phục rất mau thôi.

Lão nhân nhỏ bé bên cạnh cười khàỵ :

- Thật có lỗi quá, ở đây hiện giờ chẳng có gì ăn ngay được cả.

Ngải Phi Vũ cười nhạt :

- Ngươi định quên chuyện đó à?

Lão nhân nhỏ bé cười nói :

- Nếu ngươi cẩn thận một chút chắc chắn đã nhìn ra bấy rồi.

Ngải Phi Vũ hừ lạnh một tiếng :

- Nói thế là chuyện này do lỗi của ta không cẩn thận chắc.

Lão nhân nhỏ bé nói :

- Từ nay về sau nếu có gặp tình hình như thế, ngươi đừng có hung hăng xông lên, lời dạy bảo ấy thật có tiền cũng không mua được đâu.

Ngải Phi Vũ đứng phắt dậy, trông như chuẩn bị nhảy xổ tới, Thắm Thăng Y đưa tay cản lại :

- Ngải huynh, chuyện này về sau sẽ tính nợ.

Lão nhân nhỏ bé vỗ tay nói :

- Còn được vị thúc thúc này là thông tình đạt lý.

Thắm Thăng Y lặng lẽ nói :

- Chúng ta không phải là hạng người nói qua rồi thôi đâu.

Lão nhân nhỏ bé cười nói :

- Xem ra cũng không giống lắm.

Thắm Thăng Y chưa đáp, Ngải Phi Vũ đã kêu lên :

- Rốt lại ngươi đã ưng thuận với họ những gì rồi?

- Không có gì đâu - Thảm Thăng Y quay lại - Chỉ là họ đem giao người ra, thì chúng ta sẽ không lỗi thời với họ nữa.
- Những người này chẳng có chỗ nào tốt cả - Ngải Phi Vũ trừng mắt nhìn lão nhân nhỏ bé - Bất kể thế nào, ta cũng không để các người yên đâu.
- Từ khi người bị bắt đến nay, rõ ràng là bọn họ không đúng nhưng người đã không bị hề hấn gì, chuyện này cũng nên bỏ qua.

Người nói câu này là Trương Thiên Hộ.

Ngải Phi Vũ nhìn Trương Thiên Hộ, khẽ cau mày, Thảm Thăng Y nói ngay :

- Bốn vị này là Giang Nam tứ hữu...

Ngải Phi Vũ ánh mắt di động nhìn lên xác Sở Liệt :

- Vị lão tiền bối này bị gì vậy?

Trương Thiên Hộ buồn bã nói :

- Giang Nam tứ hữu hiện chỉ còn tam hữu thôi.

Ngải Phi Vũ tròn mắt nhìn lão nhân nhỏ bé :

- Là họ giết chết, vì muốn cứu ta ra phải không? Thế mà hòa giải với họ à? Chuyện này không được rồi.

Trương Thiên Hộ liếc nhìn Thảm Thăng Y một cái :

- Người bạn này của người quả nhiên là kẻ hào hán.

Ngải Phi Vũ đưa mắt nhìn lại :

- Thảm huynh...

Trương Thiên Hộ đỡ lời Thảm Thăng Y :

- Lão đệ yên tâm, không phải vì chuyện đó đâu.

Lão nhân nhỏ bé nói :

- Vậy hiện giờ các vị dời chân được rồi.

Câu nói vừa dứt, một tiếng quát vang lên “Cẩn thận!”, tiếp theo là một đạo kiếm quang bay tới giữa mặt y.

Đó là kiếm của Thảm Thăng Y.

Lão nhân nhỏ bé vừa nghe thấy hai tiếng “Cẩn thận!”, kiếm quang đã chớp lên trước mắt, thân hình lập tức chuyển động bằng mình về phía sau né tránh, liên tiếp sử dụng ba thân pháp khác nhau nhưng vẫn không thoát được thế kiếm của Thảm Thăng Y.

Trong tiếng quát tháo, ánh kiếm sáng lóe đột nhiên thu lại, kiếm đã trở vào vỏ, Thảm Thăng Y như không có chuyện gì, thản nhiên nhìn lão nhân nhỏ bé.

Lão nhân nhỏ bé toàn thân không một vết máu, đứng yên trước bình phong, ngăn người nhìn Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y hỏi ngay :

- So với Vô Âm Thần Chử của người thì thế nào?

Lão nhân nhỏ bé kêu lên :

- Bất ngờ đánh lên thì có bản lĩnh gì?

Thảm Thăng Y nói :

- Ta chỉ là muốn cho người biết mùi vị bị đánh lên. Người đánh lên người ta, người ta cũng đánh lên người y hệt, nếu người không muốn chết mà không hiểu gì, từ nay về sau tốt nhất là đừng giữ cái trò ấy ra.

Lão nhân nhỏ bé mắt tròn xoe trừng trừng nhìn Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y quay đầu nói với mọi người :

- Chúng ta đi được rồi.

Trương Thiên Hộ gật gật đầu, bước lên bệ xác Sở Liệt, Liễu Thanh Phong lập tức bước qua nói :

- Đề ta...

- Ai cũng thế mà.

Trương Thiên Hộ cất bước đi về phía cửa, Liễu Thanh Phong, Tần Độc Hạc song song đi theo.

Ngài Phi Vũ cũng bước theo, bước chân tuy có vẻ mệt nhọc nhưng không hề dừng. Thẩm Thăng Y đi cuối cùng.

Lão nhân nhỏ bé chột kêu lên :

- Người phong tỏa bốn mươi chín huyết đạo của ta, mà không chịu giải huyết cho ta à...

Thẩm Thăng Y ngắt lời :

- Người biết rõ bốn mươi chín huyết đạo bị phong bế, dĩ nhiên cũng biết lực đạo trên kiếm của ta rất nhẹ nhàng, vận chân khí đủ một vòng thì có thể giải khai.

Lão nhân nhỏ bé ngoác mồm chửi :

- Người không phải là người mà là con quỷ!

Thẩm Thăng Y cười cười nói :

- May mà không phải thế.

Trương Thiên Hộ cũng nói :

- Tiểu quỷ thấy Ma Vương chỉ có cách khép nép vâng lệnh, đâu lại dám đắc tội với tiểu ác quỷ tả hữu của vị Ma Vương kia.

Lão nhân nhỏ bé vốn mặt đầy giận dữ, nghe tới câu nói của Trương Thiên Hộ, lại cười lớn :

- Từ nay trở đi ta sẽ không chửi người như thế nữa.

Trương Thiên Hộ không đếm xỉa gì tới y nữa, cứ tiếp tục bước đi, Thẩm Thăng Y cũng chỉ nói một tiếng

- Hẹn gặp lại.

- Hẹn gặp lại, thúc thúc.

Lão nhân nhỏ bé chỉ còn cánh tay phải là có thể giơ lên, dừng một thoáng lại nói tiếp :

- Chúng ta không gặp lại nhau là tốt nhất.

Nói xong câu ấy y đã có thể cử động, lăm la lăm lét đi cách xa phía sau Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y đi ra khỏi sảnh đường, lão nhân nhỏ bé cũng ra tới cửa, y tay chân ngẩn cùn, cử chỉ trông rất buồn cười, thần thái cũng thế, nhưng Thẩm Thăng Y thì hiện tại không hề có một chút cảm giác nào là buồn cười.

Chàng không hề quay đầu lại, nhưng cũng không dám lơ là đề phòng.

Tới bên ngoài sảnh môn khá xa, Trương Thiên Hộ mới nói :

- Thăng lùn tinh quái ấy thật ra rất đáng yêu.

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói :

- Chắc là có rất nhiều người nghĩ thế đã chết mà chẳng hiểu gì dưới tay y rồi đấy.

Thẩm Thăng Y nói :

- Tuy y đáng sợ, nhưng đã thoát khỏi một lần đánh lén của y, từ nay trở đi đề phòng thì y có giở trò lại cũng không có bao nhiêu tác dụng, chỉ là vị chủ nhân cao thâm khôn lường của y mới thật là đáng sợ đấy.

Tần Độc Hạc nói :

- Nhưng y vẫn cứ phải bàn bạc với chúng ta, để bọn ta rời khỏi nơi này.

Trương Thiên Hộ nói :

- Đó chỉ vì y biết nếu liều mạng, cho dù có thắng cũng phải trả một cái giá tương đương, đối với y không những không có ích lợi gì, mà còn làm hỏng kế hoạch của y đang tiến hành.

Tần Độc Hạc hỏi :

- Kế hoạch gì?

- Không biết nữa, nhưng sau khi công khai rồi thì chắc chắn sẽ làm chấn động thiên hạ.

Trương Thiên Hộ lẩm bẩm

- Kỳ quái, sao ta chẳng có ấn tượng gì về người này cả.

Thẩm Thăng Y nói :

- Nếu họ vốn không phải là thuộc võ lâm Trung Nguyên thì chẳng có gì là kỳ quái.

Trương Thiên Hộ trầm ngâm một lúc, Ngải Phi Vũ hỏi chen vào :

- Rốt lại là chuyện gì vậy?

Thẩm Thăng Y hỏi lại :

- Ngải huynh bị bắt ở đâu?

Ngải Phi Vũ nói :

- Ở lầu Yên Vũ, bị dụ vào bẫy, lúc rơi xuống nước hôn mê có cảm giác như nằm trên một cái lưới lớn.

Thẩm Thăng Y cười cười :

- Họ đã nhìn đúng nhược điểm của ngươi, nên mới chọn Nam Hồ để hạ thủ.

Ngải Phi Vũ thở dài một tiếng :

- Ta vốn đã có ý định rằng thủy tính đã không bằng một nửa của ngươi thì không nên tới nơi đó, nhưng lại nhìn thấy cảnh lầu Yên Vũ trong khói mưa quả rất đẹp, lại bị người đàn bà chèo thuyền nài nỉ hết lời, mới bước xuống thuyền.

Trương Thiên Hộ nói :

- Vậy chắc người đàn bà chèo thuyền kia có chuyện rồi.

Ngải Phi Vũ nói :

- Hiện thời nhớ lại thì rõ ràng bà ta nhiệt tình quá đáng, nhưng ta chẳng hề gây thù chuốc oán với người xung quanh đây.

Trương Thiên Hộ nói :

- Kỳ quái hơn nữa là họ biết rõ lúc ngươi qua ngay đây để sắp đặt mai phục.

Thẩm Thăng Y hỏi luôn :

- Ngươi có chuyện gì mà tới Gia Hưng?

- Chỉ là ở không thấy buồn.

- Ngươi nhớ kỹ lại xem, có ai biết ngươi tới đây không?

- Trước khi đi, ta có viết một lá thư sai người đưa tới...

Ngải Phi Vũ giọng nói chợt dừng lại một lúc

- Không thể được, chẳng lẽ y lại là kẻ bán rẻ bạn bè à?

Tuy y không nói rõ nhưng Thẩm Thắng Y đã biết y muốn nói tới ai, Trương Thiên Hộ cũng nghĩ tới, lẩm bẩm nói :

- Thật là một người quân tử.

Ngài Phi Vũ giật nảy mình, nhìn Thẩm Thắng Y, lại thấy Thẩm Thắng Y vuốt mũi, rơi vào chỗ trầm tư.

- Có phải là chỗ Phuong Trục xảy ra chuyện gì không? - Ngài Phi Vũ chợt hỏi.

Thẩm Thắng Y gật đầu không nói, Ngài Phi Vũ lại hỏi :

- Rốt lại là đã xảy ra chuyện gì? Phuong Trục hiện ra sao rồi?

- Đến hiện giờ chắc y còn khỏe - Thẩm Thắng Y chép miệng - Nhưng chúng ta đều hy vọng y không khỏe.

Trương Thiên Hộ nói tiếp :

- Có thể ngại lạ lùng về câu nói ấy, nhưng nếu ngại biết rõ đầu đuôi câu chuyện vừa qua sẽ biết tại sao chúng ta lại hy vọng như vậy.

Ngài Phi Vũ hỏi :

- Vậy rốt lại là tại sao? Y không khỏe thì tốt gì cho chúng ta?

Thẩm Thắng Y nói :

- Ít nhất là nếu thế thì y vẫn còn là bạn của chúng ta.

Ngài Phi Vũ ngậy người nhìn Thẩm Thắng Y, Trương Thiên Hộ cũng thế, lập tức hỏi :

- Lão đệ, người này chắc không phải giả chứ?

Thẩm Thắng Y nói :

- Tiền bối cứ yên tâm.

Trương Thiên Hộ cười gượng một tiếng :

- Các người là bạn tốt với nhau, lẽ ra ta phải tin vào sự phán đoán của người, không biết tại sao ta lại nói một câu như vậy.

Ngài Phi Vũ ngơ ngác nhìn hai người, Thẩm Thắng Y giải thích :

- Chúng ta đang nói rằng người là thật chứ không phải giả.

- Tại sao lại có chuyện thật giả, chẳng lẽ lại có một người giống hệt ta à?

Ngài Phi Vũ bước qua bậc cửa, không để ý dẫm luôn lên vạt áo dài, suýt nữa ngã lăn ra đất.

- Chết thật, tại sao lại mặc cho ta thứ quần áo kỳ dị thế này?

Ngài Phi Vũ lằng bằng cuốn vạt áo dài lên thắt ngang lưng.

Thẩm Thắng Y bước theo qua bậc cửa, lão nhân nhỏ bé cũng lập tức nhô ra sau một đám cây hoa rậm rạp, cánh cửa như bị một cơn gió lớn thổi, “ầm” một tiếng đóng sầm lại.

Thẩm Thắng Y không đếm xỉa gì tới, lại nhìn Ngài Phi Vũ nói tiếp :

- Không chỉ ngại có thật giả, mà Phuong Trục cũng thế.

Ngài Phi Vũ chợt hiểu ra, nói :

- Là kỹ xảo của Pháp sư Biến Hóa chứ gì?

- Còn hơn thế nữa kia - Thẩm Thắng Y cười cười - Người giỏi còn có người giỏi hơn, núi cao có núi cao hơn, câu nói ấy không phải là không có lý.

Ngài Phi Vũ nói :

- Biến Hóa có thể thay đổi toàn bộ gương mặt của một người, biến y thành kẻ khác.

- Y lại không thể biến ra hai người giống hệt nhau.

- Vậy thì Bạch Ngọc Lâu...

- Thật ra chỉ là một cách che mắt - Thảm Thăng Y quay đầu nhìn cánh cổng lớn đóng chặt, rồi lại ngược nhìn lên trời - Trời sáng nhanh quá?

Trương Thiên Hộ nói ngay :

- Đường như lão đệ còn phải tới một nơi nào đó.

- Đúng thế - Thảm Thăng Y đưa mắt nhìn xuống - Ngài huynh cứ theo ba vị tiền bối đây về Trương gia nghỉ ngơi một lúc.

Ngài Phi Vũ hỏi gặng :

- Thảm huynh còn phải đi đâu nữa?

- Tìm Tiểu Phương nói chuyện một lúc.

Thảm Thăng Y chép miệng :

- Chỉ có y biết lúc nào ngươi tới Gia Hưng, biết ngươi sợ nước, ngoài ra còn có chuyện Ma Vương kia tuy có thể biến ra một người thứ hai giống hệt cũng phải có người thứ nhất trong tay mà làm khuôn chứ.

Trương Thiên Hộ gật đầu :

- Cho nên người y biến ra và người y theo đó biến ra phải đều là người của y, bị y khống chế. Chẳng hạn hai Âu Dương Lập đều bị y sai khiến, hai Ngài Phi Vũ có người thật không chịu khuất phục thì bị y giam giữ, hai Phương Trục cũng phải như thế.

Ngài Phi Vũ ngò vức nhìn Trương Thiên Hộ và Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y chậm rãi nói :

- Thật ra ta đã sớm cho rằng nếu không có cái khuôn thì làm sao biến được một người trở thành giống hệt.

- Lại có chuyện ngươi gặp phải hai Phương Trục về thời gian và địa điểm đều cách xa nhau không xa lắm

Trương Thiên Hộ ngừng lại, chột cười

- Nhưng ngươi vẫn không ngò vức y...

- Vì y là bạn ta.

Trương Thiên Hộ lắc đầu :

- Vì y là một bậc quân tử ai ai cũng biết, ai ai cũng ngưỡng mộ.

Tần Độc Hạc lạnh lùng chen vào :

- Ta vẫn không tin trên đời có kẻ quân tử thật.

Thảm Thăng Y thân nhiên nói :

- Chuyện này còn nhiều rắc rối bên trong, trước khi nhìn rõ con người của y, vẫn bối không dám đoán mò.

Tần Độc Hạc không giận mà lại cười :

- Đó là chỗ ngươi dễ thương hơn lão già này đây.

Trương Thiên Hộ trầm giọng nói :

- Chúng ta đã nghĩ tới thì Ma Vương cũng đã nghĩ tới, cho dù y không phải là ma thật thì cũng là một người thông minh.

Thảm Thăng Y nói :

- Cho nên lập trường của vị Quân Tử này ra sao thì phải đến lúc ta tới mới có thể biết rõ.

Trương Thiên Hộ ngẫm nghĩ :

- Có thể nơi đó cũng có sắp đặt một cái bẫy...

Thẩm Thăng Y nói :

- Về thời giờ chưa chắc đã kịp, và lại xét theo tình hình trước mắt, Ma Vương còn có những chuyện quan trọng hơn phải làm.

Trương Thiên Hộ cau mày :

- Vậy thì ta lo rằng không rõ Phuong Trục có còn sống không.

Thẩm Thăng Y gật đầu, thân hình đột nhiên co lại, vọt đi như một mũi tên.

Kinh công của chàng vốn không kém, lúc ấy lại thi triển hết mức, Liễu Thanh Phong cũng tự than rằng không bằng được.

Ngài Phi Vũ lúc ấy nghĩ tới chuyện muốn đi xem một phen, bị Trương Thiên Hộ cản, cũng mau chóng bị Trương Thiên Hộ thuyết phục.

Chuyện này thành ra còn có một mình Thẩm Thăng Y phải đối phó.

Trương Thiên Hộ tính toán cẩn thận, lần này có lầm không?

* * * * *

Đêm dài sắp hết, nhưng trước khi trời rạng, lại là lúc rất tối.

Thẩm Thăng Y tới ngoài cổng nhà Phuong Trục, trái tim chìm xuống, chàng chỉ thấy một màu tối đen. Trong trang viện không hề có ánh đèn lửa, hai ngọn đèn lồng treo trước cửa cũng không thấp lên.

Cổng lớn đóng chặt, Thẩm Thăng Y đẩy một cái không thấy mở ra, cũng không gọi cửa, thân hình lui lại một thước rồi vọt lên tường.

Từ trên cao nhìn xuống không thấy ngõ vào chẳng có người nào, bốn bề lặng im như chết, Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn qua một lượt, thân hình lay động đáp xuống đất.

Chàng đi thẳng từ ngõ vào nhà, một cảm giác bất yên dâng lên trong lòng.

Lên tới bậc thềm, vẫn không phát hiện được gì, tới phòng khách nhìn vào cũng tối om.

Thẩm Thăng Y bất giác hơi sò sọ, cũng đúng lúc ấy có hai tiếng lẹp kẹp từ trong phòng vang ra.

Thẩm Thăng Y nghe thấy rõ ràng, ánh mắt di động :

- Phuong huynh phải không?

(thiếu hai trang)

Thẩm Thăng Y không nỡ nhìn đến hết, thôi tắt ngọn đèn lồng, rồi cất con mèo bằng ngọc chặn giấy và tờ giấy ghi lời trần trối của Phuong Trục, rồi khỏi nhà họ Phuong.

Đêm dài cũng đã hết.

Bạn đang đọc truyện *Ma Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Tiếng sáo tan hồn

Hơi mù mờ mịt.

Làn hơi mù trên mặt ao dày đặc, nhà thủy tạ trên mặt ao cũng phẳng phất như đang bay ngoài cõi nhân gian, xem ra cũng không phải là có thật, lúc lúc lại có gió nổi xua tan làn hơi mù. Hàn Kỳ đưa Thẩm Thăng Y vào nhà thủy tạ xong, chào hỏi đôi ba câu rồi lặng lẽ rút lui.

Trương Thiên Hộ cũng không để Thẩm Thăng Y chờ lâu, lập tức tới ngay, qua một đêm trông ông ta có vẻ rất mệt mỏi, thân hình cũng gầy hằn lại.

- Nhà thủy tạ này bốn bề là nước, ta và người nói bất cứ chuyện gì cũng không sợ có người khác nghe thấy - Trương Thiên Hộ giọng nói rất nghiêm trọng - Chỗ cầu treo đã có Hàn Kỳ, bất cứ ai tới gần đều chắc chắn bị y phát hiện.

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Đây quả là một nơi nói chuyện rất tốt.

Trương Thiên Hộ nói qua chuyện khác :

- Ta mời người tới đây, người có thấy kỳ lạ không?

- Lúc bàn bạc thương lượng với Ma Vương, văn bối đã biết lão tiên bối phát hiện được gì đó rồi.

Thẩm Thăng Y hỏi tiếp :

- Đó là chuyện gì vậy?

Trương Thiên Hộ nói :

- Người chết tuy không nói được, nhưng có thể cho chúng ta biết chuyện gì đó.

- Phát hiện được gì trên thi thể Sở Liệt lão tiên bối vậy?

- Về mặt y đầy vẻ ngạc nhiên giận dữ, trong mắt phảng phất vẻ ngờ vực.

- Nhất kiếm ấy của Tôn Thiên Thành rõ ràng rất bất ngờ.

- Có một việc lão đệ còn chưa biết - Trương Thiên Hộ chậm rãi nói tiếp - Nhất kiếm ấy tuy bất ngờ, nhưng tính ra cho dù đánh lên bọn anh em chúng ta cũng đã có kinh nghiệm, và lại nhất kiếm ấy không đáng gọi là mau lẹ, dù có làm y bị thương nặng cũng không đủ để giết y.

Thẩm Thăng Y hoàn toàn không ngờ vực lời Trương Thiên Hộ, theo sự khôn ngoan và sự hiểu biết rõ ràng của ông ta về Sở Liệt thì chắc chắn ông ta đoán đúng.

Trương Thiên Hộ lại nói tiếp :

- Quan trọng nhất là ở huyết đạo trên lưng thi thể có một điểm màu đỏ, nếu ta đoán không lầm thì do một mũi châm gây ra.

- Độc châm à?

- Không phải...

Trương Thiên Hộ cau mày

- Nhưng bị mũi châm ấy bắn trúng thì chỉ sợ vận chân khí không được nữa, muốn né nhất kiếm bất ngờ của Tôn Thiên Thành dĩ nhiên khó đấy.

Thẩm Thăng Y đôi mắt mở to :

- Lúc ấy ai đứng phía đó?

Trương Thiên Hộ nói :

- Liễu Thanh Phong!

Thẩm Thăng Y sững sờ :

- Còn phía sau?

- Lúc ấy vách tường có dây lổ tròn di động cách khoảng hai trượng, mà người thì đang đứng bên kia, nếu có người đứng bên cạnh phóng ám khí vào bọn ta, chắc chắn không thoát khỏi mắt người đầu.

Thẩm Thăng Y bất giác gật đầu, Trương Thiên Hộ nói tiếp

- Tôn Thiên Thành một nhất kiếm đắc thủ xong, lập tức bị Liễu Thanh Phong chém bay đầu, sau đó Liễu Thanh Phong cứ bế thi thể không buông.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm nói :

- Lão tiên bối ngờ rằng Liễu Thanh Phong phóng mũi châm, sau đó cứ bế thi thể không buông là để tìm cơ hội rút mũi châm ra phải không?

- Quả là ta ngờ như thế.

Trương Thiên Hộ thẳng thắn thừa nhận.

Thẩm Thăng Y nói ngay :

- Liễu Thanh Phong là người thế nào, chắc không ai hiểu rõ bằng tiền bối.

- Người này tính tình đậm bạc, trong bốn người chúng ta thì y đọc sách nhiều nhất, nếu nói còn có người thứ hai xứng đáng được tôn là quân tử, thì chắc chắn đó là y.

Trương Thiên Hộ hững hờ cười một tiếng

- Đáng tiếc là kẻ quân tử ngay thẳng mọi người đều biết cũng đã biến thành ngụy quân tử, nên người anh em này của ta có thanh cao thật hay không, hiện tại cả ta cũng không dám nói chắc.

Thẩm Thăng Y lại hỏi :

- Giao tình của bốn người trước nay ra sao?

- Rất thân thiết, nên ta mới thấy kỳ quái, rốt lại là còn có cái gì đó làm động được lòng người anh em này, khiến y làm một việc như vậy.

Thẩm Thăng Y toan nói lại thôi, Trương Thiên Hộ lập tức nói :

- Có thể là người muốn hỏi có phải là người anh em này của ta là do người khác giả mạo chứ gì?

- Với sự khôn ngoan của lão tiền bối, nếu là người khác giả mạo, chắc chắn đã sớm phát hiện ra được chỗ khác lạ rồi.

Trương Thiên Hộ nói :

- Tính đến giờ này thì ta vẫn chưa phát hiện ra y có chỗ nào không ổn.

- Vậy chỉ có một cách giải thích, nếu mũi châm kia là do ông ta phóng ra, thì ông ta nếu không phải là người của Ma Vương ắt có xích mích gì đó với Sở lão tiền bối, nên mới nhân dịp này mượn đao giết người.

Trương Thiên Hộ ngẫm nghĩ :

- Tính nết của họ tuy rất đối lập với nhau nhưng trước nay đều không có chuyện gì, đây là trừ phi sau khi bọn ta chia tay mỗi người mỗi ngả rồi có chuyện gì thì ta không biết, chứ từ khi gặp nhau đến nay giữa họ vẫn chẳng có chuyện gì, mọi người vẫn chuyện trò với nhau bình thường như trước nay.

Thẩm Thăng Y hỏi luôn :

- Vậy lão tiền bối muốn văn bối làm gì?

Trương Thiên Hộ chậm rãi đáp :

- Lưu ý Liễu Thanh Phong, có thể tìm ra một chút manh mối về Ma Vương, nhưng chuyện này người làm là hợp nhất.

Thẩm Thăng Y không nói gì, Trương Thiên Hộ nói tiếp

- Vốn là chúng ta có thể nói chuyện thẳng thắn với nhau, nhưng chi sợ chuyện bí mật này lộ ra, y lại gặp kết quả như Phương Trục.

Thở dài một tiếng, Trương Thiên Hộ lại nói tiếp :

- Chuyện này đến nay đã làm nhiều người chết rồi, và lại đây là anh em lâu năm, ta vốn hy vọng có thể giải quyết êm thấm.

Thẩm Thăng Y vẫn không lên tiếng, Trương Thiên Hộ lại hỏi :

- Lão đệ đang nghĩ gì vậy?

Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng, chợt hỏi :

- Trong ao này có nuôi cá không?

Trương Thiên Hộ thoáng sửng sốt, nhưng vẫn đáp :

- Có nuôi một ít, nhưng chuyện này với việc nuôi cá có quan hệ gì với nhau đâu.

Thẩm Thăng Y nói :

- Nếu trong ao không có nuôi con cá nào lớn trên trăm cân, thì vẫn bói không cần phải làm chuyện này nữa rồi.

Trương Thiên Hộ ánh mắt chợt lóe sáng, dưới nhà thủy tạ lập tức vang lên tiếng nước động. Thẩm Thăng Y thân hình cũng đồng thời bay ra khỏi lan can, lật người trên không một cái đã đứng trên mái ngói.

Trương Thiên Hộ thân hình cũng không chậm, vọt ra một phía khác, nhún người một cái cũng đã đứng trên mái ngói.

Trong chớp mắt ngoài vài trượng đã vang lên tiếng nước khua mau, một người đội một cột nước vọt lên, đáp xuống một khóm bèo, toàn thân mặc bộ quần áo xanh nhạt, chính là Liễu Thanh Phong.

Y đứng một chân, mà khóm bèo vẫn không chìm xuống, rõ ràng một thân khinh công đã tới mức đăng phong tạo cực.

Trương Thiên Hộ vừa nhìn thấy y, lại không nói được câu nào. Thẩm Thăng Y lập tức kêu lên :

- Liễu lão tiên bói!.

- Không dám..

Giọng nói của Liễu Thanh Phong vẫn lạnh lùng không có gì khác thường, ngừng một lúc lại nói tiếp :

- Đúng thế, ta phóng châm ra, ta đã sớm biết là chưa chắc đã che giấu được.

Trương Thiên Hộ chỉ hỏi :

- Rốt lại là vì sao?

Liễu Thanh Phong hững hờ nói :

- Rồi ngươi sẽ biết cả thôi.

Trương Thiên Hộ trầm giọng nói :

- Chúng ta kết nghĩa anh em, tại sao lại tàn sát lẫn nhau?

Liễu Thanh Phong lại hỏi :

- Ngươi vẫn còn là anh của ta à?

Trương Thiên Hộ buột miệng :

- Dĩ nhiên.

Liễu Thanh Phong hỏi ngay :

- Vậy tại sao ngươi không tìm ta hỏi ngay giữa mặt, tại sao lại tin tưởng một kẻ mới quen, lại còn đề nghị y theo dõi anh em của ngươi?

Trương Thiên Hộ tuy tâm cơ mau lẹ sắc sảo, cũng biết Liễu Thanh Phong sẽ nói câu ấy, nhưng vẫn không đáp được, trong lòng ông ta đang rối bời.

Thẩm Thăng Y nói chen vào :

- Các hạ dùng thủ đoạn ám toán khiến anh em của mình bị chết dưới đao kiếm, chẳng lạ gì kẻ khác phải đề phòng!

Liễu Thanh Phong nói :

- Nếu ta không nói rõ hết, xem ra chắc khó rời khỏi chỗ này rồi.

Trương Thiên Hộ gật đầu.

- Đúng thế!

Liễu Thanh Phong cười cười :

- Tiếc là khinh công của ta xưa nay vẫn cao hơn ngươi, Thẩm Thăng Y tuy khinh công rất giỏi nhưng không rành đường lối ở đây bằng ta, mà ra khỏi đây thì cũng như nhau.

Câu nói vừa dứt, Liễu Thanh Phong thân hình vuron lên một cái bằng người vọt đi, ra ngoài ba trượng lại điểm chân vào một khóm bèo khác, đã rơi

xuống đường đi trước ngõ.

Thẩm Thăng Y cũng đồng thời vọt ra một bên, khinh công của chàng quả là không kém, nhô lên hụp xuống trên đám bèo một cái đã theo sát sau lưng Liễu Thanh Phong.

Trương Thiên Hộ vẫn đứng yên, thờ dài một tiếng.

Dưới một gốc cây lớn cạnh tường xuất hiện một người cao cao gầy gầy, dáng vẻ lạnh lùng trong tay cầm một cây trượng gỗ lê, chính là Tần Độc Hạc.

Mặt ông ta đây vẻ nghiêm khắc, đôi mắt ba phần mai mị, bảy phần đau thương, cây trượng gỗ lê quét ngang ra một cái cản đường Liễu Thanh Phong.

Liễu Thanh Phong vừa nhìn thấy, thân hình khựng lại, lúc ấy Trương Thiên Hộ mới từ nhà thủy tạ đuổi tới, nhô lên hụp xuống một cái, cùng Thẩm Thăng Y và Tần Độc Hạc đứng thành hình chữ phẩm bao vây Liễu Thanh Phong vào giữa.

- Người anh em giỏi, quả nhiên đã tính toán cẩn thận.

Liễu Thanh Phong cười thâm một tiếng.

Trương Thiên Hộ chậm rãi nói :

- Đây là đường thoát duy nhất, lẽ ra ngươi phải nghĩ tới việc ta sẽ bố trí người cản đường ở đây.

Liễu Thanh Phong nói :

- Vậy lẽ ra ta phải rời ngay trong đêm.

Trương Thiên Hộ lắc đầu :

- Ngươi mà động thân lúc đêm, cũng không chạy xa được.

Tần Độc Hạc nói ngay :

- Ta đã giám sát ngươi lâu rồi, mà khinh công của ngươi không thể bằng ta đâu.

Mặt Liễu Thanh Phong lập tức đỏ bừng, y biết rằng nếu sau khi Sở Liệt chết mà y giữ được bình tĩnh, lại suy nghĩ cẩn thận một chút chắc chẳng khó gì phát giác ra việc bị Tần Độc Hạc giám sát.

Nhưng y cũng không thể phủ nhận rằng khinh công của Tần Độc Hạc xưa nay rất không kém.

Dĩ nhiên đó không phải là điều quan trọng, cho dù khinh công của Tần Độc Hạc rất cao cường, chỉ cần có thể tạm thời triệt được ông ta cũng đủ thoát thân.

Trương Thiên Hộ khẽ thờ dài một tiếng, nói :

- Ngươi có biết nhược điểm của ngươi là gì không?

Liễu Thanh Phong nói :

- Nhược điểm duy nhất của ta là xử sự chưa thật bình tĩnh.

Trương Thiên Hộ lắc đầu, Liễu Thanh Phong cười nhạt :

- Theo ngươi thì là gì?

- Không thể quyết đoán đúng lúc, vẫn còn mang ý cầu may.

Trương Thiên Hộ lại thờ dài

- Nếu ta là ngươi, đã nghĩ tới hành động kia rồi lại cũng không thể nào qua mắt được người ta, lúc ra khỏi nơi nguy hiểm kia đã phải lập tức tìm cơ hội tháo thân, vì lúc ấy chúng ta còn đang lo nghĩ việc đối phó với Ma Vương.

Liễu Thanh Phong không nói gì, Trương Thiên Hộ lại tiếp :

- Thật ra ta đã sớm phát giác ra ngươi có chỗ khác lạ, nên đã cẩn thận rồi.

- Trong bốn người chúng ta thì ngươi là ngại chuyện rắc rối nhất nhưng lần này ngươi lại sẵn sàng, mà còn là người tới trước nhất - Trương Thiên Hộ lặng lẽ cười một tiếng - Có phải là vì ngươi biết lần này không có gì nguy hiểm không vậy?

- Vậy ra ta là người của họ đấy - Liễu Thanh Phong hỏi lại - Nhưng ta lại giết Tôn Thiên Thành kia mà?

- Đó chỉ vì ngươi sợ Tôn Thiên Thành nhận ra chân tướng, trong chớp mắt ấy y tập trung chú ý vào Sở Liệt, không khó gì phát hiện ra Sở Liệt có chỗ khác lạ, y có thể giữ bí mật cho Ma Vương chứ không có nghĩa vụ giữ bí mật cho ngươi.

Liễu Thanh Phong không nói gì.

Trương Thiên Hộ lại tiếp :

- Tôn Thiên Thành đã biết là phải chết, có thể lúc ấy y chỉ nghĩ tới việc tìm một người chết cho có bạn, mà quan trọng nhất là ngươi là kẻ thù của y, nếu được ngươi làm bạn chắc y càng vui sướng.

Liễu Thanh Phong rên lên một tiếng :

- Đó là những điều ngươi mới nghĩ ra đây, nhưng ta không thể không khâm phục.

Trương Thiên Hộ nói :

- Ta chỉ lấy làm lạ là tại sao ngươi giết Sở Liệt mà lại không giết hai người chúng ta.

Tần Độc Hạc cũng chen vào :

- Chuyện đó chắc không phải là chủ ý của Ma Vương, mà chúng ta lại không phải là kẻ đối đầu với y.

Liễu Thanh Phong lạnh lùng nói :

- Ngươi biến thành một kẻ thông minh hẳn lên từ lúc nào thế?

Tần Độc Hạc nói :

- Ta vốn không phải là một thằng ngu, có điều xưa nay đầu óc ta bị một người khác che lấp thôi.

Liễu Thanh Phong nói :

- Vậy sao ngươi không tìm cách trừ khử y đi cho đầu óc của ngươi sáng láng mà mở mắt với đời?

- Bởi vì chẳng cần phải như thế.

Tần Độc Hạc thân nhiên nói tiếp :

- Lúc này mà ngươi còn ăn nói bậy bạ thế à?

Liễu Thanh Phong lạnh lùng :

- Thì này giờ không phải là ai cũng ăn nói bậy bạ sao?

Tần Độc Hạc hỏi :

- Giữa Sở Liệt với ngươi rốt lại có xích mích gì? Hay là y đã làm điều gì không phải với ngươi?

Trương Thiên Hộ nói ngay :

- Hay là ngươi làm chuyện gì xấu xa bị y phát giác, không giết y không được?

Liễu Thanh Phong nói :

- Nếu các ngươi đủ sức bắt ta, mà ta lại khâm phục, biết đâu ta sẽ nói đấy.

Trương Thiên Hộ lắc đầu :

- Hợp sức hai người chúng ta thì ngươi nhất định không phải là đối thủ, mà theo tính nết nhu nhược của ngươi, bị đánh ngã rồi nhất định sẽ nói ra, cần gì phải khoác như thế?

Tần Độc Hạc nhìn qua Thẩm Thăng Y :

- Đây là chuyện giữa anh em chúng ta, xin Lão đệ không cần nhúng tay vào.

Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng, thân hình nghiêng một cái lui ra, đứng trên một gác mái thùy tạ.

Liễu Thanh Phong ánh mắt di động, lăm lăm :

- Chuyện này quả thật phải do chúng ta giải quyết với nhau.

Trương Thiên Hộ lập tức nói :

- Người còn chưa trả lời.

Tần Độc Hạc đáp :

- Chưa trả lời cũng đã là một lối trả lời, xem ra chúng ta không thể tiếc một phen bỏ sức lực ra.

Trương Thiên Hộ mò trong tay rút ra chiếc bàn toán, cây trượng gỗ lê của Tần Độc Hạc cũng rung lên một cái chênh chếch chỉ vào Tâm oa của Liễu Thanh Phong.

Liễu Thanh Phong thân nhiên rung kiếm, một đạo kiếm quang bao bọc thân hình, sáng lạnh như ánh trăng bóng nước.

Cây trượng gỗ lê của Tần Độc Hạc đột nhiên chuyển động như con rắn độc vươn ra, Trương Thiên Hộ chiếc bàn toán tiếp theo cũng khua vang, nghiêng người sẵn vào.

Liễu Thanh Phong chưa động thân, hai ngón tay trái chọt vươn ra, vù một tiếng, một dây chỉ phong bắn vào giữa huyệt Mi Tâm của Trương Thiên Hộ!

Trương Thiên Hộ biến sắc, chiếc bàn toán quét ngang ra, keng keng hai tiếng, hai viên ngọc bắn tung lên.

Liễu Thanh Phong thanh kiếm bên tay trái trượt một cái lướt trên cây trượng gỗ lê, y xuất thủ nhìn thì không nhanh, nhưng rất chuẩn xác.

Tần Độc Hạc chột thấy khác lạ, đang định thu trượng về thì đã không kịp, soạt một tiếng, cây trượng gỗ lê đã bị hót đứt nửa thước.

Liễu Thanh Phong nghiêng người sẵn vào, kiếm quang dày đặc truy kích Tần Độc Hạc, Tần Độc Hạc lui mau ra hai trượng vẫn không thoát được, Liễu Thanh Phong đột nhiên quay lại, kiếm cũng xoay ngược vạch lên không một nhát “keng keng keng” một tràng tiếng dội, ba mươi viên ngọc từ bàn toán bắn tới đã bị kiếm của y đánh rơi xuống đất.

Tần Độc Hạc thở phào, cây trượng gỗ lê dựng lên, bóng trượng đầy trời đỏ xuồng, mau khôn tả.

Chiếc bàn toán của Trương Thiên Hộ cũng đồng thời khai triển, năm viên ngọc bắn ra, đánh mau vào lưng Liễu Thanh Phong.

Liễu Thanh Phong nghiêng người vọt nhanh ra khỏi bóng trượng, năm viên ngọc của Trương Thiên Hộ cũng đánh trượt, ông ta kêu lên một tiếng “Giờ”, chiếc bàn toán lại rung một cái, mười viên ngọc bắn mau ra.

Liễu Thanh Phong cười nhạt một tiếng :

- Trò khéo léo vặt vãnh!

Thân hình xoay một cái, thanh kiếm chênh chếch đưa ra, chỉ nghe một tràng leng keng liên tiếp vang lên, mười viên ngọc đã nằm trên mũi kiếm.

- Trả cho người đây!

Mũi kiếm của Liễu Thanh Phong rung một cái, mười con toán bằng ngọc bắn lại Trương Thiên Hộ, kinh phong còn mạnh hơn lúc bắn tới Liễu Thanh Phong.

Trương Thiên Hộ chiếc bàn toán đẩy ra, mười viên ngọc đều đánh vào đó, thấy nặng như từ cung bắn ra, chột thấy hoảng sợ.

Tần Độc Hạc cây trượng gỗ lê lại đánh mau hơn, Liễu Thanh Phong thanh kiếm rút về lại phóng ra nhắm vào đầu cây trượng.

“Vù” một tiếng, kiếm phong xé không khí vang lên, mũi kiếm đâm đúng đầu trượng, cây trượng gỗ lê cứng bị toác làm hai ở hai đầu! Nhát trượng này của Tần Độc Hạc uy lực không phải tầm thường, nhưng lúc đánh tới thì mũi kiếm đã đâm ngập một thước vào đầu trượng.

Trương Thiên Hộ vừa thoáng thấy, chiếc bàn toán giơ cao lên, bốn thanh nẹp đột nhiên tung ra nối thành một chiếc bông vàng dài khoảng ba thước, những thanh xâu và các con toán đồng thời bay ra bắn vào Liễu Thanh Phong.

Tần Độc Hạc cũng vội vàng lui lại.

Liễu Thanh Phong nghe tiếng gió rít tới, không đuổi theo Tần Độc Hạc, thân hình lẳng không vọt lên, một mảnh trượng gỗ theo kiếm bay lên không.

Những thanh xâu con toán bay lướt dưới chân Liễu Thanh Phong, chiếc bông vàng lại vọt lên điểm vào giữa mặt y.

Liễu Thanh Phong hừ một tiếng, thanh kiếm lật lại đón đỡ.

Hai người thân hình xoắn lấy nhau rơi xuống, còn trên không đã qua lại hai mươi tám chiều.

Liễu Thanh Phong kiếm nào cũng mau lẹ, vừa rơi xuống tới đất đã bức Trương Thiên Hộ phải lui lại ba thước.

Mảnh trượng gỗ tứ thời bay luôn vào y.

Đó là Tần Độc Hạc đánh bay tới, tuy chỉ là một mảnh gỗ, nhưng được đẩy đi bằng chân khí nên vọt tới như tên bay.

Liễu Thanh Phong cả người lẫn kiếm lập tức lui lại, xoẹt một tiếng, mảnh trượng gỗ bị cắt làm đôi, kiếm thế tiếp theo lại hất một cái, hai mảnh trượng lại bắn tới giữa mặt Tần Độc Hạc.

Tần Độc Hạc vội lui, Liễu Thanh Phong như bóng theo hình, mỗi kiếm tiến một bước, phóng mau hai mươi kiếm.

Tần Độc Hạc bất buộc phải đưa trượng lên đỡ, soạt soạt hai tiếng, trước sau cây trượng lại bị chặt đứt mất ba tấc nữa.

Liễu Thanh Phong cười nhạt không thôi, nói :

- Ngươi còn đỡ được mấy kiếm của ta nữa?

Trong lúc cười nói, kiếm vẫn phóng ra không ngừng.

Tần Độc Hạc mặt lạnh như băng, Trương Thiên Hộ ngọn bông vàng bên cạnh vung tới, choang choang chặn đứng kiếm thế của Liễu Thanh Phong.

Liễu Thanh Phong ánh mắt ánh kiếm cùng chớp, mau lẹ đánh ra bảy kiếm, lại hất một cái bức Trương Thiên Hộ lui về phía Tần Độc Hạc. Lần này không còn phải lo phía sau, Liễu Thanh Phong một kiếm áp đảo hai người, tung hoành vũ lộng, nhìn hoa cả mắt.

Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc bỗng trượng cùng múa, nhưng đều không cản được công thế của Liễu Thanh Phong, bị bức bách phải lui lại liên tiếp.

Liễu Thanh Phong tấn công không ngớt, cười nhạt nói :

- Võ công của các ngươi không những không tiến bộ chút nào mà còn giảm sút rất nhiều, xem ra hôm nay ta muốn giết các ngươi không phải là chuyện khó.

Tần Độc Hạc cười nhạt đáp ngay :

- Đừng có múa mép vội.

Liễu Thanh Phong nói :

- Nếu một đánh một, thì giờ đây cây trượng trong tay ngươi đã thành gỗ vụn, xác ngươi đã phơi trên đất rồi.

Tần Độc Hạc không hề phủ nhận khả năng ấy, chỉ nói :

- Nếu ta phơi thây, ngươi cũng chưa chắc đã được toàn vẹn thân thể mà rút lui.

Liễu Thanh Phong nói :

- Sao ngươi không kêu họ Trương lui ra, xem thử có phải như ngươi nói không?

Trương Thiên Hộ ngắt lời :

- Dù y có kêu ta cũng không lui ra.

Liễu Thanh Phong cười nhạt nói :

- Ngươi đúng là một vị đại ca tốt.

Trương Thiên Hộ nói :

- Chỉ là có mắt không trông.

Liễu Thanh Phong nói :

- Sai rồi, chỉ là ngươi có quá nhiều tiền, cũng lại coi trọng tiền quá không coi người anh em cùng khổ là ta đây vào đâu cả.

Trương Thiên Hộ sừng sốt :

- Nói thế là ý gì?

Liều Thanh Phong lạnh lùng nói :

- Dĩ nhiên ngươi không nhớ, chứ ta thì nhớ.

Trương Thiên Hộ đôi lông mày nhăn tít, ngọn bông vàng đỡ liên tiếp tám kiếm của Liều Thanh Phong, hai hàng lông mày đột nhiên giãn ra :

- Phải ngươi nói tới việc năm trước ngươi hỏi mượn của ta một ngàn lạng vàng không?

Liều Thanh Phong cười lạnh :

- Rốt lại ngươi cũng nhớ ra rồi.

- Ngươi nhận đúng là chuyện ấy phải không?

Liều Thanh Phong đáp :

- Lúc ấy, tuy ta có uống một chút rượu, có hơi say thật, nhưng nói thế không phải do say.

Trương Thiên Hộ nói :

- Nhưng ngươi làm như nói đùa.

Liều Thanh Phong nói :

- Vì đó là lần đầu tiên trong đời ta mượn tiền, chẳng lẽ ngươi không biết, kể lần đầu tiên trong đời mượn tiền, mặt mày đều ngượng ngất, chỉ phải làm như nói đùa mới mở miệng ra được.

Trương Thiên Hộ than :

- Chúng ta là anh em thân thiết, nếu ngươi cần thận thì nói thẳng có gì phải ngại? - Ngừng một lát lại nói tiếp - Lúc ấy quả thật ta cho rằng ngươi nói đùa, và lại ngươi cũng không nói là mượn để làm gì?

Liều Thanh Phong cười gượng nói :

- Đó là vì ta nói không ra lời.

Trương Thiên Hộ có vẻ kinh ngạc, Tần Độc Hạc xen vào :

- Nhưng trước nay ngươi vẫn cam phận sống nghèo mà?

Liều Thanh Phong nói :

- Tiếc là rốt lại ta cũng chỉ là một con người, mà là người thì không tránh được sự ham muốn.

Tần Độc Hạc hỏi gặng :

- Ngươi ham muốn cái gì?

Liều Thanh Phong kiểm thế chợt chậm lại, đáp :

- Đàn bà.

Tần Độc Hạc sửng sò, Trương Thiên Hộ trầm ngâm nói :

- Ta nhớ lúc ngươi còn trẻ, từng nói là chỉ cần tìm được một người hợp với ngươi, ngươi cũng sẽ lấy vợ.

Liều Thanh Phong nói :

- Thì ta cũng tìm được rồi.

Tần Độc Hạc hỏi :

- Vậy người đàn bà ấy đòi ngươi một ngàn lạng vàng à?

- Không phải là nàng - Liều Thanh Phong nghiêm trang đáp - Mà là người nuôi nàng khôn lớn.

- Cô ta không có cha mẹ à?

- Có, chỉ vì gia cảnh bần cùng, đã bán nàng vào lầu xanh từ nhỏ.

- Người nói cô ta là một kỹ nữ sao?

Tần Độc Hạc rõ ràng không tin vào tai mình, Trương Thiên Hộ cũng phát hoảng như vậy.

Liễu Thanh Phong nói :

- Tuy nàng là một kỹ nữ, nhưng gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, chỉ có ca hát thôi, nàng không những xinh đẹp mà còn thông minh, cảm kỳ thi thư đầu giỏi hơn ta.

Tần Độc Hạc chợt nói :

- Cô ta lớn tuổi không?

Liễu Thanh Phong nói :

- Nếu nàng chưa chết, năm nay chắc khoảng ba mươi tuổi.

Tần Độc Hạc lại phát hoảng :

- Nếu ta nhớ không nhầm thì năm nay người đã sáu mươi tuổi rồi mà.

Liễu Thanh Phong nói :

- Ngay cả nàng cũng không quan tâm, thì người cần gì phải ngạc nhiên?

Tần Độc Hạc ngờ vực hỏi :

- Cô ta cũng không quan tâm thật à?

Liễu Thanh Phong lạnh lùng nói :

- Tai ta xưa nay nghe rất tốt.

Tần Độc Hạc nhon nhon cười một tiếng :

- Không phải là ta ngờ vực lời người nói, nhưng cũng thấy rằng chuyện ấy quả khó làm cho người ta tin.

- Cái xác sống như người thì biết cái gì?

Tần Độc Hạc cười cười :

- Có lẽ cô ta có tình cảm thật với người, mà người cũng cho cô ta một cảm giác an toàn trước đó chưa từng có.

Trương Thiên Hộ ngắt lời :

- Y đã cho rằng như thế, người cần gì phải làm y cụt hứng?

Tần Độc Hạc khẽ ‘hừ’ một tiếng, Liễu Thanh Phong giận dữ nói :

- Các người không tin à?

Trương Thiên Hộ chưa kịp đáp, Tần Độc Hạc đã lại nói :

- Không phải không tin, chỉ là thấy rằng người mà làm cha cô ta cũng sợ còn hơi già.

Liễu Thanh Phong quát lên :

- Cảm mờm.

Tần Độc Hạc lại nói :

- Có lẽ thật ra cô ta muốn nhận người làm cha.

Liễu Thanh Phong cả giận, thanh kiếm vung mau tấn công Tần Độc Hạc tới tấp, Trương Thiên Hộ chiếc bông vàng đề thanh kiếm rơi xuống nói :

- Đúng là vì nguoi không chuộc được nên cô ta phải đến nỗi chết không?

- Có thể nói như vậy.

Trương Thiên Hộ thở dài một tiếng, Tần Độc Hạc lại nói :

- Có thể nói như vậy, cũng có thể nói hoàn toàn không phải như vậy.

Liễu Thanh Phong cảm hờn nói :

- Vì ta tự tin sẽ tìm được một ngàn lạng vàng, nên trước mặt bà chủ của nàng khoe khoang như rồng như phụng, đến khi tới hẹn, đã phải chịu cảnh đối xử lạnh nhạt, mà bà ta còn bắt nàng phải lấy người khác.

Tần Độc Hạc nói :

- Nhưng nguoi không vì thế mà thôi.

Liễu Thanh Phong cười nhạt, Tần Độc Hạc hỏi luôn :

- Vậy nguoi làm gì rồi?

- Sau khi ta nổi giận, bèn quyết định ngay trong đêm cướp nàng đi, nhưng chuyện này xảy ra thế nào họ cũng biết là do ta làm, lời đó truyền ra, thì sau này ta không còn đất đứng trên giang hồ nữa.

Liễu Thanh Phong sa sầm mặt.

- Trừ khi sắp đặt cho thật tốt, hoặc giả sắp xếp sao cho thật bất ngờ, giết hết tất cả những người ở đó.

Trương Thiên Hộ và Tần Độc Hạc sững sờ nhìn Liễu Thanh Phong.

- Cho nên ta mới sắp đặt một trận cháy nhà.

Liễu Thanh Phong thanh kiếm dừng lại, dựa trên hòn non bộ, vẻ mặt ủ ê.

- Lúc lửa phát cháy lên ta bèn tới cứu người, nào ngờ bà chủ đã đưa nàng tới ở trong một ngôi lầu.

Tần Độc Hạc hỏi ngay :

- Chẳng lẽ nguoi cũng đốt luôn ngôi lầu sao?

- Không may lại đúng như thế...

Liễu Thanh Phong dáng vẻ ảm đạm :

- Ta tìm khắp nơi không thấy, tìm được người ở đó hỏi rõ rồi, vội quay trở lại toan cứu người thì ngôi lầu đã chìm trong biển lửa.

Trương Thiên Hộ lại thở dài, Tần Độc Hạc nhìn thấy vẻ mặt Liễu Thanh Phong rất khó coi, câu nói đã ra tới miệng lại nuốt vào.

Liễu Thanh Phong chống kiếm lạnh lùng nhìn hai người :

- Mọi chuyện đều chỉ vì tìm không được một ngàn lạng vàng mà ra, lúc ấy ta đã phát thệ là sẽ có một ngày bắt các nguoi phải hối hận!

- Bọn ta à? - Trương Thiên Hộ hỏi mau - Còn ai nữa, Sở Liệt chắc?

Liễu Thanh Phong nói :

- Đúng thế, Sở Liệt nữa, ta cảm hờn y còn hơn cả nguoi.

Trương Thiên Hộ hỏi :

- Mà tại sao chứ?

Liễu Thanh Phong đáp :

- Lần thứ hai ta tìm tới y, tuy y không giàu có như nguoi, nhưng một ngàn lạng vàng đối với y không phải là lớn.

Trương Thiên Hộ ngẫm nghĩ :

- Y cũng dễ tính như ta, chắc không từ chối người.

Liều Thanh Phong nói :

- Không phải thế, nhưng y ăn nói ta nghe không chịu được, cho nên ta chỉ uống rượu, không hề nói gì với y nữa, tới hôm sau thì chào rồi bỏ đi.

Trương Thiên Hộ nói :

- Sở Liệt không phải là kẻ miệng lưỡi khinh bạc, nhất định không phải.

Tần Độc Hạc chen vào :

- Lúc đó bọn người đều uống rượu, y nói chẳng qua là rượu nói.

Liều Thanh Phong nói :

- Một người đã hơi say da mặt thường cũng dày hơn một chút, cũng dễ nói ra hơn.

Trương Thiên Hộ thở dài :

- Sở Liệt uống rượu thì cứ hũ lớn hũ nhỏ nốc bằng hết, rất dễ say tới nỗi ngủ luôn, ăn nói bậy bạ, chuyện đó khó tránh, sao người lại cho là thật?

Liều Thanh Phong nói :

- Y là kẻ lòng ngay miệng nhay, tuy là rượu nói cũng không phải là tên bắn không có đích, ta không thể không thừa nhận rằng y nói rất có lý.

Tần Độc Hạc lẩm bẩm :

- Chẳng khó tưởng tượng ra y nói gì với người.

Liều Thanh Phong nói :

- Ta lại không phải là kẻ muốn gây vò đàn bà, các người cũng đã biết, sau khi vợ chết, cho đến lúc ấy ta chưa từng thương yêu một cô gái nào, tới tuổi này rồi, chợt lại nảy ra ý tục huyền...

Trương Thiên Hộ ngắt lời :

- Chẳng thể nghi ngờ rằng người hoàn toàn chân thành, lão phu có vợ bé con rơi phần lớn cũng vì thế...

Tần Độc Hạc nói :

- Ta cũng biết tuổi tác chênh lệch nhau quá không phải là chuyện hay - lại tiếp - Người có biết rằng các người chỉ thích hợp với việc ngâm thơ uống rượu thôi không?

Liều Thanh Phong nói :

- Cho đến bây giờ, ta cũng thấy điều đó không quan trọng.

Trương Thiên Hộ gạt đầu :

- Ta cũng chỉ muốn nói rõ một câu, là lúc ấy quả thật ta cho rằng người nói đùa.

Liều Thanh Phong lạnh lùng cười nói :

- Người không phải là kẻ tính toán cẩn thận sao?

Trương Thiên Hộ nói :

- Đối với anh em già, bạn bè già, có lúc ta lại biến thành rất ngu xuẩn, đó là vì xưa nay ta cho rằng giữa anh em bạn bè già với nhau chẳng có chuyện gì không nói thẳng ra được, chẳng cần phải ướm ướm dò dò.

- Miệng mồm người xưa nay đều không thua kém ai.

Trương Thiên Hộ lắc đầu :

- Giao tình giữa chúng ta không chỉ đáng giá ngàn lạng vàng.

Liều Thanh Phong im lặng một lúc mới nói :

- Bất kể thế nào, đó cũng là chuyện đã qua rồi.

Trương Thiên Hộ nói :

- Ta thấy sau khi chuyện xảy ra ngươi cũng rất rõ ràng, nếu không chẳng phải đến hôm này mới báo thù.

Liều Thanh Phong không nói.

Trương Thiên Hộ nói tiếp :

- Và lại ta tin chuyện đêm qua là không có dự tính, một mũi châm ấy phóng ra hoàn toàn là hành động không có kế hoạch, chỉ là ngươi đột nhiên nhớ lại oán hờn năm trước, chợt nổi sát cơ - ngừng một chút lại lắc đầu - Có thể chỉ là vì ngươi nghĩ tới Tôn Thiên Thành hùng hùng hổ hổ đâm Sở Liệt nên làm thế thôi.

Liều Thanh Phong cười nhạt một tiếng, Trương Thiên Hộ lại lắc đầu :

- Ta thật không ngờ câu chuyện lại rối thế này.

- Nếu ngờ thì sao?

- Thì không bao giờ nhờ Thẩm lão đệ để ý ngươi.

- Còn nếu ta muốn đi?

- Ta cũng không cản, mất một người anh em già cũng đã quá đủ đau lòng rồi.

Trương Thiên Hộ thở dài :

- Chắc rồi sau này ngươi cũng có lúc hối hận chuyện hôm nay.

- Nói đùa.

Liều Thanh Phong tuy miệng nói thế nhưng vẻ mặt bất giác trở nên âm trầm.

Tần Độc Hạc nhìn Trương Thiên Hộ một cái im lặng không nói.

Liều Thanh Phong chợt hỏi :

- Còn nếu ta muốn đi ngay bây giờ, muốn các ngươi tránh đường.

Trương Thiên Hộ nói :

- Thì chúng ta tránh đường.

- Có phải vì không cản được ta không?

Trương Thiên Hộ chậm rãi nói :

- Hai người chúng ta liên thủ, hoàn toàn có thể đối mạng với ngươi.

Tần Độc Hạc nói tiếp :

- Kiếm thuật của ngươi tuy tiến bộ hơn trước rất nhiều, nhưng không phải hoàn toàn không có chỗ sơ hở.

Liều Thanh Phong lạnh lùng trừng trừng nhìn hai người.

Trương Thiên Hộ chợt xua tay :

- Ngươi đi được rồi.

Liều Thanh Phong cười nhạt :

- Thật à?

Trương Thiên Hộ thở dài :

- Xưa nay ta cho rằng nguoi là kẻ cam sống nghèo khổ, là một kẻ rất khoáng đạt, bây giờ mới biết lầm rất lớn.

Liều Thanh Phong hỏi :

- Bây giờ nguoi thấy ta ra sao?

- Lòng nhiều ngờ vực, khí độ nặng nề mà hẹp hòi.

Trương Thiên Hộ lại thờ dài :

- Ta gần như nghĩ rằng nguoi đã bị Ma Vương biến thành một con rối.

Liều Thanh Phong liên tiếp cười nhạt. Tần Độc Hạc đột nhiên hỏi :

- Nguoi với Ma Vương rốt lại có quan hệ thế nào?

- Cái gì? Lại còn muốn hỏi dò manh mối ở ta à?

Câu nói ấy rõ ràng là đã thừa nhận.

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói ngay :

- Ta thấy y giống kẻ nói một đằng làm một nẻo, nói qua rồi quên.

- Chuyện đó có quan hệ gì tới câu hỏi kia?

Tần Độc Hạc nói :

- Chỉ là để cảnh cáo rằng họ sẽ đối phó thế nào với kẻ để lộ thân phận.

Liều Thanh Phong nói :

- Các nguoi cho rằng ta không biết à?

- Mũi châm phóng vào Sở Liệt không phải là chủ ý của Ma Vương, nguoi làm như thế, cũng có lỗi như Tôn Thiên Thành, và lại ta dám nói chắc rằng cho dù chúng ta không nói ra họ cũng biết rằng nguoi đã lộ thân phận.

Liều Thanh Phong cười lớn nói :

- Thật là một người anh em tốt.

Trương Thiên Hộ thờ dài :

- Nguoi nên suy nghĩ rồi hãy quyết định đi hay ở.

Liều Thanh Phong tiếng cười chợt ngừng lại :

- Bất kể các nguoi nói như thế có thật lòng hay không, họ Liều ta vẫn vô cùng cảm kích - ngừng lại một chút - Họ Liều cũng có thể tự lo cho mình được.

Câu nói vừa dứt, y nhắc kiềng khoa chân bước thẳng ra ngoài.

Trương Thiên Hộ và Tần Độc Hạc quả nhiên đều không cản trở gì, chỉ đưa mắt nhìn theo bóng Liều Thanh Phong đi xa dần.

Hàn Kỳ chạy tới đứng bên cạnh nãy giờ, hiện vẫn ngây người như bù nhìn.

Thẩm Thăng Y cũng không nhúc nhích, ngồi xếp bằng trên mái nhà thủy tạ, ba người trò chuyện câu nào chàng cũng nghe rất rõ, nhưng thần thái vẫn không thay đổi.

Liều Thanh Phong khuất dần sau cánh cửa vòm, không hề quay đầu, chỉ có tấm thân cao lớn hơi khòm xuống.

Trương Thiên Hộ thành hình cũng hơi khòm xuống, chợt thờ dài một tiếng :

- Ta làm như thế có đúng không?

Tần Độc Hạc cười cười :

- Nếu là ta quyết định, thì cũng thế thôi.

Rồi tiện tay quăng luôn đoạn trượng gãy xuống đất.

Trương Thiên Hộ từ từ ngẩng đầu nhìn Thẩm Thắng Y :

- Ngồi trên nóc nhà có thoải mái không?

Thẩm Thắng Y cười đáp :

- Cũng không thoải mái lắm.

Rồi vurun người một cái, đáp xuống đất như sợi tơ liễu bay xuống.

Trương Thiên Hộ nói tiếp :

- Thật là một trò cười cho người.

Thẩm Thắng Y nói :

- Chuyện tới nước này, ai mà lường được?

Trương Thiên Hộ hỏi qua chuyện khác :

- Người đã nghe rõ rồi đấy, theo người thì y có phải là người của Ma Vương không?

- Thì y đã thừa nhận rồi mà.

Trương Thiên Hộ nói :

- Không ngờ kiếm thuật của y lại luyện được tới mức ấy, không nói cũng biết là do Ma Vương truyền thụ cho.

Thẩm Thắng Y gật đầu :

- Kiếm pháp y thi triển mới rồi so với bọn Tôn Thiên Thành, Âu Dương Lập quả là đại đồng tiểu dị.

Tần Độc Hạc lạ lùng nói :

- Y lại không quan tâm tới chuyện thân phận bị tiết lộ.

Trương Thiên Hộ nói :

- Không ngoài hai lý do, một là bọn ta đã biết tới Ma Vương, thì có thể theo y chuyện gì khác cũng không quan trọng, ngoài ra còn vì y và lão nhân nhỏ bé kia cũng chung một loại, địa vị có chỗ đặc biệt.

Tần Độc Hạc gật đầu nói :

- Cứ vào thân phận, danh tiếng, võ công của y mà được đối xử đặc biệt cũng chẳng có gì là lạ.

Thẩm Thắng Y lẩm bẩm :

- Chỉ là có chỗ đáng tiếc.

- Hừ.. - Tần Độc Hạc thở dài - Cái gì làm y động tâm, cam tâm vứt hết mấy chục năm cùng khổ mà vinh dự?

- Có thể là võ công - Trương Thiên Hộ cười gượng - Có thể là tiền bạc, gặp một câu chuyện như thế, chắc y biết là tiền bạc có lúc trở thành rất quan trọng.

Thẩm Thắng Y nói :

- Ta chỉ lo về việc rốt lại Ma Vương có kế hoạch gì?

Trương Thiên Hộ gật đầu :

- Xem ra y đã giăng bày lưới với không ít cao thủ, người chịu theo thì trao cho chức lớn, người không chịu theo thì tìm cách bắt bớ khống chế, căn cứ theo hình dáng mà tạo ra một người khác...

Tần Độc Hạc nói :

- Xưa nay ta chưa bao giờ nhìn thấy thuật dịch dung cao minh tới mức đó.

Thẩm Thăng Y hoàn toàn tán thành :

- Ngoài thuật dịch dung, về mặt võ công, có thể nói không phải là bọn tầm thường có thể sánh được.

Trương Thiên Hộ nói :

- Gian địa thật kia xem ra không đơn giản, theo đó thì chắc chắn ở trong có chứa nhiều tiền bạc lắm.

- Chuyện lớn...

Tần Độc Hạc cười gượng, hai chữ ấy thật ra bây giờ là quá thừa.

Thẩm Thăng Y nói :

- Muốn biết là chuyện lớn gì, không phải là không có cách nào.

Trương Thiên Hộ ánh mắt chớp lên :

- Đúng thế, chúng ta có thể hỏi Ngải Phi Vũ.

Tần Độc Hạc gật gật đầu :

- Ngải Phi Vũ đang ở chỗ chúng ta...

Thẩm Thăng Y đột nhiên biến sắc, Trương Thiên Hộ cũng như vừa nghĩ ra chuyện gì đó, biến sắc nói :

- Đêm hôm qua Ma Vương cùng chúng ta giảng hòa có thể là vì cần thời gian để phá hủy gì đó trong địa thất, nếu y đã được an toàn, chưa chắc đã chịu thả Ngải Phi Vũ...

Câu nói mới tới đó, Thẩm Thăng Y đã vọt người đi, Trương Thiên Hộ và Tần Độc Hạc cũng song song vọt theo.

Đúng lúc ấy, một tràng tiếng sáo kỳ quái vượt không gian truyền tới.

Giống hệt như tiếng sáo xua rắn đêm trước.

* * * * *

Người thổi sáo là Tư Mã Tiên Tiên, đang xếp bằng ngồi trên mái nhà.

Tư thế thổi sáo của nàng ta cũng rất đẹp, dưới lớp áo mỏng thân thể như ẩn như hiện làm rung động lòng người, gió sớm thổi qua, làn áo mỏng phơ phất, vừa nhìn cứ tưởng như tiên bay trên trời. Không ai biết nàng ta tới từ lúc nào, theo con đường nào vào đây, đây là một con người còn sống.

Tất cả có mười sáu nàng Tư Mã Tiên Tiên tiến vào, trừ một người thổi sáo, số còn lại đang bao vây quanh phòng Ngải Phi Vũ, tất cả đầy tớ trai gái của nhà họ Trương không ai ngoại lệ, ai gặp phải họ cũng đều bị đâm chết.

Một kiếm trí mạng, không kêu được một tiếng, về mặt giết người, rõ ràng họ đã được huấn luyện chu đáo.

Tư Mã Trường Cát từng nói qua rằng thị lực của họ không tốt lắm, dưới ánh sáng thì nhìn không được xong hiện tại người nào trong mắt cũng như có một màn sương bao phủ, xem ra lại càng làm cho người ta mê mẩn.

Đó là nhìn lướt qua, chứ nhìn kỹ thì sẽ thấy trong ánh mắt của họ không những có nét ngu ngốc, mà còn đầy sát cơ.

Tiếng sáo vừa vang lên, họ chợt nhất tề nhảy xổ tới, người nào cũng như cọp đói xuống núi, vô cùng điên cuồng.

Cửa nẻo từng lớp bị phá nát, người theo kiếm loang loáng bay vào.

* * * * *

Tiếng sáo mới trôi lên Ngải Phi Vũ cũng lập tức tỉnh dậy, tuy công lực của y chưa khôi phục hoàn toàn, ngủ rất say nhưng cũng vẫn có thể giữ được sự tỉnh táo cần thiết.

Cạnh gối của y có một thanh kiếm, đó là thói quen lâu năm của y, không có kiếm bên cạnh người, y có cảm giác như bị lột truồng, rất là khó chịu.

Thẩm Thăng Y là kiếm khách, dĩ nhiên hiểu rõ tâm ý của một kẻ kiếm khách, Trương Thiên Hộ cũng thế, hay vì một dự cảm nào đó, nên sau khi vào nhà Trương gia rồi, bèn đưa tới cho Ngải Phi Vũ một thanh kiếm.

Ngải Phi Vũ nhảy bật dậy, tay phải cùng lúc tuốt kiếm ra khỏi vỏ, không được nhanh nhẹn như trước đây, nhưng cũng không phải là chậm chạp.

Một nàng Tư Mã Tiên Tiên tựa hồ cùng lúc phá cửa sổ vọt vào, đâm tới một kiếm.

Ngài Phi Vũ tay trái hất cái chắn lên đón lấy thanh kiếm trước mặt, một tiếng soạt vang lên, kiếm đâm vào chắn, kiếm của Ngài Phi Vũ cũng đồng thời đâm vào cổ họng nàng ta.

Ba thanh kiếm khác cũng lập tức từ ba phía khác nhau phóng tới, nhát nào cũng mau lẹ tàn độc, phóng vào những chỗ yếu hại.

Ngài Phi Vũ lấy chiếc chắn đỡ một, tránh một, gạt một, thanh kiếm trong tay hất một cái, chém đứt tay một nàng Tư Mã Tiên Tiên, nhưng nàng ta không có chút gì là đau đớn, vẫn tiếp tục nhảy xổ vào.

Ngài Phi Vũ không hề phòng, bị tay nàng ta phòng trúng cổ họng.

Móng tay đã xuyên qua lớp da, tay Ngài Phi Vũ không chậm, lập tức đẩy ra một quyền đánh vào cổ họng nàng ta, nàng Tư Mã Tiên Tiên ấy trúng quyền bay tung lên. Sườn y cũng đồng thời bị trúng một kiếm, quần áo mau chóng nhuộm màu máu đỏ.

Tiếng sao càng dồn dập, đám Tư Mã Tiên Tiên xông vào phòng càng điên cuồng, nhát kiếm nào cũng tàn độc, Ngài Phi Vũ vô cùng nguy hiểm.

Y không thể không lui, nhưng cứ lui dần từng bước cũng chạm vào tường, không lui được nữa.

Đám Tư Mã Tiên Tiên lại lần xả vào.

Ngài Phi Vũ chạm lưng vào tường, thanh kiếm vung ra, cố gắng chặn đứng màn loạn kiếm trước mặt chém tới.

Vội vữa bay tung tóe, trên vách tường trong chớp mắt hiện ra hơn mười vết kiếm, Ngài Phi Vũ thân hình vẫn còn linh hoạt, kịp thời tránh né, hơn mười vết kiếm kia mới không hiện ra trên thân y.

Người đã hoàn toàn không còn sức đánh trả, muốn tàn độc, đám Tư Mã Tiên Tiên còn tàn độc hơn, muốn liều mạng, họ còn liều mạng hơn chẳng sợ sệt gì, Ngài Phi Vũ một kiếm đâm ra trừ phi trúng chỗ yếu hại, nếu không thì chẳng có bao nhiêu tác dụng.

Nhưng đâm ra một kiếm, thì y không thể đón đỡ những nhát kiếm phóng tới.

Cho nên y chỉ còn cách dẹt thành trước mặt mình một màn lưới kiếm, vừa đón đỡ, vừa di động về phía cửa sổ.

Số Tư Mã Tiên Tiên hoàn toàn không để ý tới hành động ấy của Ngài Phi Vũ, chỉ biết không ngừng tấn công.

Hiện tại họ chỉ có một mục đích là giết chết Ngài Phi Vũ.

Không ai nói tiếng nào, chỉ có tiếng binh khí loảng xoảng không dứt, màn lưới kiếm của Ngài Phi Vũ mau chóng bị phá tan, Ngài Phi Vũ biết rằng rất khó dẹt được lần thứ hai cho kín đáo, không thể không phá vòng vây mà ra, nên trong một tiếng gầm như điên cuồng, y vọt ra ngoài.

Ba nàng Tư Mã Tiên Tiên ngã lăn dưới bóng kiếm mau lẹ của y, đồng thời y cũng không biết rằng mình đã trúng bao nhiêu nhát kiếm, chỉ biết rằng trên cơ thể có mấy chỗ đau nhói từng cơn, rất đau.

Rốt lại y cũng đã phá được vòng vây, nhưng toàn thân đã nhuộm đầy máu, vọt ra được nửa trượng thì không gượng được nữa, ngã lăn ra đất. Đám Tư Mã Tiên Tiên đuổi sát, nhưng cũng đúng lúc ấy, một đạo kiếm quang từ ngoài cửa vọt vào, “keng keng keng” một tràng, hất tung màn lưới kiếm đang chụp xuống người Ngài Phi Vũ.

Đó là kiếm của Thẩm Thăng Y, thân hình vừa đáp xuống, Thẩm Thăng Y hai tay hai kiếm ra chiêu rất tàn độc đã đâm chết luôn một người.

Tiếng sáo chưa dứt, số còn lại tiếp tục xông vào, Thẩm Thăng Y quát lên giận dữ, ánh kiếm chớp nhanh, lại đâm ngã hai người.

* * * * *

Trương Thiên Hộ khinh công không cao mình bằng Thẩm Thăng Y, nhưng đáp xuống sau chàng không bao lâu, Thẩm Thăng Y vừa xông vào trong phòng ông ta cũng lập tức nhảy lên mái nhà.

Nàng Tư Mã Tiên Tiên thoải sáo vẫn điềm nhiên tiếp tục thoải sáo như không có chuyện gì, Trương Thiên Hộ vừa nhìn thấy đã biết ngay nàng ta bị khống chế thân trí, chỉ như cái xác sống nên cũng không nói nhiều, chiếc bóng vàng đánh thẳng vào đầu nàng ta.

Trong chớp mắt ấy dường như nàng Tư Mã Tiên Tiên cảm thấy có nguy hiểm, nhấc chiếc sáo quét ra, “choang” một tiếng, chiếc sáo tung đi, Trương Thiên Hộ lại đánh thêm một nhát, nàng Tư Mã Tiên Tiên như hoa như ngọc chết ngay tại đương trường. Trương Thiên Hộ lật người một cái, cũng xông vào trong phòng.

Ông ta vốn là một lão nhân hiền từ, giờ đây cũng đã động sát cơ.

* * * * *

Thẩm Thắng Y sát khí càng tăng, kiếm thế như xé toạc không gian, mau như chớp giật, nhát kiếm nào phóng ra cũng không những giết chết mà còn xé cả xác đối phương ra làm đôi.

Tiếng sáo vừa ngừng, đám Tư Mã Tiên Tiên còn lại động tác cũng lập tức dừng hẳn, Thẩm Thắng Y trong chớp mắt ấy lại giết thêm ba người.

Tần Độc Hạc cũng theo cửa sổ vọt vào, xuống tay cũng không hề nể nang, ba nàng Tư Mã Tiên Tiên còn lại cũng chết lả dưới chưởng của ông ta, ngọc nát hương tan.

Thẩm Thắng Y vội vàng đỡ Ngải Phi Vũ lên, chỉ thấy trên người y đầm máu, có mấy vết thương ở chỗ trí mạng.

- Phi Vũ, cô đứng dậy xem!

Thẩm Thắng Y lập tức lấy cán kiếm phong tỏa mấy chỗ huyết đạo trên người Ngải Phi Vũ.

Máu không chảy ra nữa, nhưng Thẩm Thắng Y cũng biết không còn cách nào cứu sống Ngải Phi Vũ được.

Trương Thiên Hộ tung cửa xông vào phòng như một cơn gió lốc, ánh mắt chiếu lên người Ngải Phi Vũ, bước chân khựng lại, hai hàng lông mày nhăn tít.

Tần Độc Hạc bên cạnh cũng bước lên, đỡ một bên Ngải Phi Vũ.

Ngải Phi Vũ vẫn nở nụ cười nhìn Thẩm Thắng Y :

- Ta mới rồi kiêu hãnh rằng trốn thoát được mạng trời, té ra cũng không...

Giọng nói khô khè, máu từ miệng y trào ra.

Thẩm Thắng Y đôi môi run run, muốn nói lại thôi. Trương Thiên Hộ cũng muốn nói gì đó, nhưng rốt lại vẫn im lặng.

Ngải Phi Vũ thở phào một hơi, nói tiếp :

- Đến bây giờ ta vẫn một thân một mình, không có chuyện gì cần nhờ vả, cũng không nợ nần gì ai, như thế cũng yên tâm.

Trương Thiên Hộ cắn răng nói :

- Ngải lão đệ, trong đời ngươi đã biết được những đại nhân vật nào?

Câu hỏi ấy vào lúc này rõ ràng rất tàn khốc, nhưng là chuyện không thể không làm.

Ngải Phi Vũ đương nhiên hiểu rõ ý Trương Thiên Hộ, nói :

- Có hai người...

- Ai? Ai? - Trương Thiên Hộ hỏi mau.

Ngải Phi Vũ cười một tiếng, nói :

- Một người là Thẩm đại ca đây...

Trương Thiên Hộ sững sờ, nhưng ông ta không thể không thừa nhận rằng Thẩm Thắng Y xứng đáng là một đại nhân vật.

Thẩm Thắng Y cười gượng :

- Còn một người nữa?

Bạn đang đọc truyện *Ma Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Phấn hầu

Ngải Phi Vũ nói tiếp không ra lời :

- Bạch... Bạch Ngọc...

- Bạch Ngọc Lâu à? - Thẩm Thăng Y buột miệng.

Ngải Phi Vũ gắng gượng gạt đầu, người giật mạnh một cái, Thẩm Thăng Y kêu lớn :

- Phi Vũ...

Không có tiếng trả lời, Ngải Phi Vũ đã thở hơi cuối cùng, Thẩm Thăng Y câu nói dừng lại, đứng chết sững tại chỗ.

Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc nhìn nhau một cái, một hồi lâu không biết nên nói gì.

Trong phòng rơi vào cảnh yên lặng.

Cũng không biết qua bao lâu, Thẩm Thăng Y mới từ từ về lại với mình, lẩm bẩm :

- Bạch Ngọc Lâu, chẳng lẽ là y à?

Tần Độc Hạc hỏi chen vào :

- Bạch Ngọc Lâu là người thế nào?

Trương Thiên Hộ nói :

- Người chưa để ý tới người ấy sao?

Tần Độc Hạc lắc đầu nói :

- Khoảng mười năm nay ta không rõ gì về tin tức trên giang hồ, nhưng nếu y là một đại nhân vật thì ta phải biết rồi.

Trương Thiên Hộ nói :

- Sở dĩ y là một đại nhân vật, cũng không phải hoàn toàn vì võ công của y.

- Vậy thì vì cái gì? - Tần Độc Hạc càng lạ lùng.

- Vì lai lịch đặc biệt của y - Trương Thiên Hộ nói - Y là một vị Phấn hầu.

- Phấn hầu à? - Tần Độc Hạc lại sững sốt.

- Cũng chính là Phò mã.

Trương Thiên Hộ không lạ gì việc Tần Độc Hạc không rõ ý nghĩa của hai chữ Phấn hầu. Phấn hầu và giang hồ vốn là hai khu vực khó qua lại với nhau...

Tần Độc Hạc nghe chừng đã hiểu :

- Y là con rể Hoàng đế à?

Trương Thiên Hộ gạt đầu :

- Lúc y còn trẻ đã từng liên tiếp thi đấu cả văn võ Trạng nguyên, lấy được Công chúa Thùy Thanh, thành chuyện hay một thời.

Tần Độc Hạc cười gượng :

- Loại chuyện kỳ quái này thì thứ lỗi cho ta quê mùa không biết.

- Trên giang hồ y chiếm được cái danh hiệu là Thụ Kiếm Song Tuyệt, đây là chuyện chưa lâu đâu.

- Y thích đi lại với người giang hồ à?

Tần Độc Hạc dường như cũng không tin, theo ông ta quan niệm thì người giang hồ và quan trường rất khó có quan hệ, cũng không thừa nhận rằng trong quan trường ít nhiều có người tốt.

Trương Thiên Hộ quá hiểu tâm ý Tần Độc Hạc, nói :

- Gã Bạch Ngọc Lâu này là một kẻ kỳ nam tử.

Tần Độc Hạc lại hỏi :

- Người biết rõ à?

Trương Thiên Hộ lắc đầu :

- Là truyền thuyết nói thế.

- Truyền thuyết thì khó mà không có chuyện sai lạc, Thảm Lão đệ, người nói có phải không?

Thảm Thăng Y lắc đầu :

- Bạch Ngọc Lâu với ta là bạn thân.

Tần Độc Hạc sững sờ, Thảm Thăng Y nói tiếp :

- Thật ra y không có cái lối quan dạng kiểu quan trường, cũng đã làm qua mấy việc lớn khiến người ta vui thích.

Tần Độc Hạc vuốt vuốt râu :

- Bạn thân của người đương nhiên không đến nỗi sai biệt quá nhưng không rõ mặt mũi vị Phò mã này ra sao

- Cũng không khó coi lắm - Thảm Thăng Y đáp.

Trương Thiên Hộ nói :

- Nếu không đã không lọt được vào mắt con gái Hoàng đế, làm được Phấn hầu.

Tần Độc Hạc trầm ngâm nói tiếp :

- Đó là một nhân tài trong triều đình, dĩ nhiên tương lai sẽ trở thành kẻ rất quan trọng.

- Đương nhiên.

Trương Thiên Hộ cũng không dám quả quyết, nhìn nhìn Thảm Thăng Y.

- Theo ta biết thì quyền lực của y quả không phải nhỏ, nghe nói Cẩm y vệ đều do y thống lĩnh.

Thảm Thăng Y dường như có nhiều điều có thể nói, nhưng không nói ra.

Tần Độc Hạc lẩm bẩm :

- Gã Ma Vương kia không phải mưu cướp ngôi đâu.

Trương Thiên Hộ cười một tiếng :

- Người nghĩ tới chuyện đó rồi kia à?

Thảm Thăng Y cau mày nói :

- Chuyện đó cũng có thể, bước đầu tiên của kế hoạch có thể là y định dùng Ngải Phi Vũ giả để tiếp cận Bạch Ngọc Lâu, rồi sau đó tạo ra một Bạch Ngọc Lâu giả...

- Rồi tạo ra một Hoàng đế giả à?

Trương Thiên Hộ bất chợt tái xanh, rõ ràng đây là chuyện động trời, nhưng xem thuật dịch dung kỳ diệu kia thì nếu có biến ra một vị Hoàng đế giả cũng không phải là chuyện không làm được.

Lúc ấy cục diện sẽ trở thành như thế nào? Trương Thiên Hộ không dám nghĩ nữa.

Tần Độc Hạc chợt cất tiếng cười :

- Từ giang hồ vào cung điện, chỉ có thằng điên mới làm chuyện đó.

Trương Thiên Hộ nói :

- Những gã Ma Vương kia chẳng lẽ không giống một thằng vô cùng điên à?

Tần Độc Hạc nghiêm trang nói :

- Không phải không giống, mà đúng là thẳng điện, nên chuyện này chúng ta tuyệt nhiên không thể tự thủ bàng quan.

Con người này tuy biểu hiện bề ngoài lạnh lùng như băng giá, nhưng trong lòng thì lại không phải như vậy, Thẩm Thắng Y bất chợt khe khẽ gật đầu.

Trương Thiên Hộ giàu có đứng đầu một vùng, cũng là kẻ giang hồ già dặn, nhưng trước một việc như thế này cũng không biết nên thế nào là tốt.

Tần Độc Hạc lẩm bẩm :

- Nhưng ai mà chịu tin lời chúng ta?

Trương Thiên Hộ cười gượng :

- Nếu không tự mình trải qua, thì ta là người đầu tiên không tin có chuyện này.

Thẩm Thắng Y nói :

- Có một người nhất định tin.

- Bạch Ngọc Lâu!

Tần Độc Hạc phản ứng cũng nhạy bén.

- Người tới nói, nhất định y phải tin.

Thẩm Thắng Y im lặng gật đầu, Tần Độc Hạc đưa mắt quét qua một vòng.

- Chuyện này sau sẽ nói, Ngải Phi Vũ đã biết những gì?

Trương Thiên Hộ nói :

- Rất ít người biết chuyện này, đám Tư Mã Tiên Tiên kia đã mất hết bản tính, cũng không thể tra hỏi được.

Tần Độc Hạc nói :

- Nếu không có nội ứng, họ không thể len đột nhập vào dễ dàng như vậy, không rõ là ai?

Trương Thiên Hộ khoé mắt nhăn nhúm :

- Chỉ có một người, là Liễu Thanh Phong.

Tần Độc Hạc hỏi nhưng trong lòng cũng đã khẳng định, cảm hờn nói :

- Kỳ quái thật, thế mà chúng ta lại để cho y rời đi.

Trương Thiên Hộ nói :

- Đó chỉ là vì chúng ta chưa biết rõ nội tình thế nào, nhưng tại sao không chịu đích thân ra thay, cho đỡ rắc rối?

Thẩm Thắng Y nói :

- Có thể y cũng còn có một nhược điểm khác

- Sợ chết!

Trương Thiên Hộ nói :

- Nhược điểm ấy mới rồi đã bộc lộ rất rõ, nhưng không phải thế, mà là vì đám Tư Mã Tiên Tiên kia không còn giá trị cho Ma Vương lợi dụng nữa, nên y mới để cho họ chết.

Thẩm Thắng Y gật đầu :

- Cũng có lý.

Trương Thiên Hộ ánh mắt chợt nhìn xuống đất :

- Cũng lạ là họ lại giống hệt nhau, cứ như là trò đùa.

Thẩm Thắng Y trầm ngâm nói :

- Xem ra hình như y muốn biến họ thành ai đó, nhưng biến đi biến lại vẫn không vừa ý, nên thay hết người này tới người khác.

Trương Thiên Hộ nói :

- Ta cũng nghĩ thế, mà nói như vậy thì nữ nhân kia ắt rất quan trọng.

- Ai thế? - Thẩm Thắng Y nghĩ không ra.

Trương Thiên Hộ nói :

- Biết đâu là một người chủ Bạch Ngọc Lâu?

- Cũng chưa biết được.

Thẩm Thắng Y chậm rãi nói :

- Xem ra ta phải tới đó nói một tiếng.

Trương Thiên Hộ nói :

- Hai lão già chúng ta biết đâu cũng có chỗ dùng, cũng nên nhân cơ hội này tới gặp vị Phán hầu kia cho biết.

Tần Độc Hạc lắc lắc đầu :

- Phủ Phò mã cũng như công đường quan lại, rắc rối lắm...

- Không đâu - Thẩm Thắng Y ánh mắt xa xôi - Hai vị lão tiền bối không cần lo chuyện đó.

Trương Thiên Hộ khẽ thở dài :

- Chúng ta đi hay không chắc cũng chẳng quan hệ gì, nhưng Liễu Thanh Phong do chúng ta để cho đi, không thể không lưu tâm.

Tần Độc Hạc hỏi :

- Theo ngươi đoán, hiện giờ y sẽ chạy tới đâu?

- Đoán không ra - Trương Thiên Hộ cười gượng.

* * * * *

Lúc ấy Liễu Thanh Phong đang tiến vào một con hẻm nhỏ.

Đây chính là con hẻm mà Thẩm Thắng Y thấy Phương Trục giả tiến vào. Trong hẻm không có ai, Liễu Thanh Phong dừng lại ở trước cổng, không yên tâm còn ngoái lại nhìn, biết chắc không có người theo dõi, mới tung người vọt qua tường, vào trong hậu viện Di Hồng.

Trong viện cũng vắng ngắt, Liễu Thanh Phong rõ ràng rất thông thuộc nơi này, đi mau về phía trước, qua khỏi dãy hành lang, cánh cửa vòm, lối đi rồi bước vào một tiểu viện, dừng lại trước một ngôi lầu nhỏ.

Trong ngôi lầu nhò vẫn còn ánh đèn, Liễu Thanh Phong gõ cửa ba hồi dài một hồi ngắn, cả thảy bốn lần.

- Cửa không đóng.

Một giọng nữ nhân rất khó nghe từ bên trong vang ra.

Liễu Thanh Phong đẩy cửa bước vào.

Chỗ bước vào là một phòng khách nho nhỏ, trước bình phong đặt một cái ghế lớn, một nữ nhân trung niên thân hình to lớn kỳ lạ ngồi đó, đeo đầy vàng ngọc, quần áo hoa lệ.

Chính là bà chủ viện Di Hồng, Thượng tam thư.

Liễu Thanh Phong với tay khép cửa lại, nói :

- Tam thư vẫn còn thức.

Đôi mắt Tam thư tí lại chỉ còn như một sợi chỉ :

- Một đêm thế này ai mà ngủ cho được - lại thần nhiên cười nói - Trí nhớ của người xem ra ngày càng kém.

Liều Thanh Phong hơi ngạc nhiên :

- Tam thư...

Tam thư cười ngắt lời :

- Ta đã chẳng nói rồi sao, người khác gọi là Tam thư không hề gì, người gọi một tiếng là ta bất giác run lên.

Liều Thanh Phong cười khan, Tam thư gọt tay :

- Ngồi đi.

Trên cái bàn trước mặt bà ta có rượu thịt, Tam thư đang ăn uống một mình.

Liều Thanh Phong ngồi xuống rồi, Tam thư chép miệng thở dài :

- Ta có tật xấu thế này, lúc vui vẻ dĩ nhiên muốn ăn cái gì đó, mà không vui vẻ cũng muốn ăn.

- Ăn được là có phúc.

Liều Thanh Phong chợt trở thành một kẻ rất phàm tục.

- Có phúc nhưng mà mập, nữ nhân mập quá không ai yêu.

Tam thư có vẻ cảm khái, nâng chén hóp một hóp rượu.

Liều Thanh Phong cười nói :

- Tam thư trở thành đa sầu đa cảm từ lúc nào vậy?

Tam thư cười nói :

- Người cũng ăn một chút đi.

Rồi đưa đôi đũa trong tay cho Liều Thanh Phong.

Liều Thanh Phong nói “Ta không đói”, nhưng vẫn cầm lấy đôi đũa.

- Vậy thì uống một chút rượu.

Tam thư đưa chén rượu qua :

- Rượu này không dở lắm.

Liều Thanh Phong đón lấy chén rượu, nhấp một hóp, nói :

- Rất không dở.

Tam thư rót thêm cho đầy chén :

- Rượu có thể làm đỡ lạnh, uống thêm một chút.

Liều Thanh Phong vừa chạy một quãng đường mồ hôi còn chưa ráo, bộ mặt già hơi ửng hồng, mượn rượu để che bớt mấy phần nhăn nhó.

Tam thư chờ y uống xong mới hỏi :

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Bị phát hiện ra rồi phải không?

Liều Thanh Phong thở dài không nói, Tam thư cười nói tiếp :

- Họ Trương quả là kẻ khôn ngoan cẩn thận

Rồi thông thả đứng dậy, bước tới đẩy cánh cửa sổ ra.

Liều Thanh Phong nhìn nhìn theo Tam thư nói :

- Ta đã sớm tự nhủ là phải cẩn thận, nhưng vẫn bị y đoán ra.

Tam thư chột nói :

- Lúc ngươi vào có thấy quanh đây rất im lặng không?

Liễu Thanh Phong đáp :

- Bây giờ mới đúng là là lúc đi ngủ.

- Chỉ là ngủ một lần này thì không bao giờ dậy nữa. - Tam thư thản nhiên nói.

Liễu Thanh Phong buột miệng

- Sao thế?

Tam thư cười một tiếng hỏi :

- Ngươi đâu phải là hạng ngu xuẩn tới mức ấy?

Liễu Thanh Phong nét mặt thay đổi, hạ giọng nói :

- Có lẽ.... đều chết cả rồi à?

Tam thư nói :

- Những kẻ đáng chết đều chết rồi.

Kế hỏi tiếp :

- Chắc ngươi biết vì sao họ phải chết chứ?

Liễu Thanh Phong nói :

- Vì họ không còn giá trị sử dụng nữa.

Tam thư nói :

- Đó chỉ là một trong những lý do, chứ điều quan trọng nhất là lần này sự việc diễn ra rất bất ngờ, ít nhiều họ đều thấy lạ lùng, ít nhiều họ đều nhìn thấy những điều họ không được nhìn thấy.

- Chủ nhân quả là cẩn thận.

Liễu Thanh Phong tuy ngoài miệng nói thế, nhưng cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy suốt sống lưng.

Những người chết ở đây rõ ràng là chết một cách hồ đồ, không biết vì sao mình phải chết.

Một lúc sau y lại hỏi :

- Còn những người khác?

Tam thư nói :

- Đều đã rời khỏi chỗ này.

- Ngươi ở lại chờ ta à?

Tam thư gật đầu nói :

- Chủ nhân biết nhất định ngươi sẽ tới đây lập tức.

Liễu Thanh Phong nói :

- Hiện giờ chúng ta đi được rồi...

Vừa nói được nửa câu y chột biến sắc.

Tam thư lúc ấy mới chép miệng thở dài :

- Muốn cho người uống hết chén rượu mới rồi thật không dễ.

Liễu Thanh Phong rú lên :

- Là rượu độc à?

Tam thư nói :

- Tuy phát tác chậm, nhưng vô cùng công hiệu!

- Nhưng tại sao? - Liễu Thanh Phong kêu lên.

Tam thư thở dài :

- Dường như người quên rằng chủ nhân rất ghét những kẻ thuộc hạ hành động theo ý mình, trái với lệnh của ông ta.

- Ta...

Liễu Thanh Phong vừa nói được một tiếng đã bị Tam thư ngắt lời :

- Nếu người không ra tay ám toán Sở Liệt, thì làm sao bị phát hiện được?

Liễu Thanh Phong sững lại, Tam thư nói tiếp :

- Trương Thiên Hộ khôn ngoan cẩn thận, là một kẻ thực sự thông minh, muốn che giấu y là một chuyện rất khó, người lại vốn không thông minh bằng y, làm việc lại không có sắp xếp chu đáo trước, không bị y phát hiện mới thật là lạ.

Liễu Thanh Phong nói :

- Ta bộc lộ thân phận vào lúc này chắc chẳng có gì quan trọng.

Tam thư cười cười nói :

- Chỉ là người không còn dùng được nữa, mà đối với những kẻ không dùng được nữa, chủ nhân xử trí ra sao người đã rõ rồi.

Liễu Thanh Phong nói :

- Ta là kẻ quan trọng không phải như người khác.

- Cho nên chủ nhân lại càng tức giận, vì ông ta lại phải tìm một cao thủ như người để bù vào người bị thiếu.

Tam thư lắc đầu :

- Thật không ngờ người bấy nhiêu tuổi đầu rồi mà còn nóng tính quá.

Liễu Thanh Phong vẻ mặt vô cùng khó coi, đột nhiên tuốt kiếm vọt lên không đám mau tới.

Một lần tuốt kiếm này ra khỏi vỏ rất mau lẹ thật giống hệt như điện chớp sét giật, mà một nhát kiếm đâm tới cũng chớp nhoáng.

Chiếc ghế Tam thư ngồi lập tức bị chém nát nát, trong chớp mắt ấy bà ta đã lật người một cái tránh qua, chiêu kiếm tuy nhanh cũng không nhanh bằng thân hình mập ú của bà ta.

Liễu Thanh Phong đâm trượt một kiếm, thân người trườn tới, chột đưa tay ôm chặt lấy bụng, trên mặt cũng đồng thời hiện ra vẻ đau đớn.

Thân hình y lại như bị gió quét bay lên, nhát kiếm thứ hai phóng ra, đâm mau vài mươi ba huyệt đạo trên người Tam thư.

Nhát sau tiếp nhát trước, mười ba chiêu kiếm tạo thành một màn lưới kiếm dày đặc, Tam thư nhìn như đã bị chụp vào trong tám lưới rồi, nhưng thân hình không rõ di động thế nào lại xoay một cái thoát ra khỏi.

Cũng tám thân mập ú này, lúc bình thường thì tạo cho người ta một cảm giác về sự nặng nề ngu ngốc, nhưng một khi di động, lại mau lẹ tới mức ấy, như quả cầu xoay chuyển.

Sau mười ba kiếm, cái ghế bên cạnh lại nát nát, mặt Liễu Thanh Phong cũng trắng bệch như vôi, hít sâu một hơi, lại đánh ra mười ba kiếm, nhưng rõ ràng so với mười ba kiếm trước đã chậm đi rất nhiều.

Tam thư cũng không dám coi thường mười ba nhát kiếm sau, xoay một vòng tới sau cái bàn, thanh kiếm của Liễu Thanh Phong lại vạch ra một đạo ánh

sáng lóe mắt, màn lưới kiếm thu lại chỉ còn một chiều, hết sức chém xuống.

Chiều kiếm này đánh ra cùng lúc Tam thư chuyển tới sau cái bàn, nếu Tam thư vẫn đứng yên tại chỗ thì cũng phải đón đỡ, bà ta lại xoay một cái như vừa rồi, thanh kiếm chém trúng bàn, ầm một tiếng vang lên, cái bàn đã bị chẻ làm hai mảnh.

Hai mảnh lại biến ngay thành bốn mảnh, nhát kiếm này của Liễu Thanh Phong chém ra rồi vẫn còn biến chiều.

Tiếc là Tam thư thân hình không hề dừng lại, vừa thoát ra khỏi bóng kiếm đã lẳng không ngồi lên tấm bình phong phía sau, dáng vẻ ung dung như vô sự.

Liễu Thanh Phong xông qua chiếc bàn bị chém đổ như lại muốn truy sát, nhưng vừa lên được một trượng chợt quy xuống, y chống tay trái vào một cái cột bên cạnh, giữ cho thân hình không đổ xuống.

Về mặt của y trở thành rất khó coi, hít liên tiếp hai hơi chân khí, khuôn mặt trắng bạch đột nhiên hiện lên hai đường chỉ màu hồng.

Tam thư nhìn thấy rõ cười cười nói :

- Người mà còn liều mạng thì dùng hết sức cũng chỉ đánh được tới đa là ba kiếm nữa, sau ba kiếm ấy mà người không ngã, thì người chế ra thuốc độc này chắc đã chết vì thuốc độc rồi.

Liễu Thanh Phong hừ lạnh một tiếng, bước cao bước thấp tiến lên phía trước, cả người lẫn kiếm lại đột nhiên hóa thành một đạo cầu vồng bắn tới.

Tam thư ánh mắt chớp lên, thân hình lật lại, từ trên bình phong bay ra.

Phía sau tấm bình phong nửa trượng có một cái ghế, Tam thư đã ngồi trên đó, ung dung cầm một chén rượu, đang từ từ hớp một hớp.

Liễu Thanh Phong cả người lẫn kiếm rơi xuống, bò lê bò càng qua khỏi tấm bình phong, thở hổn hển nói :

- Còn hai kiếm nữa!

Câu nói vừa dứt, cả người lẫn kiếm lại phóng tới.

Tam thư chén rượu trong tay đồng thời đẩy ra, “keng” một tiếng đón đúng mũi kiếm.

“Soạt” một tiếng, cái chén vỡ thành bốn năm mảnh, rượu trong chén bắn tung tóe, Liễu Thanh Phong bị hất tung trở lại, văng qua tấm bình phong rơi xuống đất.

Tam thư dùng chén rượu ra oai, cũng thật đáng sợ, Liễu Thanh Phong một chút chân khí hiện cũng đề tụ không được nữa, y chống kiếm xuống đất đứng dậy, chợt quát lớn một tiếng, thanh kiếm cũng bay ra!

Nhát kiếm này ném ra đã dùng toàn bộ công lực còn lại của y, kiếm vừa bay khỏi tay, thân hình y cũng đổ luôn xuống đất, hai dòng máu đen từ khoeo mắt chảy ra, mũi miệng cũng ứa máu đen.

Thanh kiếm bay rất chính xác, nhắm vào huyệt Mi Tâm của Tam thư, nhưng Tam thư chỉ vuron một ngón tay ra kẹp lấy đầu mũi kiếm.

Tuy động tác này không có oai phong như lúc đẩy chén rượu vừa rồi, nhưng trong một cái vung tay mà đón được nhát phi kiếm, cũng đủ thấy bản lĩnh của Tam thư.

Tiếp theo bà ta rung tay một cái, thanh kiếm bay trở lại, “soạt” một tiếng cắm xuống đất trước mặt Liễu Thanh Phong. Liễu Thanh Phong trên mặt đất lăn một vòng gượng đứng dậy, run run nhỏ thanh kiếm lên, tay y vừa nắm tới chỗ cán kiếm thì khí lực vốn có đã tiêu tan hết, lại ngã lăn ra, bị lưới kiếm cắt đứt cả năm ngón, máu chảy ra cũng toàn một màu đen. Chất độc này quả nhiên phát tác rất chậm, nhưng một khi đã phát tác thì vô cùng mau lẹ, ngay cả Liễu Thanh Phong nội công cao thâm như thế mà cũng không trực ra kịp.

Tam thư thấy Liễu Thanh Phong ngã xuống mới từ ghế đứng dậy vén mái tóc lên khẽ cười một tiếng, vỗ tay mấy cái.

Hai người mặt mũi như quỷ sứ từ ngoài bước vào, mỗi người đỡ một bên vai Liễu Thanh Phong, xốc lên mang đi.

Ánh mặt trời đã lên ngoài cửa, về mặt Liễu Thanh Phong dưới ánh sáng trông rất đáng sợ, thất khiếu máu đen ứa ra không ngừng.

Tam thư cũng bước ra theo, phẩy tay tắt ngọn đèn nhọt nhọt, ánh mặt trời chiếu lên hành lang rồi vương lại trên lối đi đầy cây rậm rạp.

* * * * *

Trương Thiên Hộ, Tàn Độc Hạc đã thu thập hành lý gọn nhẹ, đang chuẩn bị cùng Thảm Thăng Y lên đường, Hàn Kỳ lại bước vào đại sảnh.

Vừa nhìn thấy về mặt Hàn Kỳ, ba người đã biết lại có chuyện phát sinh, Tàn Độc Hạc cất tiếng hỏi trước :

- Lại có người chết phải không?

Hàn Kỳ chưa đáp, Trương Thiên Hộ đã hỏi :

- Rốt lại là xảy ra chuyện gì vậy?

Ông ta xưa nay là một người rất bình tĩnh, nhưng trải qua mấy biến cố vừa rồi, đã không giữ được bình tĩnh nữa.

Hàn Kỳ đáp :

- Ngoài cửa có người đưa tới một cỗ quan tài.

Trương Thiên Hộ hỏi tiếp :

- Ai thế?

- Là người ở hiệu quan tài trong thành, vẫn thường đi lại với chúng ta

Hàn Kỳ thở ra một hơi.

Hôm nay trong nhà họ quả có rất nhiều người chết, nên đã trở thành khách hàng rất đáng kính của hiệu quan tài. Trương Thiên Hộ lại hỏi :

- Ngoài họ ra còn có ai khác không?

- Không có - Hàn Kỳ nói - Họ được người ta nhờ đem quan tài tới đây, tất cả phí tổn đều được thanh toán rồi.

Thẩm Thăng Y đột nhiên hỏi chen vào :

- Trong quan tài có phải là tiền bối Liễu Thanh Phong không?

Hàn Kỳ lạ lùng nhìn nhìn Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Tại sao Thẩm công tử lại biết được?

Trương Thiên Hộ đáp thay :

- Ngoài Liễu Thanh Phong, không có ai được họ đối xử long trọng như thế, dùng quan tài để đưa tới đây.

Ngừng lại một chút lại nói tiếp :

- Chúng ta ra ngoài nhìn xem sao.

* * * * *

Vừa nhìn thấy, Trương Thiên Hộ và Tần Độc Hạc chợt nổi gai ốc, Liễu Thanh Phong khuôn mặt đã biến thành rất đáng sợ, nhưng họ vẫn nhận ra được.

Khuôn mặt đã biến thành một màu máu đen ẩn hiện một ánh sáng kỳ quái.

Lớp da xem ra đã bắt đầu thay đổi, từ từ nứt ra, xuất hiện vô số ngón trắng, Tần Độc Hạc thấy kỳ quái, cầm cây trượng gỗ lê chọc chọc vào, mấy mảnh da theo đầu trượng bong ra.

Máu lập tức trào ra, mà là máu đen, chảy trên da tới đầu thịt đỏ lộ ra tới đấy.

- Thuốc độc mạnh thật.

Tần Độc Hạc hít vào một hơi.

Thẩm Thăng Y thờ dãi nói tiếp :

- Xem ra y không thông minh như chúng ta tưởng.

Tần Độc Hạc lắc đầu :

- Nếu y là người thông minh, thì đã không làm như thế.

- Người nào bị lộ cũng đều phải chết. - Trương Thiên Hộ cười khan nói - Ma Vương ghê gớm thật.

Thẩm Thăng Y ngẩng mặt nhìn trời :

- Đối với lão Ma Vương này càng lúc ta lại càng cảm thấy hứng thú.

- Phải đầu chỉ một mình người.

Tần Độc Hạc chống chống cây trượng.

- Y đưa xác Liễu Thanh Phong tới đây, có mục đích gì không?

Trương Thiên Hộ nói :

- Có lẽ có, nhưng hiện tại ta nghĩ vờ óc cũng không ra.

- Có thể y chỉ muốn hăm dọa chúng ta, muốn chúng ta đừng điều tra nữa - Tần Độc Hạc vuốt vuốt râu - Cũng có thể y muốn chúng ta nát óc suy nghĩ, cứ đứng ngẩn ra như lũ ngu ở đây, để y có thời gian tiến hành tiếp kế hoạch.

Trương Thiên Hộ lặng lẽ cười một tiếng :

- Thật ra y cũng biết bất kể thế nào, cũng không thể cản được chúng ta tới chỗ Bạch Ngọc Lâu.

Tần Độc Hạc nói :

- Người xem y có phải là một kẻ thông minh thật không?

Trương Thiên Hộ gật đầu :

- Cho nên lẽ ra chúng ta phải đến nhà họ Tư Mã một lần nữa, nhưng hiện tại phải thôi vậy, phải ngày đêm đi gấp tới chỗ Bạch Ngọc Lâu.

Thẩm Thăng Y nói :

- Nhà họ Tư Mã có lẽ cũng không cung cấp cho chúng ta được manh mối gì về lão Ma Vương kia, mà bất kể thế nào họ cũng không thể trực tiếp nói chuyện với chúng ta.

Trương Thiên Hộ nói :

- Ta có nuôi ngựa tốt, có thể giúp chúng ta nhiều trong chuyến đi này.

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Có lẽ bọn họ cũng có ngựa tốt, nhưng họ không chắc đã sử dụng vì không muốn người ta chú ý.

Trương Thiên Hộ “Ồ” một tiếng, đã nghe vang lên một tiếng ngựa hí, Hàn Kỳ vội thuộc hạ Trương gia đã dắt tám con ngựa tới.

Tần Độc Hạc đưa mắt nhìn qua hỏi :

- Chúng ta cũng đưa Hàn Kỳ theo à?

- Để cho y đi theo cũng hay - Trương Thiên Hộ vuốt nhẹ râu - Trên đường đi y sẽ lo mọi việc cần thiết cho chúng ta.

Tần Độc Hạc nói :

- Chỉ sợ có hơi nguy hiểm.

Trương Thiên Hộ đáp :

- Thằng nhỏ này nếu không bắt phải vất vả một chuyến, về sau làm thế nào gánh vác nổi việc lớn?

Tần Độc Hạc nhìn nhìn Hàn Kỳ, không tỏ ý gì.

Rõ ràng đây quả là ngựa hay, lông sáng loáng, dáng vẻ hiên ngang, Trương Thiên Hộ cầm cương nhảy lên trên một con, Tần Độc Hạc đã nhảy lên một con khác, nhìn thấy cười nói :

- Một phú thương như người, nghi ngại chán rồi, có ngày phải cưỡi ngựa.

Trương Thiên Hộ ngẩng đầu cười rộ :

- Có một số bản lĩnh học mà không dùng được.

Câu nói vừa dứt, đã đánh mạnh một roi phóng ngựa lên trước, Tần Độc Hạc theo sát bên cạnh, một bước cũng không nhường.

Gió mạnh thổi tung hai mái tóc bạc, tình ý hào hùng nhiều năm cũ lại xuất hiện trong dáng vẻ của hai người.

Thẩm Thăng Y, Hàn Kỳ theo sau, Hàn Kỳ dắt theo bốn con ngựa không có người cưỡi rất dễ dàng, xem ra lũ ngựa này rất phục tùng y.

- Người thích ngựa lắm à? - Thẩm Thăng Y thuận miệng hỏi.

Hàn Kỳ gật đầu :

- Lũ ngựa này đều do ta đích thân chăm sóc.

- Người không nhốt chúng à?

- Không.

Hàn Kỳ phóng ngựa đuổi theo hai người bọn Trương Thiên Hộ, Thẩm Thăng Y cũng không để y bỏ rơi lại phía sau, theo sát liền bên cạnh.

Ngựa phi như rồng, phóng như bay trên đường lớn.

* * * * *

Chiều buông.

Bốn người tám ngựa xếp hàng một phóng qua rừng liễu, Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc liên tiếp thay nhau dẫn đầu, không ai chịu nhường ai. Cười ngựa đi suốt một ngày mà hai người đều không tỏ ra mệt nhọc, mà càng lúc càng lộ vẻ thích thú.

Thẩm Thăng Y, Hàn Kỳ thủy chung vẫn ở phía sau, không hề vượt lên, ra khỏi rừng liễu, Hàn Kỳ chợt hỏi :

- Thẩm huynh chắc đã biết rằng hai người bọn họ lâu rồi không cưỡi ngựa?

Thẩm Thăng Y cười cười :

- Chỉ sợ là lâu năm nữa kia, nhưng xem ra họ vẫn chưa quên cách cưỡi ngựa, nên đi suốt ngày như thế này, rõ ràng càng đi càng thành thạo.

Hàn Kỳ lại hỏi :

- Một người lâu năm không cưỡi ngựa, lại cưỡi ngựa suốt ngày, theo người thì kết quả sẽ như thế nào?

Thẩm Thăng Y nói :

- Chờ đến chiều tối nghĩ lại chúng ta sẽ biết rõ thôi.

Hàn Kỳ cười cười :

- Nếu chúng ta cản trở, nói họ đừng đi như thế, chắc chắn họ sẽ nổi giận.

Thẩm Thăng Y cười, tuy chàng mới quen biết hai lão nhân này, nhưng không thể không thừa nhận rằng họ vô cùng hiểu thấu.

Ngựa đi rất nhanh, nhưng không hề giảm tốc độ, vì họ cứ đi một chặng lại đổi ngựa, không để cho chúng quá mệt mỏi.

Bốn người tám ngựa vừa ra khỏi, trên một gò đất cao cạnh rừng liễu, trong một đám rừng cây, xuất hiện một kỵ mã.

Người ngồi trên ngựa là một nữ nhân, mặc chiếc áo dài màu xanh nhạt, đôi tròng mắt cũng màu xanh nhạt, phát ra ánh sáng rất kỳ lạ.

Gió thổi mạnh trên gò đất, mái tóc vàng của nàng bay tung, chính là Ngọc Diệp, nữ nhân tập kích Thẩm Thăng Y trong mê cung nhà Tư Mã Trường Cát.

Nàng vừa kim ngựa lại, đã có một kỵ sỹ khác từ trong rừng phóng ngựa ra, đứng lại cạnh nàng.

Đó là một lão nhân râu tóc đều bạc trắng, mặt mày nhăn nheo như bị dao chém, mũi cao má nhỏ, mắt sáng quắc, tuy đã lớn tuổi nhưng thân thể vẫn toát lên một sức sống phi thường.

Mái tóc tung bay, trên đầu ông ta cũng không có một món trang sức nào, trên người khoác một tấm long bào thêu chín con rồng, tấm long bào đó làm cho ông ta có vẻ oai nghiêm, giống hệt một bậc đế vương.

Khuôn mặt này không lạ lẫm gì với Thẩm Thăng Y, chỉ là họ chưa nhìn thấy chính người này, nhưng khuôn mặt này đã xuất hiện trên mặt Ngải Phi Vũ.

Rõ ràng người này chính là Ma Vương.

Đôi mắt của ông ta phản chiếu ánh nắng buổi chiều chóp chóp như ngọc thạch, nhìn theo bọn Thẩm Thăng Y đi xa dần, cười cười :

- Chúng ta đều chọn đường tắt mà không đụng nhau quả cũng là chuyện lạ.

Đây vẫn đúng là giọng của Ma Vương.

Ngọc Diệp không hề cười, lạnh lùng nói :

- Họ cũng muốn tới chỗ Phấn hầu Bạch Ngọc Lâu à?

- Dĩ nhiên...

Ma Vương vuốt nhẹ râu, nói :

- Trương Thiên Hộ vốn khôn ngoan cẩn thận, còn Thẩm Thăng Y thì rõ ràng cũng là một người rất thông minh.

- Tới chỗ Bạch Ngọc Lâu, tuy họ vẫn không biết rốt lại đây là chuyện gì, nhưng chắc chắn sẽ cẩn thận đề phòng, khả năng thành công của chúng ta chắc chắn sẽ không lớn.

- Dĩ nhiên.

Ma Vương mặt vẫn lộ vẻ tươi cười.

- Họ cười toàn ngửa hay, bây giờ đã vượt xa chúng ta, sắp tới nhất định càng vượt xa chúng ta.

- Nhưng cũng chẳng có cách nào khác.

- Chuyện đã tới nước này, còn có ai mà chúng ta chưa sử dụng tới đâu?

Ngọc Diệp lạnh lùng hỏi tiếp :

- Cần gì phải đề cho họ sống?

Ma Vương nói :

- Nói thế là không dùng được họ vào việc gì à?

Ngọc Diệp im lặng không đáp, Ma Vương nói tiếp :

- Bây giờ người ta đã triệu tập được trước mặt, không có ai là đối thủ của bốn người kia, trừ phi là đánh lén.

Ngọc Diệp nói :

- Chỉ cần người nói rõ cho họ biết họ phải đối phó với ai, nhất định họ sẽ cẩn thận.

Đối với Ma Vương dường như nàng không hề có chút sợ sệt, rốt lại nàng là người như thế nào với Ma Vương?

Ma Vương gật đầu :

- Thử một lần không hề gì.

Ngọc Diệp nói :

- Sau khi họ ra tay, chúng ta xem tình hình sẽ quyết định có nên dốc toàn lực tới đánh một trận không?

Ma Vương trầm ngâm nói :

- Trước mắt chỉ có một cách giải quyết, nếu không thì phải giết hết bọn họ.

Ngọc Diệp nói :

- Thật ra lúc còn ở thành Gia Hưng lẽ ra chúng ta đã phải dốc toàn lực ra giết bọn họ, dưới địa đạo là nơi vô cùng lý tưởng.

Ma Vương nói :

- Tiếc là Trương Thiên Hộ đã dặn Hàn Kỳ đem một đám đệ tử tiếp ứng phía sau, họ đã đủ sức phát tín hiệu, Gia Hưng là xứ của Trương Thiên Hộ, nếu có chuyện không hay, thì kẻ chịu hậu quả chỉ có thể là chúng ta.

- Ta nói là ở dưới địa đạo kia mà.

Ma Vương nói :

- Thân thủ của Thảm Thăng Y thế nào thì ngươi đã rõ rồi.
- Kiếm của ta kết hợp với đao của ngươi chắc chắn có thể giết được y.
- Nhưng chắc chắn chúng ta phải trả một cái giá rất đắt.

Ma Vương cười hỏi :

- Ngươi thấy đây là lúc chúng ta nên liều mạng à?

Ngọc Diệp ngẫm nghĩ một lúc, Ma Vương ngẩng đầu nhìn trời trầm ngâm nói tiếp :

- Đối với chúng ta thì liều mạng cũng đồng nghĩa với thất bại.

Trong lúc họ trò chuyện, lại có một kỵ sỹ trong rừng phóng ra, đó là lão nhân nhỏ bé. Ma Vương không để ý mở miệng, ánh mắt di động, hỏi :

- Tam thư tới rồi phải không?
- Theo xe ngựa tới - Lão nhân nhỏ bé khúm núm đáp.

Ngọc Diệp cười nhạt :

- Bà ta thực là biết hưởng thụ.

Ma Vương lại nói :

- Bà ta cũng là một người thông minh, nhưng bà ta mập ú như thế, ngựa nào mà chở nổi?

Lão nhân nhỏ bé nghe thấy, nhìn dáng như muốn cười phá lên, nhưng không dám cười, đối với hai người trước mặt dường như y rất là sợ sệt.

* * * * *

Ở bãi đất trống dưới gò, đã có ba cỗ xe ngựa, ba mươi sáu kỵ mã tụ tập.

Ba mươi sáu kỵ sỹ đều mặc quần áo trắng quàng nửa là mặt xanh mũi cao, vừa nhìn qua đã biết không phải người Trung Nguyên, cũng vừa nhìn qua đã biết ngay là thân thủ không tầm thường.

Sáu người đánh xe rõ ràng đều là hạng cao thủ, Tam thư đứng cạnh một cỗ xe, nhìn thấy Ma Vương, Ngọc Diệp và lão nhân nhỏ bé tới, vội bước lên đón.

Ma Vương quan sát Tam thư một lượt, nói :

- Ngươi mang cho ta bao nhiêu người?

Tam thư nói :

- Có sáu người trên xe.

Ma Vương cười cười :

- Tốt lắm, ngươi quả không làm quả nhân thất vọng.

Lập tức xuống ngựa, lại hỏi :

- Xe ngựa tuy chở nặng, nhưng chở thêm quả nhân chắc không có chuyện gì.

Tam thư cười nụ gật đầu.

Ma Vương bước tới gần, Tam thư vội vàng bước tới mở cửa thùng xe ra, hai bên thành xe phía trong chất đầy những cái hòm có khóa sắt, ở giữa còn một khoảng trống trải một tấm đệm lông khá dày.

Ma Vương lại khen một tiếng “Tốt lắm”, kế lại nói :

- Trên đường chơi đùa với mấy thứ đồ chơi vàng ngọc, cũng có thể bớt sốt ruột.

Tam thư vâng dạ :

- Trong cái hộp này còn có nem và rượu ngon.

Ma Vương nói :

- Trong phút chốc mà ngươi đã chuẩn bị được đầy đủ mọi việc, có thể thấy là rất chu đáo.

Tam thư thở ra một hơi :

- Sau khi Thảm Thăng Y rời khỏi viện Di Hồng, tôi đã bắt đầu sắp xếp rồi.

Ma Vương cười lớn :

- Quả nhân quả không nhìn lầm, ngươi thật rất thông minh.

Ngọc Diệp bên cạnh lại cười nhạt một tiếng, Ma Vương đưa mắt nhìn lại hỏi :

- Chắc ngươi cũng không quên sắp xếp một chỗ cho Ngọc Diệp chứ?

- Không dám - Tam thư cười cười - Ngoài cỗ xe sau cùng, tất cả đều đã sắp xếp đầy đủ.

Ma Vương nói :

- Xưa nay quả nhân không để ý chuyện hình thức, cần gì ngươi phải hành hạ mình.

Tam thư cúi đầu nói :

- Trên dưới phải có phân biệt.

Ma Vương cười lớn, Ngọc Diệp bên cạnh thì không nói tiếng nào, lạnh lùng giục ngựa đi về cỗ xe ở giữa.

Tam thư vội đưa tay :

- Xin mời...

Ma Vương cười lớn bước lên thùng xe, tiện tay nắm vào cánh cửa, một chân đã đặt vào trong đột nhiên biến hẳn sắc mặt, thân hình xoay một cái như con gió, lẳng không vọt ra ngoài.

Tam thư sắc mặt cũng thay đổi hẳn, trong chớp mắt ấy vung tay một cái, vô số điểm hàn quang trong tay áo lấp lánh phóng ra, bắn vào lưng Ma Vương.

Đó đều là những mũi Tú Hoa châm dài có ngắn có, sắc xanh biếc như có tẩm độc, cũng không biết là mấy trăm mũi.

Ma Vương thân hình chuyển động mau lẹ vọt lên trên màn độc châm, Tam thư cũng đã tính tới, cũng không kể là độc châm có bắn trúng hay không, tay phải kéo một cái, một thanh nhuyễn kiếm rung rinh trước gió, “vút” một tiếng vọt lên, đánh thẳng vào lưng Ma Vương.

Ma Vương thân hình còn đang trên không chưa đáp xuống tới đất đã di chuyển bảy lần, mỗi lần di chuyển ít nhất cũng tránh khỏi mười nhát kiếm của Tam thư.

Thân hình ông ta vừa chạm đất đã xoay luôn nửa vòng, ngón tay giữa tay phải bắn bật ra, “keng” một tiếng búng vào mũi kiếm.

Mũi kiếm nhọn bén không làm móng tay ông ta thương tổn, lại bị búng văng lên, thân người ông ta cũng đồng thời nghiêng qua một bên, nhảy xổ vào Tam thư.

Tam thư băng người lui ra, thân hình bà ta tuy mập ú, nhưng nhanh nhẹn linh hoạt hơn người thường nhiều, băng một cái đã lùi ra ba trượng.

Ngọc Diệp bên cạnh cũng đã bước nửa người vào trong xe, liếc thấy Ma Vương vọt ra, cũng nhảy lùi lại, lúc bấy giờ hai người hai bên cũng đồng thời phát ra bốn loạt tên, phần lớn trúng vào cánh cửa xe, vang lên những tiếng leng keng như chạm vào sắt thép.

Ngọc Diệp người trên không đã tuốt kiếm ra khỏi vỏ, như ngọn chùy phóng mau vào một trong những người đánh xe.

Người đánh xe ấy liên tiếp tránh qua chín kiếm, hai thanh chùy thủ theo cổ tay lật lại đón đỡ bảy kiếm, nhưng vẫn bị Ngọc Diệp phóng kiếm đâm trúng cổ họng.

Ngọc Diệp cũng đồng thời tránh qua thế công của một người đánh xe khác, một kiếm vừa đắc thủ, xoay nửa người lại, một viên ngọc bắn ra, trúng vào huyệt Mi Tâm một người khác. Người ấy thấy trước mắt như có hàng ngàn ánh sao bay tung tóe, thanh kiếm của Ngọc Diệp cũng lập tức phóng tới đâm vào cổ họng y.

Bốn người đánh xe còn lại cũng lập tức triển khai thành một hàng ngang đứng trước mặt Tam thư, ba mươi sáu kỵ mã bên cạnh Ma Vương cũng lập tức phóng ngựa lại vây bọc Tam thư vào giữa.

Ma Vương không hỏi han gì, chấp tay sau lưng đưa mắt quét qua bọn Tam thư lắc đầu :

- Chắc ngươi điên rồi.

Tam thư lắc đầu :

- Ta không điên.
- Vậy thì ta điên, cho nên mới tin tưởng ngươi.

Ma Vương có vẻ rất cảm khái.

Tam thư lắc đầu :

- Ngươi không hề tin tưởng ta, ta làm bất cứ chuyện gì cũng phải được ngươi đồng ý.

Ma Vương nói :

- Cũng có thể ngươi đã dò xét được ý tứ của quả nhân, gần đây làm việc nào cũng đều khiến ta cảm động.

Ngừng một chút lại nói tiếp :

- Dĩ nhiên ngươi phải biết hiện tại quả nhân đã phản nào tin tưởng ngươi.

Tam thư lạnh lùng nói :

- Nhưng ngươi vẫn chưa tin hẳn, lúc nào cũng vẫn đề phòng ta.

Ma Vương lắc đầu, Tam thư nói tiếp :

- Ta cũng sợ rằng ngươi theo về mặt mà biết ta đang tính toán chuyện gì.
- Sai rồi - Ma Vương lại lắc đầu - Về mặt của ngươi không có chỗ nào khiến quả nhân chú ý, chỉ là quả nhân ngẫu nhiên nắm lấy mới biết cửa xe được làm bằng sắt.

Tam thư sững sờ, Ma Vương ánh mắt chớp lên :

- Chắc là toàn bộ thùng xe đều làm bằng sắt cả chứ?
- Tiếc là ngươi lại chưa bước vào.
- Nếu không thì chắc giờ này ta đã bị nhốt trong thùng xe, để mặc ngươi muốn làm gì thì làm rồi.

Ma Vương cười cười hỏi :

- Trong xe rốt cuộc lại đã chuẩn bị những gì? Thuốc nổ à?

Tam thư lạnh lùng cười một tiếng :

- Quả nhiên ngươi là một kẻ rất thông minh.
- Kế hoạch chu đáo lắm - Ma Vương vuốt râu cười khẽ - Xem ra quả nhân cũng còn may.

Ngọc Diệp bên cạnh đột nhiên hỏi :

- Có phải là trong xe nào cũng chứa sẵn thuốc nổ không?

Tam thư nói :

- Cổ xe ta ngồi dĩ nhiên là không.

Ma Vương ánh mắt nhìn xuống :

- Ngay cả bánh xe cũng rất sâu, chỉ vì thùng xe làm bằng sắt chứ không phải vì chở nặng, những vàng bạc châu báu trong hòm đầu cả rồi?

Tam thư nói :

- Bất kể là nguoi sống hay chết cũng không bao giờ còn được thấy chúng nữa đâu.

Ma Vương cau mày :

- Nguoi đã mang giấu chúng rồi à?

Tam thư nói :

- Đúng thế, dù cho hành động của chúng ta lần này thất bại, cũng có cái để đặt điều kiện với nguoi, dù tất cả chúng ta phải chết, nguoi cũng sẽ bị mất tất cả phương tiện để tiến hành kế hoạch, chúng ta dưới tuổi vàng cũng được an ủi phần nào.

- Các nguoi à? - Ma Vương cười nói - Ngoài nguoi ra, còn có bao nhiêu người nữa?

- Những kẻ mà nguoi muốn giết...

Tam thư nhìn quanh một vòng, rất nhiều người đã đứng dày đặc chung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Ma Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Phản loạn

Tất cả có hơn một trăm người, cung nỏ cầm chặt ở tay đứng thành một vòng tròn lớn bao vây những người có mặt vào giữa.

Ma Vương đưa mắt nhìn quanh.

- Quả nhân bảo nguoi giết hết số người vô dụng này, nguoi lại kết bè kết lũ với chúng.

Tam thư nói :

- Ta cũng không phải hoàn toàn trái lệnh của nguoi, chẳng hạn đã giết Liễu Thanh Phong.

- Nguoi không tin rằng sẽ thuyết phục được y.

- Không phải - Tam thư cười nhạt - Đó là một kẻ sinh ra để làm đầy tớ, chúng ta không thể mạo hiểm.

Ma Vương lại cười rộ.

Ngọc Diệp lạnh lùng nhìn nhìn Tam thư, chợt nói :

- Thật ra nguoi phải giữ người ấy lại, rời xa chúng ta, đất Trung Nguyên rộng lớn, chúng ta lại không biết tường tận, muốn tìm bắt các nguoi thật không phải là chuyện dễ.

- Và lại các nguoi cũng không có nhiều thời gian.

- Đúng thế... - Ngọc Diệp cười nói - Vậy tại sao các nguoi còn muốn tới đây tìm cái chết?

Tam thư nói :

- Mỗi người đều đã tự hiểu rõ, cần gì phải nhiều lời?

Ngọc Diệp nói :

- Đó là vì con tin trong tay chúng ta thôi.

Tam thư nhìn chăm chăm vào Ngọc Diệp :

- Họ ở đâu?

Ma Vương ngắt lời :

- Muốn họ được yên, các ngươi phải lui ngay.

Tam thư nói :

- Chỉ cần ngươi nói rõ ra họ ở đâu, chúng ta không những lập tức rút lui, mà còn đem toàn bộ số vàng bạc châu báu kia trả lại.

Ma Vương đang ngẫm nghĩ, Tam thư lại nói :

- Bậc thủ lĩnh không nói đùa, ở đây có nhiều thủ hạ của ngươi, muốn họ tin tưởng ngươi, kính trọng ngươi, tốt hơn ngươi nên nói thật.

Ma Vương trầm ngâm không nói, Ngọc Diệp gương mặt có vẻ mĩa mai, Tam thư đưa ánh mắt nhìn qua hai người, chờ một lúc lại trầm giọng nói :

- Thật ra họ không còn sống nữa rồi.

Ngọc Diệp nói :

- Đến lúc này ngươi mới biết à?

Tam thư gật đầu nói :

- Giữ giữ bấy nhiêu con tin cần phải tốn sức người, theo tác phong hành sự của các ngươi thì đời nào chịu lãng phí như thế?

- Đúng!

Nét cười cợt trên mặt Ngọc Diệp tàn khốc vô cùng.

Tam thư tuy đã tính tới chuyện này, nhưng sắc mặt cũng trở nên thâm trầm. Những người đứng cạnh bà ta cũng thế.

Ma Vương ánh mắt dò qua Ngọc Diệp :

- Lẽ ra chúng ta nên suy nghĩ tới chuyện bắt bà ta đem số người vô dụng kia giam lại để bà ta hoài nghi không biết chúng ta đã giết hết con tin chưa.

Ngọc Diệp nói :

- Bất kể là làm thế nào cũng không tránh khỏi có chỗ không nghĩ tới, vả lại ngươi tin nhiệm bà ta như thế mà.

Ma Vương cười khan hai tiếng :

- Thật ra thì bà ta là một nhân tài khó kiếm.

Ngọc Diệp nói :

- Bây giờ thì mất bò mới lo làm chuồng.

Ma Vương than :

- Một chuyện mở đầu quá thuận lợi thật không phải là hay, tuy chúng ta trước nay rất kín đáo bí mật, nhưng cũng như một con cua lột, không chống nổi một đòn.

Ngọc Diệp bắt buộc phải tán thành, quả thật họ chưa nghĩ tới việc bị bại lộ.

Kế hoạch tiến hành thấy đều thuận lợi như thế, họ đã bố trí công việc đâu vào đấy, thậm chí còn đã quyết định đến khi nào sẽ tiến hành bước sau cùng, điều bất ngờ lại xảy ra đúng vào lúc ấy, nào là Tôn Thiên Thành đi trả thù, nào là Phương Trục giả vào kỹ viện chơi bởi bị Thẩm Thắng Y phát hiện, nào là Âu Dương Lập giết người bịt miệng thất bại, mấy chuyện liên tiếp làm y bán loạn, rốt lại bị đẩy tới tình thế này.

Ma Vương cười nói tiếp :

- Chạm phải một gã cứng đầu như Thẩm Thắng Y, cũng chưa chắc không phải là điều may cho bọn ta.

Ngọc Diệp nói :

- Ta thấy ngươi nên mau tìm cách giải quyết một vị nhân tài khó kiếm này đi đã.

Ma Vương hỏi lại :

- Chẳng lẽ người không biết là chỉ có một cách giải quyết thôi sao?

Ngọc Diệp lạnh lùng gật đầu, Tam thư dĩ nhiên cũng biết rõ cách giải quyết ấy là thế nào, vẫy mạnh tay một cái.

Tiếng dây cung bật rào rào vang lên, hơn trăm người đứng ngoài phát tên như châu chấu bay rợp trời tới đất từ bốn phía bắn vào Ma Vương, Ngọc Diệp và ba mươi sáu kỵ sĩ.

Ba mươi sáu kỵ sĩ phản ứng rất mau lẹ, nhao nhao nhảy xuống đất, lấy ngựa làm mộc đỡ tên, tiếng ngựa hí đau đớn vang lên, con thì ngã lăn, con thì đau quá lông lên, tùm tùm vào một đám.

Ba mươi sáu kỵ sĩ kia cũng có năm người ngã xuống, số còn lại không chờ tới loạt tên thứ hai bắn tới, đã xông ra chém giết.

Số đại hán kia cũng vút bỏ cung nỏ xuống, nhất tề tuốt binh khí ra đón đánh, một trận ác chiến thảm khốc lập tức mở màn.

Nói về võ công thì số kỵ sĩ kia dĩ nhiên cao cường hơn, song đám đại hán thì người nào cũng cầm hờn đầy bụng, ra sức liều mạng.

Họ vì sự an toàn của những người làm con tin nên trước nay ra sức vì Ma Vương, giờ đây phát giác ra rằng Ma Vương đã giết hết số con tin, mà rốt lại rõ ràng còn muốn giết cả họ, bao nhiêu căm hờn lập tức bộc lộ, chỉ giận không xé xác đối phương làm muôn mảnh.

Số kỵ sĩ kia chưa tới nơi đã cảm thấy sức mạnh của sự căm hờn, bất giác run sợ, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Đám đại hán đông gấp bốn lần số kỵ sĩ, người nào cũng nghiêng răng nghiêng lợi gầm gừ giống hệt một bầy thù dữ điên cuồng xông tới đối phương.

Tiếng binh khí va chạm, tiếng gào thán chỗ này dậy chỗ kia, kinh thiên động địa.

* * * * *

Ma Vương đã sớm nhận ra rằng đám đại hán đang chuẩn bị liều mạng, dường như tránh được một trận đánh thế này là hay nhất, nên đúng lúc tiếng dây cung bật lên, ông ta chợt thở dài một tiếng!

Trong chớp mắt ấy ít nhất cũng có hai chục mũi tên bắn vào ông ta, nhưng Ma Vương hai chân vẫn không di động, hai tay chụp loạn xuống, bao nhiêu tên bắn tới đều nằm gọn cả trong tay rồi vung ra một cái, phóng vào những người đánh xe đứng trước mặt Tam thư.

Số tên trong tay ông ta phóng ra mạnh chẳng kém gì so với bắn ra bằng cung, bốn người đánh xe toan gạt đỡ, Tam thư đã nghiêng người bước lên, thanh nhuyễn kiếm rung một cái, một màn lưới kiếm chụp xuống đánh rơi hết hai mươi mũi tên xuống đất.

Ngọc Diệp cũng vừa sấn vào, Tam thư ánh mắt lóe lên quát :

- Con gái thì giao cho các người.

Bốn người đánh xe dạ ran, chuyển động thân hình chiếm lấy bốn góc bao vây Ngọc Diệp, bóng người ánh đao chớp loang loáng.

Ngọc Diệp ôm kiếm xoay một vòng cười nhạt :

- Từ Từ đạo trận không làm khó được ta đâu!

Ma Vương bên cạnh chợt kêu lên :

- Coi chừng tay trái của họ!

Bốn người đánh xe nghe tiếng biến sắc.

Ma Vương lập tức cuộn vạt áo dài lên thắt quanh lưng, bên đùi trái của ông ta rõ ràng có giấu một thanh loan đao như vàng trắng lưỡi liềm.

Thanh loan đao này vô cùng lộng lẫy, những viên ngọc thạch khảm trên cán đều đáng giá ngàn vàng.

Tam thư ánh mắt dừng lại trên thanh đao :

- Không ngờ rằng ta cũng bức được người phải tuốt thanh Ma đao ra.

Ma Vương lắc đầu :

- Quả nhân chỉ muốn đánh mau thắng mau thôi!

Rồi thản nhiên tuốt đao ra.

Lưỡi đao sáng như tuyết, phẳng phất có một hàng chữ, kỳ hình quái trạng, Tam thư nhìn không ra là lối chữ gì.

Đây chính là thanh Ma đao sao?

Ma Vương giờ đao lên ngang bụng, ngón cái và ngón trỏ tay trái vuốt vuốt mũi đao, cười nói :

- Đây không phải là một thanh Ma đao như ngươi nghĩ, mà chỉ là một thanh đao vô cùng sắc bén, một thanh đao giết người không dính máu, một thanh bảo đao.

Tam thư sững sốt :

- Thanh đao này...

Ma Vương nói :

- Ngươi cứ chờ tới lúc thanh đao trong tay ta chém xuống, nhất định sẽ nhìn thấy!

Tam thư cười nhạt một tiếng sấn vào, thanh nhuyễn kiếm rung lên như con rắn độc thành hàng ngàn mũi kiếm liễu mạng phóng ra.

Chỉ có cách liễu mạng mới có thể sống còn, lúc bà ta quyết định phản bội Ma Vương đã hiểu rõ điều đó.

Ma Vương ngón cái và ngón trỏ tay trái buông mũi đao, “vù” một tiếng bật lưỡi đao ra, một luồng đao quang chói mắt đón màn kiếm quang, hàng ngàn mũi kiếm của Tam thư lập tức tụ thành một mũi chia ra đâm vào chín chỗ yếu hại trên người Ma Vương.

Thân hình Ma Vương trong chớp mắt ấy biến đổi tư thế chín lần, tránh khỏi chín nhát kiếm của Tam thư, lại biến đổi tư thế lần nữa, đột nhiên chém xuống một đao.

Nhát đao này chém vào chỗ sơ hở duy nhất trong chiêu kiếm của Tam thư. Tam thư biến sắc vội băng mình lùi mau ra.

Ma Vương như bóng theo hình, đao sau chém tiếp đao trước.

Hai người thân hình mau lẹ di động ra bảy trượng, Ma Vương liên tiếp chém bốn mươi chín đao, mà chỉ chém vào một chỗ.

Sau bảy trượng Tam thư đã không thể nào lui được nữa, về mặt thể thâm, không lui mà lại tiến lên, liễu mạng chịu một đao phóng kiếm đâm vào chỗ yếu hại trên người Ma Vương. Đây không phải là lỗi đánh liễu mạng, chỉ là không thể đôi bên cùng chết, Tam thư cũng hy vọng có thể đâm trúng Ma Vương một kiếm thật tàn độc.

Nhưng rốt lại bà ta cũng thất vọng.

Ma Vương vẫn giữ nguyên tư thế chém xuống không thay đổi, nhát đao chém tới, xả Tam thư ra làm hai mảnh.

Trong chớp mắt ấy mũi kiếm của Tam thư chỉ còn cách Tâm oa của Ma Vương nửa tấc, nhưng cũng không thể đâm thêm nửa phân.

Máu bắn tung tóe, một đám cỏ lớn trong chớp mắt biến thành màu đỏ, trên thanh đao của Ma Vương lại không dính giọt máu nào.

Ông ta không hề nói láo, đây quả là một thanh bảo đao giết người không dính máu.

“Soạt” một tiếng, thanh đao lại lập tức trở vào vỏ, Ma Vương chấp tay sau lưng lăm bắm :

- Thật là một người thông minh, mà lại quên mất kiếm pháp này do ai dạy cho.

Ngọc Diệp nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Ma Vương :

- Lúc dạy kiếm pháp này cho bà ta, ngươi nói là không có chỗ sơ hở nào có thể đánh vào mà?

- Quả nhân nói rằng trên giang hồ không có ai nhìn thấy chỗ sơ hở trong kiếm pháp này, chứ không nói rằng trong số đó có cả quả nhân.

Ma Vương cười cười.

- Ngươi cho rằng trên đời có loại kiếm pháp không có chỗ nào sơ hở thật à?

Ngọc Diệp lắc đầu, ánh mắt nhìn xuống thanh kiếm trong tay.

Giọt máu cuối cùng đọng trên mũi kiếm đã rơi xuống, chỗ vết thương trên cổ họng bốn người đánh xe máu vẫn còn tuôn xối xả.

Bốn người đều trúng kiếm cùng một chỗ, tay kiếm của Ngọc Diệp về mặt mau lẹ tàn độc quả không kém gì Ma Vương.

Đám đại hán kia không ai xông vào hai người, chỉ dồn vào tấn công số kỵ sĩ, họ cầm binh khí rất khác nhau nhưng ra tay cùng một kiểu, không có chiêu thức gì, chỉ là liễu mạng mà chém, liễu mạng mà đâm.

Động tác nào cũng có máu bắn ra theo, tiếng gầm thét kêu gào kéo dài không dứt.

Ma Vương vừa nhìn thấy chột cau mày chỉ tay một cái, Ngọc Diệp mang nụ cười lạnh lẽo đáng sợ vọt ra, người tới kiếm tới, nhát kiếm nào đâm ra cũng có người ngã xuống.

Võ công của nàng đã cao hơn đám đại hán, thân kinh lại cứng rắn như lưới sắt, không hề bị đáng về hung hãn của họ làm cho nao núng, mà ra tay thì kiếm nào cũng tàn độc.

Từng người từng người ngã lăn dưới ánh kiếm của Ngọc Diệp, đến khi nàng trở lại đứng cạnh Ma Vương, đám đại hán kia không còn ai sống sót.

Số kỵ sĩ chỉ còn chín người sống, trong đó có ba người hoàn toàn không còn khả năng chiến đấu nữa, nằm rên rỉ dưới đất.

Ma Vương đưa mắt nhìn qua mặt đám người nói :

- Tiếp tục lên đường, ai không có sức đi tiếp thì phải tạm thời ở lại đây.

Ba người nằm trên mặt đất lập tức biến sắc, nhìn nhau một cái, trong cổ họng đột nhiên cùng vang lên một tiếng “ục”, tiếp theo miệng người nào cũng có một dòng máu đen chảy ra.

Sáu người còn lại đồng thời quay mặt đi.

- Rốt lại các ngươi đã không làm ta thất vọng.

Ma Vương từ từ quay người, bước về cỗ xe định lên lúc đầu.

- Thay quần áo người đánh xe đi, chúng ta có thể đi theo đường lớn được rồi.

Sáu kỵ sĩ cùng dạ một tiếng, Ma Vương lại dặn Ngọc Diệp :

- Thả bỏ câu đưa tin cho người của chúng ta ở phía trước, ra lệnh cho họ lập tức đánh chặn bốn người bọn Thẩm Thăng Y.

* * * * *

Chim bồ câu bay lên dưới ánh nắng chiều, gió chiều thổi qua, mùi máu tanh bốc lên.

Ba cỗ xe ngựa do sáu kỵ sĩ ăn mặc như người đánh xe cầm cương, phóng qua cạnh đám xác chết, tiếp tục chạy về phía trước.

* * * * *

Đêm ấy bốn người bọn Thẩm Thăng Y nghỉ lại trong một gian miếu cổ cạnh đường. Thẩm Thăng Y và Hàn Kỳ hai người nhanh chóng rơi vào giấc ngủ, Trương Thiên Hộ và Tàn Độc Hạc đều mệt gần chết nhưng cứ mở mắt trao tráo một hồi.

Nửa người phía dưới của họ từ khi xuống ngựa cứ tê dại đi như không phải là của mình nữa, mà lại còn phải vịn vào vai hai người bọn Thẩm Thăng Y mới có thể leo xuống ngựa được.

Thật ra ngay từ đầu họ đã phát giác ra là có chuyện, nhưng vì sĩ diện nên lại cứ phóng ngựa chạy thẳng một hồi, Hàn Kỳ suy nghĩ thì ôm bụng bò ra cười, y vẫn còn nhớ rằng hai vị lão nhân trước mắt đây, nhất là Tàn Độc Hạc, khi có mặt bọn hậu bối, lúc nào cũng tỏ ra nghiêm nghị đường bệ.

Thẩm Thăng Y thì chẳng nói gì, chẳng biết hai lão nhân tuy gặp một phen vất vả, nhưng có dịp cưỡi ngựa phi nhanh trên đường cũng chưa chắc là điều không vui.

Một đêm yên ả trôi qua.

Sáng hôm sau họ lại tiếp tục lên đường, Trương Thiên Hộ và Tàn Độc Hạc đã trông mệt, không phải cưỡi ngựa mà là cưỡi lừa.

Đám thù hạ của Ma Vương mà chọn đúng lúc này tập kích thì chắc chắn sẽ thu hoạch được chút ít gì đó, có điều suốt đường đi lại rất yên ả.

* * * * *

Giữa trưa, ba cỗ xe ngựa tới bến đò Phong Lâm.

Mấy chiếc bè bồng bènh trên sông, cạnh bờ có một chiếc thuyền con, một ông già một mình ngồi trên đó buông câu.

Xe ngựa dừng lại, sáu người đánh xe lần lượt nhảy xuống, ba người bước xuống bến đò.

- Nhà đò...

Một người nhìn ra mặt sông cất tiếng kêu lớn. Trên bè có hai hán tử đang nằm, nghe tiếng kêu ồ oai bò dậy, nắm lấy chiếc sào tre bên cạnh.

Trong chớp mắt ấy động tác của họ đột nhiên trở nên rất mau lẹ, hai chiếc sào tre bay ra khỏi tay phóng vào hai cái thùng xe, trên đầu sào tre loang loáng mũi giáo.

Tiếng gió rít lên.

Cửa sổ chiếc xe thứ hai tựa hồ cùng lúc vỡ toang, Ngọc Diệp xuất hiện như một con bướm phấp phới giữa không trung, tay trái phát chưởng đánh chiếc sào tre phóng vào mình tung đi, tay phải tuốt kiếm vạch một nhát, chiếc sào tre kia phóng gần tới cổ xe của Ma Vương ngồi lập tức bị chặt làm hai đoạn.

Một tiếng “vút” cùng lúc vang lên, ông già câu cá ngồi trên chiếc thuyền con chọt đứng phắt dậy, chiếc cần câu trong tay vung ra, lưỡi câu sắc nhọn trên sợi cước trắng bắn vào giữa mặt Ngọc Diệp.

Ngọc Diệp lật người trên không, thanh kiếm đề xuống đánh trúng vào lưỡi câu, “keng” một tiếng hắt tung ra.

Bảy tám chiếc sào tre cũng đồng thời phóng tới, sáu người đánh xe tuốt đao đón đỡ, trong tiếng gào thảm vang lên có hai người bị sào tre phóng xuyên qua bụng đóng đinh xuống mặt đất, chết ngay tại chỗ.

Hai hán tử cũng mỗi người một chiếc sào tre chống xuống bè vọt lên bờ xông tới.

Ông già câu cá thân hình cũng rời khỏi chiếc thuyền, chiếc cần câu trên không lại vung ra, lưỡi câu móc vào cổ họng một người đánh xe, cần câu lật lại “soạt” một tiếng đâm trúng vai phải của một người khác. Người ấy kêu lên đau đớn chưa tắt, một chiếc sào tre khác đã phóng tới xuyên qua bụng, một người đánh xe khác cũng đồng thời bị một hán tử phóng sào tre đánh ngã.

Chỉ còn một người đánh xe kinh hoàng lui lại nhìn Ngọc Diệp, Ngọc Diệp đã vươn tay kéo y về phía sau, bay chênh chếch về phía ông già câu cá.

“Phụt” một tiếng, máu bắn tung tóe, lưỡi câu đã xé toác cổ họng người đánh xe, thanh kiếm của Ngọc Diệp cũng đồng thời chặt đứt sợi dây câu.

Ông già câu cá cười gằn một tiếng lại rung cần câu, một lưỡi câu khác lại mang dây bay ra.

Ngọc Diệp nhanh mắt lẹ tay, vung kiếm gạt ra.

Hai hán tử và ông già câu cá thân hình di động mau lẹ, vây Ngọc Diệp vào giữa.

Ngọc Diệp chống kiếm liếc qua, quát lớn :

- Các ngươi không nhận được thư bỏ câu đưa tới à? Tại sao không chặn đánh bọn Thẩm Thăng Y và Trương Thiên Hộ?

Ông già câu cá lạnh lùng nói :

- Chuyện đó thì phải hỏi con bỏ câu kia sao không mang thư của các ngươi tới sớm hơn một chút.

Ngọc Diệp ánh mắt lóe lên :

- Tam thư cũng thả bỏ câu đưa thư cho các ngươi à?

Ông già câu cá gật đầu, cảm hớn nhìn nhìn Ngọc Diệp, ánh mắt của hai hán tử cũng đầy vẻ đau xót căm thù.

Ánh mắt này không phải là lạ đối với Ngọc Diệp, đám người của Tam thư cũng đã nhìn nàng với ánh mắt như vậy, nhưng nàng vẫn chọt thờ dài một tiếng.

Đến giờ này nàng không thể không thừa nhận lời nhận xét của Ma Vương về Tam thư.

Đúng lúc ấy cánh cửa sổ chiếc xe sau lưng nàng mở ra, Ma Vương thò một bộ mặt tươi cười ra hỏi :

- Nhà chài vốn ở đây đi đâu rồi?

Ông già câu cá nói :

- Ta xin họ hôm nay tạm nghỉ làm ăn, trong một ngày cũng đủ để giải quyết chuyện giữa chúng ta với nhau.

Ma Vương nói :

- Quyền lực của ba vị ở quanh đây thì là chuyện vặt không đáng nói, có điều mất một ngày để giải quyết chuyện giữa chúng ta với nhau thì quá hơi nhiều.

Ông già câu cá nói “Có thể lắm!”, hai tay cùng giơ lên, mấy chục ngọn ám khí như xương cá tua tủa bắn vào giữa mặt Ma Vương.

Hai chiếc sào tre trong tay hai hán tử cũng cùng lúc quét vào Ngọc Diệp, vừa nhanh vừa mạnh.

Phản ứng của họ vô cùng nhanh nhạy, một người phóng sào tre đâm tới, người kia chiếc sào lại quét ngang lưng Ngọc Diệp.

Ngọc Diệp thân hình lập tức bay lên tránh khỏi chiếc sào đâm tới, cũng vừa vặn tránh được luôn chiếc sào quét ngang lưng, thân hình co lại trên không rồi bật ra bay trở lại, một đạo kiếm quang phóng vào huyệt Mi Tâm của một hán tử.

Ma Vương nhìn thấy mớ ám khí như xương cá tua tủa bắn tới, thân nhiên đóng cánh cửa sổ lại.

Ám khí phóng lên cánh cửa vang ra một tràng tiếng loảng xoảng, cỗ xe sắt mà Tam thư chế ra rốt lại giúp đỡ được Ma Vương một phen.

Ông già câu cá sừng sốt, thân hình chớp lên, vọt tới trước xe, cửa xe đồng thời cũng buông xuống, Ma Vương đạp lên bước khỏi xe.

Lại mấy chục ngọn ám khí bắn vào ông ra. Ma Vương thanh loan đao tuốt ra khỏi vỏ, chỉ lắc tay một cái, mấy chục ngọn ám khí đều bị hất tung đi.

Ông già câu cá quát lớn, chiếc cần câu đánh luôn ra mười ba chiêu liên tiếp, khi chiêu cuối cùng của ông ta đánh trượt, chiếc cần câu chỉ còn có năm tấc.

Ông già câu cá hừ lạnh một tiếng, lưỡi câu theo sợi cước trắng lại bay tới cổ họng Ma Vương. Ma Vương lật cổ tay một cái điểm mũi đao vào lưỡi câu, lưỡi câu lại bay trở lại vào cổ họng ông già đánh cá, còn mau lẹ mạnh mẽ hơn so với khi ông ta vung ra.

Ông già đánh cá biến sắc, ngửa người ra theo thế Thiết Bản Kiều, chiếc lưỡi câu bay qua sát mặt, đoạn cần câu còn mấy tấc trong tay tay vẫn không quên đâm vào bụng Ma Vương.

Thân hình Ma Vương ở khoảng cách không ngắn lắm lúc ấy chợt nhoáng lên nghiêng qua một cái, đoạn cần câu đâm lướt qua bụng.

Tay trái ông ta lại quờ ra nắm luôn cổ tay phải cầm đoạn cần câu của ông già câu cá đẩy một cái kéo một cái, ông già câu cá tiếng la hoảng chưa tắt, đã bị ông ta lôi vào trong thùng xe.

Ông già câu cá co người lại toan vọt mau ra, một vầng đao quang đã chặn ngay cửa xe! Đao chưa tới, hơi đao đã rạch rách da, trong chớp mắt ấy ông già câu cá không thể không lui lại.

Hai hán tử cũng đồng thời bị Ngọc Diệp bức bách phải lui lại tới đó, một người gầm lên một tiếng, chiếc sào tre đang đánh vào người Ngọc Diệp lại biến chiêu đập tới Ma Vương.

Chiếc sào tre đứt đôi trong ánh đao chớp lên.

Ông già đánh cá nhân cơ hội ấy định xông ra, nhưng ánh đao đã lại lóe lên trước mắt, ông ta vừa lui lại, thì một tiếng la hoảng bật lên, hán tử kia cũng đã bị Ma Vương nắm lấy đẩy vào trong xe.

Ông già đánh cá kịp thời tránh qua mới không bị hán tử xô phải, cũng biết là có chuyện không hay, vờn tay xoay qua kéo cánh cửa sổ.

Tay vừa nắm tới thấy cảm giác vừa cứng vừa lạnh, ông ta đã đoán ra cánh cửa sổ làm bằng sắt, nhưng không ngờ nó đã bị khóa chặt.

Ông ta kéo một cái không được, lại đánh thêm một chưởng rất nặng mà cánh cửa sổ chỉ rung lên một cái, không vỡ mà thậm chí cũng không méo mó đi chút nào.

Hán tử kia cũng bị Ma Vương và Ngọc Diệp một đao một kiếm dồn vào trong xe.

“Àm” một tiếng, cánh cửa đóng lại, trước mắt ba người chợt tối sầm.

Ông già đánh cá gào lên :

- Các ngươi định làm gì thế này?

Ma Vương cười khàn khàn một tràng nói :

- Cỗ xe này là Tam thư đặc biệt chế ra cho người khác dùng đấy.

Ba người nghe thấy, sắc mặt trở nên thâm trầm, kẻ đó nghĩ thấy một mùi kỳ quái.

- Thuốc nổ...

Ông già đánh cá là người đầu tiên thốt ra, giọng nói đầy vẻ sợ hãi.

- Được chết trong cỗ xe này chưa chắc đã không phải là sự may mắn cho các ngươi.

Đó là giọng của Ngọc Diệp.

Trong bóng đen chợt lóe lên ánh lửa đỏ, giữa tiếng la hoảng của ba người, một tiếng nổ như sét vang lên.

Ngọc Diệp, Ma Vương đã lui ra khỏi đầu bến đò vài trượng, nghe thấy tiếng nổ như sét, cũng bắt gặp rùng mình.

Hình dáng cỗ xe trước mắt họ chợt thay đổi, khói lửa từ những chỗ nứt tuôn ra, con ngựa kéo xe phát điên lồng lên, hai con ngựa kéo hai chiếc xe kia cũng hoảng sợ, kéo cả xe phóng đi.

Ma Vương không ngăn lại, cũng không tỏ vẻ gì, trong nét cười trên mặt lộ vẻ tàn nhẫn độc ác khôn tả.

Ngọc Diệp cũng không có phản ứng gì, đưa mắt nhìn theo lũ ngựa kéo xe chạy xa dần, mới nói :

- Theo người đoán, ba người trong xe đã biến thành cái gì rồi?

Ma Vương hồ hững nói :

- Người mà nhìn thấy thứ đó chỉ sợ ba ngày không nuốt nổi cơm.

Ngọc Diệp nói :

- Cho nên ta thấy không tới nhìn lại hóa hay.

Ma Vương cười cười, Ngọc Diệp thân nhiên nói tiếp :

- Nhưng nếu hôm qua người không phát hiện ra kịp, thì có muốn nhìn thấy rồi nhin com ba ngày đi chăng nữa cũng không được.

- May mà người thông minh như Tam thư rất ít, kẻ giết người cẩn thận như thế chắc cũng không dễ có.

Ngọc Diệp buồnh một tiếng :

- Tiếc thật...

Ma Vương nhìn nhìn xuống bến đò :

- Bây giờ chúng ta bàn chuyện khác tốt hơn.

Ngọc Diệp hỏi :

- Chuyện khác à? Còn có chuyện gì nữa vậy?

- Bỏ câu của Tam thư đã đưa thư tới cho ba người này, người khác chắc cũng đã nhận được, bây giờ chắc đang trên đường tới nghênh đón chúng ta.

- Nói khác đi, là hiện tại người không còn ai để sai phái nữa. - Ngọc Diệp cười gằn một tiếng.

- Thật à? - Ma Vương không tán thành.

- Là ta nói trên con đường này thôi.

Ma Vương không thể không đồng ý :

- Người đàn bà kia ghê gớm thật, hiện chúng ta không những không thể hy vọng có người chặn đánh bọn Thảm Thăng Y, mà còn phải chuẩn bị đối phó với người tới tập kích bất cứ lúc nào.

Ngọc Diệp hồ hững cười một tiếng, nói :

- Đó chưa chắc đã không phải là một chuyện hay, người vốn thích lấy máu rửa đao kia mà?

Ma Vương vỗ đao nói :

- Mỗi ngày giết một người, trăm ngày bất quá cũng chỉ giết trăm người, giết người như vậy đâu đáng gọi là bậc đế vương.

Ngọc Diệp nói :

- Tiếc là hiện giờ người không còn cách nào khác.

Ma Vương lắc đầu :

- Công việc vẫn chưa tới mức hủ hổng đâu.

- Bọn người kia mà tới đánh, không biết bậc Ma Vương người sẽ đối phó thế nào?

Ma Vương nói :

- Trước mắt chỉ còn một con đường, nhưng chưa chắc gì chúng ta đã gặp phải bọn họ.

Ngọc Diệp cất tiếng cười :

- Bộ dạng nguoi thể kia mà đi trên đường lại muốn họ không phát hiện được thì cũng khó như lên trời.

Ma Vương ánh mắt dừng lại trên tấm long bào màu vàng đỏ, nói :

- Đi ban đêm thì cũng rất dễ mà.

Ngọc Diệp chột chép miệng :

- Ta vốn vẫn hy vọng vào nguoi, nhưng giờ đây xem ra đã lầm rồi.

Ma Vương nói :

- Cách ăn mặc này là tỏ vẻ tôn nghiêm của quả nhân, nếu lại thay đổi đi thì đâu còn thể thống để bắt mọi người phục tùng?

Ngọc Diệp hỏi :

- Thủ hạ của nguoi còn bao nhiêu người?

Ma Vương cười cười :

- Đúng ra thì đến giờ đã chết sạch, còn có một mình nguoi.

Ngọc Diệp ngạc nhiên nhìn nhìn Ma Vương, lại chép miệng :

- Ta thật là điên khùng, đến hiện tại mà vẫn còn đi theo nguoi.

Ma Vương nói :

- Chưa tới nỗi hoàn toàn thì quả nhân vẫn chưa nản lòng. Ánh mắt nhìn ra trên mặt sông.

Nước sông trôi băng băng, dưới ánh mặt trời lấp lánh ánh sáng, dềnh dềnh không dứt, ánh mắt Ma Vương cũng sáng lên, di động thân hình nhảy vào chiếc thuyền nhỏ ngang đầu hủ dãi, âm thanh biến thành thê lương.

Ngọc Diệp cười gượng một lúc, cũng nhảy xuống thuyền, cầm lấy một chiếc sào tre nói :

- Thả xuôi theo dòng hay cứ băng thẳng qua bờ bên kia?

- Dĩ nhiên là phải băng thẳng qua bờ bên kia, chúng ta qua đò ở chỗ này đã không còn ngựa xe, mà còn xuống dưới phía hạ lưu, lại càng xa đường đi.

- Nhưng như thế thì an toàn hơn một chút.

- Quả nhân vẫn hy vọng vượt lên trước bọn Thẩm Thăng Y.

- Nhưng chỉ sợ cũng chẳng có ích lợi gì.

- Nếu để họ tới trước, thì kế hoạch của chúng ta phải thay đổi hoàn toàn. - Ma Vương vuốt nhẹ râu.

- Nguoi thấy rằng hiện tại vẫn có thể hy vọng vào kế hoạch sao?

- Chỉ cần còn một phần hy vọng, quả nhân cũng không bao giờ bỏ qua.

Ngọc Diệp không nói nữa, chỉ im lặng đẩy sào, chiếc thuyền nhỏ rạch sóng lướt đi, bỗng bệnh hưởng về bờ đối diện.

Ma Vương như pho tượng đứng trên đầu thuyền, chiếc áo long bào đón gió bay phấp phật.

Tuy ông ta bị tập kích mấy lần liên tiếp, thủ hạ thương vong hết sạch, nhưng vẫn không nao núng.

Mà rốt lại đó là một kế hoạch như thế nào?

Chương 15: Xương khô cốt trắng

Bọn Thảm Thăng Y không biết gì về những tao ngộ của Ma Vương, suốt đường đi họ chẳng gặp phải ai tập kích, yên ổn tới tận phủ đệ của Bạch Ngọc Lâu.

Bạch Ngọc Lâu vừa nghe báo, lập tức ra đón, ông ta với Thảm Thăng Y không chỉ là bạn thân, mà còn từng cùng nhau ra sống vào chết, chia xẻ hoạn nạn.

Bạch Ngọc Lâu cũng từng nói rằng những việc đặc ý nhất trong đời ông ta không phải là liên tiếp đậu cả văn võ Trạng nguyên, mà là có một đứa con gái như Bạch Băng và một người bạn như Thảm Thăng Y. Bạch Băng trời cho đẹp đẽ, người ta tôn là trên đời không hai, không những nét na mà còn hiểu thuận, Thảm Thăng Y thì tay kiếm nổi danh thiên hạ, nghĩa khí xung thiên, cũng là bậc kỳ nam từ có một không hai trên đời.

Thảm Thăng Y bốn tẩu hành hiệp khắp giang hồ, còn Bạch Ngọc Lâu tuy không muốn làm quan nhưng vì thân phận quá đặc biệt nên có rất nhiều việc không thể đích thân đi làm.

Dĩ nhiên họ rất ít có dịp được gặp nhau, lần nào chia tay Bạch Ngọc Lâu cũng dặn đi dặn lại là Thảm Thăng Y nếu có lúc nào rảnh thì tới thăm ông ta.

Bạch Băng thì lần nào cũng nằng nặc đòi theo Thảm Thăng Y rong ruổi giang hồ, dĩ nhiên lần nào cũng bị cự tuyệt.

Tuy nàng đã được Bạch Ngọc Lâu dạy cho một thân võ công, nhưng giang hồ hung hiểm, ngay cả Thảm Thăng Y cũng không dám chắc rằng sẽ bảo vệ nàng được an toàn.

Mãi đến mùa xuân năm rồi, Thảm Thăng Y, Bạch Ngọc Lâu mới bị nàng thuyết phục, cho nàng đi cùng một chuyến xuống Giang Nam, lại gặp phải tên đại đạo hái hoa nổi tiếng nhất thiên hạ Hồng Mai Đạo, suýt nữa cả tính mạng của nàng cũng không giữ được, tuy chỉ là có sợ không nguy, nhưng qua lần ấy rồi, Bạch Ngọc Lâu lại không dám cho nàng rời nhà nữa.

Nhưng nổi thích thú của nàng vẫn không giảm sút, mà lại tăng thêm, nên đã dặn trước đám gia nhân, nếu có tin tức gì về Thảm Thăng Y thì phải báo cho nàng biết đầu tiên. Cũng vì vậy mà tuy Bạch Ngọc Lâu vội vàng ra đón, vẫn là Bạch Băng gặp Thảm Thăng Y trước.

Thảm Thăng Y ngồi ở đại sảnh, Bạch Băng như một con bướm dập dờn bay vào, nàng không tô điểm trang sức gì, nhưng bằng vào sắc đẹp rực rỡ của nàng, chẳng cần gì vàng ngọc son phấn cũng đủ làm người ta hoa mắt.

- Thảm đại ca...

Người còn ở ngoài cửa, Thảm Thăng Y đã nghe giọng Bạch Băng như tiếng chuông bạc thánh thót ngân lên, vừa đưa mắt nhìn lại, Bạch Băng đã đứng trước mặt.

Bạch Băng đến lúc ấy mới nhận ra rằng ngoài Thảm Thăng Y, còn có hai ông già, một đại hán ở đó.

Nàng định lấy chiếc khăn tay bịt mắt Thảm Thăng Y, nhưng nhìn thấy có ba người lạ mặt đang sừng sốt nhìn mình, bất giác dừng lại.

Thảm Thăng Y lập tức cười nói :

- Băng nhi, cô khỏe không?

Bạch Băng xoay xoay chung quanh Thảm Thăng Y, khom người hỏi khẽ :

- Thảm đại ca, họ là ai thế?

Thảm Thăng Y hỏi lại :

- Cô nói là ai nào?

- Là bậc trưởng bối của anh à? Trông không giống.

Chưa dứt lời, nàng đã hoảng sợ cười phá lên, trông càng yêu kiều.

Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc nghe thấy, nhìn nhau cười một tiếng, Thảm Thăng Y lắc lắc đầu :

- Đã lớn thêm một tuổi rồi, mà vẫn cứ như thế.

Bạch Băng bắt mắt giặt giặt tay áo Thẩm Thăng Y :

- Vừa thấy mặt đã lên giọng dạy bảo người ta rồi.

Một giọng nói sang sảng từ ngoài cửa vang vào :

- Xem đó đủ biết thường ngày nó phá phách thế nào.

Câu nói chưa dứt, một người mặc áo gấm đề râu ba chòm bước mau vào, tuy đã đứng tuổi nhưng toàn thân đầy sức sống, phong thái thung dung, chắc cũng không mấy trai tráng bì kịp.

Mặt ông ta đầy vẻ hóm hờ, nhưng nhìn thấy Trương Thiên Hộ, Tàn Độc Hạc, trong mắt không dấu được vẻ ngạc nhiên.

Bạch Băng nũng nịu :

- Cha, cha cũng nói là con phá phách.

Người mặc áo gấm chính là Bạch Ngọc Lâu, ông ta cười nói ngay :

- Cha là người rất công bằng...

Ngừng một thoáng rồi nhìn qua Thẩm Thăng Y

- Lão đệ, con gió nào thổi ngroi đến đây vậy?

- Gió đông... - Thẩm Thăng Y cười khi - Máy hôm nay toàn là gió đông mà.

Chàng vẫn ngồi yên, nhưng ba người bọn Trương Thiên Hộ đã bất giác đứng cả dậy.

Bạch Ngọc Lâu đưa mắt qua

- Ba vị này...

Thẩm Thăng Y nói :

- Là Giang Nam tứ hữu, Trương lão...

Bạch Ngọc Lâu ngắt lời :

- Tinh Đà Kế Toán Trương lão tiền bối, thất lễ quá... - Ánh mắt dừng lại trên mặt Tàn Độc Hạc - Còn vị này chắc là Tàn lão tiền bối rồi.

Tàn Độc Hạc sừng sốt :

- Bạch đại nhân quá lời.

Trương Thiên Hộ nói ngay :

- Chúng ta dường như chưa được gặp Bạch đại nhân lần nào.

Bạch Ngọc Lâu cười nói ngay :

- Chỉ vì trong bốn vị có một vị mang ngoại hiệu giống hệt văn bối.

- Thư Kiếm Song Tuyệt...

Trương Thiên Hộ và Tàn Độc Hạc lại kêu lên cùng một lúc.

Bạch Ngọc Lâu nhìn thẳng vào Trương Thiên Hộ nói :

- Lúc còn trẻ, văn bối đã nhiều lần muốn tìm tới Liễu lão tiền bối trò chuyện về thư và kiếm để so cao thấp, mà vẫn không có dịp.

Bạch Băng nói chen vào :

- Té ra lúc ấy cha cũng hung hăng thích đấu đá lắm.

Bạch Ngọc Lâu cười cười nói :

- Nhưng không có phá phách như cô.

Bạch Băng giấy này giậm chân, Bạch Ngọc Lâu nói luôn :

- Con gái của ta được nuông chiều từ nhỏ nên hư, có chỗ nào thất lễ xin các vị đừng để bụng.

Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc cùng lắc đầu, Trương Thiên Hộ nói ngay :

- Anh em chúng ta xưa nay không quen bị câu thúc, mà lệnh ái cũng chẳng có gì là thất lễ.

- Vậy thì vẫn bồi thất lễ rồi, tới giờ vẫn còn để hai vị tiền bối phải đứng.

Bạch Ngọc Lâu lập tức vái một cái :

- Xin mời ngồi...

Trương Thiên Hộ và Tần Độc Hạc cả đời không mấy khi vào nhà quan, thêm khí thế trong phủ đệ của Bạch Ngọc Lâu quả cũng làm người ta e dè, lại thấy Bạch Ngọc Lâu đi như sông dài đứng như núi cao, cao thâm khôn lường, nên bất giác thấy ngại ngùng. Giờ đây nói qua mấy câu, thấy rõ Bạch Ngọc Lâu không có chút gì là khệnh khạng kiêu quan dạng, cũng bớt đi một phần e ngại, cười nụ ngồi xuống.

Bạch Ngọc Lâu nhìn qua Hàn Kỳ :

- Còn vị này...

- Là Hàn Kỳ, cháu gọi ta bằng cậu.

Hàn Kỳ vội ôm quyền :

- Xin ra mắt Bạch đại nhân.

Bạch Ngọc Lâu cười cười :

- Sao còn chưa ngồi vậy?

Hàn Kỳ áp ứng :

- Tại hạ đứng cũng được mà.

- Bước vào nhà đều là khách cả, có lý nào lại để cho khách đứng bao giờ?

Bạch Ngọc Lâu cười nói tiếp :

- Người mà còn không chịu ngồi, thì ta cũng chỉ còn có cách đứng mà thôi.

Hàn Kỳ vội rồi rít nói :

- Không dám, không dám

Rồi cũng vội vàng ngồi xuống.

Trương Thiên Hộ lập tức nói :

- Suốt đường đi, Thảm lão đệ nói Bạch đại nhân là...

Bạch Ngọc Lâu vừa ngồi xuống vừa nói :

- Y nói xấu gì ta, hai vị tiền bối cứ nói thẳng ra đừng ngại, để ta dễ tính sổ với y.

(không hiểu do dịch hay do lỗi in mà trang tiếp theo lại không liền mạch với trang trước, bằng hữu nào có bản gốc và có thể dịch lại xin gửi đến cho chúng tôi. Xin đa tạ)

..Bạch đại nhân, làm một người giữ cửa cũng vinh dự.

- Câu này mới đúng là thật lòng thật ruột đây.

Thảm Thăng Y cười một tiếng :

- Nhưng quả đúng thế thật, ông ta tuổi cũng có hơi lớn, tính ra thì ta hợp hơn.

Bạch Ngọc Lâu cười cười nhìn qua Bạch Băng :

- Băng nhi, cô nghe rõ chưa nào.

Bạch Băng lập tức nhảy lên :

- Thầm đại ca, câu mới rồi là anh nói đấy nhé.

- Chết tôi rồi. - Thầm Thăng Y chếp miệng.

Bạch Băng lập tức nói ngay :

- Ta không cần anh giữ cửa, chỉ cần anh bảo tiêu cho ta thôi.

Thầm Thăng Y nói :

- Quanh đây còn có ai dám đắc tội với đại tiểu thư nhà cô?

Bạch Băng nói :

- Là ta nói... muốn anh bảo vệ ta đi khắp thiên hạ.

Thầm Thăng Y lắc đầu :

- Thứ lỗi cho tại hạ không đủ năng lực.

Bạch Băng giậm chân :

- Đại trượng phu một lời như chín vạc, đó là anh nói mà.

Thầm Thăng Y nháy mắt :

- May mà Bạch đại nhân chưa đồng ý, bây giờ ta rút câu ấy lại cũng vẫn còn kịp.

Bạch Băng tru lên :

- Cha...

Bạch Ngọc Lâu xòe hai tay ra :

- Y đã rút lời nói lại, cha cũng phải chừa dịp khác thôi.

Bạch Băng chau chau môi, không nói gì, Bạch Ngọc Lâu nhìn nhìn Thầm Thăng Y nói :

- Ngươi nên thuyết phục nó, đừng để nó lảng nhảng theo quấy rầy ta, phiền nhiễu lắm.

Thầm Thăng Y đưa mắt nhìn Bạch Băng, Bạch Băng quay mặt đi, nhưng mắt cứ liếc liếc Thầm Thăng Y.

Thầm Thăng Y cười cười :

- Băng nhi là một cô bé ngoan, sao lại giận dỗi?

Bạch Băng lập tức nói :

- Ta không phải là cô bé, mà hiện ta cũng không giận dỗi gì cả.

Bạch Ngọc Lâu làm ra vẻ sợ hãi co rúm người lại, rồi đưa mắt nhìn Trương Thiên Hộ :

- Bốn vị lão tiên bói chỉ có hai vị tới, còn hai vị tới sau à?

Trương Thiên Hộ lắc đầu, Bạch Ngọc Lâu nói tiếp :

- Nếu Liễu lão tiên bói đang ở gần đây, vẫn bói tới bái phỏng cũng được mà.

Trương Thiên Hộ hỏi :

- Bạch đại nhân còn muốn so sánh với y xem ai đúng là Thư Kiếm Song Tuyệt sao?

Bạch Ngọc Lâu đáp :

- So sánh hay không cũng chẳng quan trọng, chỉ cần được chiêm ngưỡng phong thái của bậc tiền bối cũng đã là một chuyện hay rồi.

Trương Thiên Hộ nói :

- Về kiếm thì không dám nói, chứ về thư thì chắc chắn Bạch đại nhân hơn y.

- Lão tiền bối dựa vào đâu mà nói chắc như thế?

Bạch Ngọc Lâu có vẻ lạ lùng Trương Thiên Hộ nói :

- Linh khí là chủ của việc viết chữ đọc sách, nhưng ta xem ra vài năm nay sợ y không còn chút linh khí nào.

Bạch Ngọc Lâu nghe tới đó, lại vẫn chưa rõ Liễu Thanh Phong gặp phải chuyện gì, hỏi ngay :

- Liễu lão tiền bối đến nay vẫn khỏe chứ?

Trương Thiên Hộ đáp :

- Không dẫu gì Bạch đại nhân, y đã chết rồi.

Bạch Ngọc Lâu khẽ “Ừ” lên một tiếng, đưa mắt nhìn Thẩm Thăng Y, Thẩm Thăng Y lập tức nói :

- Chúng ta nên bàn vào chuyện chính thôi.

- Có chuyện gì vậy? - Bạch Ngọc Lâu hỏi - Có dính líu gì đến ta không?

Không chờ Thẩm Thăng Y trả lời, ông ta lại nói tiếp :

- Từ khi nguoi và ta chia tay đến nay, ta vẫn hoàn toàn yên ổn.

Thẩm Thăng Y nói :

- Chuyện này có dính líu gì đến nguoi không, thì trước mắt đây ta không dám nói chắc.

Bạch Ngọc Lâu kinh ngạc hỏi :

- Nhưng nguoi lại vội vàng tới đây cơ mà?

Thẩm Thăng Y chép miệng :

- Vì Tiểu Ngải cho rằng có hai đại nhân vật, một là ta, hai là nguoi.

- Tiểu Ngải à? - Bạch Ngọc Lâu nhướn mày - Ngải Phi Vũ à? Y gặp chuyện gì vậy?

Thẩm Thăng Y xòe hai bàn tay ra, Bạch Ngọc Lâu biến sắc :

- Y chết rồi sao? Ai giết y, ta với nguoi sẽ lập tức trả thù cho Tiểu Ngải.

Nói tới câu đó, ông ta lập tức mang đầy đặn vẻ khách giang hồ, hoàn toàn không có chút gì là bậc quý nhân trong triều đình.

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Trả thù là chuyện nhỏ, hiện tại việc chúng ta phải giải quyết là tìm hiểu xem người kia rốt lại muốn gì.

- Người kia à? Người nào vậy? - Bạch Ngọc Lâu hỏi dồn.

- Y tự xưng là Ma Vương.

Bạch Ngọc Lâu cười lớn :

- Cái danh hiệu ấy thật đáng sợ, mà cũng rất rẻ tiền, người này chắc trong đầu óc có chuyện gì không ổn.

Thẩm Thăng Y nói :

- Nhưng trong tay y có một thanh đao vô cùng lợi hại.

- Lợi hại như thế nào? - Bạch Ngọc Lâu tỏ ý ngờ vực.

- Nghe nói trên thanh đao có lời nguyện của Thiên Ma, là một thanh Ma đao. - Thảm Thăng Y nói nghe ra rất rõ ràng.

Bạch Ngọc Lâu lại cười ngất :

- Như thế mà ngươi cũng tin sao?

- Trên thanh đao có lời nguyện của Thiên Ma hay không thì ta không dám nói chắc, nhưng chắc chắn đó là một thanh đao không tầm thường.

- Không tuốt ra khỏi vỏ cũng giết người được à?

- Giết người là chuyện lật vật, cái lạ là có thể biến ra hai người giống hệt nhau, mới là đáng sợ.

- Thuật dịch dung chứ gì?

- Có lẽ... - Thảm Thăng Y trầm ngâm nói - Thanh đao này có lẽ chỉ là một thanh đao bình thường, ma lực của nó là ở chỗ tay người dùng đao.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Ngươi đã thấy qua người mà thanh đao ấy biến ra rồi à?

Thảm Thăng Y gật đầu :

- Mà không phải là một lần, có hai Ngải Phi Vũ giống hệt nhau, hai Phương Trục giống hệt nhau, hai Lãnh huyết Âu Dương giống hệt nhau....

- Tiểu Ngải là một kẻ hiệp khách, Phương Trục là một bậc quân tử, Lãnh huyết Âu Dương là...

Bạch Ngọc Lâu ngẫm nghĩ :

- Hình như là một sát thủ trong hắc đạo thì phải?

Thảm Thăng Y gật gù đầu. Bạch Ngọc Lâu lạ lùng nói :

- Ba người ấy hoàn toàn không phải là một hạng, tại sao lại cùng xuất hiện?

Thảm Thăng Y nói :

- Bởi thế mới kỳ quái, có lẽ ta phải kể cho ngươi nghe từ đầu, kể thật rõ ràng mới được.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Ngay ngươi cũng thấy là kỳ quái, thì chắc chắn là một chuyện rất kỳ quái, nói mau đi, nói mau đi!

Bạch Băng cũng đã kéo một cái ghế qua ngồi cạnh Thảm Thăng Y ngầy người nhìn chàng, nàng rất thích thú nghe những truyền thuyết kỳ quái lạ lùng trên giang hồ.

Trước đó Thảm Thăng Y đã kể rất nhiều chuyện với nàng, nhưng đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy rất hồi hộp, vì đây là lần đầu tiên nàng nghe Thảm Thăng Y nói ra hai chữ “kỳ quái”.

Thảm Thăng Y mà cũng cho là chuyện “kỳ quái”, thì hấp dẫn biết bao, rùng rợn biết bao?

Thảm Thăng Y không để nàng thất vọng, tuy không đoán được kết cục sẽ ra sao, nhưng câu chuyện cũng khiến cho người ta hồn bay phách tán.

Thảm Thăng Y kể rất tỉ mỉ, Bạch Ngọc Lâu nghe rất chăm chú, lúc đầu nét mặt ông ta có vẻ rất thích thú, nhưng nghe tới đoạn Ngải Phi Vũ mang bộ mặt của Ma Vương xuất hiện, lại có vẻ rất chú ý, nghe hết đoạn Thảm Thăng Y tả diện mạo Ma Vương, nét mặt của ông ta lại liên tiếp thay đổi.

Thay đổi như đang có điều gì suy nghĩ.

Thảm Thăng Y nhìn thấy, cũng không hỏi, cứ tiếp tục kể tới hết, lại nói thêm :

- Chuyện này mà có dính líu đến ngươi, thì theo tác phong hành sự của Ma Vương kia, dường như không thể để chúng ta yên ổn tới đây đâu, trừ phi y không định ra tay ngay.

Bạch Ngọc Lâu rút lại cũng cất tiếng, câu đầu tiên là :

- Chuyện này chắc chắn có dính líu rất nhiều tới ta.

Bao nhiêu ánh mắt của những người đang có mặt lập tức đổ dồn hết vào ông ta, Bạch Băng lập tức hỏi :

- Cha, cha quen biết lão Ma Vương kia à?

Nàng hiện rõ vẻ hồi hộp, dường như rất mong rằng lão Ma Vương kia có quen biết với cha mình, hoàn toàn không nghĩ rằng đây là một chuyện rất đáng sợ chứ không phải là đáng mừng.

Bạch Ngọc Lâu cũng không làm cho nàng thất vọng, gật đầu nói :

- Nếu đúng là con người này, thì ta với y quá rành về nhau.

Bạch Băng nóng ruột hỏi dồn :

- Y là một Ma Vương thật à?

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Có thể nói là phải, cũng có thể nói là không phải.

- Lại có chuyện thế nữa!

Bạch Băng lạ lùng nhìn nhìn Bạch Ngọc Lâu, những người khác thì đều lắng tai nghe tiếp.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Bề ngoài thì trông y chẳng có gì khác với người khác, nhưng trong thân thể y là một dòng máu ma, lời lẽ cử chỉ đầy vẻ tà khí, hành động thì càng vô cùng tàn ác.

Bạch Băng lại hỏi :

- Cha với y là bạn bè à?

Không chờ Bạch Ngọc Lâu đáp, nàng nói ngay :

- Sao cha lại có hạng bạn bè như thế?

Bạch Ngọc Lâu lặng lẽ cười một tiếng :

- Buổi đầu ta với y vốn cũng là bạn bè, về sau lại biến thành kẻ thù không đội trời chung.

Ngừng lại một lúc, nói tiếp :

- Ta vốn đã bị y đưa vào chỗ chết một lần, thật không ngờ lại còn sống trên đời.

Dứt lời chột thờ dài một tiếng :

- Cũng có thể họ không phải là một người, có điều tác phong hành sự có chỗ giống nhau.

Thẩm Thăng Y nói :

- Bạch huynh...

Bạch Ngọc Lâu rõ ràng vẫn còn có thể nói đùa, ngắt lời nói :

- Người đừng có xưng huynh gọi đệ với ta là hay nhất.

Bọn Trương Thiên Hộ đều cùng sùng sốt, Bạch Băng lập tức cười khanh khách :

- Phải rồi, nếu không ta phải đòi gọi là Thẩm đại thúc, thì cũng như gọi anh là ông già.

Thẩm Thăng Y cười gượng, Bạch Ngọc Lâu làm ra vẻ ngênh ngang nói tiếp :

- Cha con ta đã quyết định lâu rồi, nó nhất định gọi người là Thẩm đại ca.

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Băng nhi mà không bị người làm cho hư hỏng mới là kỳ lạ.

Bạch Ngọc Lâu cười nói :

- So về tuổi tác thì ta lớn hơn người nhiều.

Ngừng một chút lại nói tiếp :

- Đây cũng là chuyện xảy ra nhiều năm rồi.

Ông ta lập tức hỏi Thẩm Thắng Y :

- Lão Ma Vương ấy có một tên thủ hạ tuổi thì già hơn ta nhưng vóc dáng thì như một thằng trẻ con, tính tình cũng hết như một thằng trẻ con không?

Thẩm Thắng Y buột miệng nói :

- Là lão già nhỏ bé...

Thẩm Thắng Y nói luôn :

- Dĩ nhiên y không phải là một thằng trẻ con.

Bạch Ngọc Lâu gật đầu :

- Giống hết một thằng hề, rất nhiều người coi y như, kết quả là uống mạng...

Cười một tiếng lại nói tiếp :

- Mà nếu không coi y là một thằng trẻ con, cũng rất dễ uống mạng.

Thẩm Thắng Y nói :

- Có lúc trông y rất thật thà, có lúc lại giống hết như một thằng ngớ ngẩn.

- Hai loại người ấy rõ ràng đều rất dễ làm người ta coi thường.

Thẩm Thắng Y hỏi tiếp :

- Người biết thằng hề lùn ấy từ lúc nào?

Bạch Ngọc Lâu ngẫm nghĩ :

- Khoảng hai mươi năm trước.

Thẩm Thắng Y sùng sốt :

- Lâu thế kia à?

- Lúc ấy y tên là Tỳ Bà, chỉ là vì gọi theo tên giống người Tỳ Bà, không phải là loại đàn tỳ bà.

Thẩm Thắng Y nói :

- Ta lại cứ tưởng đó là giống người “tỳ bà”, quả là y người thì nhỏ mà đầu thì to, trông cũng giống một cây đàn tỳ bà.

Bạch Ngọc Lâu cười cười :

- Có thể hiện tại y đã đổi tên thành “tỳ bà”, lúc ấy trông y cũng giống một cây đàn tỳ bà, thân hình cái gì cũng tròn tròn, mập đến nỗi không thể phân biệt được đâu là bụng đâu là cổ.

- Lúc ấy y đã là thủ hạ của Ma Vương rồi à?

- Cũng có thể nói là một thứ đồ chơi.

Thẩm Thắng Y vừa định hỏi gì đó, Bạch Ngọc Lâu đã nói tiếp :

- Nghe nói y là do một thương nhân Ba Tư mang tới, lại được người ta dạy cho làm trò, thương nhân Ba Tư kia vốn định bán y cho một nhà giàu, nên mới nuôi y thành mập ú như vậy.

- Nhưng rốt lại thì bán cho Ma Vương phải không?

- Nghe nói vì giá tiền khá cao.

Bạch Ngọc Lâu nghĩ ngợi :

- Người này không thể nói là do trời sinh ra thế, cũng có thể là nhờ lùn tịt như thế mà được chủ nhân đặc biệt ưa thích, cũng có thể là chủ nhân phát hiện ra y được trời phú cho một khả năng hơn người, có thể huấn luyện được, nên không coi y là nô lệ, mà còn dạy võ công cho, để y làm người hầu cận.

Thẩm Thăng Y hỏi tiếp :

- Vị chủ nhân kia vốn là người nào?

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Y họ Cẩm...

- Cái họ này ít nghe tới.

Bạch Ngọc Lâu gật đầu, nói tiếp :

- Hiện tại dĩ nhiên ít người còn nhớ, nhưng hai mươi năm trước người không biết đến Cẩm Cung Thành rất ít.

- Tại sao thế?

- Vì võ công, vì mưu trí của y. - Bạch Ngọc Lâu chợt trầm giọng - Ba mươi năm trước y vẫn còn là một người trong võ lâm, nổi tiếng là vô địch ở Giang Bắc, nhưng y lại rất thích thú chuyện công danh phú quý, nên tuy có danh tiếng khá lớn trong võ lâm, lại cam tâm vứt bỏ hết, ghi tên lại, bắt đầu từ chức Chủ bạ, số y cũng may, mà cũng có lý do khác nữa, nên không quá mười năm đã từ chức Chủ bạ leo lên chức Thông phán phủ Cát An, Kiểm sự tỉnh Hồ Quảng, về triều làm Thái thường tự Thiếu khanh rồi Tự khanh, thăng làm Tham chính ở Trung thư sảnh, lại thăng vượt cấp, lại gặp lúc thượng cấp cáo lão, được thăng làm Tả thừa tướng Trung thư sảnh, một mình nắm đại quyền.

Thẩm Thăng Y lạ lùng nhìn nhìn Bạch Ngọc Lâu, lạ lùng ở chỗ ông ta lại nhớ khá chi tiết về người kia.

Bạch Ngọc Lâu tiếp tục :

- Lúc ấy các đại thần tả hữu của Thánh thượng người thì già nua lắm lắm, kẻ thì túi cơm giá áo, người thì hẹp hòi, như thế cũng phải vì thật ra chỉ có y là giỏi hiểu ý người khác, cẩn thận mọi bề, đã sâu sắc lại kín đáo.

Thẩm Thăng Y nói :

- Đó đúng là ở dưới một người mà ở trên muôn người.

- Huống chi y lại còn được đặc biệt tin yêu, có thể nói muốn làm gì thì làm, còn có điều gì là không thỏa mãn nữa đâu?

Thẩm Thăng Y thăm dò :

- Chẳng lẽ y lại mong ước ngôi Hoàng đế à?

- Đúng thế... - Bạch Ngọc Lâu thoáng trầm ngâm - Y ngầm ngầm chiêu binh mãi mã, định làm phản, người tâm phúc thứ nhất của y là chỉ huy vệ Minh Châu Lâm Phong, lúc ấy Lâm Phong phụng chỉ ra vùng biên để phòng bọn giặc lùn, thừa cơ câu kết với Triệu Dã ở Phù Tang, mượn một ngàn tinh binh, lại xúi cựa thần triều Nguyên là Phong Tục Kinh hội hợp với Lâm Phong, xin Hoàng đế nhà Nguyên cất quân Nam chinh, định nhân cơ hội triều Minh điều quân lên phía Bắc, kết hợp với tinh binh Phù Tang bắt ngờ đánh chiếm Kinh thành.

- Rồi sao lại thất bại?

- Y vốn đa nghi, bọn thủ hạ không ít kẻ chết oan dưới tay y, khiến một số đâm ra bất mãn, bọn người thân cận thì kêu căng ngông cuồng, những kẻ đang chuẩn bị dóc toan lực ra giúp, thấy y chưa thành Hoàng đế đã ra về Hoàng đế, trong lòng đều khó chịu, nhưng thất bại lớn nhất của y là giết chết kẻ thù hạ đẳng lực nhất là Thương Trí Viễn, đó quả là một người rất thông minh, lúc Cẩm Cung Thành đang còn ở giang hồ đã theo giúp đỡ y, mà kế hoạch hành động của y nghe nói đều do người này vạch ra.

- Lẽ ra Cẩm Cung Thành phải biết rằng không có người ấy thì không được.

- Ngoài mặt thì tuy Cẩm Cung Thành không tỏ ra là một kẻ ngu ngốc, nhưng cũng không phải là một người thật thông minh, sau khi làm Tả thừa tướng lại cứ cho rằng chủ yếu là nhờ tài năng và số phận của mình.

Trương Thiên Hộ cười một tiếng nói chen vào :

- Một người mà thành công mau lẹ quá cũng không phải là chuyện hay, dễ làm cho y coi thường rất nhiều lý do giúp y thành công.

- Không may là Thương Trí Viễn lại không khéo quên như thế, càng không may là y cho rằng Cẩm Cung Thành không có y không được, nên ngôn ngữ

thái độ đều có vẻ kiêu căng.

Bạch Ngọc Lâu chép miệng :

- Những người thông minh đều có cái tật ấy.

Trương Thiên Hộ nói :

- Nếu Cẩm Cung Thành mà nhìn xa thấy rộng một chút, thì đã ráng nhịn.

- Tiếc là y cũng nhìn xa thấy rộng, nhưng lại cho rằng cục diện đã tới chỗ riêng một mình y cũng có khả năng giải quyết, lại mấy lần muốn khởi sự đều bị Thường Trí Viễn cản trở, nên cho rằng y mang dị tâm, trong một cơn giận, giết chết y luôn.

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Thật là giết không đúng lúc.

- Cho nên rất nhiều người bất mãn, chắc y cũng biết rõ, nhưng lại cho rằng đã chuẩn bị đầy đủ, đang chờ chọn ngày tốt dấy quân, nào ngờ câu chuyện không được giữ kín, tới lúc cuối cùng lại lộ bí mật, Cẩm quân bèn tiên phát chế nhân.

Bạch Ngọc Lâu có vẻ rất cảm khái :

- Vụ này làm rất nhiều người chết, tổng cộng trong ngoài có trên ba vạn người.

Thẩm Thăng Y thăm dò :

- Chỉ huy Cẩm quân tấn công, có lẽ là Ngươi chứ?

Bạch Ngọc Lâu gật đầu :

- Thật ra ta vốn hy vọng chỉ bắt kẻ đầu sỏ, còn người khác thì phát lạc nhẹ thôi, nhưng kết quả là ngay cả kẻ phản Cẩm Cung Thành, tiết lộ bí mật của y cũng không thoát chết.

Thẩm Thăng Y cau mày, Bạch Ngọc Lâu nói tiếp :

- Các đại thần đều cho rằng người này vốn là kẻ phản nghịch, chẳng qua thấy việc không thể thành công mới đi tố cáo, không thể không giết.

- Nhưng Cẩm Cung Thành chạy thoát à?

- Ta chỉ huy Cẩm quân xông vào phủ Thừa tướng, Cẩm Cung Thành đã chuẩn bị đầy đủ, mặc long bào như là một ông vua, không ngờ trong phủ y đã đào sẵn địa đạo, điều bất ngờ là lại có nhiều người sẵn sàng liều mạng cho y, thành ra chúng ta không xông được vào đường hầm.

- Ngươi không tiến vào à?

- Có nhưng suýt nữa thì bị gã Tỳ Bà kia tính rồi, trong địa đạo đã chôn sẵn thuốc nổ, địa đạo lập tức bị lấp kín.

Bạch Ngọc Lâu vuốt nhẹ râu :

- Lúc ấy ta vừa ra lệnh quân sĩ bao vây vài trăm dặm quanh kinh đô, về hình truy nã, vừa ra lệnh theo địa đạo đào tới suốt đêm, kết quả là được ba dặm thì lên tới một gian mật thất trong một phủ đệ, tìm được một bộ xương trắng khoác long bào, đội mào vàng, khám nghiệm thì thấy rõ là bị thuốc độc làm tiêu tan hết da thịt, lúc ấy ai cũng cho rằng Cẩm Cung Thành thất bại tuyệt vọng nên uống thuốc độc tự tử, mà các nơi khám xét đều không tìm ra chút manh mối nào, cũng không thấy y xuất hiện nữa.

Thẩm Thăng Y nói :

- Ngươi cũng nghĩ như thế à?

Bạch Ngọc Lâu lắc đầu :

- Ta rất nghi ngờ bộ xương ấy, nhưng về sau không có tin tức gì về Cẩm Cung Thành nên cũng nghĩ rằng đó chính là y.

- Thật ra thì ngươi không tin, nếu không đã không lập tức nghĩ ngay đến y.

Bạch Ngọc Lâu chép miệng :

- Ta cũng không rõ vì sao chuyện này đã lâu rồi, mà vẫn không hề yên tâm về con người này.

Thẩm Thăng Y nói :

- Con người này thật đáng sợ, có thể kiên nhẫn chờ đợi trong bốn mươi năm.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Cũng có thể trong thời gian ấy y luyện thành một thanh Ma đao, chờ thời cơ hành sự.

Thảm Thăng Y gật đầu :

- Nếu ta đoán không lầm, từ đó đến nay chắc y trú ngụ ở nước ngoài.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Đúng ra phải là thế, nếu không thì với tính nết không chịu yên phận của y mà ở lại Trung Nguyên, thì lại gây chuyện nữa rồi.

Thảm Thăng Y nói :

- Tuy là sau nhiều năm y mới quay trở lại, nhưng tính nết cũng không thay đổi bao nhiêu.

- Núi sông dễ đổi, tính người khó thay. - Bạch Ngọc Lâu cười cười - Đó là một câu nói quá cũ, nhưng rất có lý.

Thảm Thăng Y nói :

- Lần này y ra tay đối với người, ngoài phần công việc phải làm, còn có ý trả thù nữa.

Bạch Ngọc Lâu “Ồ” một tiếng :

- Chắc chắn là thế .

Thảm Thăng Y vội hỏi :

- Quan hệ giữa các người ra sao?

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Rất tốt, y cho rằng ta là kẻ trẻ tuổi rất có tương lai, ta cũng thấy con người này rất không đơn giản. Cũng nhờ thường ngày có khi bắt chọt qua lại, nên rất rõ tính nết của y, mới có thể chặn đứng toàn bộ quân cứu viện ngoài phủ Thừa tướng, mau lẹ tiến chiến sào huyệt của y.

- Người trí dũng song toàn, sao y lại không thích thú, tìm cách chiêu mộ người để sử dụng?

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Có lẽ vì thứ người có bản lĩnh như ta thì y không thấy có tư cách gì để làm Ma Vương.

Bạch Băng nhún nhún mũi cười nói :

- Bản lĩnh của cha hiện tại, thì ai biết được so với bao nhiêu năm trước khác nhau bao nhiêu?

Bạch Ngọc Lâu tròn mắt :

- Bây giờ thì cô cứ coi thường cha cô đi, đến khi lấy chồng rồi, mới biết tôn trọng cha.

Bạch Băng đỏ bừng mặt, núp sau lưng Thảm Thăng Y, Thảm Thăng Y nói luôn :

- Cũng chẳng lạ gì Băng nhi lại như thế, ngay ta cũng thấy ngờ vực.

Bạch Ngọc Lâu làm ra vẻ tức tối :

- Dĩ nhiên y không nói rõ ra, nhưng nhiều lần nói rằng rất hy vọng được hợp tác với ta, ta cũng vì thế mà thấy ngờ vực y.

Thảm Thăng Y nói :

- Lẽ ra y phải coi người là cùng một loại với y.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Cho nên về sau y lộ vẻ không thích ta tới chơi, khi ta đem Cẩm quân đánh chiếm phủ Thừa tướng, tuy y biết đại cuộc đã hỏng vẫn còn lớn tiếng nói rằng sẽ tìm ta tính sổ.

Thẩm Thăng Y nói :

- Hiện tại địa vị của ngươi còn quan trọng hơn năm xưa, lại thêm có một món nợ cũ, chẳng lẽ gì y lại chọn ngươi làm mục tiêu đầu tiên.

Bạch Ngọc Lâu vuốt vuốt râu :

- Chuyện này thật rất nguy hiểm, nếu không có các ngươi tới, hiện giờ ta cũng chẳng biết gì, cũng chẳng biết đâu mà đề phòng.

Thẩm Thăng Y nói :

- Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, y đã biết tìm tới Tiểu Ngải, thì đối với ngươi chắc cũng hiểu biết rõ ràng.

- Đáng sợ thật. - Bạch Ngọc Lâu rung mình một cái.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm nói :

- Không biết việc y biến ra nhiều người giống nhau có dính líu gì tới ngươi không?

- Chuyện đó thì chưa chắc, chẳng hạn một người quân tử như Phương Trục thì ta hoàn toàn không quen biết nhưng y lại rất cần thiết, rất có thể là lợi dụng mà kêu gọi người vô lâm giúp đỡ, thậm chí kể cả việc tổ chức nghĩa quân.

- Có Phương Trục ra mặt, một công việc xấu xa thế này nhất định cũng sẽ trở thành có chính nghĩa, đến lúc mọi người tỉnh ngộ, thì y đã thành công rồi.

Bạch Ngọc Lâu hai hàng lông mày cau lại :

- Hiện tại ta chỉ lo.

Thẩm Thăng Y hỏi :

- Có phải lo trong phủ của ngươi đã có người của họ trà trộn vào hay không?

Bạch Ngọc Lâu gật đầu, bọn Trương Thiên Hộ ai cũng biến sắc, chuyện này không phải là không thể xảy ra.

Thẩm Thăng Y nói :

- Những người ở nơi đây chắc chắn là không ít?

- Cũng không biết có bao nhiêu, đại khái có một phần là được ghi chép tên họ rõ ràng, đủ chứng minh lai lịch lương thiện, nhưng Cẩm Cung Thành đã có thể biến ra một người hoàn toàn giống hệt, thì phần ghi chép này cũng không có bao nhiêu tác dụng.

- Trước khi tạo ra một người giả mạo, y phải biết rõ về người thật.

- Cũng không hẳn - Bạch Ngọc Lâu lẩm bẩm - Và lại chúng ta cũng không có thời gian để điều tra rõ ràng về gia nhân trong nhà.

- Cẩm Cung Thành thì lại phải điều tra rõ - Thẩm Thăng Y có vẻ kinh ngạc - Điều làm người ta lạ lùng là sao y không cản trở chúng ta trên đường tới đây.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Theo ngươi thì đó là tại sao?

- Có thể là mục đích của y không phải ở chỗ này, cũng có thể y không đủ sức, mà cũng có thể quả thật là không đuổi kịp chúng ta.

Bạch Ngọc Lâu cười cười :

- Đó đều là những ý tưởng tốt đẹp.

Thẩm Thăng Y nói ngay :

- Cũng có thể y chẳng coi chúng ta vào đâu, nhưng nếu như thế thì ở Gia Hưng đã không nhường nhịn chúng ta như thế.

Bạch Ngọc Lâu lại hỏi :

- Không có cái có thể thứ năm à?

Thẩm Thăng Y nói :

- Có nhưng là chuyện của họ, có thể đã xảy ra rối loạn gì đó, y còn đang phải lo chuyện nội bộ.

Bạch Ngọc Lâu vỗ tay nói :

- Ta cũng nghĩ đến chuyện đó, nhưng chắc chắn rằng trừ phi mục đích thật của y không phải ở chỗ ta, chứ không thì bằng vào tính cách của y, nhất định không để chúng ta yên ổn đâu.

Ngừng lại một lúc, cười cười nói tiếp :

- Nhưng được các người tới giúp đỡ, thì ta rất yên tâm.

Trương Thiên Hộ cười gượng :

- Sợ nhất là y lại biến thành bạn bè nào đó tới đây, khiến cho chúng ta không biết đâu mà đề phòng.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Chuyện đó rất đơn giản, từ bây giờ trở đi, bất kể là ai cũng không tiếp.

Bạch Băng nói :

- Vậy con cũng không được ra ngoài chơi à?

- Dĩ nhiên... - Bạch Ngọc Lâu cười cười - Nếu chẳng may cô lại để cho họ bắt đi, giả mạo một người khác thả trở về, thì làm thế nào được?

Thẩm Thăng Y nói :

- Chuyện đó thì chúng ta rất yên tâm, Băng nhi là người đẹp nhất trên đời, họ có muốn cũng không sao tạo ra một người giống hệt được.

Bạch Ngọc Lâu cười lớn, Bạch Băng lườm Thẩm Thăng Y một cái, ngoài vẻ thẹn thùng còn có nỗi vui sướng không nói lên lời.

Bạch Ngọc Lâu lập tức nói :

- Sau đây ta sẽ lập tức dặn bảo những người có trách nhiệm lưu tâm quan sát trong thành, nếu có phát hiện được chuyện gì khả nghi phải lập tức báo ngay, như thế là tốt nhất.

Bọn Thẩm Thăng Y dĩ nhiên không phản đối, Bạch Ngọc Lâu thân nhiên cười một tiếng :

- Nếu vạn nhất các vị chợt phát giác ra bản nhân có điều gì khác lạ, xin đừng khách sáo, cứ bắt lấy ta để làm rõ thật giả.

Thẩm Thăng Y thờ dãi :

- Nếu có chuyện ấy, chỉ sợ lại là người bắt lấy chúng ta, làm gì còn có chuyện chúng ta được làm rõ thật giả.

Bạch Ngọc Lâu sùng sốt :

- Đúng thế, bọn thủ hạ của ta bất kể là ta nghi ngờ gì, cũng không dám trái lệnh.

Bạch Băng nói chen vào :

- Có lẽ cha nên dặn dò họ trước, ai cũng được bắt, chỉ không được bắt bọn Thẩm đại ca, cho dù chính là cha ra lệnh.

- Biện pháp hay...

Bạch Ngọc Lâu vuốt râu cười khê.

- Vạn nhất là họ giả mạo chúng ta thì có gì là hay? - Thẩm Thăng Y hỏi lại.

Bạch Băng sùng sốt, đẩy nhẹ Thẩm Thăng Y một cái :

- Người ta đâu có dễ nghĩ ra một biện pháp hay như thế, lại bị anh nói gièm.

Bạch Ngọc Lâu cười nói :

- May mà chúng ta còn có thời gian, cứ bàn bạc chu đáo, chắc chắn là sẽ đề ra được một biện pháp hay.

Kể lại nói tiếp :

- Rong ruổi đường dài, chắc mọi người đều vừa mệt vừa đói, ta đã dặn gia nhân chuẩn bị chuyện cơm nước và chỗ nghỉ ngơi rồi.

Bạch Băng hỏi :

- Chỗ phòng của Thảm đại ca chắc đã dọn dẹp chu đáo rồi chứ?

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Dĩ nhiên họ đâu dám không nghe lệnh của đại tiểu thư.

Bạch Băng nói :

- Con đã biết thế nào Thảm đại ca cũng tới thăm chúng ta.

Bạch Ngọc Lâu làm ra vẻ ngậm ngùi :

- Ta thì lại không biết lần này y tới với mục đích là để thăm chúng ta hay là để gây náo loạn đây.

Bạch Băng nói :

- Thật ra chuyện này có gì lớn đâu, Thảm đại ca nhất định sẽ có cách đối phó.

Bạch Ngọc Lâu lập tức nói :

- Vậy sao cô còn chưa mau mau đưa y đi nghỉ, để y sớm nghĩ ra cách hay?

Bạch Băng nhướn mũi một cái, kéo Thảm Thăng Y bước ra ngoài.

Thảm Thăng Y bước chân không ngừng, ý nghĩ dường như đông cứng lại, tuy chàng đã biết chuyện này có dính líu rất nhiều tới Bạch Ngọc Lâu, nhưng không rõ Cẩm Cung Thành sẽ hành động ra sao.

Rốt lại chàng cũng chỉ là một nhân vật giang hồ, chỉ biết rất ít chuyện về triều đình, mà phần lớn cũng đều là do Bạch Ngọc Lâu kể cho.

Cho nên chàng định đem câu chuyện nát óc này đẩy luôn cho Bạch Ngọc Lâu.

* * * * *

Bạch Ngọc Lâu tuy ngoài miệng nói còn có thời gian nhưng cũng thừa biết là không còn bao nhiêu thời gian để chuẩn bị.

Thật ra Cẩm Cung Thành đã tới nơi rồi.

Trước khi Bạch Ngọc Lâu hạ lệnh cho những người có trách nhiệm lưu ý, Cẩm Cung Thành và Ngọc Diệp đã ngồi trên một cỗ xe buông rèm kín mít vào thành.

Ngọc Diệp đã thay một bộ quần áo bình thường, Cẩm Cung Thành thì bên ngoài tấm long bào đã khoác thêm một bộ quần áo thương nhân, chiếc mũo vàng đội trên đầu cũng có một tấm khăn cao che khuất.

Ánh mắt của ông ta cũng biến thành rất hiền hậu, kỳ lạ nhất lại là Ngọc Diệp, đôi tròng mắt xanh nhạt đã biến thành một màu đen láy.

Cho dù đã nhận lệnh cũng không ai để ý tới hai người như vậy.

Cỗ xe họ ngồi cũng chẳng có chỗ nào là đặc biệt.

Xe ngựa tiến vào thành, vòng qua phố lớn, Cẩm Cung Thành mới thở ra một hơi, từ khi vào thành ông ta cứ ngơ ngác nhìn cảnh vật bên ngoài, thần thái trông rất kỳ dị.

Ngọc Diệp hỏi :

- So với lúc ngưởi ra đi có khác nhiều lắm không?

Cẩm Cung Thành cười cười :

- Phồn hoa hơn nhiều.

Ngọc Diệp hững hờ nói :

- Chắc ngưởi càng thích thú.

- Dĩ nhiên. - Cẩm Cung Thành lắc đầu - Nếu là đi thẳng một mạch tới đây, quả nhân thật không ngờ rằng lại có ngày được trở về đây.

Ngọc Diệp nói :

- Nhưng theo tâm tình của người hiện giờ thì có thấy gì là hay đâu.

Cẩm Cung Thành thở dài :

- Tuy quả nhân có thể biến đổi được diện mạo của một người thành khác hẳn, nhưng cũng không thể nào biến đổi được tâm tình.

Ngọc Diệp nói :

- Có thể thái độ bên ngoài của người từ lúc bắt đầu có chỗ đã không hay rồi.

Cẩm Cung Thành im lặng, Ngọc Diệp nói tiếp :

- Tuy ta không biết làm vua nên có thái độ thế nào với con dân, nhưng theo dáng vẻ của người, thì cũng có chỗ không hợp lắm.

Cẩm Cung Thành cười cười :

- Chủ yếu là vì quả nhân chưa làm vua thật ngày nào.

Ngọc Diệp nói :

- Đó là một chuyện rất đáng tiếc.

Cẩm Cung Thành nói :

- Lẽ ra phải tiếc là tuy người nhìn thấy những nhược điểm của quả nhân mà vẫn đi theo quả nhân.

Ngọc Diệp nói :

- Không có chuyện gì hồi hộp bằng chuyện này.

Cẩm Cung Thành gật đầu :

- Quả nhân thường ngày chẳng cũng thường có cảm giác như thế này sao?

Ngọc Diệp cũng cười, cười như một kẻ ngớ ngẩn.

* * * * *

Xe ngựa dừng lại trước cửa một trang viện lớn, người đánh xe nhanh nhẹn nhảy xuống, kính cẩn mở cửa xe, thả chiếc thang xuống.

Ngọc Diệp đỡ Cẩm Cung Thành xuống xe, Cẩm Cung Thành bước lên bậc thềm, chợt quay đầu :

- Cẩm An, cất xe ngựa xong thì người cứ đi.

Người đánh xe cúi đầu nói :

- Nếu nô tài muốn đi thì đâu cần phải chờ đến hôm nay?

Cẩm Cung Thành vuốt râu cười khê :

- Không ngờ bên cạnh quả nhân vẫn còn có vài người trung thành.

Cẩm An im lặng, Cẩm Cung Thành nói tiếp :

- Quả nhân quyết không xử tệ với người, nhưng quả nhân vẫn hy vọng người suy nghĩ kỹ một lần nữa, tuy người xưa nay vẫn ở đây, nhưng thấy quả nhân trở về thế này, cũng đủ biết công việc không thuận lợi.

- Kẻ nô tài đã không đi, thì hiện tại cũng nhất định không đi. - Cẩm An nói rất quả quyết.

Cẩm Cung Thành buông một tiếng :

- Tốt.. Quả nhân thành công rồi, nhất định không xử tệ với người.

Cẩm An nói :

- Tiểu nhân chỉ hy vọng được phụng sự chủ nhân trọn đời.

Cầm Cung Thành liên tiếp nói “Tốt, tốt..”, rồi cất bước đi tiếp, cổng lớn của trang viện mở ra, người xuất hiện là lão nhân nhỏ bé Tỳ Bà.

Cầm Cung Thành, Ngọc Diệp nối nhau bước vào, chờ lão nhân nhỏ bé cài then rồi mới hỏi :

- Tỳ Bà, trong thành có tin tức gì lạ không?

Tỳ Bà nói :

- Bốn người bọn Thẩm Thăng Y và Trương Thiên Hộ đã vào trong phủ Bạch Ngọc Lâu.

Cầm Cung Thành trầm ngâm một lúc, nói :

- Nếu ta đoán không lầm, Bạch Ngọc Lâu nhất định đã sai phái những người có trách nhiệm theo dõi tung tích của chúng ta.

Tỳ Bà nói :

- Họ sẽ không phát hiện được gì đâu.

Trận đánh trong khu rừng liễu vừa bắt đầu, y đã chạy khỏi, đương nhiên đó là theo lệnh của Cầm Cung Thành, muốn y tới đây trước để chuẩn bị mọi việc.

Y theo Cầm Cung Thành lâu năm, cũng đã biết rõ tính nết của Cầm Cung Thành, tuy Cầm Cung Thành không dặn dò gì, nhưng lúc ra đi y đã biết rằng bất chợt ông ta sẽ tới đây.

Cầm Cung Thành nhìn Tỳ Bà nói tiếp :

- Có lẽ người xuất hiện càng ít càng tốt.

Tỳ Bà cười nói :

- Vì tôi chỉ cần xuất hiện một lần, người ta đã nhận ra rồi.

Kế lại nói tiếp :

- Cho nên khi tôi vào thành chỉ toàn chọn lúc ban đêm, đi đường cũng toàn chọn lúc ban đêm.

Cầm Cung Thành ngẫm nghĩ :

- Thế mà người lại tới trước chúng ta.

Tỳ Bà thở dài một tiếng :

- Sự tình này đối với chúng ta rất bất lợi.

Cầm Cung Thành gật đầu :

- Hiện tại số người chúng ta có thể dùng được đã còn rất ít, nhưng sự tình chưa đến nỗi hoàn toàn không có hy vọng.

Tỳ Bà nói :

- Lão nô muốn làm gì cũng phải làm cho chắc chắn.

Cầm Cung Thành nói :

- Muốn tất cả cùng tới phải không?

Tỳ Bà nói :

- Vào trong mật thất chờ đã.

- Tốt lắm..

Cầm Cung Thành thở phào một hơi, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi.

Chương 16: Giai nhân tuyệt thế

Mặt thất dưới nội viện, tuy không rộng rãi bằng so với ở Gia Hưng, nhưng sắp đặt cũng rất lộng lẫy. Đèn lửa sáng rực, ánh sáng hơi rung rung, cũng không biết không khí theo chỗ nào tràn vào nhưng không hề có cảm giác khó chịu.

Từng lớp từng lớp rèm ngọc theo tay Ngọc Diệp vệt ra, Cẩm Cung Thành có Tỳ Bà theo hầu tiến vào, tám long bào vàng đỏ dưới ánh sáng rực rỡ chói lóa mắt.

Qua khỏi lớp rèm ngọc cuối cùng, một cái bực hiện ra.

Trước cái bực có ba đường lên, hai bên hai đường, phía sau một đường.

Mỗi đường lên gồm bảy bậc, trang trí đẹp đẽ.

Hai bên bực có đặt bốn cái bàn tròn nhỏ, trên mỗi cái bàn có một cái đỉnh quý, khói trầm bay lớn vờn. Giữa bực đặt một chiếc ghế ngự, mặt trước chạm hai con rồng, hai bên chạm hoa văn rồng bay trong mây, sau chiếc ghế đặt bảy lớp bình phong, đều chạm hoa văn hình rồng.

Chỗ này so ra giống hệt với trong hậu điện của đương kim thiên tử, Cẩm Cung Thành cũng tới ngồi trên chiếc ghế ngự, lão nhân nhỏ bé Tỳ Bà vội bước ra phía sau chiếc ghế, cầm một chiếc quạt lông quạt cho Cẩm Cung Thành.

Phía dưới cái bực có đặt hai chiếc ghế gỗ từ đàn, Ngọc Diệp ngồi xuống chiếc bên phải, đưa mắt nhìn quanh cười cười.

Tiếng rèm ngọc lập tức khua vang, một người bước vào.

Người này vóc dáng không cao hơn Tỳ Bà bao nhiêu, tuổi tác dường như cũng không chênh lệch lắm, nhưng rất mập, mới nhìn qua cứ như một cái thùng nước lớn.

Y không có một sợi tóc nào, lông mày cũng thưa thớt tán loạn, ánh bạc chớp chớp, khoác một cái áo dài màu nguyệt bạch, màu da xem ra dường như còn trắng hơn cả màu áo, không những không có chút sắc máu, mà còn giống như không phải là da một người sống.

Ngọc Diệp liếc Thùng nước một cái, quay mặt đi, Thùng nước không rõ là vô tình hay cố ý lại bước tới ngồi trên cái ghế cạnh Ngọc Diệp.

Ngọc Diệp cau mày, cố giấu vẻ ác cảm :

- Ở đây còn nhiều ghế lắm.

Thùng nước cười cười :

- Cái ghế này ngồi tốt nhất.

Giọng nói kỳ quái phi thường, làm cho người ta có cảm giác là vừa nuốt một cục thịt heo rất nhiều mỡ.

Ngọc Diệp lạnh lùng đứng dậy bước tới một cái ghế phía đối diện, Thùng nước không bước theo, nói tiếp :

- Ta đáng ghét lắm hay sao

Ngọc Diệp nói :

- Người biết ta nhìn thấy người thì nghĩ tới cái gì không?

- Con gòi chứ gì?

Thùng nước như đi guốc trong bụng Ngọc Diệp, hiểu ngay được ý nghĩ của nàng.

Ngọc Diệp làm ra vẻ như muốn nôn mửa.

Thùng nước thở dài nói :

- Đây là vì ta họ Tô, tên là Tùng.

Ngọc Diệp cười nhạt nói :

- Đó là vì giữa người với một con gười ít có chỗ nào khác nhau.

Tổ Tùng lại thờ dài :

- Chỉ là ta trắng một chút mà thôi, nếu ai đó suốt ngày chỉ đi lại dưới mặt đất như ta, ít khi thấy ánh mặt trời, màu da làm sao không trắng?

Ngọc Diệp vừa định nói gì đó, tầm rềm ngọc đã khua, lại một người nữa bước vào, một nữ nhân.

Dáng vẻ nàng ta giống hệt đám Tư Mã Tiên Tiên, có điều nhìn còn kiều mị hơn, nhất là đôi mắt thật là nhiếp phách câu hồn, làm người ta ngây ngất.

Cầm Cung Thành ánh mắt chiếu thẳng vào mặt Tư Mã Tiên Tiên, thờ dài một tiếng, có vẻ rất cảm xúc.

Tư Mã Tiên Tiên ngồi xuống cạnh Ngọc Diệp nói :

- Nghe nói công việc tệ lắm.

Cầm Cung Thành có vẻ ngượng ngịu :

- Về phía ta mà nói, thì đúng là rất tệ.

Tư Mã Tiên Tiên hai tay chống cằm, nói :

- Nói như người thì khuôn mặt này không có tác dụng gì à?

- Nếu có cũng không nhiều. - Cầm Cung Thành lắc đầu - Về chuyện này quả nhân cũng thất vọng như người.

Tư Mã Tiên Tiên chợt cười nói :

- Khuôn mặt này may mà còn không tệ, nên ta tuy rất thất vọng, cũng không phiền trách người lắm đâu.

Ý tứ ngoài câu nói thì nàng vốn cũng có một dụng mạo khác mà để cho Cầm Cung Thành biến thành như vậy, dĩ nhiên là có mục đích khác, có điều hiện tại đã không có tác dụng gì nhiều, nhưng nàng Tiên Tiên này đối với khuôn mặt ấy lại rất thỏa mãn, không muốn đổi lại diện mạo cũ.

Cầm Cung Thành nhìn kỹ Tư Mã Tiên Tiên :

- Thế thì quả nhân yên lòng, quả nhân tuy có một đôi tay ma, một thanh đao ma, nhưng không thể nào biến người trở lại được như cũ.

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Chẳng lẽ người không nhớ được diện mạo cũ của ta à?

- Không phải là hoàn toàn không nhớ, chỉ là không có đề dựa vào thì rất khó biến đổi cho giống hệt, nhưng người đã vừa ý với khuôn mặt hiện có thì cũng được rồi.

Tư Mã Tiên Tiên hỏi qua chuyện khác :

- Công việc đúng là đã hoàn toàn không còn hy vọng gì à?

- Dĩ nhiên không phải thế. - Cầm Cung Thành khẽ cười - Nếu không thì làm sao giờ đây quả nhân còn được yên ổn ngồi đây?

Ngọc Diệp cười nhạt nói :

- Ngồi đây thích lắm sao?

- Dĩ nhiên không thích bằng trong hậu điện thật của Hoàng đế.

Cầm Cung Thành gơ tay ra hiệu thôi đừng quạu nữa :

- Tỳ Bà!

- Nô tài nghe... - Tỳ Bà nói lớn.

- Số quan tài kia đã có đủ chưa?

- Rất đầy đủ, không hề sút mẻ, có phải là định biến ra mấy người như cô ta không?

- Một người nữa là đủ rồi.

Ánh mắt của Cẩm Cung Thành trên khuôn mặt Tư Mã Tiên Tiên chuyển động.

- Chỉ có cái xác này là có tác dụng thôi.

- Dĩ nhiên, nếu không cũng không làm được gì, không rõ là...

Tỳ Bà như muốn nói gì đó nhưng lại im lặng.

Cẩm Cung Thành cũng chỉ nói :

- Quả nhân cũng không muốn dùng tới cái xác ấy, nhưng tới bước này thì rõ ràng đã cùng đường rồi.

Không ai lên tiếng, Cẩm Cung Thành mục quang di động, nói :

- Tới bước này, dĩ nhiên chúng ta không thể tiến hành kế hoạch cũ.

Tư Mã Tiên Tiên chỉ hỏi :

- Ta chỉ cần biết chuyện này có hy vọng thành công hay không thôi?

Cẩm Cung Thành nói :

- Nếu là không, chẳng lẽ ngươi muốn rút lui à?

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Ít nhất thì ta cũng còn giữ được tính mạng, và lại ta cũng còn một ít tiền bạc, một ít thủ hạ....

Cẩm Cung Thành ngắt lời :

- Lê ra ngươi phải biết số thủ hạ của ngươi là hạng người nào.

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Nhưng họ rất trung thành với ta.

Cẩm Cung Thành thở dài :

- Cho nên quả nhân hiện đang lo, là nếu ngươi đem diện mạo này đi gặp họ thì họ sẽ phản ứng ra sao?

Tư Mã Tiên Tiên giờ tay vỗ lên khuôn mặt vốn không phải của mình, sững sờ, Cẩm Cung Thành nói tiếp :

- Có thể ngươi không tin, nhưng đúng là thế, ngay cả giọng nói của ngươi cũng đã khác hẳn lúc trước.

Tư Mã Tiên Tiên cắn cắn môi không nói tiếng nào.

Cẩm Cung Thành lại nói :

- Cho nên trước mắt e rằng ngươi không còn con đường nào khác, phải đi theo quả nhân thôi!

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Hoặc giả không..

Cẩm Cung Thành nói :

- Trước tiên ngươi cứ thuyết phục cho quả nhân tin rằng sau khi ngươi rời đi sẽ không để lộ bất cứ bí mật nào của quả nhân xem.

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Chuyện đó thì chỉ tổn nước bọt vô ích.

Cẩm Cung Thành nói :

- Quả nhân quả thật có hơi cố chấp hơn người khác một chút.

- Nếu không thể ta đã đánh ngã ngươi trước rồi.

Tư Mã Tiên Tiên liếc Ngọc Diệp.

Ngọc Diệp hững hờ cười một tiếng :

- Thanh kiếm của ta thì đối phó không khó lắm, có điều thanh đao kia thì thật lòng ta rất lo không rõ ngươi có đón đỡ được không.

- Và lại nếu ta xông ra thì nhất định cũng phải bắt đầu từ đầu. - Tư Mã Tiên Tiên mệt mỏi dựa vào ghế - Ta đã già quá rồi.

Ngọc Diệp lắc đầu :

- Hiện giờ mà ngươi muốn lấy chồng, vẫn có thể có nhiều cơ hội tốt, vấn đề là ngươi có chịu nổi cuộc sống như thế hay không mà thôi.

Tư Mã Tiên Tiên cười cười nói :

- Cho nên cuối cùng ta quyết định ở lại, dù biết rõ trước mắt là đường chết cũng phải đi theo các ngươi.

Ngọc Diệp nói :

- Nếu đây là đường chết, sao chúng ta lại đi?

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Vì các ngươi đều hơi điên điên - Thở dài một tiếng mới nói tiếp - Nếu không phải là điên, thì sao không thấy rằng chỉ có vài người bọn ta thật không sao làm được chuyện lớn.

Ngọc Diệp nói :

- Có thể chúng ta đều điên, nhưng còn chuyện nào hồi hộp hơn chuyện này?

Tư Mã Tiên Tiên chăm chú nhìn nàng ta một lúc rồi cười gượng nói :

- Ta cứ cho rằng hạng nữ nhân như ta thì không tìm được người thứ hai, không ngờ rằng ngươi còn điên hơn ta.

Ngọc Diệp nói :

- Ta vốn chỉ vì muốn tìm cảm giác mạnh mà đi khắp thiên hạ.

Tư Mã Tiên Tiên liếc Cẩm Cung Thành một cái :

- Chẳng lạ gì miệng lưỡi một kẻ giống như ngu xuẩn như thế lại thuyết phục được ngươi.

Ngọc Diệp nói :

- Miệng lưỡi của y quả không khéo, nhưng đó là sự thật, nên cho dù miệng lưỡi y rất không khéo cũng đủ rồi.

Tổ Tùng bên cạnh thở dài một tiếng nói :

- Ta lại thấy miệng lưỡi y hơn người nhiều, nếu không thì ta đã chẳng cam lòng chôn vùi trong cái hầm này mà phục tùng y.

Ngọc Diệp cười nhạt :

- Ngươi chỉ là đồ ngu xuẩn.

Tổ Tùng không đếm xỉa gì tới, so so vai im lặng. Cẩm Cung Thành ánh mắt dừng lại trên mặt Tổ Tùng :

- Bất ngươi đào một địa đạo như thế có được không?

- Rất được... - Tổ Tùng lại cười một tiếng - Nếu không được bây giờ đã không dám ngồi ở đây.

Cẩm Cung Thành nói :

- Nói cách khác, hiện tại chúng ta đã có thể tự do ra vào phủ Bạch Ngọc Lâu.

- Có thể, có thể cái gì? - Tổ Tùng cười cười - Nhưng vì an toàn, ta đề nghị chỉ đến ban đêm mới đi, mà vì tầm quan trọng của vấn đề, trước khi đi xin nghỉ ngơi cho kỹ, vì đường địa đạo này chỉ dùng được có một lần thôi.

Cầm Cung Thành gật đầu :

- Với sự thông minh của Bạch Ngọc Lâu, sau khi chuyện xảy ra, nhất định sẽ mau chóng tìm được địa đạo ở đâu.

Tổ Tùng cười nói ngay :

- Người yên tâm, chỗ vào địa đạo hoàn toàn không phải ở đây, mà ta có hai mươi bảy cách có thể lấp địa đạo giữa đường.

Cầm Cung Thành hững hờ cười một tiếng :

- Quả nhân chỉ lo người còn chưa đào xong địa đạo, lúc cần dùng chỉ trơ mắt ra nhìn nhau thôi.

Tổ Tùng “Ừa” một tiếng nói :

- Ta còn cho rằng tạm thời chưa dùng được địa đạo này.

Cầm Cung Thành vuốt râu cười khẽ :

- Đó là theo kế hoạch cũ, còn hiện tại không thể làm theo kế hoạch cũ, dĩ nhiên không dùng được địa đạo nữa.

Tổ Tùng làm ra bộ mừng rỡ nói :

- Vậy là đã có kế hoạch mới, lại là khí tượng mới rồi.

Cầm Cung Thành nói :

- Chỉ là quả nhân đột nhiên nghĩ tới một người Bạch Ngọc Lâu rất yêu mến.

Ngọc Diệp cười nhạt nói :

- Ai thế?

Cầm Cung Thành ngạc nhiên nhìn Ngọc Diệp :

- Xem ra dường như người thông minh hơn ta kia mà?

Ngọc Diệp nói ngay :

- Là Bạch Băng phải không?

- Đúng!

Cầm Cung Thành ánh mắt què qua một vòng :

- Chỉ cần nắm được Bạch Băng trong tay, thì Bạch Ngọc Lâu làm sao dám không nghe theo?

Ngọc Diệp chăm chú nhìn Cầm Cung Thành, chột lắc lắc đầu :

- Bạch Băng là con gái cưng của Bạch Ngọc Lâu, người vốn đã biết, nhưng suốt từ trước đến nay lại không có ý nghĩ như thế.

Cầm Cung Thành nhăn nhó cười nói :

- Vậy ta nói rõ ra nhé?

- Người nói xem sao? - Ngọc Diệp hỏi lại, nét mặt sa sầm.

Cầm Cung Thành cảm khái nói :

- Quả nhân từng nghĩ ngờ rằng không biết mình có đủ khả năng ganh đua với Bạch Ngọc Lâu không?

Ngọc Diệp hững hờ nói :

- Người vốn không có khả năng so hơn kém với y, dùng thanh Ma đao biến đi biến lại hay bắt Bạch Băng làm con tin thật ra cũng như nhau, đều là dùng âm mưu.

Cầm Cung Thành im lặng, Ngọc Diệp nói tiếp :

- Khác nhau chỉ có một chỗ là trước nay người còn có một quan niệm gọi là anh hùng, hy vọng dựa vào đôi tay của mình đánh ngã Bạch Ngọc Lâu, bây giờ thì không thể nữa.

Cầm Cung Thành chợt hỏi :

- Người thấy như thế có chỗ nào không ổn?

- Không có. - Ngọc Diệp cười nhạt. - Từ đầu tới cuối ta không thấy người có chỗ nào không đúng, đó căn bản chỉ là việc không lựa chọn thủ đoạn mà thôi.

Cầm Cung Thành gật đầu :

- Chính trị vốn là việc bất chấp thủ đoạn.

- Nếu nói người sai, là sai ở chỗ đến hiện tại mới nghĩ tới việc dùng Bạch Băng để uy hiếp Bạch Ngọc Lâu.

- Bây giờ cũng còn chưa muộn lắm.

- Có lẽ... - Ngọc Diệp lại cười nhạt một tiếng - Nhưng trước khi quyết định nên làm thế nào để bắt Bạch Băng, tốt nhất là người nên suy nghĩ cho kỹ.

Cầm Cung Thành ánh mắt chợt trở nên lạnh lùng, không nói tiếng nào, ngồi dựa vào ghế thờ dài một tiếng.

Ngọc Diệp lại nói tiếp :

- Chúng ta chỉ còn có bấy nhiêu, nếu lại sai lầm, thì là hết cả đấy.

Cầm Cung Thành cười khan một tiếng :

- Chuyện đó thì không cần người dặn, quả nhân cũng sẽ rất cẩn thận.

Tổ Tùng cười nhìn Ngọc Diệp :

- Rốt lại thì ta rất yên tâm.

Ngọc Diệp cười nhạt nói :

- Dĩ nhiên, người suốt ngày đào mồ cuộc mã, toàn gặp xác chết, vốn cũng sắp chết mà.

Tư Mã Tiên Tiên nói ngay :

- Ta đến nay vẫn hơi kỳ lạ, là người đào bới lâu như thế mà vẫn không bị đất sụp đè lên.

- Đó dĩ nhiên là vì số ta không nhỏ. - Tổ Tùng cười cười - Ít nhất là đến hiện tại.

Tư Mã Tiên Tiên hỏi qua chuyện khác :

- Thật ra người đào bới suốt ngày không ngừng, chẳng lẽ hoàn toàn không mệt nhọc sao?

Tổ Tùng lắc đầu :

- Chẳng có gì thú vị bằng chuyện này.

Ngừng một chút lại hỏi lại :

- Theo người thì dưới đất có những gì?

- Có sâu có kiến...

Tư Mã Tiên Tiên mới nói tới đó, đã lộ vẻ buồn nôn.

Tổ Tùng cười cười :

- Đó là chuyện quá thường, ngoài sâu bọ giun kiến ra còn có rắn.

Tư Mã Tiên Tiên rùng mình, Tổ Tùng nhìn nhìn bà ta, nói :

- Còn có người...

- Người à? - Tư Mã Tiên Tiên ngơ vờ nhìn Tổ Tùng - Dưới đất có người à?

Tổ Tùng cười khằng khặc một tràng, giọng cười này khiến người ta nổi gai ốc, ít nhất thì Tư Mã Tiên Tiên cũng có cảm giác như vậy.

Ngọc Diệp lập tức cười gằn :

- Chẳng lẽ người chết không chôn cả dưới đất sao?

Tư Mã Tiên Tiên sực nghĩ ra, trong lòng càng sợ hãi, Tổ Tùng cười lắc đầu :

- Cũng có ngoại lệ chứ.

Ngọc Diệp cười nhạt một tiếng ngoảnh mặt đi, Tổ Tùng lại nói :

- Những người chết ta gặp đều không chôn trong quan tài.

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Vì vô luận nhìn thế nào, trông người cũng không phải là một người điên, dĩ nhiên không đi đào mộ của người ta.

Tổ Tùng nói :

- Cũng vì vậy ta mới biết rõ đáng sợ thật của người chết.

Tư Mã Tiên Tiên lại hít một hơi :

- Chẳng qua là một bộ xương trắng.

Tổ Tùng lắc đầu hỏi :

- Trước khi thành một bộ xương trắng, người chết nó ra làm sao người biết không?

Tư Mã Tiên Tiên lại lộ vẻ buồn nôn, Tổ Tùng như tự nói với mình :

- Không phải chính mắt nhìn thấy thì không ai tưởng tượng nổi da thịt ruột gan người chết nó biến hóa ra làm sao.

- Thôi đừng nói nữa.

Tư Mã Tiên Tiên kêu lên, vẻ mặt rất khó coi.

Tổ Tùng lại có vẻ rất say sưa, lại nói tiếp :

- Chỉ về màu sắc thôi, thật cũng đã không lời nào mà tả cho đúng được.

Ngọc Diệp cười gằn :

- Nhưng vẫn còn đẹp hơn thứ người sống như người.

Tư Mã Tiên Tiên sững sốt :

- Thứ gì?

- Giỏi! - Ngọc Diệp chợt hỏi - Người biết y giống thứ gì không?

- Chẳng lẽ y sinh ra đã như thế này à? - Tư Mã Tiên Tiên rất lạ lùng.

Ngọc Diệp nói :

- Có thể, nhưng ta lại rất ngờ vực, không biết có phải vì y ăn quá nhiều giò không.

- Y... y...

Tư Mã Tiên Tiên suy nghĩ nửa thì ngắt đi.

Tổ Tùng thở mạnh một hơi :

- Có thể chúng ta vốn đều là một thứ giò bọ hóa thân, chứ chẳng riêng người nào.

Tư Mã Tiên Tiên không tự chủ được bất giác né người ra một bên, Ngọc Diệp nhìn thấy lại cười gằn một tiếng nói :

- Mật nhỏ như thế mà cũng đòi làm chuyện lớn à?

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Mật nguoi to, sao nguoi không tới ngồi cạnh y?

Ngọc Diệp ngán người, Cẩm Cung Thành đến lúc ấy mới nói :

- Xem đáng về các nguoi, quả nhân mới thật là lo lắng.

Tổ Tùng cười nói :

- Tuy bọn họ chán ghét ta, nhưng không có gì đáng ngại đâu.

Ngọc Diệp nói :

- Bất kể là thành công hay thất bại, trước khi kết thúc chuyện này, cho dù có chán ghét ta cũng không giết y mà.

Tổ Tùng nói :

- Sau khi kết thúc cũng thế, bất kể là thất bại hay thành công, chắc cô nương cũng không giết ta đâu.

Ngọc Diệp chỉ cười gằn, Tổ Tùng nói tiếp :

- Nếu thất bại thì rất nhiều người muốn giết ta còn đó, lo chạy trốn sợ còn không kịp, nếu may mà thành công thì thiên hạ rộng lớn, chỉ sợ chúng ta không có dịp gặp được nhau.

Cẩm Cung Thành nói “Đúng thế”, rồi đứng phắt dậy, theo đường phía sau đi xuống bực, Tỳ Bà cũng vừa đi vừa chạy theo, cung cung kính kính.

Ngọc Diệp và Tư Mã Tiên Tiên cũng đứng dậy cất bước, đi vòng qua đường bên phải cái bực, Tổ Tùng không rõ vô tình hay hữu ý cũng vòng qua đường bên phải đi sát sau hai người.

Qua khỏi cái bực không xa có một cánh cửa chọt nâng cao lên, Tỳ Bà lập tức né qua nhường đường.

Cẩm Cung Thành bước qua rồi, Tỳ Bà lại lập tức bước theo ngay, dáng vẻ tỏ ra rất trung thành kính cẩn.

Sau cánh cửa bí mật là một con đường không biết dài ngắn thế nào, hai bên đều khảm đá sáng, rất rực rỡ.

Cuối con đường là một gian mật thất khác, cũng chẳng có trang trí gì đặc biệt, không khí không lưu thông, mùi đất ẩm khiến người ta rất khó chịu, Tổ Tùng phía sau chọt nói :

- Gian mật thất này nếu có thời giờ thì sẽ rất tốt.

Cẩm Cung Thành hững hờ cười một tiếng :

- Cho dù có tệ hơn thì người nằm trong gian mật thất này cũng không trách cứ nguoi, cần gì phải lo lắng như vậy?

Tổ Tùng cười khan hai tiếng :

- Xem nàang thì lại không tiếc phải làm một nguoi chết.

Cẩm Cung Thành nói :

- Thế nên đã bao nhiêu năm rồi mà quả nhân vẫn thấy không thể thiếu được nàang.

Trong câu nói, ông ta đã bước tới trước một chiếc quan tài bằng đá Đại Lý.

Chiếc quan tài này không mấy lộng lẫy, nhưng cũng không phải loại người thường được nhìn thấy, Tỳ Bà không chờ sai bảo đã bước lên trước.

Chiếc quan tài đặt trên một cái bệ đá, Tỳ Bà bước lên bệ, gỡ nắp quan tài ra.

Nắp quan tài xem ra cũng không nhẹ, nhưng y lại nhấc lên rất nhẹ nhàng, cười nói ngay :

- Không thay đổi, không có chút gì thay đổi cả.

Về mặt y lúc ấy trông giống hệt một thằng trẻ con, mà cũng giống như một nguoi ngớ ngẩn.

Các bệ đá không cao lắm, tạc thành từng bậc đi lên, Cẩm Cung Thành bước lên, đưa mắt nhìn vào trong quan tài.

Trong quan tài lót gấm, có một nữ nhân nằm ngửa, màu da tuy hơi trắng bệch nhưng lại sáng như ngọc thạch.

Mắt nàng vẫn mở, tròng mắt không động, giống như ngọc thạch; tuy làm người ta rung động, nhưng không có chút tình cảm, cũng không có chút thay đổi, nhìn kỹ một hồi lại thấy sợ hãi.

Đôi mày của nàng hơi nhướng lên, man mác vẻ buồn rầu khó tả, mái tóc dài xõa tung, dưới ánh đèn sáng rực phảng phất như bầy rắn sẵn sàng chui ra khỏi quan tài, cũng là chỗ duy nhất trên thân hình nàng tạo cho người ta cảm giác đây là một người còn sống.

Đây rõ ràng lại là Tư Mã Tiên Tiên.

Tướng mạo của nàng so với Tư Mã Tiên Tiên sau lưng Cẩm Cung Thành không khác nhau nhiều lắm, chỉ là thiếu một phần sinh khí.

Cẩm Cung Thành ánh mắt nhìn tới, nói :

- Chiếc quan tài này quả nhiên không dở, sâu kiến đều tránh xa.

Tư Mã Tiên Tiên dừng lại sau lưng Cẩm Cung Thành, nói :

- Chứ không phải hoàn toàn do tác dụng các dược vật đất tiền người mua à?

Cẩm Cung Thành nói :

- Quả nhân nói thế mà người không tin sao?

Tư Mã Tiên Tiên cười một tiếng không nói, Cẩm Cung Thành hỏi qua chuyện khác :

- Người thấy nàng khác người ở chỗ nào?

Tư Mã Tiên Tiên cười khanh khách đáp :

- Bà ta là người chết, ta là người sống, đó là chỗ khác nhau lớn nhất.

- Quả nhân hỏi đây là ngoài chuyện kẻ sống người chết.

Tư Mã Tiên Tiên chột thờ dài :

- Nói cho đúng, tuy ta là một người sống, nhưng không dám nhìn tới bà ta.

Cẩm Cung Thành cười nụ gật đầu :

- Quả nhân cũng có cảm giác như vậy.

Lão nhân nhỏ bé Tỳ Bà một bên chột nói :

- Vừa nhìn thì hai người quả không khác nhau lắm, nhưng nhìn kỹ rồi thì thấy người trong quan tài vẫn lộng lẫy hơn.

Tư Mã Tiên Tiên không lên tiếng cũng không được, nói ngay :

- Người nghe rõ rồi đấy, mà không chỉ riêng Tỳ Bà, chắc người khác cũng có cảm giác như vậy.

Ngọc Diệp bên cạnh “Ồ” một tiếng, Tư Mã Tiên Tiên nói tiếp :

- Nên thật ra ta rất lo, không biết có qua mặt Bạch Ngọc Lâu được không?

Ngọc Diệp nói :

- Họ không gặp mặt nhau đã mười mấy năm, cho dù có thay đổi ít nhiều, cũng có thể nói trước được.

Tư Mã Tiên Tiên lại cười nói :

- Hiện tại thì dĩ nhiên càng không thành vấn đề, chỉ cần ta xuất hiện, cho dù Bạch Ngọc Lâu không ngờ vực thì bọn Thẩm Thăng Y chắc cũng đề phòng.

Ngọc Diệp nói :

- Người có thể xuất hiện lúc không có mặt họ.

Tư Mã Tiên Tiên chỉ cười, Cẩm Cung Thành nhìn vào mặt bà ta nói :

- Quả nhân đã đem hết sức ra rồi.

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Nếu không phải là ta vốn đã có sáu phần giống bà ta, thì e rằng ngươi lại thất bại.

Cẩm Cung Thành than :

- Bà ta là nữ nhân đặc biệt nhất ta gặp trong đời.

Ngọc Diệp cười gằn :

- Ta lại chẳng thấy bà ta đặc biệt chỗ nào.

Cẩm Cung Thành nói :

- Ngươi mà thấy được thì lại không phải là một nữ nhân rồi.

Ngọc Diệp ngán người, Tư Mã Tiên Tiên lại cười nói :

- May mà ta cũng không nhìn thấy, nhưng ta rất mong môi được biết là bà ta có chỗ nào đặc biệt.

Cẩm Cung Thành nói :

- Ngươi cứ nhìn vào đôi mắt bà ta, chỉ là đôi mắt bà ta thôi.

Tư Mã Tiên Tiên và Ngọc Diệp bất giác đều chăm chú nhìn, Cẩm Cung Thành chờ một lát mới hỏi :

- Các ngươi thấy gì rồi?

Ngọc Diệp im lặng, Tư Mã Tiên Tiên khẽ thở dài :

- Đôi mắt bà ta đẹp thật.

- Ngươi nhìn lại cánh mũi và nét môi xem.

Tư Mã Tiên Tiên nhìn kỹ rồi, lại nức nở khen ngợi, Ngọc Diệp tuy im lặng, cũng không nói gì khác.

Cẩm Cung Thành nói ngay :

- Cánh mũi, nét môi, đôi mắt, hàng mi bà ta đều rất đẹp, nhưng phối hợp với nhau thì không thấy rõ vẻ đẹp tuyệt thế, các ngươi có biết vì sao không?

Tư Mã Tiên Tiên hỏi :

- Không ăn khớp à?

- Không phải không ăn khớp, chỉ là khoảng cách đúng nên nhìn vào bà ta vẫn cảm thấy thiếu một cái gì đó, nhưng không ai nói ra được là thiếu cái gì.

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Ngươi cũng không nói ra được à?

Cẩm Cung Thành cười cười :

- Nói thì nói được nhưng là nhờ trải qua rất nhiều lần thất bại.

Tư Mã Tiên Tiên hỏi :

- Ngươi nói rõ hơn một chút xem sao?

Cẩm Cung Thành nói :

- Trước ngươi, quả nhân đã tìm qua rất nhiều người có diện mạo vóc dáng gần giống bà ta để biến đổi.

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Không có lần nào thành công, nhất là đôi mắt, rốt lại họ đều lừa cả.

Cầm Cung Thành nói :

- Người đã thấy qua họ rồi, người thấy họ khác nhau chỗ nào?

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Nhìn qua thì chẳng có gì khác nhau, nhưng nhìn kỹ rồi thì lại có cảm giác là hai người.

- Đúng thế.

- Sao họ lại thành lừa cả thế?

- Đó là vì ta muốn làm cho giống hơn, kết quả là càng làm càng tệ.

- Tại sao phải là đôi mắt mới được?

- Người cứ nhìn kỹ lại đôi mắt bà ta xem.

Tư Mã Tiên Tiên vừa đưa mắt nhìn xuống, Ngọc Diệp đã không kìm được, nói :

- Hai mắt bà ta tuy có vẻ giống nhau, nhưng khoảng cách giữa lông mày với sống mũi lại khác.

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Nói thế thì quả ở đây có chỗ không đối xứng.

Cầm Cung Thành nói :

- Nhưng chuyện đó không quan trọng lắm, vả lại đôi mắt bà ta làm người ta mê mẩn như thế, còn ai mà để ý chuyện này chuyện khác.

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Hay là người bị đôi mắt này làm cho mê mẩn nên biến đi biến lại mà vẫn không giống?

Cầm Cung Thành thở dài :

- Suốt từ đó đến nay quả nhân đều toàn tâm toàn ý tạo ra khuôn mặt này, kinh nghiệm cho quả nhân biết rằng chỉ cần từng bộ phận đều tương tự thì có thể tạo ra một khuôn mặt giống hệt.

Ngọc Diệp nói :

- Thật ra thì chỉ nhìn qua là giống hệt, chứ thực tế đều có khác nhau.

Cầm Cung Thành nói :

- Nhưng chuyện đó không quan trọng lắm, có điều người mỹ nhân này các bộ phận trên mặt đều có sai lệch chút ít, nếu lại thêm nữa thì thành chuyện quan trọng.

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Người đều là trải qua vô số thất bại rồi mới biết được lý do.

Cầm Cung Thành nói :

- Các người cũng không thể phủ nhận rằng bà ta càng nhìn càng thấy hấp dẫn, muốn thoát khỏi ảnh hưởng ấy thì ít nhiều phải có thời gian chứ.

Tư Mã Tiên Tiên cười phá lên :

- Câu nói ấy của người rất có lý, nữ nhân có đẹp tới bao nhiêu nhìn mãi cũng phát chán, chẳng lạ gì vợ chồng rất yêu thương nhau vẫn có một ngày không yêu thương nhau.

Cầm Cung Thành nói :

- Nữ nhân nhìn nam nhân, thì lại không phải thế.

Tỳ Bà hỏi :

- Sao vậy?

Cầm Cung Thành cười cười :

- Chẳng lẽ ngươi chưa nghe câu “Trai tài gái sắc” à, chỉ cần ngươi có tài, thì dù có xấu trai một chút cũng có nữ nhân thương yêu, mà còn đảm bảo là yêu thương đến thế kia.

Tỳ Bà nói :

- Thật ra bản lĩnh của ta đâu có kém, thế sao đến nay vẫn chưa tìm được mục nào theo?

Cầm Cung Thành nói :

- May mà đến nay ngươi lại nói tới chuyện đó, vậy thì vẫn còn hy vọng.

- Vậy rốt lại là tại sao chứ?

Cầm Cung Thành nói :

- Chỉ là nhìn đi nhìn lại càng thấy ngươi giống một nữ nhân.

Mặt Tỳ Bà trông ngu hẩn đi, Cầm Cung Thành cười nói tiếp :

- Ngươi thấy có người đàn ông nào mà lại chột chết nói nhiều như ngươi không?

Ngọc Diệp nói :

- Đó vẫn chưa phải là điều quan trọng nhất, cho dù y không ba hoa chích chòe đi nữa, nhưng nếu không bỏ cái thói hay đùa giỡn thì cũng chẳng ăn thua.

Cầm Cung Thành cười nói :

- Đứng đây, ngươi cứ nói rất yêu một nữ nhân từ sáng đến tối bằng cái giọng ấy cũng chẳng ai yêu đâu.

- Ta chỉ là nói thế thôi. - Tỳ Bà thờ khi khi - Dường như giống đàn bà nghe nói gì cũng cho là nói đùa.

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Tiếc là bất kể ngươi nói gì trông cũng như nói đùa!

Tỳ Bà chỉ thờ dài sườn sượt, Tư Mã Tiên Tiên ánh mắt lại nhìn vào quan tài :

- Người đàn bà này tên thật là gì?

Cầm Cung Thành trầm ngâm một lúc mới nói ra hai tiếng :

- Vô Song!

Bạn đang đọc truyện *Ma Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Vô Song phổ

- Vô song...

Hai tiếng ấy cũng gần như đồng thời bật lên từ miệng Bạch Ngọc Lâu.

Trước mặt ông ta là một bức họa, nét mực còn chưa khô, trên bức họa là chân dung Tư Mã Tiên Tiên, người mà Cầm Cung Thành vừa gọi là Vô Song.

Trương Thiên Hộ khôn ngoan cẩn thận, bức chân dung do ông ta vẽ ra dĩ nhiên vô cùng tinh xảo! Ông ta chưa gặp qua Vô Song, chỉ là theo trí nhớ vẽ lại

những Tư Mã Tiên Tiên bắt chước không thành công mà ban ngày gần như lửa của Cẩm Cung Thành.

Nếu đó chỉ là một con người, một khuôn mặt thì chưa chắc ông ta đã nhớ được rõ ràng như thế, nhưng đây lại là hơn chục người, và lại cũng không phải chỉ có một lần ông ta tới gian mặt thất ấy tìm vui, nên dĩ nhiên là có ấn tượng rất sâu! Vì ông ta thấy đám Tư Mã Tiên Tiên ánh mắt đều có vẻ ngây dại, nên dưới ngọn bút của ông ta, bức chân dung cũng giống hệt như vậy.

Thẩm Thăng Y suốt từ đầu đứng bên cạnh nhìn, khi bức chân dung vẽ sắp xong, chàng đã đưa mắt nhìn vào mặt Bạch Ngọc Lâu.

Những thay đổi trên mặt Bạch Ngọc Lâu chàng đều thấy rõ, trước khi hai tiếng “Vô Song” bật ra, chàng đã tin chắc rằng Bạch Ngọc Lâu nhất định có biết người này.

Hai tiếng “Vô Song” bật ra khỏi miệng, Bạch Ngọc Lâu không tự chủ được chụp lấy bức họa, nhìn khắp từ trên xuống dưới một lúc rồi lui lại ba bước, ngã người xuống ghế.

Bao nhiêu người có mặt đều nhìn vào ông ta.

Bạch Băng là người hỏi trước nhất :

- Vô Song là gì?
- Là tên một nữ nhân.

Giọng nói của Bạch Ngọc Lâu vô cùng yếu ớt.

Bạch Băng nói :

- Con lại cứ tưởng cha nói tới quyền Vô Song phở.
- Vô Song phở và Vô Song quả thật có quan hệ với nhau.

Bạch Băng vừa định hỏi gì đó, Tần Độc Hạc bên cạnh đã nói :

- Chúng ta gặp nữ nhân này thấy gọi là Tư Mã Tiên Tiên, mà là có hơn mười người.

Thẩm Thăng Y nói :

- Không cần nói nữa, đó là Cẩm Cung Thành dùng thanh Ma đao biến ra.
- Biến ra một người không đủ sao?
- Ta thấy tay y không vững lắm, hết lần này tới lần khác đều làm hỏng, mới có cả chục Tư Mã Tiên Tiên xuất hiện. - Thẩm Thăng Y đáp ngay.

Bạch Ngọc Lâu nhìn Thẩm đại ca một cái nói :

- Ta đồng ý với câu nói của ngươi, Vô Song quả không thể dùng thuật dịch dung mà biến ra được.

Tần Độc Hạc nói :

- Tuy nàng ra rất lộng lẫy, nhưng ta lại nhìn không ra có chỗ nào là đặc biệt.

Bạch Ngọc Lâu lặng lẽ cười một tiếng :

- Nếu ngươi nói tới những người được biến ra thì ta tuyệt đối đồng ý.

Tần Độc Hạc nói :

- Bản nhân...

Trương Thiên Hộ ngắt lời :

- Nếu không phải là đặc biệt phi thường, cho dù Cẩm Cung Thành làm lần đầu không được thì lần thứ hai lần thứ ba phải được, nhưng đây thì y lại liên tiếp thất bại nhiều lần.
- Nhưng rốt lại khuôn mặt của nàng ta có gì đặc biệt?

Tần Độc Hạc nhìn Bạch Ngọc Lâu.

Bạch Ngọc Lâu trầm ngâm đáp :

- Tai mắt mũi miệng cho tới lông mày đều rất đẹp, nhưng phối hợp với nhau thì lại có chỗ không ăn khớp.

Tần Độc Hạc có vẻ lạ lùng, Bạch Ngọc Lâu thờ dài nói tiếp :

- Ta chỉ có thể nói như thế, cũng chỉ vì chỗ không ăn khớp ấy mà nàng chỉ có thể được gọi là mỹ nhân, chứ không thể gọi là bậc tuyệt sắc.

Thẩm Thăng Y nói :

- Chỗ không ăn khớp ấy e rằng không phải là chỉ ở một hai bộ phận.

Bạch Ngọc Lâu gật đầu :

- Khoảng cách giữa hai mắt, giữa mắt, lông mày và mũi, giữa mũi và miệng của nàng không như nhau, kết hợp lại khiến người khác thấy ở nàng có một cái gì đó chưa hoàn hảo, nhưng chỗ chưa hoàn hảo ấy thì người nhìn vào một vài khía cạnh không thể nói ra được.

Thẩm Thăng Y nói :

- Ta hiểu ý ngươi.

Bạch Ngọc Lâu lại thờ dài một tiếng :

- Ai vừa nhìn thấy Vô Song cũng bị đôi mắt, nét mũi của nàng thu hút, mà chỉ cần đôi mắt thôi cũng đủ thu hút người ta rồi, chẳng ai để ý tới những chỗ chưa hoàn hảo.

Thẩm Thăng Y thân nhiên cười một tiếng nói :

- Cẩm Cung Thành tự xưng là Ma Vương, nhưng chỉ nhìn vào điểm này đủ thấy thật ra y cũng chỉ là một con người.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Cái gọi là ma thuật, dĩ nhiên ngươi đã rõ bất quá chỉ là thuật dịch dung.

Thẩm Thăng Y nói :

- Xem ra thuật dịch dung của y so với ngươi vẫn còn có một khoảng cách.

Bạch Ngọc Lâu chép miệng :

- Nghiêm khắc mà nói, thuật dịch dung của ta không đáng gọi là thuật dịch dung.

Thẩm Thăng Y đến lúc ấy mới hỏi :

- Vô Song này và Vô Song phổ của ngươi có quan hệ gì với nhau không?

Bạch Ngọc Lâu cúi đầu xuống, tâm tình có vẻ rất nặng nề.

Thẩm Thăng Y thấy thế nói :

- Nếu không tiện, ngươi cũng không cần miễn cưỡng nói ra.

- Nếu không nói, các ngươi lại không sao hiểu mối quan hệ bên trong.

Bạch Ngọc Lâu nhìn nhìn Bạch Băng, thờ dài nói :

- Chuyện trong thiên hạ vẫn thường thế này, lúc gần quên rồi thì lại xuất hiện.

Thẩm Thăng Y nói :

- Còn có thể xuất hiện lại thì có thể nói sự tình vốn chưa kết thúc.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Có thể.

Thẩm Thăng Y hỏi tiếp :

- Bộ Vô Song phổ ngươi lấy được từ đâu vậy?

Bạch Ngọc Lâu nói từng tiếng :

- Ba Tư.

Thảm Thăng Y sùng sốt :

- Ta cũng nghĩ rằng cái này không phải xuất xứ từ Trung nguyên.

Bạch Ngọc Lâu chợt cười một tiếng. Kế lại nói :

- Có lúc quả ta rất vô lễ, người nhờ đâu mà luyện được tính nhẫn nại như thế?

Thảm Thăng Y nói :

- Người muốn nói là ta vẫn nhịn được đến lúc vừa rồi mới hỏi người về lai lịch của Vô Song phổ chứ gì?

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Chỉ nhờ một chuyện ấy đủ thấy rồi.

Bạch Băng nói chen vào :

- Có thể Thảm đại ca đã nhận ra từ sớm, nhưng nếu hỏi thì chưa đến lúc cha chưa nói ra thôi.

Bạch Ngọc Lâu cười cười, Thảm Thăng Y ánh mắt chiếu qua Bạch Băng một lúc rồi nói :

- Trước đây chắc Băng nhi đi hỏi nhiều lần rồi.

Bạch Băng nhăm nhắng :

- Nhưng cha không chịu nói.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Bây giờ cũng không phải là lúc nói đâu.

Bạch Băng nhăn mũi :

- Bây giờ thì không thể không nói.

Thảm Thăng Y hỏi tiếp :

- Người tới Ba Tư lúc nào?

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Lúc trẻ ta từng vâng mệnh đi sứ Ba Tư.

Thảm Thăng Y cười một tiếng :

- Ta thấy chuyện này người tự nguyện nhiều hơn là bị ép buộc, chắc đột nhiên nảy ra ý định tới Ba Tư cho biết.

Bạch Ngọc Lâu gật đầu :

- Chuyện này đối với người khác thì như một việc khổ sai, nhưng đối với ta thì là một điều vô cùng hấp dẫn.

Thảm Thăng Y hỏi :

- Lúc ấy người bao nhiêu tuổi?

Bạch Ngọc Lâu đáp :

- Hai mươi ba, dĩ nhiên chưa có vợ con gì.

Nói tới đó, ánh mắt ông ta vụt trở nên xa xăm, phảng phất như có một màn sương che khuất.

Thảm Thăng Y không nói gì, mọi người cũng đều im lặng nhìn Bạch Ngọc Lâu.

Bạch Băng vốn định nói chen vào, nhưng thấy đáng về mọi người như thế, câu nói đã ra tới cổ lại nuốt vào.

Bạch Ngọc Lâu chậm rãi nói tiếp :

- Rõ ràng đây chỉ là một câu chuyện cũ mèm, chắc chắn các người không thích thú, nhưng là sự thật.

Thẩm Thăng Y nói :

- Nếu thế dĩ nhiên người biết đoạn nào nên kể chi tiết, đoạn nào nên kể đại lược.

Bạch Ngọc Lâu gật đầu :

- Sáng sớm hôm lên đường, ta vẫn được cha mẹ căn dặn rảo riel một hồi, tâm tình có chỗ không thoải mái, lại nhìn thấy một bọn thuộc hạ đi theo, mặt mũi đều có vẻ không muốn xa quê, trong bụng càng ngăn ngẫm, mãi đến khi ra khỏi cửa ải mới hơi yên ổn trở lại.

Thẩm Thăng Y nói :

- Đó là vì phong cảnh ngoài cửa ải phải không?

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Trước đó ta chưa từng nhìn thấy phong cảnh tráng lệ, bọn thuộc hạ cùng đi chắc cũng vì phong cảnh nên không ai nói nhiều như lúc mới lên đường.

Thẩm Thăng Y cười nói :

- Đây có phải đều là kể đại lược không đấy?

Bạch Ngọc Lâu lắc đầu :

- Họ mà vẫn giữ thái độ như lúc ban đầu, biết đây trên đường ta chỉ rầu rĩ ngồi trong xe ngựa, thì làm sao xảy ra chuyện này được?

Bạch Băng nóng ruột láu táu hỏi :

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Bạch Ngọc Lâu ánh mắt càng xa xăm :

- Mọi người đều có cảm giác được mở rộng tầm mắt, lại đều muốn không cần gì đi gấp tới Ba Tư, dọc đường đi tới đâu cũng chỉ muốn nhìn xem phong cảnh, mà lúc phi ngựa chạy mau, nếu phát hiện cái gì đặc biệt mà ta không thấy thì họ cũng nhắc nhở chỉ cho ta để ý.

- Rốt lại họ nhìn thấy những gì? - Bạch Băng lại hỏi.

Bạch Ngọc Lâu ngẫm nghĩ :

- Đó là một buổi sáng mờ sương, trước đó mọi người vì dọc đường đi cứ nhìn nhìn ngó ngó, lơ mắt chỗ ngủ, dừng lại dưới một ngọn đèo, nhưng chẳng ai oán hờn trách móc.

- Cha lại rườm lời rồi. - Bạch Băng nhăm nhắng.

Bạch Ngọc Lâu cười cười :

- Mọi người không ai nóng ruột, sao cô lại vội vã thế?

Thẩm Thăng Y nói :

- Chúng ta cũng nóng ruột, chỉ vì Băng nhi nói ra trước mới không ai nói nữa.

Bạch Ngọc Lâu đưa mắt nhìn khắp mọi người, ho khan một tiếng mới kể tiếp :

- Lúc ấy ta vẫn đang ngủ, chợt nghe tiếng người gọi dậy, vội vén cửa lều ra nhìn, chỉ thấy bầu trời phía Đông có ráng bảy màu.

Bạch Băng hỏi :

- Là ráng buổi mai à?

Bạch Ngọc Lâu lắc đầu đáp :

- Là khói hoa, đây là lần đầu chúng ta thấy cảnh như thế, mọi người đều muốn tới tận nơi nhìn cho rõ, cũng lúc ấy chúng ta nghe một hồi tù và báo hiệu, một hồi tù và vừa thê lương vừa kỳ lạ.

- Không có người à? - Bạch Băng lạ lùng hỏi lại.

- Cô biến thành nóng nảy từ lúc nào vậy? - Bạch Ngọc Lâu cười, nói xong câu ấy mới tiếp - Vừa nghe tiếng tù và báo hiệu, tất cả chúng ta vội vàng trở dậy, cho rằng đã tiến lâm vào địa vực của một bộ lạc nào đó nên họ đang đêm tập hợp, mờ sáng tấn công.

Trương Thiên Hộ vuốt râu cười khê :

- Theo tình hình ấy xem ra quả rất giống như vậy.

- Nhưng thật ra không phải. - Bạch Ngọc Lâu chột cau mày. - Chúng ta bày trận để chờ, chờ hồi lâu vẫn chẳng thấy gì, tiếng tù và cũng dừng bèn lưu lại vài người giữ xe, còn bao nhiêu theo ta phóng ngựa qua xem chuyện gì.

Lại ho khan một tiếng, kể tiếp :

- Còn chưa tới gần chúng ta đã nghe xa xa có tiếng vó ngựa, tiếng la hét, tiếng binh khí chạm nhau.

Trương Thiên Hộ nói :

- Nghe không giống lối giết người trả thù trên giang hồ, có phải là hai bộ lạc ác chiến với nhau không?

- Trương lão tiên bối khôn ngoan cẩn thận, mà lần này đã đoán sai rồi.

Trương Thiên Hộ cười lớn :

- Vậy là người giang hồ.

- Người giang hồ ở Quan ngoại cũng là kẻ giang hồ khác lạ, tất cả đều cười ngựa đâm chém, quần áo võ khí cũng đều kỳ lạ, thật khiến ta mở rộng tầm mắt.

Bạch Ngọc Lâu ngẫm nghĩ nói tiếp :

- Đó là một khoảng đất hình lòng chảo lớn, hai mặt đều dựng lều trại, có thể thấy họ đã tới đóng ở đó từ trước.

- Là quyết đấu à?

- Đúng thế, chỉ là lối họ quyết đấu không giống với giới võ lâm Trung Nguyên chúng ta, rõ ràng họ đã chia phần rất ổn thỏa từ đầu, cứ từng cặp từng cặp cười ngựa đâm chém nhau, gay cấn mà nguy hiểm...

Thẩm Thăng Y nói :

- Chắc các người xuất hiện khiến họ để ý lắm.

- Dĩ nhiên, họ lập tức dừng cả lại, kể đó liên tiếp chửi bới nhau, đôi bên đều cho rằng chúng ta là do đối phương mời tới giúp đỡ.

- Họ đóng lại ở đó, chẳng lẽ không phải là đợi mọi người tụ họp, trước khi quyết đấu chẳng lẽ không mời người giúp đỡ sao?

- Có thì vẫn có, nhưng mọi việc đều đã được thỏa thuận, tóm lại là không được mời người nước ngoài.

- Vậy dĩ nhiên đôi bên đều không thừa nhận - Thẩm Thăng Y cười cười - Rồi họ có đôi ý, liên thủ tấn công các người không?

- Đang còn cãi nhau chưa xong, không dễ ai chịu ai, may là một bên quá nóng nảy, tấn công luôn đối phương, bản lĩnh của họ vốn lại không chênh lệch nhau nhiều, nếu cứ đánh nhau như đã định chỉ e không phân thắng bại.

- Bên đánh bất ngờ thành công à?

Bạch Ngọc Lâu gạt đầu :

- Bên bị đánh bất ngờ tuy có vài cao thủ, vẫn bị thương ngã ngựa, đôi bên lập tức ào lên đánh nhau lộn bậy, chẳng buồn đếm xỉa tới chúng ta.

- Người ta vì các người mà bị đánh lén, dĩ nhiên các người không thể tự thủ bàng quan, phần lớn các người lại theo quy củ của hào kiệt Trung Nguyên, thì một trận quyết đấu ắt phải biến thành một trường hỗn chiến.

Thẩm Thăng Y hỏi tiếp :

- Kết cục ra sao?

- Lực lượng đôi bên không chênh lệch nhau lắm, chúng ta vào cuộc thì rõ ràng là sẽ quyết định thắng phụ.

Bạch Ngọc Lâu chép miệng một tiếng :

- Chúng ta vốn cho rằng họ chỉ tranh nhau câu nói, nào ngờ kẻ nào bị chúng ta đánh ngã ngựa cũng không thoát, đều bị đối phương giết chết.

- Mục đích đánh nhau sống chết là chuyện gì?

- Vô Song phở. - Bạch Ngọc Lâu nói từng tiếng.

Thảm Thăng Y ngăn người, lại hỏi ngay :

- Bộ Vô Song phở vốn là của bên nào, mà làm sao lại dẫn tới một trường quyết đấu như vậy?

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Trước đó ở Ba Tư xuất hiện một thiên tài về dịch dung, y nguyên là một người điêu khắc giỏi, kỹ thuật điêu khắc đã tới chỗ xuất thần nhập hóa, bất kể là cái gì cũng có thể khắc ra được, linh hoạt sống động, nếu người khác thì đạt tới mức ấy ắt đã thỏa mãn nhưng y thì khác hẳn, cả ngày cứ rầu rĩ không vui.

Bạch Băng hỏi :

- Tại sao thế?

- Có thể y là một người có lòng cầu tiến mạnh mẽ, đến lúc phát hiện đã tới giới hạn của mình, bất kể thế nào cũng không thể vượt qua nữa rồi, thì cho dù cái chết có tới ngay trước mắt cũng không để ý.

Thảm Thăng Y gật đầu nói :

- Đó thật giống như một kiếm khách chú tâm nghiên cứu kiếm đạo chợt phát hiện đã vào tới hóa cảnh, không thể tìm ra được cái gì mới nữa, nhìn khắp thiên hạ cũng không có ai là đối thủ, lúc ấy thì chuyện gì cũng thấy là vô vị.

Bạch Băng lập tức hỏi Thảm Thăng Y :

- Thảm đại ca, đúng thế thật à?

Thảm Thăng Y cười cười :

- Ta hiện vẫn thấy rằng cái gì cũng có giới hạn.

- Là ta nói kiếm thuật của anh đã tới chỗ thiên hạ vô địch kia mà.

Thảm Thăng Y nói :

- May mà câu ấy chỉ là cô nói với ta, nếu không thì thiên hạ dù to lớn, chỉ sợ ta không còn nơi nào mà đi.

Bạch Băng nói :

- Anh chỉ sợ có người khác tìm tới so tài, xem anh có phải là Thiên hạ đệ nhất kiếm không.

- Sợ lắm.

- Ta thấy anh chỉ nói đùa - Bạch Băng cười duyên đáng - Thật ra anh chẳng sợ gì cả.

Thảm Thăng Y nói :

- Nếu đúng là Thiên hạ đệ nhất còn khá, nếu không phải, lỡ có ai tìm tới đánh cho một trận sống dở chết dở thì sợ lắm.

Bạch Băng lắc đầu :

- Dù anh nói gì đi chăng nữa, ta vẫn thấy anh là Thiên hạ đệ nhất.

Thảm Thăng Y không đôi co với nàng nữa, quay hỏi Bạch Ngọc Lâu :

- Đỉnh cao nhất của điêu khắc là gì?

- Như là sống... - Bạch Ngọc Lâu vuốt râu - Chỉ như là sống mà thôi.

Thẩm Thăng Y tuyệt đối đồng ý, một chữ “như” kia thật ra đã là cảnh giới tối cao của kỹ xảo ở nhân gian rồi.

Bạch Ngọc Lâu lại nói tiếp :

- Không chỉ điều khắc, mà văn chương hội họa tả thực cũng thế.

- Vẽ tuyết không vẽ được nét trong, vẽ trăng không vẽ được ánh sáng, vẽ hoa không vẽ được mùi thơm, vẽ suối không vẽ được tiếng nước, vẽ người không vẽ được tình ý, loại văn chương hội họa điều khắc tả thực đều có lúc cùng, chỗ cao nhất quả chỉ là một chữ “như” mà thôi. Giả dụ như nghe được tiếng nước, như gửi được mùi thơm, như có thể kết bạn với người, làm được chữ “như” ấy đã là đẳng phong tạo cực rồi.

Bạch Ngọc Lâu gật đầu kể tiếp :

- Nếu vị cao thủ về điều khắc kia đến lúc lớn tuổi thì cũng không nói làm gì, nhưng lúc ấy y bắt quá chỉ ba mươi tuổi.

Thẩm Thăng Y nói :

- Y thông minh như thế chắc không có được nhiều người vạch ra được đường lối điều khắc khác với y.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Cũng có thể là vì muốn đem thuật điều khắc thực hành trên người sống, y lập chí là trong cuộc đời phải tìm được cách biến một người thành người khác, mà giống hệt người kia.

- Đó cũng là thuật dịch dung, Vô Song phỏng ghi lại là những điều người ấy tìm ra được phải không?

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Lúc ấy đã có thuật dịch dung rồi, nhưng y lại thấy là cách sử dụng được vật trên mặt người rất phiền phức, nên mở đầu y đã nghĩ tới cách tìm ra một chất gì đó, chỉ cần phủ lên trên mặt là có thể lấy khuôn đầy đủ chính xác của một bộ mặt, rồi theo cái khuôn ấy tạo ra một cái mặt nạ, thì có thể biến thành bất cứ ai.

Trương Thiên Hộ nói :

- Như vậy thì rõ ràng mau lẹ và đơn giản hơn thuật dịch dung rất nhiều, nhưng mà y tìm được cái gì?

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Ta không biết y làm sao tìm ra, nhưng rõ ràng y nỗ lực trong mấy năm, rốt lại cũng đã tìm ra thứ thuốc ấy.

Dừng lại một lúc ông ta cầm một cái hộp bên cạnh, mở nắp ra.

Tất cả mọi ánh mắt đổ dồn lên cái hộp, một mùi vị khó ngửi cũng đồng thời xộc vào mũi họ.

Thẩm Thăng Y, Bạch Băng đối với mùi này không lạ, nhưng Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc, Hàn Kỳ thì là lần đầu tiên gặp phải.

Tần Độc Hạc lập tức khịt khịt mũi :

- Mùi gì lạ quá, thật là lần đầu tiên ta ngửi phải.

Trương Thiên Hộ lẩm bẩm :

- Ta cũng không ngờ thứ thuốc ấy mà lại có mùi này.

Họ cũng đều lần đầu tiên thấy chất thuốc trong hộp như nhau.

Đó là một khối màu sữa trắng, đặt ngay ngắn trong hộp, dưới ánh đèn sáng lóng lánh, phảng phất như trong suốt.

Bạch Ngọc Lâu vừa đưa cái hộp về phía Trương Thiên Hộ vừa nói :

- Lão tiên bói thử ấn ngón tay vào xem.

Trương Thiên Hộ bỡ ngỡ ấn ngón tay vào, khối lạ ấy từ từ lún xuống theo ngón tay, nhưng không vỡ ra.

Tần Độc Hạc vươn đầu ra nhìn, nhìn không được hỏi :

- Nó ra làm sao?

Trương Thiên Hộ lẩm bẩm “Rất kỳ quái...”, câu nói chưa dứt, ngón tay đã ấn xuống tới đáy hộp, chợt thấy có cảm giác là lạ, đầu ngón tay hơi tê tê, giống như bị ấn mòn.

Ông ta vội vàng rút ngón tay lên, nhìn nhìn đầu ngón, không thấy có gì thay đổi, lại nhìn vào khối lạ ấy, chỗ lún xuống đã từ từ bằng phẳng trở lại như cũ, chỉ có chỗ ngón tay ấn vào là xuất hiện vết chỉ tay.

Tần Độc Hạc càng nhìn càng thích, bất giác cũng đưa tay ấn vào, kết quả dĩ nhiên cũng giống hệt, trên khối lạ ấy cũng xuất hiện một vết chỉ tay.

Trương Thiên Hộ nhìn nhìn vào hai vết chỉ tay nói :

- Quái lạ thật, lão phu sống đến từng này tuổi mới nhìn thấy chất này lần đầu tiên.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Nếu đem bỏ chất này vào trong nồi đun lên, thì sẽ biến thành sền sệt như tương, đem đắp lên mặt, khi nguội sẽ thành một lớp mỏng, như cái mặt nạ.

Trương Thiên Hộ ngẫm nghĩ :

- Nói như thế, chỉ cần có chất này, một người có thể tùy thời mà biến thành hàng trăm hàng ngàn người, cũng có thể biến một người ra thành hàng trăm hàng vạn người.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Hoàn toàn có thể.

Trương Thiên Hộ chép miệng :

- Kỹ thuật dịch dung này không những tiện lợi mà còn có tác dụng hơn mọi kỹ thuật dịch dung khác.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Đúng ra là thế - Ngừng một chút lại nói tiếp - Cho đến hiện nay, vẫn không có kỹ thuật dịch dung thứ hai nào được như thế, gọi là Vô Song, cũng không phải là quá lời.

Trương Thiên Hộ hỏi :

- Chất này tên là gì?

Bạch Ngọc Lâu đáp :

- Đến hiện nay vẫn không có tên gọi nào thích hợp, cũng có thể cho đến hiện nay, vẫn không ai xác định được tác dụng thật sự của chất này.

Trương Thiên Hộ gật đầu :

- Thuật dịch dung rốt lại không phải là biện pháp cần thiết thường xuyên, chất này mà cứ đem ra dùng vào việc dịch dung, thì cũng hơi lãng phí.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Chuyện đó chắc là tương lai không xa sẽ rõ. - Thở dài một tiếng ông ta nói tiếp - Chất này nếu được phổ biến rộng rãi chắc sẽ có một người thông minh hiểu rõ được ngoài tác dụng dịch dung còn có tác dụng gì khác, đáng tiếc là đến hiện nay vẫn không thể không dấu kín.

Thẩm Thăng Y nói :

- Nếu phổ biến rộng rãi chắc sẽ có không ít người lợi dụng để cải trang muốn làm gì thì làm, rốt lại chỉ có một kết quả...

- Là thiên hạ đại loạn...

Bạch Ngọc Lâu cười gượng một lúc.

Trương Thiên Hộ hỏi ngay :

- Bộ Vô Song rốt lại là ghi chép về cách chế tạo chất này phải không?

- Đúng thế. - Bạch Ngọc Lâu đóng nắp hộp lại. - Chế tạo chất này tuy không phiền phức lắm, nhưng mỗi thứ nguyên liệu đều là ngoài ý nghĩ, nếu không có Vô Song phổ, không biết rõ quá trình chế tạo và thành phần nguyên liệu, thì cho dù nắm được bí quyết, cũng chỉ là bất chúc mà làm càn thôi.

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Nếu một ngàn năm sau mà có người nào thông minh như thế nghĩ ra được phương pháp hay tương tự, có thể bắt được bao nhiêu là thời gian để làm rõ lai lịch của chất này, chứ hiện tại, nói ra chỉ là lừa bịp.

Trương Thiên Hộ hỏi tiếp :

- Kê thất phu không có tội, vì mang ngọc mà có tội, vị cao thủ điêu khắc kia tìm ra được chất này nếu không cho người ta biết thì thôi, nếu không thì...

Ông ta không nói tiếp đoạn dưới, Thẩm Thăng Y cười nói :

- Phú quý mà không về quê cũng như mặc áo gấm đi đêm, một người đạt được kết quả như thế này, nếu không cho người ta biết, thì ngay cả mình chắc cũng không thấy hết sự thú vị.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Thì chắc cũng vì nguyên nhân ấy, cho nên tuy biết rõ là sẽ có lúc gây ra nhiều phiền phức lớn, nhưng y cũng không nhịn được, đem mấy người ra biến đi biến lại cho người ta xem, biến một lần lại biến ra một mỗi họa.

Trương Thiên Hộ nói :

- Chất này thì chắc không ít người thích đâu.

Bạch Ngọc Lâu gật đầu nói :

- Không những bọn tà ma ngoại đạo, mà ngay cả các nhân vật chính phái cũng muốn có trong tay, họ bèn chia làm hai phe, trước khi chưa bên nào có được trong tay, đã mở ra một trận ác đấu, rốt cuộc chọn khu đất lòng chảo kia quyết một phen sinh tử.

Trương Thiên Hộ hỏi qua chuyện khác :

- Các người giúp đỡ một bên, rốt lại là hay hay là dở?

- Là dở... - Bạch Ngọc Lâu cười gượng - Thật ra thì hay hay dở đến bước này chỉ cách nhau đôi chút.

- Những người không có dã tâm chắc không tới nỗi liều mạng vì một thứ chất dịch dung.

- Chỗ khác nhau là ở chỗ việc chúng ta giúp đỡ một bên nếu là may, sau khi thành công chắc họ sẽ mau lẹ thanh toán chúng ta.

Bạch Ngọc Lâu lại cười gượng một lúc :

- May mà vị cao thủ điêu khắc kia đã kịp thời vạch rõ hành động của họ, cũng may là thân thủ chúng ta cao hơn họ một chút.

- Vị cao thủ lúc bấy giờ đứng về phía chính phái à?

- Đều không đứng về bên nào, ông ta và hai người con gái, tất cả ba người lúc ấy đều bị trói trên ba cái cọc dựng trong khu lòng chảo.

Bạch Băng nói một mình :

- Dĩ nhiên rồi, nếu không bọn cha giết bấy nhiêu người, làm sao y lại giúp bọn cha được?

Bạch Ngọc Lâu nói tiếp :

- Cho dù như thế, chúng ta cũng đã chết mấy người, ngoài ra tất cả đều bị thương không một ai lành lặn.

Bạch Băng chột hiểu ra :

- Lúc bấy giờ cha bị thương nặng không?

- Cũng không nhẹ. - Bạch Ngọc Lâu lại nói tiếp - Vị cao thủ kia biết là không còn đất đứng trên giang hồ, cũng biết thân phận của bọn ta, nên nài nỉ chúng ta thu dụng..

- Dĩ nhiên là cha đáp ứng rồi.

Bạch Ngọc Lâu thở dài :

- Nếu không thì làm sao hiện tại cha lại cảm được Vô Song phổ?

- Cha cứ thở dài mãi, cứ như có điều gì phiền muộn.

Bạch Ngọc Lâu nhìn chăm chăm vào Bạch Băng :

- Đó cũng là ngày hạnh phúc nhất trong đời cha.

Bạch Băng ngạc nhiên :

- Nhưng cha lại thường nói với con rằng ngày hạnh phúc nhất trong đời là ngày cưới mẹ mà.

Bạch Ngọc Lâu cười khan một tiếng :

- Mẹ con chính là người con gái nhỏ của vị cao thủ mà cha nói.

Bạch Băng sững sờ, Thảm Thăng Y cũng thấy bất ngờ hỏi chen vào :

- Vị cao thủ có hai người con gái, câu chuyện chắc phát sinh giữa hai chị em.

Bạch Ngọc Lâu lẩm bẩm :

- Họ là hai chị em sinh đôi, tướng mạo gần như hoàn toàn giống nhau. Vô Song thì có nét đặc biệt dễ nhận ra, vị cao thủ kia vốn định gả Vô Song cho ta nhưng ta lại thích mẹ Băng nhi hơn.

- Vì mẹ đẹp hơn à?

Bạch Ngọc Lâu lắc đầu :

- Vì ta thấy nàng là một cô gái thiện lương, còn Vô Song sau khi được coi trời, liên tiếp giết hai người đối phương bị thương mà vẫn không hề biến sắc, bấy nhiêu đủ thấy tính cách tàn nhẫn của nàng.

Lại thở dài một tiếng nói tiếp :

- Nhưng nếu cha mà biết rõ về sau sẽ phát sinh câu chuyện thế này, thì chẳng thà vứt bỏ đoạn nhân duyên ấy.

Bạch Băng vừa định hỏi, Bạch Ngọc Lâu đã nói tiếp :

- Cha và mẹ con thành thân xong, cũng đã qua những ngày rất hạnh phúc, nhất là đến khi con ra đời, chỉ có Vô Song thì càng ngày càng tiêu tụy. Có một hôm, nàng chợt nói với mẹ con rằng nàng cũng rất yêu thương cha, mẹ con cũng không nổi giận, lại nói giúp với cha.

- Chắc cha không đồng ý.

- Đồng ý thì lập tức sẽ có chuyện xảy ra, mà chắc chắn không biết đáng sợ như thế nào.

Bạch Băng lần này chợt nhìn chằm chằm vào Bạch Ngọc Lâu, Bạch Ngọc Lâu nhè nhè vỗ đầu nàng, thở dài nói tiếp :

- Sau khi cha cự tuyệt, Vô Song bèn tỏ vẻ xa lánh, trông thấy cha thì đi vòng đường khác, nhưng nhìn thấy vẻ oán hờn trong mắt nàng, cha đã biết sự tình chưa kết thúc.

- Về sau bà ta ra sao?

- Vào một buổi chiều mưa, nàng gọi lại cho cha một bức thư, rồi không biết đi đâu.

- Không ai biết bà ta đi đâu à?

Bạch Ngọc Lâu gật đầu nói :

- Thậm chí cả mẹ con cũng lo là nàng nhất thời không sáng suốt nên đi tự tử, nhưng cha biết rằng nàng không phải là hạng người tự tìm cái chết.

- Rồi sau đó không hề có tin tức gì à?

- Hoàn toàn không có, nhưng không lâu sau, nàng lại đột ngột xuất hiện.

Về mặt Bạch Ngọc Lâu chợt trở thành vô cùng khó coi.

- Xuất hiện ở đâu?

Không chỉ riêng Bạch Băng quan tâm, mọi người còn lại cũng đều nóng ruột, họ đều biết rằng Vô Song xuất hiện không phải là chuyện ngẫu nhiên, mà là một tai họa đã xảy ra cho Bạch Ngọc Lâu trước đây.

Nhưng Bạch Ngọc Lâu trả lời hoàn toàn khiến mọi người bất ngờ.

- Ở bên cạnh cha.

Bạch Ngọc Lâu đuôi mắt giật giật :

- Nàng đã hoàn toàn chiếm lấy vị trí của mẹ con!

- Thế mẹ con... - Bạch Băng hoảng hốt hỏi - Mẹ con ra sao?

- Đã chết dưới tay nàng!

Bạch Ngọc Lâu đau đớn cúi đầu.

Bạch Băng sợ hãi tròn tròn hai mắt, Bạch Ngọc Lâu nói tiếp :

- Vô Song đột nhiên xuất hiện đúng ra là phải nói cha đột nhiên phát hiện sự có mặt của nàng.

- Không cần nói nữa, bà ta vốn rất dễ giả mạo mẹ con! - Bạch Băng kinh ngạc nói tiếp - Là thuật dịch dung phải không?

Bạch Ngọc Lâu im lặng gật đầu, Bạch Băng đưa tay chỉ cái hộp :

- Là dùng chất nát phải không? Chất này có mùi lạ lùng, nên cha phát hiện ra được phải không?

Bạch Ngọc Lâu chậm rãi nói :

- Nàng không dùng chất này - Ngừng lại hồi lâu mới nói tiếp - Nàng dùng một biện pháp đơn giản, nhưng còn có hiệu quả hơn thuật dịch dung.

- Cha, con chẳng hiểu gì cả. - Bạch Băng lắc đầu.

- Nàng lột da mặt mẹ con làm mặt nạ!

Bạch Ngọc Lâu càng lộ vẻ đau đớn.

Thẩm Thăng Y đã nghĩ tới chuyện này, nhưng vẫn bất giác rung mình một cái, Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc cùng thờ dài, Hàn Kỳ thì như chết sững bên cạnh.

Bạch Băng không tự chủ được kéo tay Bạch Ngọc Lâu, toàn thân run lên, Bạch Ngọc Lâu khẽ vỗ lên tóc nàng, giọng nói cũng thoáng run lên :

- Họ là hai chị em sinh đôi, vốn đã rất giống nhau, và lại chuyện như thế thì ai mà dám ngờ tới?

Thẩm Thăng Y nói chen vào :

- Trước đó chắc Bạch huynh cũng đã ít nhiều phát hiện được.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Cũng là việc xong rồi mới nhớ lại, chẳng hạn như nàng rất ít nói, lại rất thích ở trong chỗ tối, lại còn ánh mắt lăm lăm lúc làm cho ta có cảm giác là một người lạ...

Thẩm Thăng Y chép miệng :

- Lẽ ra bà ta phải biết, cho dù có lột tất cả bộ da của em gái khoác lên mình cũng có chỗ sơ hở, sớm muộn gì cũng bị phát hiện.

Bạch Ngọc Lâu thần thờ đáp :

- Lẽ ra bà ta phải biết.

Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Nhưng có một điều Bạch huynh không thể phủ nhận là bà ta vô cùng yêu thương Bạch huynh, mới làm như thế.

Trương Thiên Hộ gật đầu :

- Có điều cách thể hiện của bà ta dễ sợ quá.

Bạch Ngọc Lâu thờ dài :

- Trong chuyện này dĩ nhiên ta cũng phải chịu một phần trách nhiệm.

Thẩm Thăng Y hỏi qua chuyện khác :

- Bạch huynh giải quyết chuyện ấy ra sao?
- Ban đầu thì ta rất muốn giết nàng, nàng cũng yêu cầu ta làm như vậy...

Bạch Ngọc Lâu cười gượng :

- Ta thấy lúc ấy nàng hiện vẻ vô cùng hối hận, nên chỉ đề nghị nàng đem xác mẹ Băng nhi trả lại cho ta, rồi bảo nàng ra đi.
- Còn vị cao thủ kia thì sao?
- Ông ta cũng đau lòng chẳng kém gì ta, cũng ra đi cùng lúc với Vô Song.

Bạch Ngọc Lâu thở dài nói tiếp :

- Sau đó không lâu ta cũng đem Băng nhi rời khỏi Ba Tư.

Thẩm Thăng Y nói :

- Thánh thượng đem Công chúa gả cho Bạch huynh là lúc Bạch huynh đã về tới Trung Nguyên phải không?

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Đúng thế, Thánh thượng phối hôn, không thể cự tuyệt, may mà Công chúa không những không coi chị em họ là người Man Mọi, mà còn coi Băng nhi như con ruột.

Thẩm Thăng Y nhìn nhìn Bạch Băng :

- So với thân thể của ta, xem ra Băng nhi còn rõ ràng hơn nhiều.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Chỉ là ta chưa từng nói rõ mọi chuyện với nó.
- Tại sao cha vẫn còn giấu con?

Bạch Băng ứa nước mắt. Bạch Ngọc Lâu thở dài :

- Chuyện này không nói ra không phải tốt hơn sao? Huống chi đến nay cha vẫn hy vọng là quên được.

Bạch Băng rơi nước mắt, nàng là một cô gái giỏi hiểu lòng người khác, dĩ nhiên hiểu rõ tâm tình của Bạch Ngọc Lâu. Bạch Ngọc Lâu lấy tay lau nước mắt cho nàng, nói :

- Con bé ngốc, đây là chuyện quá khứ rồi, thì quên luôn đi.

Thẩm Thăng Y nói :

- Chuyện quan trọng nhất trước mắt là tìm hiểu rõ ý đồ của Cẩm Cung Thành.

Bạch Băng quay đầu nói :

- Thẩm đại ca, anh nói y tạo ra di Vô Song để làm gì?

Thẩm Thăng Y nói :

- Không cần nói cũng biết là để đối phó với cha cô.

Bạch Băng nói :

- Nhưng cha lại không yêu thương bà ta.

Thẩm Thăng Y nhìn qua Bạch Ngọc Lâu :

- Yêu thương hay không yêu thương là chuyện khác nhưng nếu bà ta xuất hiện trước mặt cha cô, nhất định cha cô sẽ sống sờ một lúc.

Bạch Ngọc Lâu chép miệng :

- Cũng chưa biết thế nào.

Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Chuyện đã nhiều năm rồi, cho dù có bao nhiêu hận thù cũng đã phai nhạt, mà có thể khẳng định là từ đó đến nay Vô Song cũng nhất định không quên người, chỉ cần nghĩ tới một điểm ấy thôi, chỉ sợ người lại mềm lòng.

Bạch Ngọc Lâu cười gượng một lúc, Bạch Băng lại hỏi tiếp :

- Có đúng thế không? Biết đâu bà ta lại nhân cơ hội ấy ám toán cha?

Thẩm Thăng Y nói :

- Chỉ cần bà ta tiếp cận được cha cô, thì có khả năng tạo ra một người giả mạo cha cô.

Bạch Băng sững sốt, không nói tiếng nào, Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Ngải Phi Vũ giả rõ ràng cũng được tạo ra vì mục đích ấy.

- Đề tới gần cha à?

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Nhưng so với Vô Song thì Ngải Phi Vũ cố nhiên không bằng được.

Bạch Ngọc Lâu cười gượng một tiếng :

- Người coi ta là kẻ trọng sắc khinh bạn sao?

Bạch Băng nũng nịu :

- Cha không phải là loại người ấy.

Thẩm Thăng Y ra hiệu bảo dừng :

- Nhưng các người không thể phủ nhận là Vô Song giả có tác dụng hơn.

Không ai phủ nhận, Thẩm Thăng Y giọng nói chột trảm xuống :

- Cẩm Cung Thành đã có thể tạo ra Vô Song giả như vậy, thì rõ ràng Vô Song thật đang nằm trong tay ông ta.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Dĩ nhiên Vô Song phải đồng ý y mới có thể làm như thế, không ngờ rằng qua nhiều năm rồi mà nàng vẫn...

Thẩm Thăng Y ngắt lời :

- Dù bà ta không đồng ý, Cẩm Cung Thành cũng có thể làm như thế.

- Người cho rằng nàng bị Cẩm Cung Thành bắt à?

Bạch Ngọc Lâu cau mày.

- Nghĩ cho tới cùng, có thể bà ta đã biến thành một cái xác.

- Một cái xác à? - Bạch Ngọc Lâu biến sắc.

- Tạo ra nhiều người giả mạo như vậy, dĩ nhiên cần có một thời gian dài, nếu Vô Song không đồng ý, muốn bắt bà ta nhốt lại lâu như thế cũng không dễ, nếu đồng ý, thì cần gì phải tạo ra người giả?

Bạch Ngọc Lâu trầm ngâm nói :

- Người nói không phải không có lý, nhưng Cẩm Cung Thành làm sao mà biết được nhiều chuyện đến như thế? Mà còn có chuyện y học được thuật dịch dung cao siêu tới mức như thế nữa? Chuyện này...

Thẩm Thăng Y nói :

- Điều cho thấy giữa ông ta và cha con Vô Song có quan hệ rất mật thiết, theo lẽ thường mà suy đoán, thì ông ta đã nhận cha Vô Song làm sư phụ, học

được thuật dịch dung.

Bạch Ngọc Lâu nói tiếp :

- Tuổi tác của hai người không chênh lệch nhau bao nhiêu...

Thảm Thăng Y cười :

- Không có quy định nào là lớn tuổi hơn thì không được nhận người nhỏ tuổi hơn làm sư phụ.
- Chuyện đó thì đúng. - Bạch Ngọc Lâu cười gượng - Tuổi tác ngang nhau, có khi còn dễ nói chuyện hơn.
- Cũng có thể đây là một sự trao đổi, mà về mặt này thì có thể nói Cẩm Cung Thành là một thiên tài.

Thảm Thăng Y dừng lại một chút :

- Rốt lại là thế nào, chắc chắn không lâu nữa chúng ta sẽ có câu trả lời.
- Cẩm Cung Thành như vẫn còn giữ tính khí ngày trước, chắc chắn sẽ không chịu để yên cho chúng ta lâu đâu.

Bạch Ngọc Lâu chậm rãi đứng dậy :

- Ở Gia Hưng y đã làm một nước cờ, làm lộ hết bí mật, ở Kinh thành y mà làm một lần như thế nữa, thì hy vọng một đời của y cũng sẽ tiêu tan, nếu ta nhớ không lầm, năm nay y phải hơn bảy mươi tuổi.

Thảm Thăng Y gật đầu nói :

- Bằng vào tuổi tác của y, thì quả thật không thể thất bại lần nữa, cũng vì thế mà chúng ta càng phải cẩn thận.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Chỗ này canh phòng nghiêm ngặt, để xem y dùng cách nào lên vào được.

Đi nhiên ông ta không biết về đường địa đạo đã xuất hiện dưới phủ đệ, Thảm Thăng Y cũng thế, nhưng vẫn nhắc Bạch Ngọc Lâu :

- Cẩm Cung Thành trở lại Trung Nguyên, đã ngấm ngầm chiêu tập cao thủ ở Gia Hưng, rõ ràng không phải là chuyện sáu tháng một năm, ở quanh đây chắc chắn y đã sắp xếp đầy đủ, tuy chúng ta không rõ là gì, vẫn không thể hoàn toàn coi thường khả năng ấy.

Bạch Ngọc Lâu gật đầu nói :

- Ta sẽ lập tức sai người dò xét quanh đây một lượt.

Câu nói vừa dứt, ánh mắt đã chiếu vào mặt Bạch Băng :

- Từ giờ này trở đi, nếu không có chuyện gì, Băng nhi tuyệt đối không được ra ngoài.

Bạch Băng đưa mắt nhìn Thảm Thăng Y :

- Thảm đại ca, nhất định thế à?

Thảm Thăng Y hững hờ cười một tiếng :

- Không đồng ý xem có được không?
- Không được! - Bạch Băng lập tức tru môi.

Thảm Thăng Y lại cười một tiếng :

- Nhưng phải nói rõ trước, cô mà cứ như trước đây, có chuyện gì xảy ra, thì đừng xin Thảm đại ca đưa đi ra ngoài.

Bạch Băng nói :

- Ta cũng muốn tới miếu Khổng tử một chuyến rồi đi ngao du giang hồ.

Thảm Thăng Y nói :

- Để giải quyết xong chuyện này đã, rồi chúng ta sẽ tính.

Bạch Băng nói :

- Xong chuyện này thì anh đã đi mất, ai mà giữ được.

Thẩm Thăng Y nói :

- Nếu ta đồng ý bây giờ cha cô cũng không đồng ý.

Bạch Băng nhìn qua Bạch Ngọc Lâu, Bạch Ngọc Lâu chột thờ dài :

- Con bé này được chiều từ nhỏ đâm hư, nếu mẹ ngươi còn sống...

Ông ta không nói hết, Bạch Băng chỉ nghe tới đó, đã chết sững tại chỗ, Thẩm Thăng Y nhìn nàng một cái, nói :

- Băng nhi...

Bạch Băng cúi đầu, nói :

- Thẩm đại ca, ta nghe lời cha.

Thẩm Thăng Y hiểu rõ tâm sự của nàng, nói :

- Thẩm đại ca hứa sau khi giải quyết xong chuyện này sẽ đưa con tới miếu Không tử chơi.

Bạch Băng im lặng gật đầu, Thẩm Thăng Y cũng không nghĩ xem nàng đang nghĩ gì, chuyển sang chuyện khác :

- Ngoài ra, chúng ta còn có cách nào nữa không?

Bạch Ngọc Lâu ánh mắt chuyển sang mặt Trương Thiên Hộ :

- Trương lão tiền bối nổi tiếng là khôn ngoan cẩn thận, không biết có...

Trương Thiên Hộ ngắt lời :

- Đến hiện tại, ta vẫn không nắm được chút manh mối gì về chuyện này, nhưng có người đã nghĩ ra rồi.

Bạch Ngọc Lâu khẽ “Ừ” một tiếng, Trương Thiên Hộ cũng không nói rõ, chỉ cười cười nhìn Thẩm Thăng Y.

Tần Độc Hạc nhìn không được bật kêu lên :

- Ngươi nhìn thấy gì rồi?

- Theo ánh mắt của y - Trương Thiên Hộ nói tiếp - Nếu ra nhìn không lầm, thì đã có một biện pháp hay rồi.

Bạch Băng lập tức hỏi :

- Thẩm đại ca, có đúng thế không?

Thẩm Thăng Y nói :

- Có thì có đấy, còn như hay không thì nói bây giờ quá sớm.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Thì ngươi cứ nói ra xem.

Thẩm Thăng Y nói :

- Lẽ ra ngươi cũng phải nghĩ ra rồi.

Bạch Ngọc Lâu động tâm, cầm lấy cái hộp, Bạch Băng nhìn nhìn chàng, chột hỏi :

- Ngươi muốn biến ta thành ai vậy?

Thẩm Thăng Y cười cười không đáp, Bạch Băng lui lại một bước kêu lên :

- Cha, con không...

Bạch Ngọc Lâu cười nói ngay :

- Biện pháp này quả cha nghĩ không ra.

Bạch Băng nói :

- Thật ra cha đã nghĩ tới rồi, bất quá là Thảm đại ca nhắc cha thôi.

Bạch Ngọc Lâu cười cười nhìn Thảm Thăng Y :

- Ta vốn định khen ngươi một lúc, ngươi câu ấy hiện tại phải để mà khen ta vậy.

Thảm Thăng Y nói :

- Tại sao lại không mang mấy câu ấy cho Băng nhi?

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Băng nhi vốn là một đứa bé thông minh, nó đoán ra được là chuyện tất nhiên.

Bạch Băng lắc đầu nói :

- Bất kể mọi người nói thế nào, ta cũng không chịu biến thành người khác.

Thảm Thăng Y nói :

- Thật ra chuyện này rất đơn giản...

Bạch Băng cười một tiếng ngắt lời :

- Ta vẫn không chịu, trừ phi...

Thảm Thăng Y thở dài một tiếng :

- Cô đừng có quên, chuyện này thật ra là tốt cho cô.

Bạch Băng nói :

- Ta không quân, nhưng không dễ có được cơ hội thế này.

Cười một lúc mới tiếp :

- Thảm đại ca, chẳng lẽ anh không biết ta điều kiện gì, cũng không phải là khó đồng ý.

Thảm Thăng Y còn chưa đáp.

- Một điểm ấy thì ta đã đồng ý, cho nên tại sao ngươi lại chưa ưng thuận cho Băng nhi?

Bạch Băng lập tức nói :

- Thấy chưa, cha cũng bảo ngươi đồng ý đấy.

Thảm Thăng Y thở dài một tiếng, nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Lâu :

- Biện pháp này lẽ ra ngươi phải nói ra sớm.

Bạch Ngọc Lâu cười phá lên :

- Bây giờ ngươi mới nói câu ấy, chẳng lẽ không biết đã quá muộn hay sao?

Thảm Thăng Y chỉ thở dài.

Bạch Ngọc Lâu lập tức đứng dậy bước vào bên trong, Trương Thiên Hộ cũng vừa đi vừa chạy theo, hỏi dò :

- Có phải Bạch đại nhân định dùng chất thuốc trong hộp tạo ra một khuôn mặt giống hệt lệnh ái không?

Bạch Ngọc Lâu liếc Bạch Băng một cái, nói ngay :

- Không chỉ một.

Bạch Băng lại tru tréo :

- Cha, chỉ một thôi.

Bạch Ngọc Lâu cười nói :

- Nhiều thì không hay, nhưng ít nhất người có thể nín lấy Thẩm đại ca mà đưa ra thêm vài điều kiện.

Bạch Băng lập tức cười :

- Thẩm đại ca, anh nghe rõ chưa?

Thẩm Thăng Y chỉ còn cách gật đầu, không sao cười nổi.

Trương Thiên Hộ nói ngay :

- Khó có được cơ hội tốt thế này, không được nhìn thấy chỗ diệu dụng của Vô Song phổ thì thật đáng tiếc.

Bạch Ngọc Lâu không đáp, Bạch Băng đã nũng nịu :

- Cha, con chỉ hứa với cha là luôn ở bên cạnh Thẩm đại ca thôi.

- Trương lão tiên bối nghe rõ đấy.

Bạch Ngọc Lâu xòe hai tay ra, tỏ ý không làm thế nào được.

Bạch Băng lập tức nói :

- Trương lão tiên bối muốn biết chỗ diệu dụng của Vô Song phổ cũng rất dễ, cứ bảo cha tôi tạo ra mấy khuôn mặt như của người cũng được.

- Đó cũng là một biện pháp, nhưng có tác dụng gì?

Trương Thiên Hộ dường như nghĩ tới chuyện gì đó, ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh.

Tần Độc Hạc, Hàn Kỳ cũng đứng lên, thấy vẻ mặt Trương Thiên Hộ như thế, lại ngồi xuống.

Bạch Ngọc Lâu vừa đi vừa quay đầu lại nói :

- Nếu ba vị không muốn nghỉ ngơi ngay, thì cứ tạm giải lao ở đó một lúc, rồi sẽ xem ta chế tạo mặt nạ.

Trương Thiên Hộ cười nụ gật đầu, Bạch Ngọc Lâu nói tiếp :

- Chuyện này thì không bắt ba vị phải chờ lâu đâu.

* * * * *

Đó cũng là sự thật, bên trong không thiếu vật gì, nổi lửa lên rồi, Bạch Ngọc Lâu đem chất thuốc trong hộp bỏ vào nồi, đun một lúc là chảy tan ra, chỉ chờ đến khi nguội lại mới là lâu.

Sau đó Thẩm Thăng Y đỡ Bạch Băng tới nằm trên một cái ghế dài.

Nàng cau mày nhăn mũi, lúc Thẩm Thăng Y cười nói “Cô có muốn cái mặt nạ kia nhăn nhăn mũi không?”, mới chịu thôi.

Đây tuy không phải là lần đầu tiên, nhưng nàng cũng rất hồi hộp, đến khi Bạch Ngọc Lâu đem chất thuốc phủ lên mặt nàng, nàng cũng thấy ớn lạnh.

Thật ra quả cũng đáng sợ, vì ngoại trừ mùi vị khó chịu, chất thuốc đắp lên mặt cũng không thoải mái.

Nàng còn ráng chịu đựng, đến khi Bạch Ngọc Lâu đổ tới cái khuôn thứ ba, nàng mới nhồm dậy khỏi ghế, tru tréo :

- Thế còn chưa đủ à?

Bạch Ngọc Lâu cười khề :

- Làm thừa một chút thì càng tốt.

- Không đi nữa.

Bạch Băng ôm hai gò má đỏ hồng liếc Thẩm Thắng Y :

- Người có đưa ta tới nơi nào đẹp để ta cũng không đi nữa.

Thẩm Thắng Y nói :

- Ta cũng thấy là đủ rồi mà.

Bạch Ngọc Lâu cười :

- Dĩ nhiên người là người đồng ý đầu tiên.

Thẩm Thắng Y nói :

- Sự thật thì làm thế này rất khó chịu, đừng nói là Băng nhi, ngay ta cũng chịu không nổi.

Bạch Băng nói :

- Chứ gì nữa, lúc đem cái khuôn ấy ra khỏi mặt, cứ như là bị lột mất da mặt ấy.

Bạch Ngọc Lâu nhìn hai người một cái nói :

- Các người đều phản đối, thì bậc thầy dịch dung là ta đây cũng chỉ còn cách chịu thua.

Ông ta lập tức đem ba cái khuôn cất vào trong hộp, nhưng không đề phòng, bị Bạch Băng vô ý lấy một cái, chụp lên mặt Thẩm Thắng Y.

Bạch Ngọc Lâu vội kêu :

- Băng nhi không được làm rộn.

Thẩm Thắng Y cũng đang quay mặt đi, Bạch Băng lại kêu lên :

- Đây là điều kiện thứ nhất của ta, muốn Thẩm đại ca ra phía ngoài cho bọn Trương lão tiên bồi xem.

Thẩm Thắng Y sững sốt cười gượng :

- Không phải là cô đều buộc ta phải đưa đi du ngoạn à?

Bạch Băng nói :

- Ta không nói toàn bộ đều là như thế, Thẩm đại ca anh phải đáp ứng đi, nào, đi mau đi.

Thẩm Thắng Y nhìn qua Bạch Ngọc Lâu, Bạch Ngọc Lâu lập tức lác đầu cười nói :

- Băng nhi nhất định muốn thế, ta cũng chẳng còn cách nào khác.

Thẩm Thắng Y thở dài, chỉ còn cách đeo cái mặt nạ Bạch Băng, lúc bấy giờ biến thành một người xinh đẹp giống hệt Bạch Băng.

Thật ra chàng cao lớn hơn, lại thêm bộ quần áo đàn ông trên người, nên tuy khuôn mặt giống hệt Bạch Băng nhưng nhìn kỹ một chút vẫn là nam nhân.

Có điều nam nhân này trông rất đẹp.

Bạch Băng cười khanh khách hỏi :

- Thẩm đại ca, có cần ta búi tóc cài trâm cho anh không?

Thẩm Thắng Y thở dài hỏi :

- Điều kiện thứ hai đây phải không?

Bạch Băng nói :

- Ta rất muốn thế, nhưng chỉ sợ anh nổi giận...

Thẩm Thắng Y ngắt lời :

- Hiện tại ta đã giận lắm rồi đây.

Bạch Băng nói :

- Thế này thì có gì không đẹp, anh cứ lấy gương mà xem, mấy khi được nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai thế này.

Thẩm Thăng Y nói :

- Thật ra là cô tự khen mình xinh đẹp thôi.

Bạch Băng đỏ bừng mặt lắng qua chuyện khác :

- Cha, cha xem y có giống anh ruột của con không?

Bạch Ngọc Lâu cười nói :

- Ngay cả tướng mạo cũng y hệt, sao lại không giống?

Bạch Băng lại nhăn mũi :

- Thẩm đại ca, anh đừng sợ, chỉ cần anh đeo nửa giờ thôi.

- Nửa giờ thôi à?

Thẩm Thăng Y suyt nửa thì ngất đi.

Bạch Ngọc Lâu chăm chú nhìn ngắm Thẩm Thăng Y một lúc, nói :

- râu ria như sắp chọc thủng mặt đâm ra, nhìn thì cũng thấy đẹp, nhưng kỳ quái lắm.

Cái mặt nạ này tạo ra ngay trên mặt Bạch Băng, chỗ lông mày lông mi cũng giống hệt như ở các bộ phận khác, nhưng lại như bị nhổ trụi cả nên trông không giống ai, rất là kỳ quái.

Bạch Băng lập tức rung mình một cái, nói :

- Cha, cha sửa lại cho y một chút đi.

Bạch Ngọc Lâu chưa trả lời, Thẩm Thăng Y đã hỏi :

- Đây là điều kiện thứ hai đây phải không?

- Không phải.. - Bạch Băng lập tức lắc đầu.

Bạch Ngọc Lâu nói ngay :

- Nhưng bất kể thế nào, kỹ thuật dịch dung này cũng rất đơn giản mà có hiệu quả.

Nói đơn giản, thì thực sự cũng rất đơn giản, chỉ cần đun chất thuốc trong cái hộp chờ đến khi nguội đi, đem chụp lên cái khuôn, sau khi đã hoàn toàn nguội đi sẽ biến thành một cái mặt nạ.

Nhưng chế tạo chất thuốc thì lại hoàn toàn không đơn giản, nên quyền Vô Song phổ mới được đặt tên là Vô Song.

Đến bây giờ cũng chưa có loại thuốc thứ hai nào tương tự.

Bạch Băng nói :

- Cha, theo cha thì Trương lão tiên bối thấy Thẩm đại ca thế này sẽ nói gì nào?

Bạch Ngọc Lâu chưa đáp, nàng đã kéo Thẩm Thăng Y ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ma Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Con bạc

Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc, Hàn Kỳ thấy Thẩm Thăng Y biến thành dáng vẻ như vậy đều sửng sốt, Thẩm Thăng Y nếu thay đổi cả y phục thì chắc họ cũng không dám khẳng định là chàng, nhưng hiện tại tướng mạo tuy khác nhưng trang phục vẫn như cũ, lại là họ đã biết Bạch Ngọc Lâu dựa vào khuôn mặt của Bạch Băng để làm mặt nạ, nên chỉ đưa mắt một cái là nhận ra được, Bạch Băng cười trước nhất hỏi :

- Các vị xem đây là ai?

Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc nhìn nhau cười, Tần Độc Hạc làm ra vẻ chăm chú :

- Tướng mạo của y chẳng khác gì cô, có phải là anh cô không?

Bạch Băng cười không ngớt, xem ra rất thích thú.

Trương Thiên Hộ dụi mắt nói tiếp :

- Nếu y mà đổi mặc y phục nữ, đảm bảo cũng lộng lẫy như cô.

Bạch Băng nói :

- Y vốn giống hệt ta mà.

Trương Thiên Hộ nói ngay :

- Nam nhân mà đẹp thế này lại không giống nam nhân nữa, nhưng nếu y là nữ nhân thì lại không nam nhân nào lấy được.

Bạch Băng kỳ quái hỏi

- Sao thế?

Trương Thiên Hộ ánh mắt đưa từ chân lên mặt Thẩm Thăng Y :

- Nam nhân cao lớn thế này vốn đã không nhiều, mấy người chúng ta còn thấp hơn y kia mà.

Bạch Băng ngẩng lên nhìn, gật đầu nói :

- May mà y là một nam nhân.

Trương Thiên Hộ nói :

- Cô còn chưa giới thiệu với chúng ta, lệnh huynh tên gì?

Bạch Băng ngăn người ngấm nghĩ “Y là....”

Trương Thiên Hộ kỳ quái hỏi :

- Lệnh huynh tên là gì, chẳng lẽ cô là em gái lại không rõ sao?

Thái độ của ông ta trông như thật, Bạch Băng lập tức kêu lên :

- Cái gì, sao lại không rõ, y tên là Bạch Đường chứ gì?

Chưa dứt lời nàng đã nhìn không được cười phá lên, Thẩm Thăng Y vẫn không có phản ứng gì, cứ im lặng đứng đó.

Trương Thiên Hộ cười :

- Bạch Đường à, cái tên nghe ngọt thật - Tiếp theo lại xòe tay - Ngồi xuống đi.

Thẩm Thăng Y chậm rãi ngồi xuống, Bạch Băng cười gập cả người lại, Bạch Ngọc Lâu nhìn thấy cũng chỉ cười khề.

Bạch Băng cười một lúc mới dừng lại nói :

- Lão nhân gia người tuy chỉ là đóng kịch như thế, nhưng ta lại rất thích.

Trương Thiên Hộ nói :

- Nhưng vị Đường huynh này này giờ đeo cái mặt nạ, chỉ sợ là không thích lắm.

Bạch Băng lập tức cúi xuống gỡ bỏ cái mặt nạ cho Thẩm Thăng Y, Thẩm Thăng Y vẫn cứ im lặng.

Bạch Ngọc Lâu bước tới, nhìn Thẩm Thăng Y một cái, nói :

- Băng nhi, lần này Thẩm đại ca giận thật rồi.

Bạch Băng nghiêng nghiêng ngó ngó một hồi, vẫn cười cười nói :

- Đó chỉ là làm ra vẻ như vậy, chứ Thẩm đại ca đâu lại hẹp hòi thế?

Bạch Ngọc Lâu gật đầu :

- Y lòng dạ rộng rãi thì đúng, còn làm ra vẻ như vậy thật không thì không dám nói.

Bạch Băng nhăn mũi một cái nói :

- Xưa nay Thẩm đại ca không bao giờ giận con.

Rồi lay lay vai Thẩm Thăng Y :

- Có đúng không, Thẩm đại ca...

Thẩm Thăng Y vẻ mặt từ từ hiện nét cười, Bạch Ngọc Lâu nhìn thấy lắc đầu :

- Chẳng lẽ người không im lặng được thêm một lúc nữa à?

Thẩm Thăng Y rờ rờ lên mặt :

- Muốn thì cũng muốn, có điều da mặt thấy khó chịu quá.

Bạch Ngọc Lâu cười nói :

- Người chụp lên mặt nó, bắt nó phải sợ người xem?

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Ngay cả người là cha mà cô ta cũng không sợ, lại muốn bắt cô ta sợ người ngoài, chắc còn khó hơn lên trời.

Bạch Ngọc Lâu chỉ cười, Trương Thiên Hộ chợt nói :

- Trước khi gặp Bạch đại nhân, quả thật lão phu có phần run sợ.

Bạch Băng khẽ cười hỏi :

- Vì cha tôi là quan lớn à?

Trương Thiên Hộ gật đầu :

- Quan nhỏ đã hay nóng tính chịu không nổi, huống chi là quan lớn thế này, biết đâu lại lòi ra đập cho mấy chục gậy rồi mới cho thấy mặt.

Bạch Băng nói :

- Nếu biết thế, tôi đã nói cha tôi ra oai quan lớn, bày sẵn roi gậy để chờ.

Trương Thiên Hộ nói :

- Nhưng cô không được đứng cạnh, nếu không thì vừa thấy đã biết ngay là chi dọa dẫm thôi.

Tần Độc Hạc nói ngay :

- Chắc những cô gái thiện lương đáng yêu như Bạch cô nương không có nhiều.

Bạch Băng chợt đỏ mặt, núp sau lưng Thẩm Thăng Y. Thẩm Thăng Y cười nói :

- Cô ta chẳng sợ gì cả, chỉ sợ người ngoài khen ngợi cô ta, ta dám nói là mặt cô ta đang đỏ lên đấy.

Tần Độc Hạc cười nụ gật đầu, một lão nhân quê mùa cô đơn, thậm chí ít nói ít cười như ông ta, hôm nay không những nói nhiều mà cũng cười nhiều.

Trương Thiên Hộ ánh mắt dừng lại ở cái hộp trong tay Bạch Ngọc Lâu :

- Những khuôn mặt đều là dùng chất thuốc trong hộp tạo ra phải không?

Bạch Ngọc Lâu cười một tiếng, mở nắp hộp lấy ra hai tấm mặt nạ khác giống hệt.

Tần Độc Hạc cũng tự nói với mình :

“Cái này mà rơi vào tay bọn người xấu thì rất dễ làm cho thiên hạ đại loạn”.

Hàn Kỳ chợt nói :

- Tuy đây đều rất giống, nhưng chẳng có lông mi lông mày gì cả, trông rất kỳ quái.

Trương Thiên Hộ cười nói :

- Cả khuôn mặt còn biến ra được, muốn thêm vài hàng lông mày lông mi có khó gì.

Hàn Kỳ ngẫm nghĩ :

- Có phải là ở chỗ lông mày lông mi thì khoét thêm vài cái lỗ không?

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Dĩ nhiên phải thế, mà khoét xong rồi cũng phải sửa sang lại.

Trương Thiên Hộ nói :

- Sau đó chỉ cần thay đổi thêm y phục trang sức là xong.

Bạch Ngọc Lâu gật đầu, Bạch Băng lập tức nói :

- Nhưng phải là người không cao thấp hơn nhiều lắm

- Dĩ nhiên rồi

Trương Thiên Hộ cười nhìn Thẩm Thăng Y

- Dường như vóc dáng vị Thẩm đại ca của cô xem ra không giống lắm.

Bạch Ngọc Lâu nghiêm trang nói :

- Hiện tại điều duy nhất cần suy nghĩ chỉ là Cẩm Cung Thành chắc chắn biết được tác dụng của Vô Song phổ, vậy có nghĩ tới việc chúng ta đang làm hay không?

Thẩm Thăng Y nói :

- Chắc không đâu.

- Lão đệ dựa vào đâu mà nói thế?

Thẩm Thăng Y hỏi lại :

- Ngươi chắc đã nghĩ tại sao Cẩm Cung Thành lại đem số Tư Mã Tiên Tiên giả dạng Vô Song tập kích giết chết Tiểu Ngải, để chúng ta biết được sự tồn tại của họ chứ?

Trương Thiên Hộ trầm ngâm :

- Trước khi chuyện này xảy ra, chúng ta đã nhìn thấy đám Tư Mã Tiên Tiên ở chỗ Tư Mã Trường Cát, tất nhiên sẽ nghi ngờ tại sao y lại tạo ra nhiều nữ nhân giống nhau như vậy, về phía y mà nói thì đám Tư Mã Tiên Tiên chẳng có tác dụng gì.

Thẩm Thăng Y nói :

- Đó là trên bề mặt.

Trương Thiên Hộ gật đầu :

- Dĩ nhiên y đã nghĩ tới việc chúng ta ắt sẽ đem chuyện kể lại cho Bạch đại nhân, bằng vào trí nhớ của chúng ta thì về lại diện mạo của họ chẳng khó gì, Bạch đại nhân dĩ nhiên cũng sẽ nhận ra là ai, vì thế chỉ chú ý tới những nữ nhân có diện mạo như thế xuất hiện, nhưng đó là y lợi dụng nữ nhân ấy để đánh lạc hướng chúng ta mà tiến hành một kế hoạch khác.

Thẩm Thăng Y nói :

- Cũng chính vì trong tay đã có nữ nhân ấy, ông ta lại cho rằng chúng ta sẽ tập trung sự chú ý vào đó, thậm chí có khi còn cho rằng hiện chúng ta đang ra sức truy tìm nữ nhân ấy mà ít lưu ý tới ông ta.

Bạch Ngọc Lâu gật đầu :

- Và dĩ nhiên càng không chú ý tới Băng nhi.

Thẩm Thăng Y cười nói :

- Chuyện này xảy ra tại Kinh sư, chắc không ai không biết, người không quên được y, y trở lại Trung Nguyên đã lâu rồi chẳng lẽ không biết rõ về người?

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Lẽ ra y phải hành động sớm hơn.

Thẩm Thăng Y cười nói :

- Chẳng lẽ người lại quên là về Băng nhi xưa nay người rất cẩn thận, nhất là sau vụ Hồng Mai Đạo bắt Băng nhi, người tổ chức phòng thủ tòa phủ đệ này cứ như là thành vàng hào sâu.

Bạch Ngọc Lâu cười lớn :

- Vậy để xem Cẩm Cung Thành làm sao lọt vào được.

- Nhất định y có cách, nếu không y cũng sẽ không tạo ra một Vô Song nữa.

Bạch Ngọc Lâu vuốt râu nói :

- Y dùng cách nào?.

Trương Thiên Hộ nói :

- Có một thanh Ma đao.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Ta đã sai điều tra tất cả mọi người trong phủ, ai có quan hệ với họ đều phải khai báo rõ rồi đem giấu cả ở một nơi bí mật, cho dù y có biến ra người nào trà trộn vào, cũng khó thoát khỏi.

Trương Thiên Hộ nói :

- Bạch đại nhân làm thế quả nhiên rất hay, nhưng sợ họ không giả mạo những người ấy mà chỉ mua chuộc thôi.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Lão tiền bối yên tâm, chuyện dịch dung của Băng nhi nhất định không bị tiết lộ đâu

Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Nếu có ai bị y mua chuộc, cũng chưa chắc đã không phải là chuyện hay.

Bạch Ngọc Lâu ánh mắt lóe lên :

- Là người nói có thể lợi dụng họ để đưa tin tới chỗ Cẩm Cung Thành phải không?

Thẩm Thăng Y chậm rãi đáp :

- Chúng ta sai người cảm bức chân dung này đi khắp nơi để tìm kiếm Vô Song.

- Chỉ có tin đó thôi à?

- Còn có vài hành động khác, nhưng tất cả đều phải làm ra vẻ bí mật.

* * * * *

Cầm Cung Thành quả nhiên được tin rất mau lẹ, nửa giờ sau khi người của Bạch Ngọc Lâu cầm bức chân dung đi điều tra, một lá mật thư đã đưa tới mặt thất. Bên cạnh ông ta lúc ấy chỉ có người là Ngọc Diệp và Tỳ Bà, Tư Mã Tiên Tiên có diện mạo giống Vô Song không có ở đó.

Ông ta xem xong lá mật thư, đưa qua cho Ngọc Diệp, Tỳ Bà đứng phía sau Ngọc Diệp cũng thò đầu tới đọc.

Ngọc Diệp xem cẩn thận một lượt, nói :

- Đây là việc người đã dự tính.
- Bạch Ngọc Lâu tuyệt đối không thể quên được nữ nhân này.

Cầm Cung Thành cười cười

- Bốn trợ thủ đắc lực, còn có Cầm y vệ, lại thêm mười hai Bồ đầu ở Kinh sư, tính ra cả trăm người, xem ra họ sẽ dốc sức truy tìm

Ngọc Diệp cau mày :

- Trước khi Tư Mã Tiên Tiên tới đây không hề bị lộ mặt ở khu vực chung quanh chứ?
- Dĩ nhiên là không - Cầm Cung Thành ngáp một cái - Người cho rằng sau khi quả nhân rời khỏi Gia Hưng mới nghĩ tới chuyện này à?.
- Còn may, vị Tư Mã Tiên Tiên này rốt lại cũng còn có tác dụng - Ngọc Diệp cười nhạt một tiếng - Nếu không thì giờ đây ta rất lo cho bà ta.

Cầm Cung Thành cười hỏi :

- Người thấy bà ta còn có chỗ dùng được sao?

Ngọc Diệp nói :

- Ít nhất cũng không có ai thấy bà ta vào đây, hiện tại bà ta còn có thể giữ được tính mạng.

Cầm Cung Thành nói :

- Một người hoàn toàn lộ mặt ở Kinh sư thì quả nhân nghĩ không ra có tác dụng gì đối với quả nhân.

Ngọc Diệp nói :

- Người cho rằng hiện tại đem thả bà ta ra sẽ có hậu quả gì?

Cầm Cung Thành nói :

- Không bao lâu nữa bà ta sẽ quay lại đây, không thể thì chuyện này lại rồi rồi.

Ngọc Diệp nói :

- Người chờ bà ta làm gì? Để giết à?
- Giả thôi.

Ngọc Diệp bắt giác rung mình.

Tỳ Bà cười quái dị từ phía sau bước tới :

- Bẩm chủ nhân, tôi đã chuẩn bị đủ sáo rồi.

Cầm Cung Thành cười nụ gât đầu :

- Tốt lắm, người mời bà ta tới đây giúp ta.

ngừng một lát lại dặn

- Đừng quên chuẩn bị rượu trước.

Tỳ Bà cười một tiếng quỷ quyệt, vừa đi vừa nhảy nhót ra ngoài, Ngọc Diệp lập tức vung tay một cái, lá mật thư từ tay nàng bay ra, đột nhiên biến thành một đám giấy vụn rơi lá ta trên mặt đất.

* * * * *

Lúc Tư Mã Tiên Tiên tới thì rượu thịt đã chuẩn bị xong, thấy mệnh lệnh của mình được thực hiện mau lẹ, Cẩm Cung Thành vô cùng ưng ý.

Nên lúc Tư Mã Tiên Tiên nhìn thấy ông ta, thì ông ta đang tươi cười, chẳng có vẻ gì là bị thất bại làm cho khó chịu.

- Có tin tức gì rồi phải không? - Tư Mã Tiên Tiên chợt hỏi.

- Chúng ta không phải chờ lâu nữa, người nói là tin lành hay dữ?

Tư Mã Tiên Tiên “Ừa” một tiếng cười nói :

- Chắc là tin lành, chứ chờ nữa ta phát điên mất.

Cẩm Cung Thành gật đầu nói :

- Chờ đợi thì quả thấy khó chịu lắm, thật ra người cũng may mắn như quả nhân, quả nhân đã chờ đợi hai mươi năm rồi.

Tư Mã Tiên Tiên lắc đầu :

- Ta thật không tưởng tượng nổi là người đã chờ đợi bấy nhiêu năm.

- Cho nên bề ngoài trông quả nhân còn già hơn so với tuổi tác.

Cẩm Cung Thành vẫy tay

- Ngồi đi....

Tư Mã Tiên Tiên ngồi xuống một bên, trên cái bàn trước mặt bà ta đã có sẵn một chén rượu.

Cẩm Cung Thành nâng chén lên

- Uống đi...

Ngọc Diệp cũng nâng chén, Tư Mã Tiên Tiên nhìn nhìn họ, nâng chén lên lại đặt xuống, Cẩm Cung Thành nói :

- Chúc chúng ta mã đáo công thành.

Rồi ngửa cổ uống cạn chén rượu, vẫy tay một cái.

Ngọc Diệp cũng làm y hệt, Tư Mã Tiên Tiên nhìn nhìn họ không nhúc nhích.

Cẩm Cung Thành đặt chén xuống, lạ lùng hỏi :

- Sao không uống?

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Người của chúng ta còn chưa tới đủ.

- Người nói Tô Tùng à? - Cẩm Cung Thành cười một tiếng - Y uống rồi, đi trước rồi.

Tư Mã Tiên Tiên thở dài một tiếng :

- Bậc thủ lĩnh không nói đùa rồi lại người vẫn không phải là kẻ làm được Hoàng đế.

Cẩm Cung Thành sững sốt, trầm ngâm hồi lâu.

Ngọc Diệp chợt hỏi :

- Rồi lại người đã phát hiện được gì?

Tư Mã Tiên Tiên lại nhắc chén rượu lên :

- Đây là loại rượu Nữ Nhi Hồng, chắc đã hơn trăm năm.

Ngọc Diệp nói :

- Đúng thế, đây là thứ rượu ngon khó lòng được uống.

Tư Mã Tiên Tiên thở dài :

- Các ngươi muốn giết ta, cần gì phải tấn tới thứ rượu ngon này, sao không để ta uống xong chén rượu đã, trong miệng thơm lừng rồi sẽ cười nộ mà đi?

Ngọc Diệp hỏi :

- Ngươi nói gì vậy?

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Trong chén rượu này như có cặn đục, ngươi uống dùm ta đi.

Ngọc Diệp cười nhạt :

- Mắt ngươi tốt lắm.

- Mắt không tốt, chỉ là mũi thì không kém.

Tư Mã Tiên Tiên nhăn nhăn mũi, lại đặt chén rượu xuống.

- Ngươi ngửi thấy mùi gì?

- Chỉ là chén rượu này có mùi gì đó trộn vào.

Tư Mã Tiên Tiên lại cười cười

- Ta mười tuổi đã uống được rượu, mười lăm tuổi có thể phân biệt được mùi vị của rượu, loại Nữ Nhi Hồng trăm năm tuy hiếm có, nhưng ít nhất ta cũng đã uống ba lần.

“Ừ”, Ngọc Diệp có vẻ ngờ vực.

Tư Mã Tiên Tiên cười nói ngay :

- Gia phụ là tay nấu rượu chuyên nghiệp, ta là một chủ rượu lớn đấy.

Ngọc Diệp nhìn Cẩm Cung Thành một cái :

- Sao ngay cả chuyện này mà ngươi cũng không biết?

Cẩm Cung Thành nói :

- Đó là chuyện vặt.

Ngọc Diệp lắc đầu :

- Đây chỉ là chủ quan.

Ngưng một lát than dài :

- Cẩn thận thì đi được khắp thiên hạ, chủ quan thì nửa bước khó dời chân, bây giờ ta sợ lắm rồi.

Cẩm Cung Thành cười nói :

- Dù đây là chủ quan, nhưng đó chỉ vì xưa nay quả nhân không bao giờ yên tâm về bà ta.

Ngọc Diệp nói :

- Còn may mà ngươi làm ở đây - quay nhìn Tư Mã Tiên Tiên - Trong rượu không có độc, chúng ta không phải là muốn giết ngươi.

Tư Mã Tiên Tiên cười cười :

- Cho dù ta vô dụng đi nữa, các ngươi cũng không nên giết người trong lúc này, dường như người thông minh như các ngươi không bao giờ làm những việc vô dụng.

Ngọc Diệp nói :

- Ngươi cũng là một người thông minh, ít nhất là thông minh như chúng ta nghĩ.

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Thế cho nên hiện tại ta đã hiểu rõ các ngươi đang làm gì.

- Thật à?

Ngọc Diệp cười nhạt.

Tư Mã Tiên Tiên ánh mắt dừng lại trên mặt Tỳ Bà, hỏi :

- Ngươi đã chuẩn bị ống sáo xong rồi chứ gì?

Tỳ Bà lui lại một bước kêu lên :

- Nữ nhân này thật là một con yêu tinh, biết cả ta đang nghĩ gì.

Tư Mã Tiên Tiên lớn tiếng nói :

- Các ngươi muốn giết ta, chẳng cần gì phải phiền phức thế, muốn biến ta thành kẻ chết còn sống dĩ nhiên chỉ vì khuôn mặt này còn có chỗ tác dụng.

Ngọc Diệp nói :

- Ngươi càng lúc càng thông minh.

Tư Mã Tiên Tiên lắc đầu thờ dài :

- Tiếc là Tổ Tùng không có ở đây, nếu không y sẽ phải hoảng sợ.

Giọng nói của Tổ Tùng lập tức truyền tới :

- Mũi của ta cũng rất tốt, vừa nghe thấy mùi rượu, con sâu rượu trong bụng đã thúc ta tới đây ngay.

Câu nói chưa dứt, tấm rèm ngọc vén lên, Tổ Tùng lắc la lắc lư xuất hiện.

Tư Mã Tiên Tiên hỏi :

- Ngươi thích uống rượu à?

- Thích như tính mạng vậy - cánh mũi Tổ Tùng cứ phập phồng - Rượu Nữ Nhi Hồng trăm năm, rượu ngon!

Tư Mã Tiên Tiên bụng chén rượu đưa cho Tổ Tùng :

- Lại đây uống một chén.

Tổ Tùng xua tay nói :

- Chén rượu này là Hoàng đế tương lai của chúng ta ban cho ngươi, ta thật không dám.

Tư Mã Tiên Tiên nói :

- Hôm nay ngươi không uống, cũng sẽ có một ngày sẽ phải uống.

Tổ Tùng cười ngặt :

- Ta và ngươi không giống nhau, ngươi chỉ có một khuôn mặt có ích, chứ ta thì toàn thân đều có ích, giả như có một ngày phải uống rượu, thì tới ngày ấy sẽ bàn.

Tư Mã Tiên Tiên cười nhạt :

- Ta chỉ có một khuôn mặt là có ích à?

Cầm Cung Thành đáp ngay

- Đúng thế.

Tư Mã Tiên Tiên lại cười nhạt một tiếng, vung tay một cái, chén rượu rời tay bay ra, một tia rượu trong chén vọt ra trước bắn tới Cẩm Cung Thành, thân hình đồng thời đảo ra khỏi chỗ ngồi.

Cẩm Cung Thành nửa người trên nghiêng đi, tia rượu bắn lướt qua mặt ông ta, tay phải ông ta giơ lên đón lấy cái chén bay sau, thân hình cũng đồng thời đứng phắt dậy vọt theo tia rượu, cái chén trong tay lật lại, tia rượu bắn đúng vào trong chén, không giọt nào rơi xuống đất.

Tư Mã Tiên Tiên lúc ấy đã lui ra ba trượng, hai tay lật lại, mười ngón như cái móc câu chụp lên mặt mình, bà ta biết không thoát thân được nhưng biết rằng khuôn mặt này vẫn còn có ích nên quyết định phá hủy để bảo thủ.

Cẩm Cung Thành chụp lấy cái chén, Ngọc Diệp thì đuổi theo Tư Mã Tiên Tiên, nàng như cho rằng Tư Mã Tiên Tiên muốn chạy trốn, nên vọt tới chặn đường ra, nhất định không cần được động tác tự hủy khuôn mặt của Tư Mã Tiên Tiên.

Nhưng dường như nàng cũng thấy được tâm ý của Tư Mã Tiên Tiên, nên lại sấn vào Tư Mã Tiên Tiên, trong tay đã quờ lấy một đôi đũa ngọc, không nghiêng không lệch, cũng rất đúng lúc kẹp lấy tay Tư Mã Tiên Tiên.

Tư Mã Tiên Tiên chợt sững sốt, hai tay chợt buông ra theo đôi đũa.

Đôi đũa của Ngọc Diệp dĩ nhiên không sao kẹp được song chưởng của Tư Mã Tiên Tiên, chỉ là không muốn để bà ta bị thương tổn.

Tư Mã Tiên Tiên dĩ nhiên hiểu rõ, thân hình lập tức lui lại, lại lật tay một cái, đưa song chưởng chụp vào mặt mình.

Đôi đũa của Ngọc Diệp lại kẹp, Tiên Tiên song chưởng hất ra, thủy chung cũng không thoát khỏi đôi đũa cản trở, lui thêm hai lần nữa, hai chân chợt đạp phải một cái gì tròn tròn mềm mềm.

Khối tròn ấy lập tức la lên :

- Ai da! Đau chết mất thôi!

Tiên Tiên không cần nhìn, chỉ nghe giọng nói đã biết ngay đó là lão lùn Tỳ Bà, một nỗi lo sợ dâng lên trong lòng.

Dĩ nhiên Tỳ Bà chẳng bị đau tới gần chết, bộ mặt độc ác cười nhăn nhó, hai tay lập tức ôm lấy hai chân Tư Mã Tiên Tiên thành một cục.

Trong chớp mắt ấy Tư Mã Tiên Tiên có cảm giác như bị vô số con sâu đầy lông lá bò khắp người, rùng mình liên tiếp mười mấy cái, song chưởng đang định đập xuống đầu Tỳ Bà, Ngọc Diệp đã nhân lúc chớp mắt bà ta tay chân rối loạn, đôi đũa lại đâm vào phong bế huyết đạo trên cổ tay Tư Mã Tiên Tiên.

Tư Mã Tiên Tiên hoàn toàn tuyệt vọng, ánh mắt nhìn ra thì Cẩm Cung Thành đã như cười gió vọt tới trước mặt.

Cẩm Cung Thành vung tay trái ra nắm lấy hàm Tư Mã Tiên Tiên, bóp cho bà ta mở miệng ra, dốc chén rượu trong tay phải vào.

Tư Mã Tiên Tiên hoàn toàn không còn cách nào kháng cự, đôi mắt hoảng sợ tròn tròn, nuốt hết chén rượu.

Cẩm Cung Thành dốc xong chén rượu, buông tay trái ra vọt về chỗ ngồi, Ngọc Diệp cũng lui lại ném đôi đũa xuống bàn nói :

- Người gì đâu không biết, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

Cẩm Cung Thành nói :

- Thứ rượu này lấy mất hồn phách, bà ta từ chối cũng nên tha thứ.

Câu nói vừa dứt, Tỳ Bà bên cạnh kêu thét lên một tiếng kỳ quái, lăn lông lốc trở lại.

Tư Mã Tiên Tiên lúc ấy chợt gãy tung ra, một cước đá Tỳ Bà bắn ra, một cước này phóng lên không cao, có khi không lực, nhưng Tỳ Bà vẫn bị tung ra xa, khuất luôn sau tấm bình phong.

Tư Mã Tiên Tiên từ từ ngã xuống như say rượu, nét hoảng sợ trong mắt từ từ tiêu tan, ánh mắt trở nên vô hồn, kẻ đó trên mặt bà ta lộ ra một nụ cười, một nụ cười ngớ ngẩn.

Tổ Tùng nãy giờ đứng sững, đến lúc ấy chợt vỗ tay kêu rồi rít :

- Tinh vi.... tinh vi quá.

Cẩm Cung Thành cười hỏi :

- Ngươi không sợ à?

Tổ Tùng cười đáp :

- Ta đã nói rõ rồi.

Cầm Cung Thành gật đầu :

- Quả nguoi là một người rất có ích.

Tổ Tùng lắc la lắc lư bước tới ngồi xuống, kế đó thân nhiên rót lấy một chén rượu, ngửa cổ uống một hơi rồi khen “Rượu ngon” luôn miệng.

Ngọc Diệp cười nhạt :

- Rượu Tư Mã Tiên Tiên uống cũng rót từ cái bầu ấy ra đấy.

Tổ Tùng nói :

- Nhưng thuốc thì nhất định là bỏ trong chén, nếu không chén rượu ấy đã bị Thánh thượng đồ đi rồi.

Lại rót thêm chén nữa uống cạn.

Cầm Cung Thành cười rộ, Ngọc Diệp mím miệng không nói gì nữa, Tổ Tùng uống liên tiếp ba chén mới hỏi :

- Lúc nào ra tay?

- Canh ba đêm mai - Cầm Cung Thành cười cười - Bạch Ngọc Lâu nhất định không ngờ rằng chúng ta ra tay mau lẹ như vậy.

Tổ Tùng nói :

- Vậy đêm nay không uống một trận cho đã thì không được.

Nói xong nhắc luôn cái bầu rượu lên, cũng không rót vào chén nữa, ghé mồm vào tu.

Ngọc Diệp nói :

- Rượu còn nhiều, cũng không ai giành với nguoi đâu.

Tổ Tùng nói :

- Chỉ sợ thời gian uống rượu không còn nhiều.

Ngọc Diệp hỏi :

- Nguoi sợ không quay về được à?

- Hoi hoi...

Tổ Tùng vừa uống rượu vừa nói

- Trước nay mọi chuyện vốn rất thuận lợi, nhưng hiện tại không những là rất lúng túng, mà kế hoạch đã có đều chưa được suy xét cẩn thận.

Cầm Cung Thành cười cười :

- Sự tình tới nước này cũng chính vì chúng ta quá cẩn thận.

Tổ Tùng lắc đầu nói :

- Ta không rõ tại sao sự tình lại trở thành thế này, chỉ biết nếu thật là cẩn thận thì phải không xảy ra bất cứ điều gì sai sót, mà cho dù có bị lộ thì trước khi có chuyện cũng đều phải dập tắt được hết, không để tới nỗi không giải quyết được.

Cầm Cung Thành trầm ngâm một hồi.

- Nói là cẩn thận mà còn như thế, thì không cẩn thận hậu quả thế nào thật không dám nghĩ nữa.

Tổ Tùng lại ghé miệng vào bầu rượu.

Ngọc Diệp chợt nói :

- Có phải là nguoi muốn nói với chúng ta rằng nguoi định rút lui không?

Cầm Cung Thành nói ngay :

- Hiện tại nếu người hỏi hận muốn rút lui vẫn còn kịp.

Tổ Tùng nuốt một hớp rượu nói :

- Ta chẳng phải là người dễ hối hận như thế, cũng không muốn uống thứ rượu lấy mất hồn phách kia.

Cầm Cung Thành cười nói :

- Người cũng không sợ chết.

Tổ Tùng nói :

- Đường như loại người như ta sống hay chết cũng không khác nhau nhiều lắm.

- Người còn muốn đánh bạc à?

- Lẽ ra người phải biết, ta là một con bạc thứ thiệt - Tổ Tùng cười lớn.

- Tốt lắm! - Cầm Cung Thành vuốt râu - Vậy người cứ uống rượu nữa đi.

Tổ Tùng trả lời bằng hành động, một hồi sáo kỳ quái cũng vừa vang lên.

Tiếng sáo như có như không, âm điệu cực trầm, nếu không lắng tai thật không sao nghe rõ.

Người thổi sáo là Tỳ Bà, chiếc sáo ngắn tám tắc, hai tay y nhẹ nhàng cử động, thần thái xem ra có phần cao hứng, lại có phần quý quyết.

Trong tiếng sáo Tư Mã Tiên Tiên ngã lặn dưới đất từ từ đứng dậy, tư thế đẹp để uốn theo tiếng sáo, khuôn mặt ngơ ngẩn có vẻ say sưa.

Rõ ràng chất thuốc trong chén rượu đã phát tác.

Tỳ Bà từ sau bức bình phong bước ra, vòng qua cái bàn, vừa bước vừa nhún nha nhún nhảy, Tư Mã Tiên Tiên cũng lướt theo sau y, giống như tiên nữ mà cũng giống như hồn ma chốn u linh.

Trong tiếng sáo Tổ Tùng uống rượu không ngừng, mắt nhìn lên trần nhà, mừng rỡ như không hề động tâm, mà cũng mừng rỡ như không nhớ nhìn Tư Mã Tiên Tiên.

Lúc tiếng sáo dừng lại, rượu trong bầu đã cạn, Tổ Tùng có vẻ hơi say, lắc la lắc lư bước tới cạnh Ngọc Diệp, cầm lấy một bầu rượu khác trên bàn, vừa uống vừa bước đi.

Cầm Cung Thành không ngó ngang gì tới, Ngọc Diệp cũng thế, một lúc lâu Ngọc Diệp mới hỏi :

- Chỉ sợ người này cũng..

- Quả nhân có thể đã nhìn lầm rất nhiều người, nhưng về người này thì chắc chắn không lầm - Cầm Cung Thành thờ dài một tiếng xua tay - Người cũng đi ra đi, để quả nhân yên tĩnh một lúc.

Ngọc Diệp cũng không nói gì, lặng lẽ bước ra. Cầm Cung Thành đưa mắt nhìn nhìn nàng bước ra khỏi tấm rèm ngọc, nhìn nhìn tấm rèm dần dần yên lặng trở lại, đột nhiên ngã sập xuống trên chiếc ghế ngự.

Ông ta đột nhiên thấy rất mệt, dường như không đủ sức cựa cựa cả một ngón tay.

Nhưng trong đầu ông ta thì không hề yên tĩnh, ý nghĩ cuộn cuộn dâng lên, rất nhiều chuyện trước đây chưa từng nghĩ tới giờ lại nghĩ tới, những vui buồn mấy chục năm dồn dập kéo về.

Bạn đang đọc truyện *Ma Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thuật dịch dung

Cầm Cung Thành bắt đầu ngờ vực quyết định của mình, lần này ông ta sai lầm, cho dù có sống còn cũng không có hy vọng gì nữa. Tuổi của ông ta đã

quá lớn, không còn có thời gian để làm lại tất cả từ đầu. Hành động lần này có quá gấp gáp không? Có bao nhiêu hy vọng thành công?

Vừa nghĩ tới đó, ý nghĩ của ông ta trở nên rối bời, không biết bao lâu mới bình tĩnh trở lại.

Chợt ông ta thở dài, cầm lấy chén rượu đặt trên cái bàn bên cạnh, ngửa cổ uống một hơi, cùng lúc tay trái đặt chén rượu xuống, tay phải của ông ta đã có thêm một thanh đao.

Một thanh đao dài chỉ có bảy tấc, rộng bằng ngón tay cái, nhìn như một tờ giấy mỏng, thân đao trong veo xanh biếc, đẹp đẽ mà kỳ dị.

Ông ta đưa tay lên, lật lật lưỡi đao trước mặt, xòe tay ra chum môi thổi nhẹ, thanh đao xoay vòng vòng trong bàn tay ông ta như một cái chong chóng làm bằng giấy.

Thanh đao màu xanh biếc càng xoay càng nhanh, cuối cùng hóa thành một vòng tròn sáng xoay mãi trên tay ông ta.

Trong mắt ông ta lúc ấy cũng mường tượng như có ánh sáng xanh bắn ra, vòng sáng trên tay tắt ngấm, biến thành một thanh đao.

Ánh mắt của ông ta cũng đồng thời như ánh đao bắn về phía tấm rèm ngọc, lạnh lùng cất tiếng :

- Vào đi!

Tiếng rèm ngọc lập tức khua vang, Ngọc Diệp bước vào.

Ngọc Diệp vừa bước tới vừa nói :

- Tỳ Bà vẫn đang thổi sáo như dự răn, bắt Tiên Tiên uốn éo không ngừng!

Cầm Cung Thành hững hờ nói :

- Có rất nhiều nữ nhân phải gọi là người đẹp răn rết phải không?

Ngọc Diệp nói :

- Chắc Tỳ Bà đủ sức không chế Tiên Tiên hoàn toàn rồi, nhưng lại có vẻ nóng ruột.

Cầm Cung Thành “Ồ” một tiếng, Ngọc Diệp nói tiếp :

- Tổ Tùng đã say lã ra rồi, nằm như một người chết.

- Rượu ngon tất nhiên cũng là rượu mạnh, uống như điên như thế không say lã ra mới là lạ.

Cầm Cung Thành cười cười

- Ngươi tới để nói cho ta biết chuyện ấy à?

- Không phải... - Ngọc Diệp cắn môi - Ta nghĩ rằng lẽ ra ngươi phải biết ta tới đây làm gì rồi.

Cầm Cung Thành cười nói :

- Vì hiện tại ta vẫn còn là Ma Vương.

Ngọc Diệp nói :

- Đó đâu phải là nguyên nhân chủ yếu khiến ta theo ngươi!

Cầm Cung Thành chăm chú nhìn Ngọc Diệp một lúc lâu mới nói :

- Thật là ngươi không tin ta chút nào sao?

- Chẳng riêng gì ta mà cả Tổ Tùng cũng vậy, chỗ khác nhau chỉ là y hoàn toàn là một thằng điên, còn ta vẫn còn có một chút lý trí.

Cầm Cung Thành cười cười :

- Một người mà không có mấy phần điên khùng đã không suốt ngày đào bới dưới đất

Ngừng một lúc lại nói

- Thật ra các ngươi không cần phải sợ y.

- Nhưng ai mà chịu được ánh mắt mờ đục của hắn.
- Y chỉ nhìn thế thôi, không làm được gì đâu.

Cầm Cung Thành lại cười cười

- Chẳng lẽ ngươi không nhận ra rằng sau khi thành công thì giới lâm y cũng chỉ được phong một chức Thái giám à?

Ngọc Diệp hững hờ nói :

- Ngươi thật là một người trời sinh ra để làm vua.
- Đó chắc là vì những người trung thành nhất với quả nhân đều là Thái giám, không thể làm ăn gì được.

Ngọc Diệp chợt hỏi :

- Còn ngươi có làm ăn gì được không?

Cầm Cung Thành cười lớn :

- Nếu không được, đã không muốn làm Hoàng đế.

Ngọc Diệp lại hỏi :

- Ngươi thấy ta ra sao?

Cầm Cung Thành đáp :

- Đẹp lắm

Ngọc Diệp nói :

- Ngươi chưa có Hoàng hậu, ta... có thể giúp ngươi...

Cầm Cung Thành chép miệng :

- Ngọc Diệp, ngươi thật làm khó cho quả nhân quá.

Ngọc Diệp nói :

- Lẽ ra ngươi phải biết chuyện này có nhiều hy vọng thành công hay không?

Cầm Cung Thành cười nói :

- Muốn biết rõ, quả nhân còn phải suy nghĩ thêm một lúc nữa.

Ngọc Diệp lắc đầu :

- Ngươi có biết cho đến nay ta phục ngươi nhất hai chuyện gì không?

Cầm Cung Thành nói :

- Thứ nhất, dĩ nhiên là về ma thuật thiên hạ vô song của ta.

Ngọc Diệp nói :

- Thứ hai, chính là bản lĩnh nói dối của ngươi.

Cầm Cung Thành thờ dãi nói :

- Chỉ một câu ấy cũng đủ cho quả nhân tru di chín họ của ngươi rồi.

Ngọc Diệp cười vang.

Cầm Cung Thành than :

- Tiếc rằng ngươi chỉ là một con người.

Ngọc Diệp không cười nữa, nói dần từng tiếng :

- Chỉ cần ngươi đáp ứng yêu cầu của ta, thì bất kể ngươi muốn gì ta cũng đáp ứng.

Cầm Cung Thành lại cười nói :

- Trời xanh có lúc rất không công bằng, nữ nhân chỉ lấy thân thể cũng đủ đổi được những gì họ cần thiết.

- Ngươi ưng thuận phải không?

Cầm Cung Thành không đáp, giọng thanh đao màu xanh biếc lên nói :

- Ngươi muốn thanh đao này à?

Ngọc Diệp không phủ nhận, quả quyết gật đầu, Cầm Cung Thành nói tiếp :

- Thanh đao này tuy quý giá, nhưng hoàn toàn không phải là thiên hạ vô song.

Ngọc Diệp nói :

- Chỉ cần ngươi nói cho ta biết, thế nào ta cũng tìm được người thợ đã chế ra thanh đao này.

Cầm Cung Thành nói :

- Có được một thanh đao tốt dĩ nhiên quá hay, vì người thợ muốn làm cho khéo, trước hết phải có dụng cụ tốt.

Ngọc Diệp nói :

- Cái đó dĩ nhiên...

Cầm Cung Thành giọng đao ngắt lời :

- Thật ra đây chỉ là một thanh đao bình thường, muốn biến thành một thanh Ma đao còn phải có một đôi tay ma, muốn có được một đôi tay ma thì lại phải hiểu được ma thuật.

- Ta tới đây chính là muốn học ma thuật.

Cầm Cung Thành cười hỏi :

- Ngươi quyết định chưa? Bất kể là ta đưa ra điều kiện gì à?

Ngọc Diệp cắn môi

- Quyết định rồi.

Cầm Cung Thành thân nhiên đứng dậy nói :

- Đi theo ta

Rồi từ từ bước xuống bậc sau cái bậc.

Ngọc Diệp ánh mắt chiếu lên mái tóc trắng như bạc của Cầm Cung Thành, hiện ra một vẻ vô cùng đáng sợ, nhưng chỉ trong chớp mắt lại cất bước đi theo Cầm Cung Thành.

Cầm Cung Thành không hề quay đầu, mừng tượng sau lưng có mắt, lại mừng tượng không chút quan tâm.

* * * * *

Phía sau tòa điện nhỏ là phòng ngủ của Cầm Cung Thành, cũng cực kỳ hoa lệ, có phong thái đế vương.

Cầm Cung Thành ngồi xuống chiếc ghế ngự xong, ánh mắt chiếu lên người Ngọc Diệp, câu nói đầu tiên thốt ra là

- Cởi quần áo ra.

Tuy Ngọc Diệp đã nghĩ tới chuyện này, nhưng vẫn thoáng sững sờ, cũng chẳng do dự gì cởi hết quần áo, không để lại chút gì.

Tấm thân đầy đặn trắng muốt của nàng hoàn toàn phơi bày trước mắt Cầm Cung Thành, tuy chẳng có cử động nào khác, nhưng cũng đầy vẻ gợi cảm.

Trên mặt nàng cũng chẳng lộ vẻ gì, trông như một pho tượng, chỉ chờ Cẩm Cung Thành ra lệnh.

Cẩm Cung Thành nhìn tấm thân trần truồng của Ngọc Diệp không hề chớp mắt, hàm râu như rung lên, lập tức nói

- Lại đây...

Ngọc Diệp lập tức bước tới, nhưng Cẩm Cung Thành lại hạ một mệnh lệnh hoàn toàn bất ngờ đối với nàng :

- Quỳ xuống..

Nhưng nàng vẫn quỳ xuống đất, Cẩm Cung Thành cất tiếng cười, song không hề có chút ý tứ nào là dâm tà.

Ngọc Diệp nhìn nhìn Cẩm Cung Thành, không nói tiếng nào bất kể Cẩm Cung Thành bắt nàng làm gì, nàng cũng đã sẵn sàng để làm theo.

Cẩm Cung Thành cười một lúc mới nói :

- Quả nhân nhìn không lầm, ngươi thật là một giống đàn bà!

- Sao lại là một giống? - Ngọc Diệp lạnh lùng hỏi lại.

Cẩm Cung Thành nói :

- Để đạt được mục đích, không lựa thủ đoạn, sẵn sàng hy sinh tất cả không tiếc.

Dừng lại một lúc lại nói :

- Thượng Tam thư tuy không kém, nhưng so với ngươi vẫn còn một khoảng cách rất xa.

Ngọc Diệp ngẩng phất đầu :

- Bà ta cũng quá già rồi.

- Đúng thế... - Cẩm Cung Thành cười cười - Cho nên trước nay quả nhân vẫn không có ý thu bà ta làm đồ đệ.

Ngọc Diệp sùng sốt, Cẩm Cung Thành cười nói tiếp :

- Không phải chỉ do bà ta quá già, mà còn vì bà ta thiếu mất tính cách mà quái của ngươi, không có tính cách này làm sao học được ma thuật?

Ngọc Diệp trong lòng rung động, buột miệng :

- Sư phụ ở trên, xin nhận một lạy của đệ tử.

Lập tức lạy luôn ba lạy.

Cẩm Cung Thành cười rồi, nhận ba lạy của Ngọc Diệp.

Đó thật là một quang cảnh rất quái dị, nếu có ai nhìn thấy chắc chắn sẽ cho rằng họ đều đã phát điên.

Cẩm Cung Thành thần thái cũng có vẻ điên cuồng, thu tiếng cười lại ngồi im một lúc, nói :

- Ngươi đứng lên đi.

Lúc Ngọc Diệp đứng lên, Cẩm Cung Thành cũng đồng thời đứng lên đi vòng quanh Ngọc Diệp, vừa đi vừa hỏi :

- Ngươi biết gì về thuật dịch dung không?

- Biết được một chút.

Ngọc Diệp không động đậy, mắt nhìn thẳng.

Cẩm Cung Thành chậm rãi nói :

- Tất cả các lối dịch dung lẽ ra phải gọi là thuật cải trang, tóc giả, râu giả, thay đổi y phục, đem một người biến thành một người khác. Cái gọi là thuật dịch dung ấy chỉ là trò đùa của trẻ con, cũng chỉ là một kỹ thuật hạng bét.

Ngọc Diệp hỏi :

- Thuật dịch dung của chúng ta thì sao?

- Chắc chắn là kỹ thuật cao nhất hiện tại, sau khi dịch dung rồi, bản thân cũng lập tức biến mất, khó nhọc một lần mà yên ổn mãi mãi, chẳng có gì phiền phức, bất cứ lúc nào cũng có thể sinh hoạt bình thường, mà còn có thể chưa đẹp lắm cho đẹp ra, đây dĩ nhiên là điều quan trọng.

Ngọc Diệp hoàn toàn đồng ý.

Cầm Cung Thành lại nói tiếp :

- Mắt quá nhỏ hay mũi quá thấp, miệng quá rộng biến thành mắt to, mũi cao, miệng nhỏ đối với thuật dịch dung của chúng ta cơ bản không có gì khó khăn, thậm chí chúng ta còn có thể biến rất nhiều người có diện mạo khác nhau thành hoàn toàn giống nhau, hay nói khác đi, có thể biến một người trở thành có hàng ngàn bộ mặt.

- Cũng như đám Tư Mã Tiên Tiên...

- Đúng thế.

Cầm Cung Thành hỏi tiếp

- Người có biết như thế là thế nào không?

- Đệ tử đang chờ sư phụ chỉ giáo.

- Mọi người tướng mạo vốn không như nhau, có thể nói thịt xương cũng đều khác nhau, nếu muốn thay đổi dung mạo, trước tiên phải thay đổi xương thịt, trong đó dĩ nhiên thay xương phiền phức nhất, muốn gọt cho xương mỏng đi hay đắp cho dày thêm, phải chọn chỗ thích hợp rạch thịt da ra, nếu không cẩn thận thì công lao vất vả bỏ hết, nếu về xương mà không khác nhau nhiều thì chuyện rất đơn giản.

- Lúc ấy chỉ cần thay đổi về ngoài.

- Đúng thế.

Cầm Cung Thành tiếp

- Chuyện gầy hay béo có thể dùng thức ăn mà điều tiết, chẳng hạn như người, nếu không cho vận động mà cho ăn thức ăn bổ béo mãi thì biến người thành vóc dáng như Tổ Tung thật chẳng khó gì, ngược lại, nếu đem nhốt Tổ Tung lại, mỗi ngày chỉ cho y ăn một bữa, thì y cũng sẽ bớt tròn ngay.

Ngọc Diệp cười cười, Cầm Cung Thành cũng cười cười :

- Lông tóc đều có thể thay đổi tùy ý, khuôn mặt cũng có thể lợi dụng theo cơ thịt và da mà rạch cắt may vá cho phù hợp, muốn nâng cao sống mũi chỉ cần thêm một thứ vào bên trong, nét miệng cũng có thể sửa sang bằng kỹ thuật cắt may, răng lợi thì số lượng vị trí đều có ảnh hưởng tới khuôn mặt - xoay tay vỗ vào cổ Ngọc Diệp - Đến như giọng nói đều ít nhiều chịu ảnh hưởng của cơ bắp, hai cái xương mềm trong cổ họng ảnh hưởng càng lớn, nhưng nếu không thật cần thiết thì không nên thay đổi.

- Vì sao thế?

Ngọc Diệp về chuyện gì cũng muốn biết rõ.

- Đến nay thì kỹ thuật ấy chưa thành công, thay đổi thì cũng thay đổi được, nhưng phần lớn đều trở thành rất khó nghe.

- Nghe sư phụ nói thế này thì cũng không khó lắm.

Cầm Cung Thành cười nói :

- Vì đây chỉ là lời căn bản, còn phải có thực tế nữa, phải chịu khổ, phải có kinh nghiệm, lại phải linh hoạt, mà nếu có bậc danh sư chỉ dạy, dĩ nhiên mới có thể làm một nửa mà thành công gấp đôi.

Ngọc Diệp nói :

- Sư phụ có thể hoãn chuyện kia lại cho đệ tử có thời gian học hỏi thêm không?

Cầm Cung Thành lắc đầu, Ngọc Diệp chột thờ dài.

- Người đừng có than thở - Cầm Cung Thành cười cười - Từ đó đến nay, sư phụ thu hoạch được gì đều có ghi chép rõ lại, lại thêm một quyển ghi chép bí quyết của sư tổ, có chú giải của sư phụ còn ba giờ nữa là đủ rồi.

- Chỉ sợ đệ tử đầu óc ngu xuẩn...

- Dường như số nữ nhân thông minh như người không có nhiều đâu.

Cầm Cung Thành ngồi xuống

- Lúc sư phụ học kỹ thuật này đã hơn bốn mươi tuổi, có được thành tựu như hôm nay hoàn toàn là do chịu cực khổ, người còn trẻ tuổi, thành tựu trong tương lai e còn cao hơn sư phụ nhiều.

Ngọc Diệp nói :

- Mong là được như thế.

Cầm Cung Thành nói tiếp :

- Sư phụ đem chia mọi người thành ba trăm sáu mươi loại, vốn định chuẩn bị chọn mỗi loại tìm lấy vài người, dạy võ công mà cũng để tùy thời thay đổi thành người khác, đồng thời sai phái luôn, điều tâm nguyện ấy xem ra phải để người hoàn thành.

Ngọc Diệp hỏi luôn :

- Sư phụ còn muốn đệ tử làm điều gì khác, chỉ cần dặn bảo...

Cầm Cung Thành cười ngắt lời :

- Người thích làm chuyện gì thì làm, sư phụ hoàn toàn tin tưởng, bất kể người làm chuyện gì cũng không tới nỗi làm sư phụ quá thất vọng.

Ngọc Diệp cười, nụ cười khiến người ta không lạnh mà run.

Cầm Cung Thành nhìn thấy cũng rung mình một cái, trên mặt hiện ra vẻ an ủi, ông ta biết rằng lần này đã tìm được đúng kẻ truyền nhân.

Nếu Ngọc Diệp hoàn toàn thành công, lúc ấy thiên hạ sẽ bắt đầu náo loạn. Vừa nghĩ tới đó, Cầm Cung Thành càng không kìm được tiếng cười trong lòng, ông ta quả là danh tiếng xứng với thực tài, đúng là một Ma Vương, còn Ngọc Diệp cũng không còn phải nghi ngờ, là một ma nữ trời sinh ra, sở dĩ họ trở thành thầy trò, dĩ nhiên là vì có cùng một tính cách ma quái.

Cầm Cung Thành cười nói :

- Bắt đầu từ bây giờ, người phải xem một mạch mười ba quyển sách, sư phụ cũng không ngừng giảng giải, có chỗ nào chưa hiểu rõ thì trong vòng ba giờ người cứ hỏi, sau đó người chuẩn bị rời khỏi nơi này, chọn lấy nơi nào người thấy thích hợp, đem thuật dịch dung này phát triển ra...

Ngọc Diệp nói :

- Còn chuyện ở đây...

- Đã không còn dính líu gì tới người nữa.

- Rốt lại sư phụ nắm được bao nhiêu phần thành công?

- Không có phần nào.

Cầm Cung Thành thản nhiên đáp như vậy, đây mới là câu nói từ đáy lòng ông ta.

- Vậy sao sư phụ không rời khỏi đây, chờ ngày khác lại..

- Chuyện này để lâu quá rồi, nếu lại để lâu thêm nữa thì chẳng còn thú vị gì.

Cầm Cung Thành thở dài một tiếng, trong chớp mắt ấy ông ta như già đi mười tuổi.

Ngọc Diệp không nói tiếng nào, Cầm Cung Thành kể đó lấy trong lưng ra mười ba chiếc chìa khóa, nói :

- Trên chùm chìa khóa này có đánh số, người cầm lấy, qua bên kia tìm trên vách từ trái qua phải, từ trên xuống dưới, chỗ tra chìa vào là trên rốn của mười ba hình Thiên Ma nữ.

Ngọc Diệp đón lấy chùm chìa khóa, Cầm Cung Thành lại nói :

- Mười ba quyển sách đều ở phía trong cửa thoát bí mật, đi đi...

Ngọc Diệp vâng dạ bước đi, tấm thân nàng chuyển động càng thêm gợi cảm.

Cầm Cung Thành đưa mắt nhìn theo, trong ánh mắt không hề có chút ý dâm tà, trong lòng ông ta lúc này chỉ nghĩ tới việc đem toàn bộ ma thuật truyền lại cho Ngọc Diệp, để Ngọc Diệp lấy đó làm loạn thiên hạ.

Chuyện này đối với ông ta còn quan trọng hơn chuyện làm Hoàng đế.

Cũng có thể vì đối với chuyện làm Hoàng đế ông ta đã hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng ông ta vẫn cứ phải làm.

Đó cũng là mong ước lớn nhất trong đời ông ta, chỉ vì còn có một chút hy vọng, ông ta mới sống được đến nay.

* * * * *

Màn đêm đã phủ xuống, đèn đuốc đã thấp sáng, đường địa đạo cũng được ánh đèn soi rõ.

Đường địa đạo dài gần một dặm, từ cung điện trong mật thất của Cẩm Cung Thành thông thẳng tới phủ đệ của Bạch Ngọc Lâu, chỗ ra vốn quyết định là trong vườn hoa ở hậu viện, đến lúc ấy lại nối dài thêm vài trượng, biến thành ở phía dưới tòa tiêu lâu chỗ ở của Bạch Băng.

Địa đạo nằm cách xa mặt đất bốn trượng, vì sự an toàn mà cũng vì để tránh chuyện tiếng đào bới làm kinh động người trên mặt đất.

Tiếng ồn ào trên mặt đất dĩ nhiên không truyền tới được địa đạo, nên toàn bộ đường địa đạo yên ắng vô cùng, sự yên ắng gần với cái chết.

Cẩm Cung Thành cũng có cảm giác như tiến tới cõi u minh.

Ông ta nghe rõ tiếng bước chân của mình, thậm chí nghe cả tiếng tim đập rất kỳ lạ.

Địa đạo có thể chứa được bốn người cùng sánh vai mà đi, nhưng Tổ Tùng vẫn đi trước Cẩm Cung Thành, tay cầm đuốc dẫn đường.

Cẩm Cung Thành chấp tay thán nhiên bước tới, dáng vẻ bình tĩnh phi thường, tâm tình cũng vậy.

Dưới địa đạo cách vài trượng lại đặt một ngọn Trường Minh đăng nhưng đều không thấp, đây chủ yếu là vì hiện tại địa đạo chỉ có một đường ra vào, thấp nhiều đèn quá sẽ làm ngạt thở.

Cẩm Cung Thành đang đi chợt nói :

- Chuyện gì người cũng tính cả rồi, khó thật đấy!

Ông ta nói tới chuyện thấp đèn, Tổ Tùng dĩ nhiên cũng hiểu, cười nói ngay :

- Đường địa đạo này đi không thoải mái, người thấy chưa tròn vẹn lắm phải không?

Cẩm Cung Thành lặng lẽ cười nói :

- Không đâu, quả nhân nhiều nhất cũng chỉ đi trong địa đạo này một lần, thoải mái hay không đều không để ý.

- Ta thì ngày nào cũng phải lom khom trong địa đạo này vài giờ, nếu không được thoải mái thì cũng chưa tròn vẹn đối với chính mình.

Cẩm Cung Thành nói :

- Xưa nay người là một kẻ không thích làm vừa lòng người khác.

- Cũng có lúc ngoại lệ chứ.

Tổ Tùng thở dài một hơi.

- Như lần này chẳng hạn, đến hiện tại, ta vẫn không phát hiện ra có chỗ nào quá tệ.

Cẩm Cung Thành chăm chú nhìn Tổ Tùng :

- Lần này khác hẳn với những việc người đã làm trước đây mà.

- Đúng thế - Tổ Tùng cười cười - Trước đây bất kể là làm chuyện gì ta cũng phải tính toán lợi ích trước rồi mới bắt tay vào.

- Lần này mà người thành công thì lợi ích còn nhiều hơn tất cả mọi chuyện người làm trước nay, cũng không biết là bao nhiêu mà kẻ.

- Còn ngược lại, nếu thất bại, thì không những không được gì, mà nhất định còn phải bù thêm cả tính mạng.

- Đây là đánh bạc mà.

Tổ Tùng không phản đối :

- Chỉ có đánh bạc mới có kết quả như thế?

- Đây có lẽ đã là cơ hội cuối cùng, hiện tại người muốn rút lui cũng còn kịp.

Cầm Cung Thành làm như vô tình nói.

Tổ Tùng chợt hỏi :

- Theo ngươi thì ta có rút lui hay không?
- Không - Cầm Cung Thành quả quyết.

Tổ Tùng thở dài lẩm bẩm :

- Có thể nhà ngươi không tin, chứ ta hoàn toàn không phải là một con bạc, thậm chí đến nay cũng chưa bước vào sòng bạc lần nào.
- Thật ra mỗi người sinh ra đã ít nhiều mang tính cách của một con bạc.
- Chắc thế, nếu không ta đã không đánh ván bạc nguy hiểm này.

Tổ Tùng ngừng một chút, lại hỏi :

- Theo ngươi thì chúng ta có hy vọng thành công không, ta chỉ muốn nghe sự thật.

Cầm Cung Thành cất tiếng cười :

- Nếu không có, thì ngươi thấy hiện tại quả nhân còn đi trong địa đạo này để làm gì?

Tổ Tùng nói :

- Ngươi đi ở đây, có thể cũng chính vì không có con đường nào khác.
- Bất cứ ai cũng có đường để đi, những con đường ấy đều dẫn tới một con đường.
- Đó là đường chết... - Tổ Tùng cười nhạt - Cũng có thể đây là con đường chết.

Cầm Cung Thành hững hờ nói ngay :

- Ngươi không thể phủ nhận rằng, có một phần hy vọng, cũng là có hy vọng.
- Hy vọng ngươi không nói với ta rằng chuyện này chỉ có một phần hy vọng.

Tổ Tùng thở dài một tiếng.

Cầm Cung Thành chỉ cười cười, Tổ Tùng cũng không nói nữa, tiếp tục bước không dừng.

Đi được một đoạn không xa, một âm thanh kỳ quái chợt vang tới, trong cảnh tịch mịch nghe như tiếng ma quỷ kêu gào ở chốn u minh.

- Rắn à? - Cầm Cung Thành rõ ràng đã nghe thấy.
- Đó là lúc ta đào tới chỗ ấy cuộc phải.

Tổ Tùng giơ cao đuốc lên, soi vào một cái hang trên vách địa đạo, một con rắn lớn bảy màu đang cuộn tròn trong đó.

- Sao ngươi không đập chết nó đi? - Cầm Cung Thành ngạc nhiên.
- Ta hy vọng tìm trên thân con rắn này một chút đạo lý làm người.

Tổ Tùng trả lời rất kỳ lạ.

- Nói như thế, chắc ngươi đã tìm ra được ít nhiều?

Tổ Tùng bước tới gần đưa tay ra một cái, con rắn lớn ngoan ngoãn bò lên tay y rồi chuyển lên người

- Đây là một con rắn độc, nhưng ta đã bẻ hết răng của nó rồi, một con rắn có độc hay không, chỉ cần nhìn vào thân hình của nó là biết, nhưng một người có mang ý nghĩ độc ác hay không, nhìn lên trên mặt lại rất khó biết.
- Cho nên người đáng sợ hơn rắn.
- Nhưng lại chỉ có người sợ rắn, chứ không có người sợ người, trừ phi y biết rằng đó là người đáng sợ.

- Đúng thế - nụ cười của Cẩm Cung Thành có vẻ âm hiểm - Vấn đề chỉ là biết được lúc nào là quá muộn.

- Cho nên răn còn đáng yêu hơn người - Tổ Tùng vuốt ve con răn - Có lúc ta rất muốn biến thành một con răn.

Cẩm Cung Thành “Ừ” một tiếng.

Tổ Tùng nói :

- Ít nhất là vào mùa đông hàng năm ta không phải lo lắng gì.

Cẩm Cung Thành vuốt râu nói :

- Đó thật ra không phải là vấn đề, chỉ cần mùa hè người răn kiếm nhiều tiền một chút, thì có thể nằm ngủ suốt mùa đông.

- Đáng tiếc là xưa nay ta vốn quen phung phí - Tổ Tùng thở dài một tiếng - Chỉ cần sống qua được hôm nay thì ta vứt bỏ hết, chẳng tính toán gì cho ngày mai.

Cẩm Cung Thành khẽ cười :

- Nói như thế thì đúng là người nên biến thành một con răn, tiếc là mặc dù ta có một đôi tay ma, một thanh Ma đao, nhưng chỉ có thể biến một người thành một người khác chứ không thể biến người thành giống vật.

- Thật rất đáng tiếc - Tổ Tùng lại thở dài.

Con răn lớn liên tục bò vòng vèo quanh người y, dưới ánh đuốc cũng loang lổ trông rất đáng sợ.

Cẩm Cung Thành cũng không nói gì nữa, gã Tổ Tùng này tuy không phải bị điên, nhưng rõ ràng là một thằng khùng.

Cũng chỉ có người khùng mới tham gia vào một kế hoạch như vậy của Cẩm Cung Thành.

* * * * *

Trong hẻm tối màn đêm mờ mịt, ánh đèn chiếu không tới, nếu không có một chút ánh trăng soi đường thì chỉ sợ giờ bàn tay trước mặt cũng không nhìn thấy rõ năm ngón.

Cho dù như vậy, đối với Tư Mã Tiên Tiên cũng chẳng có ảnh hưởng gì, hiện tại bà ta chỉ còn là một cái xác không hồn, hoàn toàn bị tiếng sao chế ngự, hoạt động theo tiếng sáo.

Người thổi sáo là Tỳ Bà, dáng vẻ thích thú như một đứa trẻ con được người lớn cho bánh kẹo, mười ngón tay nhảy múa trên ống sáo rất nhanh lẹ, chúm môi thổi ra từng tràng từng tràng âm thanh quái dị.

Tiếng sáo không vang to lắm, nhưng lắng đọng phi thường, nếu nghe từ xa mà không để ý, chắc không nghe thấy gì.

Y vừa bước đi vừa nhảy nhót trước mặt Tư Mã Tiên Tiên, xem ra thì rất nhanh nhẹn, nhưng thật ra chỉ bằng một nửa sự nhanh nhẹn của y lúc bình thường, hai chân y vừa ngắn vừa nhỏ, bình thường đã bước không dài, giờ đây lại càng ngắn ngủn đáng thương, nên Tư Mã Tiên Tiên sau lưng y cũng cử động rất kỳ lạ, thoạt nhìn thấy cứ tưởng như không hề di động, nếu không có làn gió thổi bay tung vạt áo, thì cũng đứng im giống một pho tượng.

Một người thì nhảy nhót liên tục, một người thì đứng yên, một người vô cùng xinh đẹp, một người tuy không xấu xí lắm nhưng lại là một lão nhân có thân hình như trẻ con, hai người cùng ở một chỗ vốn đã ít nhiều là sự quái dị, đến đáng đi như thế, dĩ nhiên càng thêm phần quái dị.

Trong con hẻm không có ai, nhưng đi hết con hẻm này thì tới gần hậu viện trong phủ đệ của Bạch Ngọc Lâu.

Thời gian so với đã dự tính còn khoảng nửa giờ nữa.

* * * * *

Trăng lạnh thê lương, đã gần đến nửa đêm, chung quanh đều im lặng.

Trên cổng Bạch phủ hai ngọn đèn lồng treo cao, không có người canh gác, phía trong bức tường cũng hoàn toàn yên lặng.

Tỳ Bà đã không còn múa may nhảy nhót mà như một khúc cây ngồi trên đầu tường dưới ánh trăng, lặng lẽ thổi sáo.

Tư Mã Tiên Tiên động tác trở nên mau lẹ, như một làn khói nhẹ vọt lên đáp xuống phía trong bức tường.

Khinh công của bà ta vốn không giỏi lắm, nhưng tiếng sáo và được vật đã kích thích bà ta.

Tỳ Bà nhìn nhìn bà ta vọt qua bức tường mới đứng thẳng lên, thân hình cũng rơi xuống, tay phải quơ một cái, năm ngón tay bấu vào bên trong tường, mượn lực vọt lên cũng vọt qua bức tường.

Tư Mã Tiên Tiên đứng yên trong vườn hoa cạnh tường dưới ánh trăng không hề động đậy, chờ đến khi Tỳ Bà đáp xuống, tiếng sáo trỗi lên mới tiếp tục lướt lên phía trước. Đúng lúc ấy Tỳ Bà cũng buông ống sáo xuống, nói một câu như niệm thần chú :

- Giết chết tất cả những người cản đường, bất kể là ai!

Tư Mã Tiên Tiên không đáp, nét mặt cũng không thay đổi, lẳng đặng như bóng ma lướt vào hành lang.

Tỳ Bà đưa mắt nhìn theo, trên mặt hiện ra vẻ khoái trá độc ác, ống sáo lại trỗi lên một tiếng hướng về phía Tư Mã Tiên Tiên.

Tư Mã Tiên Tiên lướt tới hành lang, khuôn mặt cứng đờ không biểu lộ vẻ gì, chỉ có đôi mắt đầy vẻ sát cơ.

Trên hành lang cứ cách mười bước lại có một ngọn đèn, không sáng lắm, mờ mờ trong màn sương, như một tấm lưới mỏng tỏa ra nhiều lớp ánh sáng.

Gió thổi qua, tấm lưới mỏng rung rinh trong màn sương, Tư Mã Tiên Tiên thân hình chập chờn trong màn sương mỏng càng giống một hồn ma, khuôn mặt dưới ánh đèn mờ mờ trở thành không chút huyết sắc, trắng bệch một màu. Lướt lên mười trượng, hai người thị vệ từ chỗ ngoặt chợt nhô ra, hai lưỡi đao cùng vung lên chặn đường.

Một người quát ngay

- Ai?

Tư Mã Tiên Tiên không đáp, cũng không dừng bước, một đạo hàn quang trong tay áo đột nhiên bắn ra phóng tới cổ họng người thị vệ cất tiếng quát.

Đó là một thanh nhuyễn kiếm dài ba thước, lại được cánh tay nối dài thêm, Tư Mã Tiên Tiên thân hình tuy còn ở ngoài năm thước, vẩy tay vung kiếm một nhát đã đâm trúng cổ họng người thị vệ. Đâm vào rút ra, “soạt” một tiếng khô khốc, máu bắn tung tóe, người thị vệ ngã lộn dưới đất.

Người thị vệ kia cả giận, vừa vung đao sấn vào, vừa quát lớn :

- Bắt thích khách!

Ba chữ ấy vừa thoát ra khỏi miệng, đầu y đã bay tung lên không, Tư Mã Tiên Tiên lướt tới không một tiếng động, trước khi lưỡi đao chém tới đã vung tay quán thanh nhuyễn kiếm vào cổ người thị vệ. Tuy bà ta đã mất hết thần trí, nhưng võ công vẫn không giảm sút, phản ứng lại có vẻ mau lẹ tàn độc hơn.

Bà ta lại lướt hơn mười trượng về phía trước, chỗ bụi cây rậm rạp đối diện với hành lang đột nhiên xuất hiện một ánh lửa.

Mười ngọn đèn đồng thời sáng bừng lên, ánh sáng đều soi vào mặt Tư Mã Tiên Tiên.

Tư Mã Tiên Tiên bắt giác khựng lại, cau mày quay mặt đi.

Mười mấy thị vệ theo ánh đèn đổ ra mau lẹ bao vây Tư Mã Tiên Tiên.

Trong đêm khuya đồng thời ngân lên một tràng âm thanh gấp rút, Trương Thiên Hộ tay nắm chặt cái bàn toàn từ bụi cây vọt ra, bay thẳng vào hành lang.

- Tư Mã Tiên Tiên...

Trương Thiên Hộ nhìn thấy rõ ràng, buột miệng kêu lên.

Tư Mã Tiên Tiên cả người lặn kiếm theo tiếng kêu bắn vọt ra tới cạnh Trương Thiên Hộ, trong tiếng quát vang, hai người thị vệ vung đao chém mau ra.

Trương Thiên Hộ buột miệng kêu lên :

- Lui mau.

Câu nói chưa dứt, hai người thị vệ đã trúng kiếm ngã lộn xuống đất, thanh nhuyễn kiếm của Tư Mã Tiên Tiên như con rắn độc phóng vào bụng họ, thần tốc phi thường.

Tư Mã Tiên Tiên thân hình cũng giống con rắn độc ra khỏi hang, thanh nhuyễn kiếm rung lên một cái lại đâm tới một người thị vệ trước mặt, người này vung đao toan đón đỡ, Trương Thiên Hộ đã sấn vào chiếc bàn toàn quét ngang ra, “Keng” một tiếng chặn đứng thanh nhuyễn kiếm.

Một chiêu kiếm này có bảy thức biến hóa, Trương Thiên Hộ chiếc bàn toàn lại xoay mấy vòng, đón đỡ hết toàn bộ.

Tư Mã Tiên Tiên thanh kiếm lại phóng ra đánh tới, nhưng đều bị Trương Thiên Hộ cản lại, thân hình yếu diệu của bà ta đột nhiên bay lên một cây chuối bên cạnh lan can.

Trương Thiên Hộ phản ứng rất mau lẹ, xoạc chân bước ngang, chiếc bàn toàn quét ngang chặn trước mặt Tư Mã Tiên Tiên.

Tư Mã Tiên Tiên thân hình trên tàu lá chuối xoay chuyển mau lẹ, tàu lá chuối tuy mềm mại nhưng thân hình của bà ta vẫn nhẹ nhàng như một sợi tơ bay lượn trong đêm.

Trương Thiên Hộ cũng đứng trên một tàu lá chuối như thế, liên tiếp đón đỡ bốn mươi chín chiêu kiếm của Tư Mã Tiên Tiên, tàu lá chuối dưới chân bị kiếm chém đứt, ông ta hú khẽ một tiếng, bay chênh chếch ra, Tư Mã Tiên Tiên cả người lẫn kiếm phóng theo, mau như ánh chớp.

Trương Thiên Hộ lặn một vòng dưới đất, thanh kiếm chém lướt qua áo, thân hình ông ta trườn lên một cái, chiếc bàn toán đập xuống, đã hất thanh kiếm tung ra.

Tư Mã Tiên Tiên nửa người trên xoay một cái, lại quay trở lại, mũi kiếm lại liên tiếp đâm ra mười ba nhát vào cổ họng Trương Thiên Hộ, kiếm sau nối kiếm trước.

Trương Thiên Hộ chiếc bàn toán xoay nhanh, đón đỡ xong mười ba kiếm này, đã bị bức bách phải lui lại nửa trượng.

- Dừng tay!

Một tiếng quát như sét lập tức xé không gian vang tới.

Một người mặc áo gấm đội mũ cao từ vườn hoa như cười gió lướt tới, chính là Bạch Ngọc Lâu.

Tư Mã Tiên Tiên nghe tiếng quát chợt khựng lại, Trương Thiên Hộ vốn có thể nhân cơ hội này đánh ngã bà ta, nhưng thấy bà ta dừng lại lại không ra tay. Bạch Ngọc Lâu còn cách một trượng thì dừng lại, đưa mắt nhìn Tư Mã Tiên Tiên một lượt, chợt hỏi :

- Ngươi là ai?

Tư Mã Tiên Tiên không có phản ứng gì, khuôn mặt vẫn trơ trơ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nhiếp phách câu hồn

Tỳ Bà khuôn mặt lại nở nụ cười, cười như một người ngơ ngẩn. Hai tay y vẫn nâng ống sáo nhưng chưa thổi, hai mắt nhìn chăm chăm khóm cây.

Một người áo đen tay cầm trượng gỗ đang đứng trong khóm cây lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Tỳ Bà.

Đĩ nhiên Tỳ Bà không lạ gì người này, cũng biết đây là người lạnh lẽ nhất trong Giang Nam tứ hữu.

Tư Mã Tiên Tiên cũng ngừng lại cùng lúc với tiếng sáo, chứ hoàn toàn không phải vì tiếng quát của Bạch Ngọc Lâu.

Chuyện đó chỉ có Tỳ Bà biết rõ.

Nhưng y không thể không ngừng lại, y đã nhìn thấy sát cơ trong mắt Tần Độc Hạc.

Y lại cười, giống như một thằng trẻ con đang sắp làm trò bày bả thì đụng phải một người lớn.

Nhưng tuy vóc dáng của y giống một thằng trẻ con, tướng mạo lại chẳng giống chút nào.

Nụ cười vừa rồi của y xem ra càng giống như một kẻ ngơ ngẩn.

Tần Độc Hạc cũng cười.

Ông ta lạnh lùng hỏi :

- Sao không thổi nữa vậy?

Tỳ Bà ngơ nghếch nói :

- Thúc thúc thích nghe ta thổi sáo ta đâu dám không thổi?

Rồi từ từ nâng ống sáo lên miệng.

Tần Độc Hạc cánh tay cũng từ từ nhấc lên, Tỳ Bà cũng liếc thấy cây trượng gỗ, hai tay không tự chủ được thoáng run lên.

- Thôi đi...

Tần Độc Hạc cây trượng gỗ đưa tới trước mặt Tỳ Bà.

Tỳ Bà sau cùng lại thôi, đột nhiên lấy sức thổi một tiếng, trong tiếng sáo lạnh lạnh vang lên, một loạt ngân châm trong ống sáo tua tủa bắn vào hạ bàn của Tần Độc Hạc.

Tần Độc Hạc cũng đồng thời phóng cây trượng vào cổ họng Tỳ Bà.

Một nhát trượng này mau như chớp, nhưng ra tới nửa đường chợt dừng lại.

Ngân châm của Tỳ Bà phóng ra tuy bất ngờ, nhưng Tần Độc Hạc phản ứng cũng mau lẹ, thế trượng vừa dừng lại, thân hình chợt lảng không vọt lên.

Mớ ngân châm phóng lướt qua dưới chân ông ta.

Ống sáo trong tay Tỳ Bà lại xoay nhanh, loạt ngân châm thứ hai lại từ đầu kia của ống sáo bắn ra.

Lần này thì Tần Độc Hạc quả là bị bất ngờ, ông ta đang trên không muốn tránh lật ngân châm này thật rất khó, trong lúc hoảng hốt thân hình chợt sa xuống tránh qua hơn một nửa, nhưng vẫn còn gần một nửa bắn vào hai chân.

Đây cũng là chỗ giao hoạt của Tỳ Bà.

Nếu y không phóng ám khí vào hạ bàn, Tần Độc Hạc vung trượng một cái quét ra rất dễ dàng, chứ người đang trên không, hạ bàn chính là bộ vị rất khó chiếu cố, huống chi loạt ngân châm này bắn ra vừa nhiều lại vừa nhanh.

Trong chớp mắt ấy Tần Độc Hạc chỉ thấy một trận đau ran như muỗi chích, kế đó đôi bắp chân lập tức mất hết cảm giác.

.... Độc châm!

Tần Độc Hạc biến sắc, thân hình còn chưa rơi xuống đất, một trượng đã đánh mau vào Tỳ Bà.

Ống sáo trong tay Tỳ Bà vung lên, “choang” một tiếng chặn đứng cây trượng.

Tần Độc Hạc hai chân đã chạm đất, lại càng run rẩy, mừng trượng sắp ngã xuống.

- Thúc thúc, đi đường cẩn thận...

Tần Độc Hạc xưa nay lạnh lùng, lúc bấy giờ cũng sôi lửa giận :

- Đánh lên đánh lên, tính ra như là quân hèn hạ...

Tỳ Bà xưa tay nói :

- Thúc thúc, ta chỉ là một người dưới, một người nhỏ mà.

Tần Độc Hạc giận dữ hừ một tiếng, xoay tay điểm đầu trượng vào mấy chỗ huyệt đạo trên hai chân, thân hình cũng chợt nghiêng đi, ông ta đã cảm thấy chất độc ngấm dần lên.

Tỳ Bà lập tức lắc đầu :

- Không được đầu thúc thúc à, trừ phi người chặt bỏ hai chân đi!.

Tần Độc Hạc căm giận gầm lên một tiếng, thân hình lại bay lên, phóng ngọn trượng vào Tỳ Bà, vừa mau vừa độc.

Tỳ Bà lặn một vòng dưới đất, người đã cách xa hơn một trượng, lặn vào một khóm cây hoa, Tần Độc Hạc đuổi mau tới, một trượng quét ngang, cây hoa tan nát, cùng lúc ấy Tỳ Bà đã lặn tròn dưới đất.

- Thúc thúc, thúc thúc...

Tỳ Bà vừa lặn vừa kêu.

Tần Độc Hạc vừa nghe thấy tiếng kêu, lửa giận lại bùng bùng, cảm giác tê rần lại xuất hiện.

- Đêm nay ta không đập chết thằng lùn súc sinh nhà ngươi không được!

Trong tiếng thét giận dữ, cây trượng gỗ lê của ông ta lại đâm tới Tỳ Bà.

Tỳ Bà cứ lăn trên mặt đất ra xa dần, Tần Độc Hạc cũng quả đã nổi sát cơ, nhát trượng nào cũng đâm vào chỗ trí mạng.

Một dây lỗ trong nối nhau xuất hiện trên mặt đất, Tỳ Bà miệng kêu rối rít, thân hình vẫn lăn không hề dừng.

Tần Độc Hạc đuổi rất không buông, ông ta thân thể cao lớn, khinh công siêu quần, mà chỉ có nửa trượng vẫn đuổi mãi không kịp. Tỳ Bà cứ như một quả cầu lăn lông lốc, hai tay ôm gối, hai đầu gối co sát vào bụng.

Hơn mười người thị vệ nghe tiếng đồ tới, trong tiếng quát tháo đã bao vây Tỳ Bà, có lẽ bọn họ cũng chưa chắc đã là đối thủ của Tỳ Bà, nhưng chỉ cần ngăn trở y thì Tần Độc Hạc có thể đuổi kịp.

Dĩ nhiên Tỳ Bà hiểu rõ, nhưng số thị vệ đều đồ ra chặn trên đường, tuy y thân hình lùn thấp cũng không thể nào lăn qua được.

Trong chớp mắt ấy, Tỳ Bà đã lăn tới trước một thị vệ, người thị vệ đã ngồi xổm xuống, lập tức vung đao chém ra. Ánh đao vừa loáng lên, ổng sáo trong tay Tỳ Bà đã bay ra xuyên vào giữa huyệt Mi Tâm của người thị vệ.

Người ấy rên lên một tiếng đau đớn ngã ngửa ra, Tỳ Bà lăn một vòng quanh người y, lại vừa tới phía sau một người thị vệ khác, nhưng trong chớp mắt người kia ngã xuống, y đã lăn đi xa rồi.

Tần Độc Hạc cây trượng cũng liên tiếp đuổi theo, nhưng phải tránh qua người thị vệ, nếu như Tỳ Bà thừa cơ đánh lén cũng không thể thừa cơ chạy thoát.

Tần Độc Hạc một trượng quả nhiên liên tiếp đánh ra, tới chỗ người thị vệ thì liên tiếp đập chệch ra mặt đất, thân hình lật một cái qua khỏi đầu người thị vệ quát lớn :

- Chạy đi đâu...

Thân hình Tỳ Bà đang lăn tròn theo tiếng quát hơi khựng lại, một làn khói dày từ người y bốc nhanh lên.

Tần Độc Hạc cười nhạt, nhảy xổ vào như con hạc bay tới, thân hình Tỳ Bà còn chưa khuất sau màn khói dày, cây trượng của Tần Độc Hạc đã tới, trong tay y lập tức xuất hiện một chiếc roi dài, vọt lên không cuốn Tần Độc Hạc kéo xuống.

Ngon roi này như con rắn bay lượn, nhưng Tần Độc Hạc nếu muốn tránh cũng không phải khó, tay trái của Tỳ Bà lại đồng thời phóng ra một loạt ám khí.

Tần Độc Hạc nếu có thể tránh được ngọn roi cũng chưa chắc đã kịp tránh ngọn ám khí, Tỳ Bà rõ ràng đã chọn đúng cơ hội roi và ám khí mới đồng thời cùng phát ra.

Bằng vào con mắt lão luyện của Tần Độc Hạc, dĩ nhiên hiểu rõ tình hình trước mắt, ông ta cười nhạt một tiếng, không lui lại mà còn xông tới mau hơn.

“Vút” một tiếng, ngọn roi đã đánh trúng vào lưng ông ta, ám khí cũng đánh trúng giữa ngực, mười hai mũi Tang Môn định sáng loang loáng rõ ràng tẩm chất kịch độc.

Cây trượng gỗ lê của Tần Độc Hạc cũng đồng thời xuyên vào ngực Tỳ Bà, đóng đinh y trên mặt đất.

Trên cây trượng không có chất độc, nhưng một trượng ấy đủ để lấy quá nửa tính mạng của Tỳ Bà.

Tỳ Bà bất giác buông roi khỏi tay, hai tay ôm lấy cây trượng gỗ, nhưng không còn đủ sức nhỏ ra.

Tần Độc Hạc roi xuống trước mặt Tỳ Bà, khuôn mặt đã biến thành màu tím đen, nhưng vẫn đủ sức rút cây trượng lên, lạnh lùng nói :

- Lẽ ra lần này ngươi không nên phóng ám khí.

Tỳ Bà thân nhiên cười :

- Chẳng phải là liều mạng với ngươi đâu, có điều ta chỉ muốn lợi dụng cơ hội lấy mạng ngươi, thật không ngờ ngươi không phải như người khác.

Tần Độc Hạc hít sâu một hơi :

- Cho nên lần này ngươi phải chết rồi.

Tỳ Bà lại cất tiếng cười :

- Vốn ta không chết không được, nhưng ngươi cũng đừng hòng sống.

Tần Độc Hạc nói :

- Ta đã tới tuổi vào quan tài, chết cũng không tiếc.

Tỳ Bà nói :

- Ta chỉ là một tên đầy tớ, mà vẫn có thể đổi mạng với một cao thủ như ngươi thì còn tiếc rờ gì.

Giọng nói chột chìm xuống, Tỳ Bà lại cất tiếng cười, Tần Độc Hạc chột hét lớn một tiếng đứng phắt dậy, cây trượng gỗ lê rút mạnh lên đập nhanh ra.

Trong tiếng gào thảm, thân hình lùn tịt của Tỳ Bà theo trượng bay ra đập vào tường, máu thịt bắn tung tóe.

Tần Độc Hạc cây trượng trầm xuống cắm trên mặt đất, cũng dựa vào cây trượng gỗ vĩnh biệt cõi đời.

Màn khói lúc bấy giờ đã lan rộng, một trận đánh này, đám thị vệ bao vây chung quanh đều nhìn thấy rõ, vội vàng bước lên đỡ lấy Tần Độc Hạc, kẻ đó họ phát giác ra ông ta chỉ còn là một cái xác.

* * * * *

Tư Mã Tiên Tiên ngơ ngác đứng ở đó, không những Bạch Ngọc Lâu cảm thấy kỳ quái mà Trương Thiên Hộ cũng thế, ông ta không nghe thấy tiếng sáo, trước đó lại nghe tiếng quát của Bạch Ngọc Lâu, bất giác tưởng lầm rằng Tư Mã Tiên Tiên này đúng là Tư Mã Tiên Tiên.

Bạch Ngọc Lâu cũng không động thủ chỉ quan sát Tư Mã Tiên Tiên từ trên xuống dưới, tuy là lúc nửa đêm, chung quanh lại được ánh đèn chiếu sáng rực nên Bạch Ngọc Lâu nhìn thấy rất rõ ràng, lại nhìn không ra chỗ nào là giả mạo Vô Song, kẻ đó ông ta lại nghe thấy một tiếng sáo lạnh lạnh.

Trương Thiên Hộ nghe thấy giật mình, buột miệng kêu lớn “Cẩn thận!”, rồi đồng thời nhảy xổ vào.

Câu nói chưa dứt, Tư Mã Tiên Tiên cả người lẫn kiếm bắn thẳng tới Bạch Ngọc Lâu, Trương Thiên Hộ chiếc bàn toán cản lại không kịp, mũi kiếm đã tới trước mặt Bạch Ngọc Lâu.

Bạch Ngọc Lâu kiếm đã trên tay hất một cái gạt ra, thanh kiếm của Tư Mã Tiên Tiên rút về một cái, đánh luôn một mạch ba mươi sáu kiếm! Nhất nào cũng tàn độc, kiếm của bà ta cũng đầy hung quang sát khí, đây là lần đầu tiên Bạch Ngọc Lâu gặp phải một nữ nhân hung hãn như vậy, mà nữ nhân này lại giống hệt Vô Song từng có một đoạn nhân duyên với ông ta trong quá khứ, nên tuy đón đỡ được cả ba mươi sáu kiếm, thân hình cũng bị bức bách phải lui lại ba trượng.

Phía sau là vách tường, Bạch Ngọc Lâu lưng chạm vào tường rồi, có lui nữa cũng không được, Tư Mã Tiên Tiên khí lực lại như vô cùng vô tận, kiếm thế chỉ hơi khựng lại, lại điên cuồng chém ra.

Bạch Ngọc Lâu trường kiếm thẳng thần đón đỡ, Tư Mã Tiên Tiên kiếm nào cũng chỉ chém vào một chỗ, chém tới nhất thứ hai mươi, “soảng” một tiếng, thanh kiếm trong tay Bạch Ngọc Lâu đã bị chém đứt thành hai đoạn.

Trương Thiên Hộ từ sau xông mau tới, đúng lúc ấy không dám chần chừ nữa, chiếc bàn toán giờ lên một cái, bốn mươi chín con toán bằng ngọc nhất tề bắn ra đánh vào lưng Tư Mã Tiên Tiên.

Tiếng gió rít lên, Tư Mã Tiên Tiên vẫn không hề phản ứng, kiếm thế không ngừng chém tới tấp vào Bạch Ngọc Lâu! Thanh kiếm gãy trong tay Bạch Ngọc Lâu liên tiếp đón đỡ ba nhất, sau đó đỡ không nổi nữa. May mà ông ta kịp thời lách người tránh qua một bên, ba nhất kiếm sau liên tiếp chém vào tường, đã gạch đồng thời bay tung! Bốn mươi chín con toán bằng ngọc của Trương Thiên Hộ cùng lúc ấy đánh trúng lưng Tư Mã Tiên Tiên, ít nhất cũng có hai mươi viên đánh trúng huyết đạo, Hàn Kỳ bên cạnh thấy có cơ hội tung người vọt vào, đôi Nhật Nguyệt luân đánh vào thanh kiếm trên tay Tư Mã Tiên Tiên, chỉ nghĩ rằng nếu số ám khí kia không có kết quả cũng có thể đoạt lấy kiếm để Bạch Ngọc Lâu, Trương Thiên Hộ bắt sống bà ta.

Số con toán bằng ngọc quả nhiên không có tác dụng gì, Tư Mã Tiên Tiên liên tục đuổi theo chém Bạch Ngọc Lâu, đến khi bị đôi Nhật Nguyệt luân của Hàn Kỳ cản lại.

Trương Thiên Hộ nhìn thấy, lập tức kêu lớn :

- Kỳ nhi lui lại!

Tiếp theo thân hình tung lên chiếc bàn toán đập vào lưng Tư Mã Tiên Tiên.

Hàn Kỳ đôi Nhật Nguyệt luân không nghiêng không lệch nhất tề khóa thanh nhuyễn kiếm nhưng Tư Mã Tiên Tiên rầy một cái đã thoát khỏi thế phong tỏa.

Trong chớp mắt ấy, Hàn Kỳ chỉ thấy một luồng lực đạo mạnh mẽ kỳ lạ hất tung đôi Nhật Nguyệt luân ra, hai tay không tự chủ được bị hất ra, Tư Mã Tiên Tiên một kiếm cùng đồng thời chém tới.

Hàn Kỳ là hoàng, nhưng hoàn toàn không còn cách nào tránh kịp, “soạt” một tiếng kiếm đã đâm xuyên người.

Trương Thiên Hộ chiếc bàn toán cũng cùng lúc đập vào lưng Tư Mã Tiên Tiên nhưng bà ta chỉ chúi lên một bước, Bạch Ngọc Lâu thanh kiếm gãy cũng cùng lúc chém tới, cứu Hàn Kỳ không kịp, bèn nghiêng răng bổ vào đầu Tư Mã Tiên Tiên.

Máu vọt ra có vòi, cả đầu lẫn cổ Tư Mã Tiên Tiên đều bị chặt đứt bay tung lên không, Bạch Ngọc Lâu vút thanh kiếm xuống quay sang nhìn Hàn Kỳ.

Bạch Ngọc Lâu ánh mắt vừa nhìn xuống, chợt kêu lên một tiếng “Không xong!”, rồi lập tức vọt người đi.

Một làn khói dày đúng lúc ấy từ bên cạnh tràn tới, Bạch Ngọc Lâu như con chim bay vọt lên trên làn khói, Trương Thiên Hộ cũng theo sát ông ta.

Làn khói này không lạ lùng gì đối với Trương Thiên Hộ, ông ta cũng nghe thấy một tiếng gào thê thảm, cũng không quên tới Tần Độc Hạc ở bên cạnh.

Tiếng gào thảm ấy hiển nhiên không phải phát ra từ miệng người lạ, phải chăng Tần Độc Hạc đã gặp điều gì bất hạnh?

Trương Thiên Hộ, Bạch Ngọc Lâu không dám khẳng định, cũng không dám phủ nhận khả năng ấy. Lúc họ vọt tới bên cạnh hậu viện, làn khói đã bị gió đêm thổi tan, dưới ánh đèn, nhìn thấy rất rõ Tần Độc Hạc đã cùng Tỳ Bà đối mạng.

Khuôn mặt Tần Độc Hạc đã biến thành màu tím đen, thất khiếu rỉ máu, ám khí của Tỳ Bà quả nhiên rất độc.

Bạch Ngọc Lâu khom xuống đưa tay trước mũi Tần Độc Hạc, thở dài một tiếng, Trương Thiên Hộ càng cảm khái hơn, anh em họ bốn người tung hoành ở Giang Nam, tình như thủ túc, hợp xưng là Tứ Hữu, hiện tại Liễu Thanh Phong đã phản bội, Sở Liệt, Tần Độc Hạc nối nhau qua đời, chỉ còn một mình ông ta, làm sao mà không muôn vàn cảm khái?

Bạch Ngọc Lâu thở dài nhìn nhìn ông ta định nói vài câu an ủi, Trương Thiên Hộ đã cất tiếng :

- Mụ Tư Mã Tiên Tiên này rõ ràng đã bị tiếng sáo chi phối, Tỳ Bà cầm sáo đứng đây sai khiến bà ta, nhất định là để thu hút sự chú ý của chúng ta.

Bạch Ngọc Lâu im lặng gật đầu, Trương Thiên Hộ lập tức quay người, cũng chưa bước đi, bốn người thị vệ đã rẽ đám đông bước lên.

- Có đầu mối rồi à? - Bạch Ngọc Lâu bước tới hỏi.

- Ở phố Thạch Sư Tử Hồ Đồng...

Bạch Ngọc Lâu lập tức quát lớn :

- Chuẩn bị ngựa...

Đám thị vệ tụ tập ở hậu viện dạt ra tản ra, Bạch Ngọc Lâu và Trương Thiên Hộ cũng vội vã rời chân.

Ngựa đã chuẩn bị xong có thể lên đường, Bạch Ngọc Lâu vừa ngồi lên lập tức thúc ngựa phóng đi.

Hơn một trăm kỵ mã lập tức phóng theo, ba ngàn quân mã bộ trước đó đã vâng mệnh mai phục hai bên ngõ sau hậu viện cũng bắt đầu tiến ra.

Hướng của bọn họ tiến tới chính là chỗ đường hầm xuống mật thất nơi Cẩm Cung Thành ẩn náu.

Về Bạch Băng, Bạch Ngọc Lâu hoàn toàn yên tâm, không phải vì đã đem giấu Bạch Băng ở một nơi bí mật, mà vì bên cạnh Bạch Băng có Thảm Thăng Y.

* * * * *

Bạch Băng ở bên cạnh Thảm Thăng Y kẻ cả thật giả, tất cả có bốn người, bảo vệ cho họ ngoài Thảm Thăng Y còn có ba mươi sáu thị vệ, họ đều mai phục cạnh ngôi tiểu lâu nơi Bạch Băng ở.

Ngôi tiểu lâu có hai tầng, phòng ngủ của Bạch Băng ở tầng trên, Bạch Băng hiện không ở trong phòng ngủ, bốn người vừa thật vừa giả đang cùng Thảm Thăng Y chơi cờ ở trong sân trang viện.

Bọn họ cùng ngồi quây quần ở một chỗ, quần áo diện mạo đều giống hệt nhau, muốn phân biệt thật giả quả không phải là chuyện dễ dàng.

Đây là đối với những người xưa nay chưa gặp Bạch Băng, chưa từng nghe giọng nói của nàng.

Phủ đệ của Bạch Ngọc Lâu rất rộng, tiếng mở cửa từ hậu viện truyền tới đó cũng chỉ nghe văng vẳng.

Họ đều đổ ra một phía, chỉ trừ Thảm Thăng Y.

Một Bạch Băng nói :

- Thảm đại ca, chúng ta không được qua giúp cha à?

Nghe giọng nói, thì đây chính là Bạch Băng thật.

Thảm Thăng Y lắc đầu

- Chỉ cần cha cô và hai người lão tiền bối Trương, Tần cũng đủ đối phó rồi.

Bạch Băng nói :

- Không ngờ họ lại to gan như thế, dám công nhiên xông vào trang viện của chúng ta.

Thảm Thăng Y nói :

- Đó là kẻ Điều hổ ly sơn, nếu tất cả chúng ta đều đổ tới đó, để cô lại trong phòng trên tiểu lâu, nhất định sẽ bị Cẩm Cung Thành bắt.

- Tại sao đến bây giờ y vẫn chưa xuất hiện? - Bạch Băng hỏi.

Một tràng tiếng lục lạc kỳ quái từ phía sân vang tới, đó là một chuỗi lục lạc xâu vào nhau, nối liền với một chuỗi tiền đồng.

Chuỗi tiền này vốn vẫn treo ở bên cửa ngõ tiểu lâu.

Thảm Thăng Y đứng thẳng dậy nói :

- Không phải họ đã đến rồi sao?

Câu nói vừa dứt, đám thị vệ nhất tề xuất hiện, trong tiếng quát tháo hò hét, vung đao chém vào mấy sợi dây.

Mấy tiếng thanh la lập tức từ bên trong tòa tiểu lâu vang lên làm người ta phát hoảng.

* * * * *

Cùng lúc Tư Mã Tiên Tiên tiếng vào hậu viện, Cẩm Cung Thành cũng đã tới dưới tòa tiểu lâu.

Tổ Tùng cũng đã hoàn thành xong phần việc cuối cùng.

Trước mặt họ là một cái vò đất rỉ nước, Tổ Tùng chờ lúc cái vò cạn nước bắt đầu động thủ.

Trong tay y là một cái xẻng hình thù rất kỳ quái, chỉ trong vài động tác y đã khoét ra tảng đất cuối cùng trở lên.

Y lập tức lui lại, Cẩm Cung Thành bước ngay lên, song chừng cùng lúc đẩy ra, một tảng đá xanh lập tức nát thành bụi.

Trên người y khoác một cái áo gấm, tảng đá xanh nát thành bột dính lắm tằm trên mặt vải, rõ ràng nội công của y đã đạt tới mức đáng phong tạo cực.

Trên tảng đá xanh còn một lớp đệm dày, Cẩm Cung Thành tay trái phát ra, tay phải đã tuốt thanh loan đao khỏi vỏ.

Đám bụi xanh trên tay áo y rơi là tả xuống đất, tấm đệm đã bị rạch tung ra, Cẩm Cung Thành đồng thời theo chỗ hở vọt lên.

Tổ Tùng lại lùi lại hơn một trượng ngồi trước một ngọn đèn mân mê cái xẻng.

Cái xẻng này trông cũng giống một cái xẻng, nhưng hình thù kỳ quái không bút nào tả được, ở đầu lưỡi xẻng ngoài sự sắc bén có thể nhìn thấy ra, còn có thể thấy ngay là có tác dụng khác.

Người thợ muốn việc làm trôi chảy thì đồ dùng phải tốt, một người ngang dọc dưới lòng đất bấy nhiêu năm, thì phải có sự phát hiện như thế.

* * * * *

Trong tiểu lâu bày biện thanh nhã, hoa lệ mà không dung tục, một ngọn đèn treo cao, cũng đúng chỗ thích hợp nhất.

Dưới ánh đèn, những viên ngọc trên tấm rèm lung linh như những giọt nước sắp rơi xuống đất, trong suốt lóng lánh, trong không khí thoang thoảng một mùi hương kín đáo.

Cẩm Cung Thành từ trong phòng khách chuyển vào, nghiêng người một cái vén tấm rèm ngọc ra bước lên phòng ngủ tầng hai. Động tác của ông ta mau lẹ và cẩn thận, không hề có một tiếng động, không ngờ rằng từ lầu dưới tới lầu trên có treo tổng cộng mười hai chuỗi tiền, đều là ở những chỗ kín đáo phi thường.

Trong đó có hai chuỗi buộc liền với tấm rèm, tấm rèm vừa lay động, chuỗi tiền cũng khua vang.

Cuối chuỗi tiền lại buộc một xâu lục lạc, giăng qua sân nối liền với trong vườn hoa.

Cẩm Cung Thành không nghe thấy tiếng lục lạc, nhưng nghe thấy tiếng la hét, ông ta dĩ nhiên không phải là một thằng ngốc nhưng bất giác cũng ngây người ra, cũng chính vào lúc ấy, một bức tường hai bên đột nhiên đổ xuống.

Trên tường có treo những bức tranh, tô vôi trắng không ai ngờ đó là hai tấm sắt dày dùng dây buộc cố định trên vách.

Dây thừng bị chặt đứt, hai tấm vách sắt lập tức rơi xuống, những bàn ghế bị đập trúng đều vỡ nát, hai miếng vách sắt lại đập luôn lên mặt sàn, cửa xuống địa đạo lập tức bị lấp kín.

Cầm Cung Thành làm sao cản được, ngã người trên cầu thang.

Trong chớp mắt ấy, trong đầu óc ông ta trở nên hoàn toàn trống không rồi lập tức trở nên rối loạn, trước đó chưa bao giờ ông ta gặp phải tình trạng như thế.

Giấy dán cửa sổ chung quanh cũng đồng thời bị ánh lửa phát ra ánh sáng trắng, Cầm Cung Thành không cần nhìn cũng biết rằng tòa tiểu lâu đã bị bao vây.

Tiếng hò hét nổi lên khắp bốn phía, Cầm Cung Thành ánh mắt chợt trở lại trong suốt, nhìn quanh một vòng, đột nhiên cất tiếng cười lớn.

Trong tiếng cười một khung cửa sổ đột nhiên bị phá vỡ, một đạo kiếm quang như chớp bay thẳng vào Cầm Cung Thành.

Cầm Cung Thành tiếng cười ngừng bật, kêu lên một tiếng “Thẩm Thăng Y!”, lật tay một cái, một đạo đao quang như dải lụa bay ra đón đạo kiếm quang.

Đao kiếm chạm nhau, hàng trăm tiếng sắt thép loảng xoảng vang lên, kiếm nhanh đao cũng nhanh, Cầm Cung Thành trong chớp mắt đón đỡ hai mươi kiếm của Thẩm Thăng Y, thân hình hai người cùng lui lại.

Cầm Cung Thành cười khề một tiếng :

- Thẩm Thăng Y giỏi thật, nhưng không rõ tại sao lại có thể khẳng định rằng vào giờ này quả nhân dùng cách này tiến vào tiểu lâu?

Thẩm Thăng Y nói :

- Câu hỏi đó phải để chủ nhân tòa phủ đệ này trả lời.

- Ngươi trả lời cũng thế.

Thẩm Thăng Y hờ hững nói :

- Ngươi mua chuộc được ba người ở đây.

- Quả nhân không hề xử tệ với họ.

- Tiếc là người có hành động khác thường đều bị giám sát chặt chẽ, những ai tiết lộ tin tức chúng ta muốn điều tra trong toàn thành, những ai dùng bước chân để đo khoảng cách từ ngoài vào ngôi tiểu lâu này đều bị chúng ta trông thấy.

- Các ngươi hoàn toàn không sai người điều tra dấu vết của chúng ta.

- Đó là vì biết rằng các ngươi đã đề phòng, không muốn làm các ngươi dễ ý mà thay đổi kế hoạch.

- Các ngươi biết được kế hoạch của quả nhân à?

- Ngoại trừ việc đào địa đạo, vì thật ra chúng ta không hiểu được người của các ngươi đo khoảng cách để làm gì.

- Đó là chuyện phải làm đầu tiên.

- Nếu không đào đường địa đạo sẵn từ trước, chẳng lẽ tới giờ này các hạ mới nảy ra ý đào địa đạo à? Các hạ xưa nay vốn rất nóng nảy kia mà?

- Cho nên các ngươi mới đoán chắc rằng đêm nay quả nhân sẽ tới đây chứ gì?

Thẩm Thăng Y gật đầu, Cầm Cung Thành thở dài một tiếng :

- Có thể nói nóng nảy là vết thương trí mạng của quả nhân, cũng là nhược điểm duy nhất của quả nhân.

- Các hạ là người ôm chí lớn mà lại nghĩ tới việc dùng thủ đoạn hạ cấp như vậy, xem ra đủ thấy đã tới chỗ cùng đường rồi.

Cầm Cung Thành cười nhạt :

- Vậy nên ngươi còn dám đối địch với quả nhân.

- Đó là vì cho rằng kẻ tôn quý như các hạ dầu cho tới lúc cùng đường cũng không đến nỗi biến thành một con chó điên.

Cầm Cung Thành cười lớn :

- Thật ra quả nhân không thể nào thắng miệng lưỡi của ngươi được

Rung tay một cái, thanh đao xé gió thành tiếng.

Thảm Thăng Y ánh mắt chột nhìn xuống :

- Đây là thanh Ma đao trong truyền thuyết đây phải không?

- Không phải....

Thanh đao của Cẩm Cung Thành kéo về

- Đây là một thanh đao giết người rất sắc bén.

Câu nói vừa dứt, thanh đao đẩy mau tới nhằm vào cổ họng Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y thanh kiếm vạch một nhát hắt ra, Cẩm Cung Thành thế đao lại thi triển như muôn lớp sóng Trường Giang đổ tới.

Thảm Thăng Y thanh kiếm lại vạch một nhát cắt đứt hết làn sóng đao, kể lại trượt một cái phản kích Cẩm Cung Thành.

Trong tiếng gầm xé toạc không gian khiến mọi người kinh tâm động phách, Cẩm Cung Thành sắc mặt tuy chưa thay đổi nhưng hai hàng lông mày nhướng cao. Nhưng thế đao lợi hại cũng vẫn bị Thảm Thăng Y vạch kiếm một nhát cắt đứt, thật là điều bất ngờ đối với ông ta, ông ta vốn không hề coi thường Thảm Thăng Y, hiện tại bất giác thêm phần kính trọng.

Thanh đao của ông ra nhanh biến thành chậm, đón đỡ một kiếm của Thảm Thăng Y.

Mũi đao mũi kiếm đâm vào nhau ngân vang như tiếng ngọc chạy trên mân vàng, kể đó liên tiếp vang lên một trăm ba mươi sáu tiếng “choang choang”, tiếng nào cũng ngắn gọn gấp gáp, nghe qua chỉ như có một tiếng! Đao kiếm đều từ chậm biến thành nhanh, những chỗ biến chiêu đều là tới lúc sắp chạm nhau mới phát ra trong chớp mắt.

Cẩm Cung Thành buộc miệng kêu một tiếng “Kiếm hay quá!”, thanh đao rút về rồi vung ra, ánh đao sáng rực lóa mắt.

- Đao càng hay hơn!

Thảm Thăng Y ứng tiếng, thanh kiếm bật ra phát thành tiếng ngân như rỗng ngậm, kiếm khí giằng giụa đón ánh đao đổ tới.

Lần này đao kiếm chạm nhau phát thành tiếng nổ như sấm sét vang rền, hai người thân hình đều bay tung ra, ngọn đèn trên trần nhà chớp lên một cái rồi tắt phụt. Bốn bề tối tăm chột lại sáng bùng lên.

Cẩm Cung Thành liên tiếp chém tới bảy đao, Thảm Thăng Y kiếm hắt ra bảy lần, từng chùm tia lửa lóe lên làm sáng rực đêm đen.

Mỗi lần đao kiếm chạm nhau, hai người đều bước ngang qua một bước, đến lần thứ bảy, đã tới trước tấm rèm ngọc.

Tấm rèm ngọc chớp lên bay ra từng chùm như mưa rào, hai người đều đảo bộ lui lại, mỗi người đều bị sáu chuỗi hạt ngọc bắn vào như nhau, đao kiếm cùng vung lên, toàn bộ số ngọc trên tấm rèm biến thành một trận mưa sáng bay tung tóe.

Chuyển qua cửa ngói tiểu lâu, tường vách cửa nẻo lập tức tan nát từng mảng, Thảm Thăng Y bước trước Cẩm Cung Thành ba bước, đoạt cửa xông ra, rồi lập tức quay người lại, thế kiếm lúc quay người không những không đứt đoạn mà còn gia tăng kinh lực.

Cẩm Cung Thành cũng rất muốn cướp đường ra trước, thế đao biến ảo nhưng gặp thế kiếm của Thảm Thăng Y đều bị chặn đứng.

Thảm Thăng Y cũng không chặn Cẩm Cung Thành trong cửa, bước lên đánh ba kiếm rồi từ từ lui về sân trang viện.

Cẩm Cung Thành theo sát xông ra.

Trong sân trang viện đã có vô số đèn đuốc sáng rực, một toán thị vệ dưới đám cây hoa đã lăm lăm cung nỏ hướng vào Cẩm Cung Thành, còn rất nhiều thị vệ đang ào ào nổi nhau đổ tới.

Cẩm Cung Thành đưa mắt nhìn quanh một vòng, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt bốn Bạch Băng giữa sân, chột sững sờ cất tiếng cười :

- Bạch Ngọc Lâu giỏi thật!

Thảm Thăng Y nói :

- Ngươi đã bại dưới tay y một lần, nhưng ngươi vẫn còn muốn so sánh với ông ta.

Cẩm Cung Thành lắc đầu :

- Quả nhân chẳng hề có ý so sánh với bất kỳ ai, lần thất bại này chỉ có thể nói là.... Ý Trời!

Bạch Băng bên cạnh buột miệng :

- Xưng cô xưng quả, mà ngươi còn nói là không muốn so sánh với bất kỳ ai à?

Cầm Cung Thành ánh mắt rục lên :

- Ngươi mới là Bạch Băng thật phải không?

Bạch Băng không nói gì, Cầm Cung Thành thở dài :

- Nghe nói Bạch Ngọc Lâu có con gái xinh đẹp thông minh, là giai nhân tuyệt thế, nhưng giờ đây chẳng thấy có chỗ nào hơn người.

Bạch Băng nghe thấy không hề tức giận, đáp :

- Xem đó đủ thấy thuật dịch dung của cha ta rất cao minh, tiếc là tuy ta hóa thân làm bốn nhưng giờ đây chẳng có ích lợi gì.

Cầm Cung Thành ngẩng đầu than :

- Xem ra nếu quả nhân lại muốn so sánh với Bạch Ngọc Lâu thì rõ ràng cũng không nghĩ tới chuyện này.

Bạch Băng nói :

- Cho nên dù chúng ta không biết ngươi đào địa đạo mà vào, thì ngươi cũng thất bại thôi.

Cầm Cung Thành bất buộc phải gạt đầu :

- Vô Song phổ ít tốn thời giờ ít tốn công sức, quả chẳng thẹn với cái tên Vô Song phổ

Ngừng một chút lại thở dài

- Nếu trời giúp đỡ quả nhân, sao không để cho quả nhân lấy được bộ Vô Song phổ?

Bạch Băng nói :

- Ngươi đã biết ngay cả trời cũng không giúp đỡ, sao lại còn gây chuyện cho rồi.

- Dĩ nhiên đó là vì đến hiện giờ ta mới biết.

Bạch Băng nhăn nhăn mũi không nói tiếng nào, Cầm Cung Thành lại cười :

- Tuy Vô Song phổ rất thần kỳ, nhưng vẫn còn có chỗ sơ hở có thể nhìn ra, luận về thuật dịch dung, quả nhân tự nhận là đứng thứ hai trên đời, vì chắc không ai dám nhận là đứng đầu.

Bạch Băng lại nhăn nhăn mũi, Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng nói :

- Tiếc là các hạ lại không dùng vào việc đúng.

Cầm Cung Thành vuốt râu nói :

- Thuật dịch dung vốn là bàng môn tà đạo, nhưng xin thỉnh giáo, thế nào là dùng vào việc đúng?

Thẩm Thăng Y nói :

- Đem thuật dịch dung của các hạ hóa xấu thành đẹp, thì nhấc tay là người ta ca ngợi, còn nếu lấy đó làm nghề, nhất định khách sẽ tụ họp như mây chẳng bao lâu là thành giàu có.

Cầm Cung Thành cất tiếng cười rộ :

- Ngươi ta nói Thẩm Thăng Y là kỳ nam tử trên đời, không ngờ lại coi trọng thuật dịch dung như vậy .

Thẩm Thăng Y cười :

- May mà ta chưa nói rằng mình cũng sẽ tới nhờ sửa sang sắc đẹp.

Cầm Cung Thành nói :

- Đó chưa chắc không phải là ý hay, tiếc là nếu hiện tại quả nhân có ý ấy thì cũng không kịp nữa rồi.

- Đó mới thật là điều rất đáng tiếc.

- Càng đáng tiếc hơn là một đời quả nhân chỉ thích làm một việc.

Cầm Cung Thành ngẩng đầu nhìn trời.

- Chẳng có gì đáng tiếc hơn nữa.

Thảm Thăng Y quan sát Cầm Cung Thành từ trên xuống dưới

- Các hạ vì chuyện đó mà bạc đầu, nếu hiện tại ta khuyên các hạ thủ tiêu ý niệm ấy, nếu không phải là thăng điền thì cũng là đọa ngục.

- Ngươi là một kẻ thông minh.

Cầm Cung Thành lại cất tiếng cười

- Thông minh còn hơn Bạch Ngọc Lâu.

- Ngươi trước sau hai lần thất bại dưới tay y, ta cũng chỉ là theo kế hoạch của y mà làm thôi.

- Nếu Bạch Ngọc Lâu quả là một kẻ thông minh, thì phải biết rằng có ngươi ở đây là đủ, chẳng cần phải dùng nhiều người.

Bạch Băng chen vào :

- Rốt lại ngươi cũng thừa nhận rằng không phải là đối thủ của Thảm đại ca.

Cầm Cung Thành cười nói :

- Ý của quả nhân chỉ là cái lũ vứt đi này không tới đây cũng được.

Đám thị vệ có mặt đứng đứng nổi giận, Thảm Thăng Y ánh mắt di động nói :

- Đó là kẻ đẩy, tuy có hơi cũ nhưng cũng ít nhiều có tác dụng, mọi người mà trúng kế xông lên, thì lão nhân gia đây sẽ nhân cơ hội đẩy nhé.

Vài câu nói hững hờ ấy lập tức làm mọi người tiêu tan cơn giận, Thảm Thăng Y nói tiếp :

- Nhưng nếu không cho mọi người bắn chơi một vài phát tên, thì ta lại hóa ra có lỗi.

Đám thị vệ cười ran, Thảm Thăng Y vẫy kiếm một cái, một loạt cung nỏ lập tức bắn rào rào vào Cầm Cung Thành.

Cầm Cung Thành cười hô hô một tràng, thân hình xoay nửa vòng núp vào sau một cái cột, “phùm phụp” một tràng loạn lên, trên cái cột đã chích những vết máu.

Có cái cột đỡ tên, Cầm Cung Thành ung dung vươn đao gạt số tên còn lại, rồi xoay người một cái lại trở về chỗ cũ.

- Bạc kiếm khách khét tiếng thiên hạ, quả nhân đã lãnh giáo rồi.

Cầm Cung Thành giọng nói đầy vẻ mỉa mai.

Thảm Thăng Y thân nhiên như không có chuyện gì, nói :

- Đối phó với kẻ không lựa chọn thủ đoạn như các hạ cũng chẳng cần lựa chọn thủ đoạn.

Cầm Cung Thành cười lớn, nhưng miệng cười mà mặt không cười.

Thảm Thăng Y nắm kiếm quyết nói :

- Cửa địa đạo đã bị vách sắt phong kín, các hạ cần gì phải rùm rỏi nữa?

Cầm Cung Thành mũi đao chỉ lên trời, nói :

- Quả nhân cho rằng một trận đánh thế này phải ở trên núi cao, cạnh bể thẳm, giữa thảo nguyên, trong sa mạc, nếu không được như thế cũng phải ở nơi tương tự.

Bạch Băng hỏi :

- Ở đây không hay sao?

- Không phải không hay, chỉ là quá chật hẹp, khó thi triển hết sở lực của chúng ta.

Bạch Băng nhìn nhìn Thẩm Thắng Y, nhưng Thẩm Thắng Y không lộ vẻ gì.

Cầm Cung Thành ánh mắt dừng lại trên mặt Thẩm Thắng Y, nói tiếp :

- Nhưng các hạ đã nói thế, quả nhân cũng không làm thế nào được.

Thẩm Thắng Y mũi kiếm trở chéo lên, buông một tiếng “Mời....”

Cầm Cung Thành cười một tiếng, một đạo dao quang từ ngang hông phóng ra, vọt thẳng tới giữa mặt Thẩm Thắng Y.

Nhát dao này chém ra tuy chậm, nhưng Thẩm Thắng Y không dám khinh địch, vẻ mặt trở nên chăm chú, thế kiếm cũng thay đổi từ ngang bụng phóng lên đón trước mặt.

Đao kiếm chưa chạm nhau thì bắt đầu biến chiêu.

Vừa bắt đầu biến chiêu, một dao một kiếm đều biến mất, biến thành hai vòng ánh sáng chói mắt.

Cách nhau vài trượng, Thẩm Thắng Y và Cầm Cung Thành di động đều không mau, giống như tơ liễu chấp chôn trong gió, dao kiếm đánh ra đều phối hợp với tư thế và động tác bình ổn của thân hình, cứ thế tới lúc biến chiêu.

Đao kiếm biến mất, tay cầm dao cầm kiếm của hai người cũng biến mất, thân hình xoay một cái cũng biến mất trong màn ánh sáng.

Hai vòng ánh sáng cũng đồng thời mở rộng ra mãi xô vào nhau, phát ra một tràng tiếng sắt thép va chạm khiến người ta kinh tâm động phách, từng chùm từng chùm tia lửa bắn ra bốn phía.

Trời đất trong chớp mắt ấy phẳng phát như thu hẹp lại một chỗ, đám thị vệ cùng rừng mình, Bạch Băng hai mắt mở tròn xoe không chớp, hai bàn tay nhỏ bé bất giác nắm chặt lại, suýt nữa thì bật lên tiếng kêu.

Hai vòng ánh sáng sau chớp mắt ấy tan hết, Cầm Cung Thành lui lại hơn một trượng, dựa vào một chiếc cột, mặt vàng như đất, một dòng máu tươi ứa ra bên mép.

Thẩm Thắng Y sắc mặt cũng trắng bệch như tờ giấy, lui ra một trượng, bên mép cũng có một dòng máu ứa ra.

Cầm Cung Thành từ từ hít sâu một hơi, sắc mặt vừa bắt đầu trở lại bình thường, hoành đao ngang bụng nói :

- Mười bảy năm nay, ngươi là người đầu tiên đón đỡ được một đao của quả nhân,

Thẩm Thắng Y thản nhiên cười :

- Chiêu đao này biến hóa quyết không kém Tổng quản gác Châu Liêm Quang Khí Tồn Thọ.

Cầm Cung Thành cười nhạt :

- Gã Tồn Thọ ấy đao pháp có ra cái gì?

Thẩm Thắng Y nói :

- Vô Tình đao của y chiêu cuối cùng biến hóa chỉ có hai chỗ sơ hở, chiêu đao vừa rồi của ngươi có ba chỗ.

Cầm Cung Thành tức tới hừ một tiếng.

Thẩm Thắng Y nói tiếp :

- Tiếc là ta tuy nhìn thấy ba chỗ sơ hở ấy nhưng không đủ sức đánh vào.

Cầm Cung Thành nói :

- Giao thủ lần nữa nhé?

Thẩm Thắng Y nói :

- Ta ắt sẽ tìm cách đánh vào ba chỗ sơ hở ấy, trừ phi nhất đao của các hạ còn có chỗ biến chiêu khác.

Cầm Cung Thành không đáp, cất bước tiến lên.

Thẩm Thăng Y hai tay ôm kiếm, liên tục vận chân khí, khuôn mặt trắng bệch đã hồng hào trở lại.

Cầm Cung Thành sắc mặt đã trở lại bình thường, tay trái vươn ra đặt trên sống đao.

Dưới ánh lửa rừng rực, đao kiếm lại bắn ra ánh sáng lóa mắt, hai người cùng đồng thời quát lên một tiếng.

Đúng vào lúc ấy, mặt đất bên cạnh như bị một thùng thuốc nổ hất tung lên, một người từ dưới hầm vọt lên như pháo thăng thiên.

Mọi người đều giật mình, kể cả Cầm Cung Thành, ông ta không biết rằng trong thời gian ấy Tổ Tùng đã đào một cửa hầm khác, nên không biết phải làm gì.

Chẳng lẽ địa đạo cũng đã bị Bạch Ngọc Lâu phát hiện, đem người xuống đào tới truy sát khiến Tổ Tùng phải đào ra một cửa khác để chạy trốn.

Cầm Cung Thành xoay chuyển ý nghĩ mấy lần, cũng không nghĩ ra rằng mục đích của Tổ Tùng là cứu ông ta.

Thông minh như Tổ Tùng, tại sao không nghĩ tới việc Cầm Cung Thành đang rơi vào giữa vòng vây trùng trùng? Sao không nhân cơ hội đào thoát?

Cầm Cung Thành hoàn toàn không tin rằng Tổ Tùng lại là người cứu mạng cho mình.

Trong con mắt của ông ta, chỉ có Tỳ Bà mới làm như thế, nhưng sự thật trước mắt khiến ông ta phải tin.

Tổ Tùng thân hình trên không uốn người hạ xuống, hoàn toàn không phải là cướp đường bỏ chạy, cái xẻng kỳ quái đánh luôn ra chặn trước mặt Thẩm Thăng Y, đồng thời kêu to :

- Sao còn chưa chạy mau đi?

Cầm Cung Thành sững sốt, thân hình vươn lên vọt về phía cửa hầm, Thẩm Thăng Y tránh qua chiếc xẻng chặn đường vội vàng đuổi theo Cầm Cung Thành, nào ngờ thân hình Tổ Tùng xoay như một con ốc lại chặn trước mặt chàng.

Sáu thị vệ bên cạnh vội lướt ra, họ đều đứng gần đó, tuy khinh công không bằng Cầm Cung Thành, nhưng là đứng gần nhất, đều sấn tới trước mặt Cầm Cung Thành. Cầm Cung Thành đã tính toán, người tới đao tới, loan đao đẩy ra, hai cái đầu người bay lên không, lại xoay người chém lại một đao chém chết luôn một thị vệ khác.

Còn ba thị vệ nữa không vì thế mà lui lại, vung đao chém mau tới, Cầm Cung Thành không đếm xỉa gì tới họ, ánh đao vừa chớp qua, thân hình co lại một cái rơi thẳng vào cửa hầm.

Một thị vệ nghiêng người đâm mau một đao, Cầm Cung Thành thanh loan đao đưa ngang lên đầu, vừa đứng đỡ được nhát đao phóng tới, đao và người cũng đồng thời mất dạng.

Rất nhiều thị vệ đổ xô tới, “bụp” một tiếng kỳ quái vang lên, một làn khói dày chọt từ cửa hầm bốc thẳng ra.

Mọi người đều sợ có độc, vội vàng lui lại.

Lúc ấy Thẩm Thăng Y dĩ nhiên đã tránh qua nhọn xẻng, nhưng chàng không đuổi, Tổ Tùng lập tức cười một tiếng quái dị, nói :

- Miệng hầm ngay bên cạnh các hạ, nhưng ta xem chắc các hạ không có gan đuổi theo đâu.

Thẩm Thăng Y không thể không nhìn nhận, Cầm Cung Thành võ công không chênh lệch với chàng bao nhiêu, đường vào cửa hầm lại nhỏ, khó lòng thi triển thân thủ, lại thêm làn khói dày đặc che lấp không thấy gì rõ ràng, nếu chàng cứ đuổi theo, chắc chắn chỉ rước lấy cái chết.

Ánh mắt chàng đi động nhìn qua Tổ Tùng nói :

- Người đào địa đạo phải không?

- Toàn bộ.

Tổ Tùng vung cái xẻng, dương dương tự đắc.

Thẩm Thăng Y nói :

- Nếu Cầm Cung Thành phán đoán đúng bằng một nửa của ngươi, chắc là không rơi tới bước này.

Tổ Tùng nói :

- Thật ra kế hoạch của y rất chu tất, chỉ là thiếu kiên nhẫn một chút.

Thẩm Thăng Y nhìn lướt qua Tổ Tùng :

- Các hạ họ Tô phải không?

Tô Tùng sững sốt rồi cười lớn :

- Ngươi cũng biết ta à?

Thẩm Thăng Y nói :

- Trước đây các hạ đã đào mấy đường địa đạo nổi tiếng, tuy đều thất bại nhưng cũng đủ để được ghi vào Danh Nhân phủ rồi.

Tô Tùng không cười nữa, thờ dài :

- Xưa nay ta rất ghét nổi tiếng, không ngờ lại phải biến thành danh nhân

Chợt ngừng lại, lấy tay vỗ vỗ vào gáy lều bầu “Chết thật....”

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Về mặt đào địa đạo, chắc không có nhiều người bằng được các hạ, nhưng số các hạ rủi quá, lại cũng rất ít người rủi hơn các hạ.

Tô Tùng lại thờ dài :

- Đó là thất bại trước đây của ta, vì không rõ tình hình mạch đất, địa đạo lẽ ra đào vào dưới kho vàng, lại đào vào hầm phân, sai một lần tẩm gần chết, lần này đào đúng, thì lại gặp phải chủ nhà may mắn.

Thẩm Thăng Y nói :

- Nghe nói chỉ có Tỳ Bà trung thành với Cẩm Cung Thành, các hạ thì xem ra có vẻ không giống với một người trung thành.

Tô Tùng cười cười nói :

- Đó là ta chợt lên cơn điên, không những không chạy trốn cho mau, mà còn nhảy ra xả thân cứu người.

Thẩm Thăng Y lẩm bẩm :

- Quả chỉ có đồ điên mới làm như thế.

Tô Tùng nói :

- May mà ta chưa điên hẳn, còn biết rằng chỉ cần đánh ngã được ngươi là có thể nhảy xuống hầm chạy trốn.

Câu nói chưa dứt, y đã vung cái xẻng đập mạnh vào mặt Thẩm Thăng Y, Thẩm Thăng Y vung kiếm đón đỡ, cái xẻng biến chiêu ba lần, mỗi lần biến chiêu đều đánh vào bộ vị khác nhau, hư hư thực thực rất khó nhận biết.

Thẩm Thăng Y kiếm cũng biến chiêu ba lần, đột nhiên trầm xuống, “soảng” một tiếng chặn một chiêu đánh vào hạ bàn.

Cái xẻng của Tô Tùng co vào duỗi ra liên tiếp đánh ba mươi sáu chiêu, chiêu nào cũng đánh vào hạ bàn của Thẩm Thăng Y. Thẩm Thăng Y đón đỡ tới chiêu thứ hai mươi bảy đã lui lại chín bước.

Thân hình Tô Tùng có chỗ khác người, lối di động cũng thế, cái xẻng cũng rất ăn khớp với thân hình và lối di động của y, biến chiêu lần nào cũng làm Thẩm Thăng Y bất ngờ, chàng lui lại chín bước đã tới trước một hòn non bộ, Tô Tùng đánh thêm một chiêu, lật người một cái đã đứng trên hòn non bộ Bạch đại nhân.

Hòn non bộ lập tức vỡ làm bốn năm mảnh dưới lưỡi xẻng, từng khối từng khối đá bay tung đồ xuống đầu xuống mặt Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y thân hình vọt lên bay ra khỏi đám đá ào ào rơi xuống.

Những tảng đá đập chan chát vào nhau, cát bụi mù mặt, Tô Tùng đồng thời lảng không lướt qua đáp xuống cạnh cửa hầm.

Chỉ cần lật người rơi vào hầm, kiếm thuật của Thẩm Thăng Y có cao cường hơn cũng chẳng làm gì được y, mà tuy làn khói trên cửa hầm vẫn còn cũng đã bị gió thổi tan đi nhiều, nhìn về phía nào cũng có thể thấy rõ.

Thân hình y di động một cách quái dị và mau lẹ, đã tới cách cửa hầm nửa trượng. Mấy thị vệ đứng hai bên nhất tề kéo ồ tới chặn đường.

Tô Tùng hoàn toàn không coi họ vào đâu, nhưng họ chưa xông tới, Thẩm Thăng Y đã xuất hiện trước mặt Tô Tùng, vung kiếm ra đánh chặn đường. Tô Tùng sững sốt, nhưng kể đó như nổi cơn điên, miệng chửi rủa không ngớt, lưỡi xẻng cũng đập bừa vào đầu vào mặt Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y không đón đỡ, Tô Tùng thủy chung vẫn không di động được nửa bước, bị thanh kiếm của Thẩm Thăng Y cản trở.

Tổ Tùng hơn mười lần liên tiếp xông qua không được, nhảy xổ vào Thẩm Thắng Y, lần này Thẩm Thắng Y không liều, chỉ bước quanh Tổ Tùng.

Tổ Tùng xoay trở xem ra còn mau lẹ hơn Thẩm Thắng Y, xoay một cái lại vọt về phía cửa hầm, Thẩm Thắng Y đánh theo một kiếm mau như chớp, vạch trên không một nhát.

Tổ Tùng tự tin là trước khi bị trúng kiếm của Thẩm Thắng Y đã lọt được vào cửa hầm, nên chỉ vọt đi.

Hai chân của y đang trên không, thân hình chợt rơi mau xuống, lưỡi xẻng cũng đồng thời ngăn đỡ trước mặt.

Y đoán rằng nhát kiếm của Thẩm Thắng Y chỉ có thể đâm vào mặt, nhưng không ngờ thanh kiếm của Thẩm Thắng Y tới gần cửa hầm lại đâm vào mặt đất, rồi xuyên qua mặt đất đâm trúng ngực y! Tổ Tùng chỉ thấy trước ngực đau nhói lên, lập tức cát bụi bay mù mịt, thân hình y từ cửa hầm vọt lên mang theo một tiếng rú đau đớn bay ra hơn một trượng.

Thẩm Thắng Y kiếm một phóng một hất, thời gian và vị trí đều tính đúng, chàng xoay người một cái vừa đúng lúc nhìn thấy Tổ Tùng lảo nhảo không vọt lên.

Lưỡi xẻng cắm trên mặt đất, Tổ Tùng hai tay nắm chặt cái xẻng làm bắm :

- Tính sai mất nửa tấc!

Đó cũng là câu nói cuối cùng của y. Câu nói vừa buông ra, hai tay y nhỏ chiếc xẻng lên lật lại một cái, một mảng óc bắn ra! Nhát kiếm của Thẩm Thắng Y không tới nổi trí mạng, nhát xẻng này mới là trí mạng, nhát xẻng này không sai lệch chút nào, hoàn toàn thành công.

Bạch Băng nhảy ra khỏi sân, vừa định gọi mấy người thị vệ bắt giữ Tổ Tùng, nhìn thấy thế chợt ngăn người, lập tức quay mặt đi, Thẩm Thắng Y cũng quay đi thở dài một tiếng.

Đúng lúc ấy một người thị vệ chạy tới nói với Thẩm Thắng Y :

- Đã tìm được chỗ, là phố Thạch Sư Từ Hồ Đồng...

Bạch Băng buột miệng

- Cha ta...

- Bẩm tiểu thư, đã đi rồi.

- Lấy ngựa!

Bạch Băng lập tức kéo Thẩm Thắng Y :

- Thẩm đại ca, chúng ta cũng đi thôi.

Thẩm Thắng Y gật đầu, quay lại viên Thống lĩnh thị vệ bên cạnh nói :

- Làm phiền Phương huynh đem đất đá lấp kín cái miệng hầm này ngay.

- Xin công tử yên tâm

Viên Thống lĩnh thị vệ lập tức ra lệnh cho thuộc cấp.

Thẩm Thắng Y và Bạch Băng ra tới trước cổng, ngựa đã chuẩn bị xong, có mười hai người thị vệ tùy tùng, nhất tề ra rồi rời khỏi Bạch phủ.

Cầm Cung Thành vào tới địa đạo, việc đầu tiên là lấy ra một làn đạn khói thả khói ra, trong chớp mắt ấy ông ta hoàn toàn không nghĩ tới chuyện Tổ Tùng có thể bị làn khói cản trở khó có thể nhận ra được cửa hầm, thậm chí không hề nghĩ tới chuyện để người nào nhảy xuống hầm được sống, thanh loan đao đã tuốt khỏi vỏ cầm lăm lăm trong tay. Một người đến lúc sinh tử quan đầu, cho dù có ích kỷ một chút cũng tha thứ được.

Sau đó ông ta lui lại, lui được vài trượng thì phát giác ra không có ai nhảy xuống đuổi theo, mới xoay người chạy mau.

Qua ngang ngọn đèn nào ông ta cũng thấp, đường địa đạo theo bước chân của ông ta lập tức sáng bừng lên.

Vừa chạy ông ta vừa nghiêng tai nghe ngóng, ngoại trừ tiếng vạt áo của mình bay phấp phật, ông ta không nghe thấy tiếng gì khác.

Một cảm giác như chạy trên đường tới cõi U Minh xâm chiếm cõi lòng ông ta, so với lần trước còn náo nề hơn.

Đã thất bại hai lần rồi, không thể làm lần thứ ba được nữa, Cầm Cung Thành thầm thở dài.

Năm tháng vô tình, ông ta đã quá già rồi, cho dù có sống thêm được mười năm, hai mươi năm, cũng chưa chắc có được lại một phần tráng chí hùng tâm như trước.

Hai lần thất bại, đối với con người này mà nói, quả đã quá nhiều.

* * * * *

Gió đêm thổi mạnh, Bạch Ngọc Lâu ra roi thúc ngựa phóng mau, tà áo bay phấp phật trong gió.

Sau lưng ông ta có Trương Thiên Hộ và vô số quân thiết kỵ, cứ qua một ngã tư lập tức lại có một đội kỵ binh hay bộ binh gia nhập.

Ánh đuốc soi suốt dãy phố dài sáng rực như ban ngày, tiếng vó ngựa rầm rập như sấm sét vang lên.

Nhà dân ở hai bên dãy phố ai cũng giật mình, nhao nhao mở cửa sổ đưa đầu ra nhìn, ai cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Cùng lúc ấy trên ba đường phố khác cũng có thiết kỵ phi ngựa qua, phối hợp với Bạch Ngọc Lâu, đông nam tây bắc, bốn phương tám hướng ùn ùn đổ về bao vây phố Thạch Sur Từ Hồ Đồng.

Mật thám trong đại nội đã giám sát phố này từ rất sớm.

Toàn phố Thạch Sur Từ Hồ Đồng chỉ có bảy gia đình, trong đó có sáu hộ nhà cửa đối diện với nhau, đầu phố là một trang viện lớn.

Theo mật thám của đại nội điều tra được, trang viện này vốn của họ Lộ, nhưng đã dời đi từ ba năm trước, còn sáu hộ dân kia cũng bán nhà dời đi cùng lúc.

Chủ mua chỉ là một người, là chủ hiệu Bảo Phương Trai. Chủ hiệu Bảo Phương Trai mua cả bảy có người nghe nói vốn định xây dựng lại để Bảo Phương Trai sử dụng.

Hiệu Bảo Phương Trai cũng ở cạnh, là một gian hàng bán hương liệu son phấn, rất nổi tiếng, xường và gian hàng không cùng ở một chỗ, đứng về mặt tiện lợi mà nhìn, cũng không cần phải thế, nhưng chủ nhân có tiền, lại cũng hơi cao ngạo, nên sau ba năm, đến nay Bảo Phương Trai cũng chưa dời tới bảy cơ ngơi kia cũng chưa xây dựng lại, lại trở thành bảy chỗ ở.

Bảy hộ này rất ít đi lại cùng người chung quanh, ra vào chỉ có vài ông già, cư xử rất lịch sự.

Lúc Cẩm y vệ và mật thám trong đại nội bắt ngờ xông vào nhà Bảo Phương Trai, bắt hết hai mươi sáu người trong gia đình, thì đã hỏi cung rất rõ ràng.

Chủ hiệu Bảo Phương Trai thật ra là người của Cẩm Cung Thành, biết đại cuộc đã hỏng, chỉ còn cách khai báo hết mọi bí mật.

Đến như sáu ngôi nhà còn lại còn chứa chấp bao nhiêu người, thì chủ hiệu Bảo Phương Trai cũng không dám nói chắc.

Về vụ này nên làm như thế nào, ngoại trừ Bạch Ngọc Lâu dĩ nhiên không ai dám đứng ra, chỉ biết vừa sai người theo dõi, vừa thúc người báo cáo.

Toàn bộ đường đi tới đó đã bị họ ngăn chặn, họ cũng không chờ khi Bạch Ngọc Lâu tới mới điều quân chờ lệnh bao vây.

Ba ngàn quân mã bộ dưới sự chỉ huy của Bạch Ngọc Lâu nhanh chóng bao vây phố Thạch Sur Từ Hồ Đồng.

Đạo tuốt trần, cung lấp tên, ánh đuốc chung quanh sáng rực như ban ngày. Kỳ quái nhất là người trong phố Thạch Sur Từ Hồ Đồng không hề có phản ứng gì, Bạch Ngọc Lâu càng khẳng định, nếu họ là nhà dân thường, quyết không có lý do gì lại không mở cửa ra xem.

Bạn đang đọc truyện *Ma Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hậu hoạn

Lúc quân sĩ vừa bố trí xong, Thẩm Thăng Y và Bạch Băng cũng tới nơi, xuống ngựa cùng song song chạy tới đứng bên cạnh Bạch Ngọc Lâu.

Nhìn thấy chỉ có một mình Trương Thiên Hộ, Thẩm Thăng Y thấy bứt rứt, Trương Thiên Hộ cũng không chờ chàng hỏi, nói ngay :

- Bọn họ đều chết rồi.

Thẩm Thăng Y thờ dãi :

- Dưới tay ai?

- Tỳ Bà, còn có Tư Mã Tiên Tiên.

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Lão nhân lùn kia thật là tàn độc...

- Độc Hạc cũng rất cẩn thận nhưng có thể vì lão lùn kia bất kể thế nào cũng khó nhận ra nên Tần Độc Hạc rốt lại bị y ám toán - Trương Thiên Hộ cười gượng - Nhưng y cũng không chết uống, kéo được Tỳ Bà cùng đi theo với mình.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng. Bạch Ngọc Lâu lập tức hỏi :

- Tại sao Băng nhi không ở nhà.

Bạch Băng nép sau lưng Thẩm Thăng Y :

- Con ở trong phòng mãi chán lắm, chỉ muốn đi ra ngoài thôi!

Bạch Ngọc Lâu lắc lắc đầu :

- Con nha đầu này tinh ranh lắm, nhớ đấy, chỗ này không chạy rồi lên được đâu.

Bạch Băng lè lưỡi :

- Cha dữ thật đấy!

Bạch Ngọc Lâu cũng không nói gì nữa vung tay hô :

- Chuẩn bị lôi mộc!

Mệnh lệnh nhanh chóng được truyền ra, mấy trăm binh sĩ mang bốn thanh lôi mộc tiếng lên phía trước, chuẩn bị phá cổng.

Bạch Ngọc Lâu nói tiếp :

- Truyền lại mệnh lệnh của ta lần nữa, nếu đếm tới mười, người trong phố Thạch Sur Từ Hồ Đồng mà không ra hàng, chúng ta sẽ lập tức tấn công.

Trong chốc lát đã đếm tới mười, trong phố Thạch Sur Từ Hồ Đồng không hề có phản ứng. Bạch Ngọc Lâu mặt sa sầm quát lớn “Tiến...”

Số binh sĩ mang lôi mộc lập tức lao lên, bốn thanh lôi mộc gần như đồng thời chia nhau đâm vào hai bên tường đất của phố Thạch Sur Từ Hồ Đồng.

“Ầm” một tiếng, gạch đá bay tung tóe, hai bức tường đất cũng đổ xuống, cửa lập tức mở toang ra, hơn mười hán tử tay cầm binh khí hò hét xông ra.

Bạch Ngọc Lâu quát câu thứ nhất :

- Buông binh khí xuống!

Tiếng quát như sấm sét, nhưng đám hán tử kia như không nghe thấy, vũ động binh khí áo lên đâm chém.

- Phát tên. - Bạch Ngọc Lâu quát.

Một loạt tên bay rào rào bắn vào đám hán tử, loạt thứ hai, loạt thứ ba nối nhau bay ra.

Số hán tử này rõ ràng đều mang một thân võ công không kém, nhưng dưới làn mưa tên không xông ra được, không những không ai xông lên được, mà còn đều bị tên bắn ngã.

Tiếng gào thảm vang lên không ngớt, loạt tên thứ ba bắn ra xong, không gian chìm vào tịch mịch.

Dưới ánh lửa, số hán tử trúng tên trông đều giống như bị lông nhím bắn phải, vết máu nhuộm đỏ mặt đất cứ loang rộng mãi ra.

Toàn bộ các cánh cổng trên phố Thạch Sur Từ Hồ Đồng đã mở tung, hơn một trăm hán tử tay cầm binh khí xông ra, nhìn thấy tình hình như thế đều ngăn người. Tuổi tác của họ xem ra đều đã lớn, không rõ có phải là những thuộc hạ cũ của Cẩm Cung Thành năm xưa hay không.

Im lặng một lúc, bọn hán tử chợt lui lại, lúc lại xuất hiện, trong tay đã cầm văn đồ tên, mau lẹ dựng lên chướng ngại vật.

Giọng nói của Bạch Ngọc Lâu lập tức vang tới :

- Ai đầu hàng sẽ được tha chết.

Không ai đếm xia tới, Bạch Ngọc Lâu đếm tới mười, biết là số người này đã chuẩn bị liều mạng cho Cẩm Cung Thành, bèn hạ lệnh toàn bộ quân sĩ dốc sức tấn công.

Quân mã bộ bốn phía lập tức tràn lên, tên bay như châu chấu, số binh sĩ mang lòi mộc được yểm trợ tiến sát lên, phá tan hai dãy vách hai bên phố.

Số hán tử kia vốn định dựa vào chỗ hiểm cố thủ, thấy lòi mộc đánh tới, định xông ra cản, lại bị cung nỏ bắn rào rào không ngược đầu lên được, tường hai bên dưới làn mưa tên âm ầm đổ xuống, một phần gạch đá rơi ra phía ngoài, số hán tử không đánh mà loạn, quân cầm đao và trường thương bên Bạch Ngọc Lâu lập tức tràn lên.

Chắc chắn họ đã được huấn luyện chu đáo, doanh số tuy nhiều nhưng rất chỉnh tề, dưới chân dù gặp ghềnh, cũng không ảnh hưởng gì, đao thuận và trường thương phối hợp rất ăn khớp.

Số hán tử vừa bắt đầu đã bị thế công của đối phương đẩy lui, lại thêm lòi mộc cung nỏ đồng thời đánh tới, trận thế vốn đã không ra trận thế lập tức tan vỡ, bọn họ còn định lợi dụng địa thế trước mắt để cản trở quân sĩ của Bạch Ngọc Lâu, không ngờ đối phương lại hợp đồng rất chặt chẽ, bao vây kín mít, thế như sóng biển đổ tới, làm họ tan tác rồi bị dồn vào vòng vây.

Số quân sĩ đông gấp cả chục lần bọn họ, phối hợp lại nhịp nhàng, tình thế thất bại vừa mở ra, sau một trận xông ra bọn họ lại phải lui lại.

Số quân sĩ tràn theo sát không buông tha, tiếng quát tháo vang lên, người nào bị thương lui lại lập tức có người khác lấp ngay vào, không quá thời gian cạn chén trà, đã dồn đối phương vào cuối phố Thạch Sư Tử Hồ Đồng.

Cổng chính của trang viện đã mở toang, số hán tử vừa chui vào, lập tức đóng lại, nhưng liền bị phá tung.

Bốn thanh lòi mộc nhất tề thúc vào mặt tường, trong tiếng âm ầm bức tường đổ xuống, mấy hán tử bị tường đổ phải, kẻ chết người bị thương.

Số còn lại lui ra xa tường dần thành hàng chữ nhật.

Lòi mộc vừa thúc đổ tường, quân sĩ của Bạch Ngọc Lâu từ hai bên lập tức tràn vào, trong chớp mắt đã bày thành trận thế, số quân cung nỏ nghiêng người tiến lên trước, tên chưa phát ra, đám hán tử đã nhao nhao tìm chỗ nấp.

Bạch Ngọc Lâu nhìn thấy lác đầu nói :

- Đều là quân ô hợp, lui xa quá như thế, thì tất cả sẽ chết vì tên thôi.

Bạch Băng bên cạnh chợt nói :

- Cha à, hay là lại gọi họ đầu hàng đi.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Thử một lần nữa xem.

Trong câu nói, bảy tám lão nhân đầu bạc đã từ nhà trong xông ra trong đó có một người vung tay nghiêm mặt quát :

- Để cho bọn họ bắt được, chẳng thà chết còn hơn.

Câu nói vừa dứt, ngọn luyện tử thương trong tay đột nhiên bay ra vài trượng, đâm vào bụng một người lính.

Người lính gào lên một tiếng thê thảm, chết ngay tại chỗ.

Ngọn luyện tử thương vừa bay ra, mấy lão nhân đầu bạc lập tức xông ra, số hán tử kí cũng tự nhiên đồng thanh quát lớn xông ra chém giết.

Ngọn luyện tử thương phóng ra bốn lần, một lần bị chặn, một lần đánh trượt, còn hai lần đâm chết hai người lính.

Bạch Ngọc Lâu cả giận vung kiếm một cái “Phát tên!”

Cung nỏ ào ào bắn ra, lần này quá gần, bốn loạt cung nỏ bắn rồi, số hán tử đã xông sát tới.

Đi nhiên bọn họ đã có một nửa ngã dưới làn tên, số còn lại tụ lại ở một chỗ, hung hăng xông lên, rõ ràng muốn mở đường máu.

Quân cung nỏ lập tức lùi lại, quân cầm trường thương vẫn đứng im không động đậy, lá chắn bày san sát làm thành một bức tường kín mít như thành đồng vách sắt trường thương nhô ra tua tủa bên cạnh lá chắn.

Đám hán tử hung hăng tràn tới nhìn thấy đối phương không động, rùng rùng vách sắt trùng trùng chớp sáng, bất giác ngẩn người.

Sau thoáng ngẩn người họ lại quát tháo vang trời, ào ào xông lên, nhưng khí thế đã không còn hung dữ như ban đầu.

Vô khí rào rào đánh tới, đều đánh vào lá chắn, lúc ấy quân sĩ của Bạch Ngọc Lâu mới đồng thời tiến lên.

Một lần xông lên như vương phải vách sắt, đấm hán tử trong chớp mắt tan tác.

Hai cánh quân hai bên lập tức tràn tới, bức vách sắt chọt rẽ làm hai, Bạch Ngọc Lâu, Thảm Thăng Y, Trương Thiên Hộ ở giữa xông ra, Bạch Băng đi giữa Bạch Ngọc Lâu và Thảm Thăng Y, phản kích tới mức khuôn mặt cũng đỏ hồng.

Đấm hán tử làm sao cản trở được ba cao thủ như thế, bị đánh rẽ ra hai bên, rồi lập tức bị bao vây lại như cũ.

Ngoài số binh sĩ, còn có hơn một trăm thị vệ lúc ấy cũng theo bọn Bạch Ngọc Lâu xông thẳng vào nhà trong.

Qua khỏi bậc thềm, Thảm Thăng Y tiến lên trước nhất, hai lão nhân xông ra nhưng không đỡ nổi một nhát kiếm của Thảm Thăng Y, bị Thảm Thăng Y nắm lấy bụng ném ra một bên, số thị vệ tùy tùng lập tức bắt giữ.

Sảnh đường vô cùng rộng lớn, hai bên tường khảm phù điêu, cửa đối diện treo một bức rèm ngọc, trên trần treo đèn lưu ly, ánh sáng dịu dàng chiếu ra.

Tấm rèm ngọc dưới ánh đèn trông rất lộng lẫy, vừa động vào ánh sáng đã lóng lánh chuyển động làm người ta hoa mắt.

Thảm Thăng Y thanh kiếm đẩy ra, tấm rèm ngọc biến thành một trận mưa bay tứ tán, một cánh cửa vòm xuất hiện trước mắt họ.

Cánh cửa vòm này thuộc nhà trong, nhưng không làm cho người ta có cảm giác là đã vào tới nhà trong, chia ra hai tầng, ngói vàng mái đỏ, hai bên cửa là đá xanh xây thành tường.

Bạch Ngọc Lâu vừa nhìn thấy chọt ngăn người, Bạch Băng và số thị vệ cũng thế.

Thảm Thăng Y nhìn thấy lạ lùng hỏi :

- Cái gì vậy?

Bạch Băng nói :

- Đây cũng giống hệt như cửa Ngọ môn trong triều.

Ngọ môn là cửa trong Hoàng thành, văn võ đại thần bất kể là ai hay làm việc gì, tới ngoài Ngọ môn cũng phải xuống ngựa xuống kiệu, nếu không sẽ phạm tội Đại bất kính, theo luật chém đầu, cũng là nơi Hoàng đế duyệt binh, hay là gặp dịp lễ lớn của quốc gia, Hoàng đế sẽ giả làm lên Ngọ môn, cho lễ dân triều bái, hô “Vạn tuế” ba lần, để làm rõ sự quý hiển và quyền uy của Thiên tử.

Thảm Thăng Y chưa tới Ngọ môn bao giờ nên không biết nó ra làm sao, nhưng cũng biết rằng Ngọ môn là nơi nào, nghe thế bất giác lắc đầu.

Qua khỏi Ngọ môn là một dãy phòng ở, hai bên là phòng lợp ngói Hồng du lê.

Thảm Thăng Y ánh mắt di động hỏi :

- Chắc đây cũng giống nơi nào đó.

Bạch Băng nói :

- Giống triều phòng.

- Triều phòng à? - Thảm Thăng Y hỏi tiếp - Là chỗ nào?

Bạch Ngọc Lâu trả lời :

- Là nơi đại thần ngồi chờ trước khi Thánh thượng ra triều.

Họ lại đi tiếp về phía trước.

Qua khỏi dãy triều phòng thì tới nhà trong của trang viện, nơi này chẳng khác gì một tòa điện của Thiên tử, dưới mái có hai viên ngói lưu ly vàng, bên dưới gác ba lớp gỗ làm rường nhà, phía trước có bậc đá, bậc cuối khảm bằng đá Đại Lý, trên khắc hai con rồng nhẹ nhàng múa vuốt.

Bạch Ngọc Lâu bước lên bậc đá, vừa lắc đầu vừa nói :

- Đây giống hệt cửa chính của Hoàng cực điện, Hoàng cực điện cũng gọi là Loan điện, là nơi Thánh thượng gọi các vương công đại thần bàn bạc việc cơ mật đại sự, nghe bách quan tâu bày, và ra mệnh lệnh - ngừng một lát lại nói tiếp - Gọi là bệ hạ là chỉ vào hai con rồng ở dưới bậc đá.

Dứt câu nói, ông ta đã lên tới nội điện. Chỗ này cũng bố trí như trong một cung điện thật, chính giữa có một bực cao, trước bực có đường lên, hai bên hai đường, phía sau một đường, mỗi đường có bảy bậc lót gấm vàng, hai bên có lan can.

Trên bực bày một cái ghế ngự trước bình phong, trên có một vị Hoàng đế ngồi.

Vị Hoàng đế ấy, Bạch Ngọc Lâu và Thảm Thăng Y đều biết, đó chính là Cẩm Cung Thành, ông ta đã thay một bộ long bào mới, mái tóc bạc xỏa tung đã búi lại, đội một chiếc mũ Tử kim quan.

Thảm Thăng Y chưa gặp Hoàng đế nên không biết dáng vẻ có đúng thế này không, cha con Bạch Ngọc Lâu cùng đám thị vệ lúc bấy giờ chợt có cảm giác như thấy Hoàng đế thật giả lâm, suốt nửa thì quỳ cả xuống.

Cẩm Cung Thành ngồi ở đó lạnh lùng nhìn mọi người tiến vào không hề động đậy, trông như một pho tượng.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Ngoài tướng mạo ra, cái gì cũng giống.

Thảm Thăng Y cười cười :

- Xem ra ông ta tốn khá nhiều tâm huyết, có điều vận số không được may lắm.

Bạch Ngọc Lâu gật đầu, giọng nói trầm trầm của Cẩm Cung Thành lập tức vang tới :

- Bạch Ngọc Lâu...

- Cẩm Cung Thành.

- To gan! - Cẩm Cung Thành quát lên ngắt lời - Trông thấy quả nhân mà không quỳ xuống thỉnh an, lại còn gọi thẳng tên quả nhân, chẳng lẽ ngươi không sợ quả nhân chém đầu, chu di cả chín họ à?

Bạch Ngọc Lâu không nổi giận mà lại cười :

- Ngươi muốn nói gì thì nói mau đi, Bạch mỗ không quan tâm, nhưng sợ người khác không kiên nhẫn như ta đâu.

- Bạch Ngọc Lâu to gan, ngươi nhìn...

Bạch Ngọc Lâu ngắt lời :

- Ta nhìn thấy trước mặt là một thằng khùng.

- Thằng khùng à? - Cẩm Cung Thành hai mắt tròn tròn.

- Tiếc rằng tuy là một thằng khùng, nhưng không phải là điên, nếu không... - Bạch Ngọc Lâu cười nhạt - Ngươi có thể cứ ở lại đây làm Hoàng đế của ngươi đến trọn đời.

Cẩm Cung Thành sa sầm mặt, trầm giọng nói :

- Trong thiên hạ thử hỏi có ai có hào khí như quả nhân, có chí lớn như quả nhân?

- Cho nên Bạch mỗ không thể không thừa nhận ngươi là một thằng khùng, cũng chỉ có thằng khùng mới không nhìn thấy hiện nay là đời thái bình, ai cũng được sống hạnh phúc, không muốn có thay đổi gì.

- Bọn thất phu tầm thường thì biết cái gì?

- Họ biết họ cần gì và bao nhiêu là đủ - Bạch Ngọc Lâu chép miệng - Ngươi đã một lần thất bại, không ngờ vẫn còn mong muốn điều quá phận.

Cẩm Cung Thành lạnh lùng nói :

- Quả nhân lần nào quyết định làm chuyện gì cũng không bao giờ nửa đường bỏ dở.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Tiếc là lần này ngươi lại thất bại.

Cẩm Cung Thành ngẩng đầu nói :

- Ý trời như thế, ta còn nói gì.

Bạch Ngọc Lâu nói ngay :

- Chung quanh đây đã bị vây chặt, lần này ngươi không thể nào may mắn thoát được đâu.

Cầm Cung Thành cười lớn :

- Quả nhân mà muốn đi, chẳng lẽ các ngươi lại cản được à?

Bạch Băng nói chen vào :

- Lúc ở nơi chúng ta, nếu không có Tổ Tùng tới cứu thì ngươi chạy được sao?

Tiếng cười của Cầm Cung Thành chợt dừng lại :

- Đúng là như thế, nhưng bé con nhà ngươi đừng có quên, lúc ấy quả nhân bị Thảm Thăng Y của ngươi chặn lại, nhưng mới rồi nếu quả nhân muốn đi, các ngươi làm sao mà cản kịp!

Bạch Băng cười nhạt nói :

- Biết đâu là ngươi lợi dụng đám thù hạ ra trước mở cổng, biết đâu là để đánh lạc hướng chúng ta.

- Nuôi quân ngàn ngày, dùng quân một buổi, bất kể là quả nhân bắt họ làm gì, cũng có thể sai bảo.

Cầm Cung Thành lại cất tiếng cười.

Bạch Băng nói :

- Ta không tin rằng những người ấy thật lòng liều mạng vì ngươi.

Thảm Thăng Y cười ngắt lời :

- Băng nhi, câu nói ấy sai rồi.

Bạch Băng ngẩn người :

- Gã Tổ Tùng kia...

Thảm Thăng Y nói ngay :

- Còn có Tỳ Bà, nhưng có thể nói chắc rằng ông ta cũng không ngờ Tổ Tùng lại liều mạng vì mình, nên nhảy xuống địa đạo rồi, chuyện đầu tiên ông ta làm là phóng khói mù che kín miệng hầm.

Cầm Cung Thành gật đầu :

- Quả thật quả nhân không ngờ, nếu không quả nhân cũng để cho y nhìn rõ cửa hầm, lúc ấy mà có một người trung thành như thế quả là may mắn.

Thảm Thăng Y nói :

- Các hạ nhảy xuống địa đạo rồi lập tức phóng khói mù ra, cũng không phải là không thể hiện tính cách đâu.

Cầm Cung Thành nổi giận :

- Ngươi nói quả nhân tham sống sợ chết à?

Thảm Thăng Y nói :

- Một người đôi lúc sinh tử quan đầu, coi tính mạng của mình là lớn cũng không phải là lạ - ngừng một lúc nhìn qua Bạch Ngọc Lâu nói - Nên có thể nói Tổ Tùng là một người khùng, chứ như Cầm Cung Thành này tuy có lúc rất khùng vẫn không đáng gọi là thằng khùng.

Bạch Ngọc Lâu cười hỏi :

- Vậy theo ngươi y giống hạng người nào?

Thảm Thăng Y nói :

- Một người bình thường thôi, có điều lại ham muốn hơn người thường quá nhiều.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Ham muốn nhiều mà không đủ sức, quả thật các hạ một chuyện đáng buồn

- Quả nhân không phải là một người khùng - Cầm Cung Thành lạnh lùng - Cũng không phải là kẻ tham sống sợ chết, nếu không quả nhân đã không ham

muốn như vậy.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Ngươi chờ ở đây vì phát giác ra rằng ngươi đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Thẩm Thăng Y nói :

- Còn có một điểm rất quan trọng nữa, là sự thật hiện nay ngươi đã quá già, cũng không còn thời gian để làm lại lần thứ ba.

Cầm Cung Thành nghe câu ấy, toàn thân lộ vẻ suy sụp.

Câu nói ấy như một thanh kiếm sắc đâm vào tận đáy lòng ông ta, ông ta cười khan hai tiếng nói :

- Người trẻ tuổi, chẳng lẽ người không biết rằng một câu nói như thế là quá tàn nhẫn sao?

Thẩm Thăng Y nhìn chằm chằm vào Cầm Cung Thành :

- Đối với một người già thừa nhận rằng mình là một người già thì nói thế có thể tàn nhẫn, tiếc là trước câu nói ấy các hạ chưa thừa nhận mình đã già.

Cầm Cung Thành lẩm bẩm nói một mình :

- Quả nhân đã hết hùng tâm tráng chí, chỉ vì năm tháng vô tình.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Đối với hạng người như ngươi, một lần thất bại cũng chẳng là nhiều, ngươi không vì thất bại mà chịu thôi, sau hai mươi năm lại cuốn đất quay lại, tuy là kẻ thù, nhưng đối với hào khí của ngươi, Bạch mã vô cùng bội phục.

Cầm Cung Thành chép miệng nói :

- Quả nhân vô cùng ưa thích ngươi, sau hai mươi năm ngươi không những không già nua mà còn khôn ngoan sáng suốt hơn, lại thua dưới tay ngươi lần nữa, quả nhân không còn gì để nói.

Bạch Ngọc Lâu chợt cười một tiếng nói :

- Lần này thất bại ở chỗ nào chắc ngươi chưa rõ.

- Ngươi nói xem chỗ nào

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Ngươi quên rằng là tranh giành thiên hạ, chứ không phải là hơn thua với cá nhân.

- Quả nhân quên chỗ nào?

- Nhưng đối tượng của ngươi lẽ ra phải là Thánh thượng chứ không phải là ai khác.

Cầm Cung Thành ngắt người, lẩm bẩm :

- Quả nhân lại chỉ chăm chăm đánh bại ngươi trước.

- Nên ngươi mới tạo ra Ngải Phi Vũ giả, chuẩn bị cho y trà trộn vào phủ ta làm nội ứng, lại sai Tổ Tùng đào địa đạo để phối hợp hành động, phí mất bao nhiêu là thời giờ tâm huyết mà lại không phải là mục tiêu chính, làm sao không thất bại?

- Đúng thế... - Cầm Cung Thành gật đầu liên tiếp.

Bạch Ngọc Lâu nói tiếp :

- Lập chí lớn, làm việc lớn, quyết không thể để bị tình riêng chi phối, chỉ xác định rõ mục tiêu mà thẳng tiến mới có hy vọng thành công.

Cầm Cung Thành thở dài một tiếng :

- Tại sao trước đây không ai nói với quả nhân đạo lý ấy kìa?

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Có thể vì ngươi cho rằng mình đã đủ kinh nghiệm cùng trí khôn, không muốn tìm kẻ thông minh giúp đỡ.

Cầm Cung Thành gật đầu nói :

- Dưới trướng quả nhân còn thiếu một người thông minh như ngươi nói, nhưng nếu có cũng chưa chắc quả nhân đã dùng được y.

Dứt câu nói, ông ta buông tiếng cười lớn :

- Ngươi nói rất đúng, quả nhân quả là một kẻ sinh ra để làm chuyện lớn.

Tiếng cười làm rung chuyển toàn bộ ngôi điện, vừa có vẻ bi thiết, vừa có vẻ như bất khả kháng.

Bạch Ngọc Lâu cũng không nói gì nữa, Thẩm Thăng Y và Bạch Băng cũng thế, chỉ im lặng nhìn nhìn Cầm Cung Thành.

Tiếng cười kéo dài hồi lâu mới tắt, Cầm Cung Thành ánh mắt nhìn xuống :

- Quả nhân có thể bỏ đi mà không bỏ đi, lại ngồi ở Hoàng cực điện này chờ các ngươi, đúng là đã lòng tàn ý lạnh, nhưng trò chuyện một hồi được nghe rõ lý do thất bại, cũng được ích lợi nhiều lắm.

Bạch Băng nói :

- Lẽ ra ngươi phải cảm kích cha ta, không nên để ông phải phí lời phí sức nữa.

Cầm Cung Thành hỏi :

- Ngươi muốn quả nhân bó tay chịu trời à?

Bạch Băng hỏi lại :

- Chẳng lẽ đến nước này ngươi còn muốn kháng cự hay sao?

Cầm Cung Thành lắc đầu :

- Bé con rốt lại cũng là bé con.

- Nói thế là ý tứ gì?

Cầm Cung Thành cười lớn :

- Ngươi không hiểu rõ, nhưng cha ngươi chắc hiểu rõ, hạng người như bọn ta, chỉ có thể chết trận, chứ không khi nào bó tay chịu trời.

Bạch Băng kinh ngạc hỏi :

- Thật là ngươi không muốn sống nữa à?

Cầm Cung Thành lại cất tiếng cười lớn, ánh mắt nhìn lên mặt Bạch Ngọc Lâu :

- Người may mắn như ngươi chắc không có nhiều.

Bạch Ngọc Lâu đáp :

- Cho nên xưa nay ta chẳng oán hờn gì ai.

Cầm Cung Thành nói :

- Ngươi không những làm quan lớn, mà còn có được một đứa con gái xinh đẹp đáng yêu như vậy, thì còn mong muốn gì nữa?

Bạch Ngọc Lâu khẽ cười lắc đầu, Cầm Cung Thành lại nói :

- Hiện tại quả nhân bao nhiêu kế hoạch đều đã không thành công, chứ nếu không mà lỡ tay làm đứa con gái bảo bối của ngươi bị thương, thì không những ngươi trách móc, mà quả nhân cũng rất hối tiếc nữa.

Bạch Ngọc Lâu chỉ cười không đáp, Cầm Cung Thành lại nói :

- Quả nhân chỉ kỳ quái một chuyện, là đối với Vô Song ngươi lại không có biểu hiện gì.

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Lúc rời khỏi Tây Vực, ta đã quyết định quên hết chuyện ấy.

Cầm Cung Thành nói :

- Ngươi quên được rồi à?

Bạch Ngọc Lâu lắc đầu :

- Muốn nhớ một chuyện gì có khi còn khó, nhưng muốn quên một chuyện gì thì thật là thiên nan vạn nan.

- Đúng thế... - Cầm Cung Thành vuốt râu cười khẽ - Cho nên tuy đã thất bại, nhưng quả nhân lợi dụng Vô Song để đối phó ngươi cũng không có gì là dở.

Bạch Ngọc Lâu chỉ nói :

- Bà ta chết rồi phải không?

Cầm Cung Thành nói :

- Tiếc là trước đây một lúc, thi thể bà ta vẫn có ích, thuật dịch dung của ta, chắc ngươi đã biết là do cha vợ ngươi truyền thụ.

Bạch Ngọc Lâu hỏi :

- Lão nhân gia khỏe không?

Cầm Cung Thành nói :

- Bảy năm trước đã chết trong mặt thất, lúc ấy ông ta đã thành công trong việc thay đổi màu mắt.

Bạch Ngọc Lâu thở dài :

- Xưa nay ngươi không bao giờ bỏ qua cơ hội làm loạn thiên hạ.

Cầm Cung Thành nói :

- Vì thiên hạ này không phải là thiên hạ của quả nhân.

Thẩm Thăng Y xoay chuyển ý nghĩ nói :

- Hiện tại chúng ta đã phong tỏa mọi đường thoát, chắc là ngươi không thoát được đâu.

Bạch Ngọc Lâu lạnh lùng cười một tiếng :

- Ngươi còn trần trối gì nữa không?

Cầm Cung Thành nói :

- Quả nhân vốn không vương bận gì, chỉ là ngươi bây giờ sao còn chưa dọn dò hậu sự.

Bạch Ngọc Lâu tự khen mình :

- Đó là vì Bạch mỗ biết chắc ngươi không đủ nhẫn nại.

Cầm Cung Thành nói :

- Chứ không phải vì cạnh ngươi có một Thẩm Thăng Y sao?

Bạch Ngọc Lâu nói :

- Các ngươi vừa đánh nhau một trận, Bạch mỗ tuy chưa nhìn thấy nhưng nếu ngươi là đối thủ của Thẩm lão đệ đây thì không cần phải chạy trốn tới chỗ này, huống gì hai người chúng ta đồng thời ra tay?

Cầm Cung Thành cười lớn :

- Rốt lại ngươi cũng đã thừa nhận là không dám một chọi một với quả nhân.

Bạch Ngọc Lâu hững hờ cười một tiếng, nói ngay :

- Từ xưa đến nay ta không có thù oán gì với riêng ngươi, cũng không có chuyện gì phải giải quyết công bằng, để quyết đấu với nhau!

Cầm Cung Thành cười rộ không ngớt :

- Không ngờ người đến tuổi này lại biến thành một người thâm trầm như thế.

Tiếng cười chợt dừng lại, Cầm Cung Thành vẫy tay nói :

- Hai người cùng tiến lên, quả nhân đều hoan nghênh như nhau, mời....

Thảm Thăng Y bước lên trước một bước, ánh mắt Cầm Cung Thành trở nên lạnh lẽo :

- Thảm Thăng Y thật không thẹn là Thảm Thăng Y!

- Nghe nói các hạ dùng một thanh Ma đao phải không? - Thảm Thăng Y hỏi.

- Quả nhân còn có một đôi tay ma!

Cầm Cung Thành đôi tay đưa ra sau ống tay áo, dưới ánh lửa ánh lên trong suốt như ngọc trắng

- Đây là vốn để dùng thay đổi diện mạo của người ta, nhưng muốn dùng để giết người cũng không phải không được.

Thanh Ma đao lập tức xuất hiện trong tay phải ông ta, không một tiếng động biến thành một quả cầu sáng màu xanh biếc, quả cầu tan mất, lại trở thành một thanh đao màu xanh.

Thảm Thăng Y ánh mắt chớp lên :

- Đem một thanh đao như thế biến thành một quả cầu sáng thật là không dễ

Cầm Cung Thành nói :

- Đó chỉ là nhìn cho vui mắt, chẳng có tác dụng gì, đao pháp thông thường cũng đều rất giản đơn, chỉ là nhanh, chuẩn, độc!

- Nhanh, chuẩn, độc!

Ba tiếng ấy lần lượt buông ra, chữ độc vừa ra khỏi miệng, thân hình của ông ta đã từ ghế bay mau ra, ánh xanh biếc của thanh Ma đao chớp lên, chuẩn mà độc đâm vào cổ họng một thị vệ.

Không ai ngờ rằng nhát đao đầu tiên của ông ta là nhằm vào một thị vệ, Thảm Thăng Y thân hình phản ứng tuy cũng nhanh, nhưng đã muộn một chút, có điều lúc thanh Ma đao chuyển qua đâm người thị vệ thứ hai thanh kiếm của Thảm Thăng Y đã đâm vào bàn tay mà cầm thanh Ma đao.

Cầm Cung Thành thu tay lại, thanh đao lại hóa thành một vòng ánh sáng xanh biếc bay vào giữa mặt Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y thanh kiếm trượt một cái văng ánh sáng tắt ngấm, Cầm Cung Thành tay trái chụp lấy đao, ngọn loan đao rõ ràng ở tay phải vung ra, chém về bên phải.

Trương Thiên Hộ chiếc bàn toán đang từ phía phải đánh tới, “choang” một tiếng đập vào thanh đao, đứt làm hai mảnh la hoảng lui lại, những viên ngọc làm con toán đồng thời bắn mau vào giữa mặt Cầm Cung Thành.

Cầm Cung Thành loan đao khua một vòng, những viên ngọc đều nát vụn ra trong ánh đao, thanh Ma đao trong tay trái lại biến thành một vòng ánh sáng xanh biếc chém tới Thảm Thăng Y. Thảm Thăng Y ba kiếm đánh tắt văng ánh sáng, cổ tay trái lật lại, thanh kiếm từ tay trái đâm lên, liên tiếp đâm vào bảy huyệt đạo của Cầm Cung Thành.

Bạch Ngọc Lâu một kiếm cũng vừa tới.

Cầm Cung Thành “Hừ” khẽ một tiếng, thân hình bay về phía sau, Thảm Thăng Y và Bạch Ngọc Lâu hai kiếm song song truy kích, đuổi lên tới cái bực.

Cầm Cung Thành lui lại ngồi trên chiếc ghế ngự, rồi lại xoay người bay ra, chiếc ghế lập tức nát bét trong ánh kiếm chớp lên.

Kiểm thế chưa dứt, đuổi theo Cầm Cung Thành tới trước tám bình phong, Thảm Thăng Y và Bạch Ngọc Lâu không phải là lần đầu tiên liên thủ, song kiếm như tấm áo trời không có chỗ hở, thế không thể chống lại được.

Cầm Cung Thành chạm lưng vào tám bình phong, gầm lớn một tiếng, người cùng đao bay lên, thanh loan đao hạ xuống chém vào trường kiếm của Bạch Ngọc Lâu, “soảng” một tiếng đã tiện đứt thanh kiếm của Bạch Ngọc Lâu làm hai đoạn.

Bạch Ngọc Lâu trong một đêm gãy liền hai thanh kiếm, cả đời mới có một lần như thế này, người cũng đồng thời bị chấn động tung trở lại.

Cầm Cung Thành cũng bị chấn động tung ra, thanh Ma đao trong tay trái trong chớp mắt ấy biến thành một đạo ánh sáng xanh bay tới cổ họng của Bạch Ngọc Lâu, ông ta hoàn toàn không kịp đề phòng, rõ ràng đã quyết tâm liều mạng, cùng chết chung với Bạch Ngọc Lâu.

Thẩm Thăng Y dường như hơi hiểu tâm ý của Cẩm Cung Thành, bỏ qua cơ hội đâm chết Cẩm Cung Thành, không lui lại mà tiến lên, thanh kiếm rẽ một cái đánh vào chỗ không thể đỡ, hắt tung đạo ánh sáng xanh bay trở lại.

Đạo ánh sáng xanh bay trở lại Cẩm Cung Thành, thế mạnh không kém gì từ tay Cẩm Cung Thành đánh ra, thanh loan đao của y kịp thời hắt tung đạo ánh sáng xanh qua một bên, lại biến thành một thanh Ma đao, “soạt” một tiếng cắm vào bức bình phong.

Thẩm Thăng Y thanh kiếm đồng thời đánh tới, Cẩm Cung Thành vùng loan đao đỡ, đao của ông ta và kiếm của Thẩm Thăng Y đồng thời tan biến, hóa thành hai vòng ánh sáng lóa mắt, xoay một cái, bóng người cũng tan biến trong ánh sáng, hai vòng sáng chạm vào nhau đã lập tức tắt ngấm, ánh lửa bắn tung tóe.

Cẩm Cung Thành “hự” lên một tiếng đau đớn lui lại, lưng lại đập vào tấm bình phong, tấm bình phong răng rắc vỡ tan làm bốn năm mảnh, ba tia máu từ người ông ta đồng thời vọt ra như ba mũi tên.

Thẩm Thăng Y cũng lui lại hơn một trượng, một dòng máu tươi ứa ra bên mép, thân người vẫn đứng hiên ngang.

Thân hình Cẩm Cung Thành lập tức đứng thẳng dậy, khóe môi run run, cuối cùng mới nói được một câu :

- Quả nhiên người nhìn thấy được ba chỗ sơ hở trong đao pháp của quả nhân!

Thẩm Thăng Y sắc mặt xanh xám :

- Đao pháp của người cũng không hề thay đổi.

Cẩm Cung Thành giờ ngang đao cười lớn, cười liên tục ba tiếng rồi ngã xuống.

Bạch Băng vội bước nhanh lên, đỡ Thẩm Thăng Y, Bạch Ngọc Lâu cũng bước tới cạnh chàng, nhìn thấy sắc mặt Thẩm Thăng Y đã dần dần trở lại bình thường, mới thở phào một hơi.

Đám thị vệ đứng ngơ ngác đến lúc ấy cũng không hện mà cùng đồng thanh bật ra tiếng hoan hô.

Trương Thiên Hộ bước lên, nói :

- Thẩm Thăng Y giỏi thật, nhìn thấy một nhát kiếm vừa rồi, ta mới thật sự thủ tiêu ý niệm trở lại giang hồ.

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Nếu không có lão tiền bối, kiếm của ta cũng không thể dễ dàng liền thành một khối, buộc y phải đánh chiêu đao đó ra.

Trương Thiên Hộ nói :

- Vậy thì người phải cảm ơn ta.

Thẩm Thăng Y hỏi :

- Lão tiền bối, người muốn cảm ơn thế nào?

Trương Thiên Hộ nói :

- Lúc nào các người đi qua Gia Hưng, đừng có quên tìm tới ta uống một chén rượu là được rồi.

Thẩm Thăng Y còn chưa trả lời, Bạch Băng đã kêu lên :

- Nhất định mà!

Trương Thiên Hộ cười một tiếng :

- Đến lúc ấy nhất định ta sẽ bày tiệc lớn trên lầu Yên Vũ ở Nam Hồ, tấu nhã nhạc.

Nụ cười biến thành thê lương, có thể là ông ta nghĩ tới cảnh lầu Yên Vũ ở Nam Hồ vẫn còn như cũ, nhưng bọn Giang Nam tứ hữu chỉ còn có mình ông ta.

Bạch Ngọc Lâu nói ngay :

- Nhất định là cuối mùa thu chúng ta sẽ tới.

Bạch Băng vội kêu lên :

- Cha, còn đến mùa thu thì sao?

Bạch Ngọc Lâu cười cười :

- Vốn là rất tốt, tiếc là chuyện này chưa xong.

Bạch Băng nói :

- Nhưng Cẩm Cung Thành chết rồi.

- Vẫn còn Ngọc Diệp.

Bạch Băng vừa giờ tay áo lau máu trên môi Thẩm Thăng Y, vừa nói :

- Thẩm đại ca, anh mau tìm bắt Ngọc Diệp về đây.

- Đáng tiếc là ta không biết hiện tại cô ta ở đâu.

Thẩm Thăng Y quả thật không biết.

* * * * *

Cát vàng vụn dậm.

Dưới ánh nắng chói chang, một con lạc đà từng bước từng bước đi trên cát vàng, trên lưng lạc đà là một thiếu nữ yếu đuối, mái tóc vàng bay tung trong gió.

Đó là Ngọc Diệp, nàng tiếp tục rời khỏi Trung Nguyên, mang theo một tâm tình chỉ có nàng mới biết được, trở về quê hương xa xôi.

Có thể không lâu nữa nàng sẽ trở lại, có thể

Bạn đang đọc truyện *Ma Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.